

Л. Дж. Смит

ДНЕВНИЦИТЕ НА
ВАМПИРА

завръщането

полунощ

Л. ДЖ. СМИТ ПОЛУНОЩ

Превод: Стамен Стойчев

chitanka.info

Вълнуваща история за смъртоносната схватка между двама братя вампири за сърцето на красиво момиче, което се разкъсва в чувствата си между тях...

От дневника на Елена:

Мило дневниче,

Не зная какво да правя. Мат изчезна. Деймън отведе Бони в Тъмното измерение. Боя се, че Стефан ще го убие, ако с нея се случи нещо. Аз бих сторила същото. О, Господи, каква бъркотия!

А Мередит... оказа се, че тя крие повече тайни от всички нас, взети заедно.

На мен и Стефан не ни остава нищо друго, освен да се държим един за друг и да се молим. Вече толкова дълго се борим с Шиничи! Но имам чувството, че краят приближава... и се страхувам.

На Ан, която говори с животните.

*С огромна благодарност към истинската принцеса
Джесалин и към Луиз Бодри за помощта ѝ при превода на
френски.*

1

Мило дневниче,

Толкова съм изплашена, че едва държа тази химикалка. Пиша с печатни букви, а не ръкописно, защото така се владее по-добре.

Питах от какво съм изплашена? И когато ти отвърна „от Деймън“, няма да ми повярваш, не и ако си ни видяло преди два дни. Но за да разбереш, трябва да узнаеш няколко факта.

Чувало ли си фразата: „Играта сменя правилата си!“? Това означава, че всичко, всичко може да се случи. Така че дори този, който определя курса на залаганията и прибира залозите от хората, е принуден да им върне парите. Защото играта е претърпяла смайващ обрат и цялата ситуация се е променила. Дори не можеш да определиш шансовете, за да приемеш залозите.

Ето в какво положение се намирам и аз. Ето защо сърцето ми пулсира от страх в гърлото, главата, ушите, чак до върховете на пръстите.

Играта сменя правилата си.

Виждаш колко неравен е почеркът ми. Ами ако ръцете ми треперят така, когато отида да го видя? Може да изпусна подноса. Може да подразня Деймън. И тогава всичко може да се случи.

Май не обяснявам правилно ситуацията. Би трябвало първо да кажа, че ние се върнахме: Деймън, Мередит, Бони и аз. Бяхме в Тъмното измерение, а сега отново сме у дома. Заедно с една звездна сфера — и Стефан.

Стефан бе подмамен да отиде там от Шиничи и Мисао, братът и сестрата Китсунета, или зли лисичи духове, които му казали, че ако отиде в Тъмното

измерение, ще може да развали проклятието да бъде вампир и отново да стане човек.

Излъгаха.

Вместо това го захвърлиха във вонящ затвор, без храна, светлина, топлина... и той бе пред прага на смъртта.

Но Деймън — тогава толкова различен — се съгласи да ни заведе там, за да се опитаме да го открием. И, о, дори нямам сили да опиша самото Тъмно измерение.

Ала най-важното е, че накрая открихме Стефан, но преди това се бяхме сдобили с двете половини на лисичия ключ, от който се нуждаехме, за да го освободим. Но... той приличаше на скелет, горкото момче. Изнесохме го от затвора на сламеника му, който по-късно Мат изгори; беше толкова въшлясал с отвратителни гадина. Но онази вечер ние го изкъпахме, сложихме го в леглото... а после го нахранихме. Да, с нашата кръв. Всички ние, човешките същества, дадохме от кръвта си, с изключение на госпожа Флауърс, която бе заета да приготвя билкови лапи, за да ги наложи на онези места по тялото му, където горките му кости направо щяха да пробият кожата.

Бяха го оставили почти да умре от глад! Бих могла да ги убия с голи ръце — или с моите сили на крилете — само ако можех да ги използвам правилно. Ала не мога. Зная, че има магия за крилете на разрушението, но нямам представа как да я призова.

Поне видях как Стефан живна, след като се нахрани с човешка кръв. (Признавам, че му дадох още няколко пъти от кръвта си извън графика, а би трябвало да съм пълен идиот за да не зная, че моята кръв е различна от тази на останалите хора — много по-богата е и се отрази чудотворно на Стефан.)

Така че Стефан се възстанови дотолкова, че на следващата сутрин можа да слезе долу, за да благодари на госпожа Флауърс за лековитите ѝ отвари!

Обаче ние останалите — всички човешки същества — бяхме напълно изтощени. Дори не се сетихме за букета, защото не подозирахме, че в него има нещо специално.

Получихме го тъкмо когато напускахме Тъмното измерение, от едно добро бяло китсуне, което бе затворено в килията срещу тази на Стефан, преди да проникнем в затвора и да го освободим. То беше толкова красиво! Никога не съм предполагала, че едно китсуне може да е добро. Но то даде букета на Стефан.

Както и да е, онази сутрин Деймън станал преди всички. Разбира се, той не можеше да даде от своята кръв, но вярвам, че би го сторил, ако можеше. Тогава беше такъв.

И тъкмо заради това не разбирам как мога сега да изпитвам този страх. Как можеш да си ужасен от някого, който те е целувал безспир... наричал те е скъпа, любима, своя принцеса? И с когото сте се смели заедно, а в очите му са танцували дяволити пламъчета? И който те е държал, когато си била изплашена до смърт, и те е уверявал, че няма от какво да се страхуваш, докато е с теб? Някой, когото само трябва да погледнеш, за да отгатнеш какво мисли? Някой, който те е защитавал, независимо какво му е струвало, от начало до край?

Познавам Деймън. Познавам недостатъците му, но също така знам какво се крие вътре в него. И той не е такъв, за какъвто го мислят хората. Не е студен, арогантен или жесток. Всичко това са фасади, зад които се крие, също както дрехите прикриват голотата.

Проблемът е, че не съм сигурна дали той го осъзнава. В момента е много объркан. Може да се промени и да стане такъв — защото е толкова разстроен.

Това, което се опитвам да кажа, е, че онази сутрин само Деймън е бил буден. И той единствен е видял букета. А Деймън определено е любопитен.

И така, той свалил всички магически защиты от букета и в средата се оказала една катраненочерна роза. Доколкото зная, Деймън от години мечтае да намери черна роза, за да се наслади на красотата ѝ. Но когато видял тази и я помирисал... Бум! Розата изчезнала!

Внезапно му се догадило, главата му се замаяла и вече не можел да помирише нищо, а останалите му сетива

също били притъпени. Тъкмо тогава Сейдж — о, забравих да спомена Сейдж: той е висок, прекрасен вампир, прилича на красива бронзова скулптура, който е добър приятел на всички нас — му казал да поеме въздух, да го задържи и да го изтласка към дробовете си.

Както дишат хората.

Не знаей колко време е отнело на Деймън да осъзнае, че наистина е човек, и това не е някаква лоша шега, както и че никой не може да промени това. Черната роза беше предназначена за Стефан и тя щеше да осъществи мечтата му отново да бъде човек. Но когато Деймън осъзна, че магията всъщност е действала на него...

Тогава видях как ме погледна. За него вече не се отличавах от останалите представители на моя вид — вид, който бе започнал да мрази и презира.

Оттогава не се осмелявам да го погледна отново в очите. Сигурна съм, че само преди няколко дни той ме обичаше. Не съм подозирала, че любовта може да се превърне в... ами във всички неща, които той сега изпитва към себе си.

Може би ще си помислиш, че за Деймън няма да е трудно отново да се превърне във вампир. Но той иска да бъде силният вампир, какъвто беше, а няма толкова могъщ вампир, който да обмени кръв с него. Дори Сейдж изчезна, преди Деймън да успее да го помоли. И така Деймън е принуден да остане човек, докато открие някой силен, могъщ и уважаван вампир, с който да премине през целия процес на трансформацията.

Всеки път, когато надникна в очите на Стефан, тези изумруденозелени очи, пълни с топлина, доверие и благодарност — също изпитвам ужас. Ужас, че някак си той ще изчезне отново — докато го държи в прегръдките си. И... ужас, че ще разбере какво започнах да изпитвам към Деймън. Дори не съм осъзнавала колко много означава Деймън за мен. Не мога... да залича чувствата си към него, въпреки че в момента той ме мрази.

И, да, по дяволите, плача! След малко трябва да му занеса вечерята. Сигурно умира от глад, но когато по-рано днес Мат му занесъл нещо за хапване, Деймън запартил подноса по него.

О, моля те, Господи, моля те, нека не ме мрази!

Зная, че съм егоистка, като говоря само за случващото се с Деймън и мен. Имам предвид, че положението във Фелс Чърч е по-зле от всякога. С всеки изминал ден все повече деца биват обладани и ужасяват родителите си. С всеки изминал ден родителите се изпълват с все по-силен гняв към собствените си деца. Дори не искам да мисля за това, което става. Ако нещо не се промени, цялото място ще бъде унищожено като последния град, посетен от Шиничи и Мисао.

Шиничи... той намекна доста неща за нашата група, за нещата, които пазим един от друг. Но истината е, че не съм сигурна дали искам да узная отговорите на загадките му.

В едно сме късметлии — семейство Сайтоу ни помага. Спомняш си Изобел Сайтоу, която се прободде цялата толкова ужасно, докато беше обсебена? След като се възстанови, тя ни стана добра приятелка, както и майка ѝ, госпожа Сайтоу, и баба ѝ Обаасан. Те ни дадоха амулети — заклинания, които държат злото надалеч, написани върху самозалепващи се листчета или малки картончета.

Толкова сме им благодарни за помощта. Може би някой ден ще успеем да им се отблагодарим.

Елена Гилбърт остави неохотно химикалката. Да затвори дневника, означаваше да се изправи лице в лице с нещата, за които бе писала.

Все пак, някак си, се насили да слезе долу в кухнята и да вземе подноса с вечерята от госпожа Флауърс, която ѝ се усмихна окуражително.

Когато се запъти към килера в пансиона, който по-скоро представляваше средно голям склад, забеляза, че ръцете ѝ треперят

толкова силно, че целият поднос подрънкваше. Тъй като нямаше пряк достъп до килера отвътре, всеки, който искаше да види Деймън, трябваше да излезе през предната врата и да заобиколи пристройката близо до градината пред кухнята. Леговището на Деймън, както сега го наричаха.

Докато минаваше покрай градината, Елена се огледа настрани към ямата в средата на лехата с ангелика, която беше Портата, откъдето се бяха върнали от Тъмното измерение.

Пред вратата на килера девойката се поколеба. Все още трепереше и знаеше, че това не е най-добрият начин да се изправи срещу Деймън.

Просто се отпусни, каза си. Мисли за Стефан.

Стефан беше покрусен, когато разбра, че розата е изчезнала, но почти веднага се окопити и възвърна обичайното си смирение и деликатност. Докосна бузата на Елена и заяви, че е благодарен на съдбата и е щастлив само да е с нея. Тази близост била всичко, което искал от живота. Чисти дрехи, прилична храна, свобода — всичко това са неща, за които си струвало да се бориш, ала Елена била най-важната от всичко. И тя заплака.

От друга страна, Елена знаеше, че Деймън няма намерение да остава в сегашното си състояние. Той можеше да направи всичко... да рискува всичко... за да се превърне отново във вампир.

Всъщност Мат бе този, който предположи, че навярно звездната сфера е решение на проблема на Деймън. Мат не разбираше какво представляват нито черната роза, нито звездната сфера, докато не му обясниха, че тази звездна сфера, която вероятно принадлежеше на Мисао, съдържа в себе си по-голямата част или цялата й Сила. Звездната сфера ставаше все по-ярка с всеки погълнат живот. Черната роза навярно е била сътворена от течността в подобна звездна сфера — но никой не знаеше доколко или изобщо дали е смесена с непознати съставки. Мат се бе намръщил и бе попитал дали, след като розата можеше да промени вампир в човек, звездната сфера ще е в състояние да промени човек във вампир.

Елена не беше единствената, която видя как наведената глава на Деймън се повдига бавно, и блясъка в очите му, докато погледът му обхождаше стаята, за да се спре върху звездната сфера, пълна със Сила. Елена сякаш чуваше мислите, които препускаха в главата му.

Мат може и да беше в пълно неведение... но имаше едно място, където човек със сигурност би могъл да открие силни вампири. В Тъмното измерение — към което имаше Порта в градината на пансиона. Портата бе затворена в момента... заради липса на Сила.

За разлика от Стефан, Деймън нямаше абсолютно никакви угризения за това, какво ще се случи, ако използва цялата течност в звездната сфера, което би причинило смъртта на Мисао. В крайна сметка тя бе една от двете лисици, които бяха подложили Стефан на изтезания.

И така: играта сменя правилата си.

Добре, изплашена си; сега трябва да се справиш с това, каза си Елена яростно. Деймън е в тази стая вече близо петдесет часа — и само един Бог знаеше какво планира, за да се добере до звездната сфера. При все това някой трябва да му занесе храна — и когато казваш „някой“, приеми го, това си ти.

Елена бе стояла пред вратата толкова дълго, че коленете ѝ започваха да се сковават. Пое дълбоко дъх и почука.

Не последва отговор, нито вътре светна. Деймън беше човек. Навън вече почти се бе стъмнило.

— Деймън? — Трябваше да прозвучи като повикване, но се получи само шепот.

Никакъв отговор. Никаква светлина.

Елена преглътна. Той трябваше да е вътре.

Елена почука по-силно. Нищо. Накрая натисна дръжката. За неин ужас се оказа, че не е заключено и вратата се отвори, за да разкрие вътрешност, тъмна като нощта наоколо, като черната паст на дълбока яма.

Косъмчетата по врата на Елена настръхнаха.

— Деймън, влизам — едва успя да прошепне, сякаш, като е тиха, вътре нямаше да има никой. — Силуетът ми ще се очертае на светлината на верандата. Не виждам нищо, така че ти имаш предимство. Нося поднос с много горещо кафе, бисквити и стек тартар, без подправки. Би трябвало да помиришеш аромата на кафето.

Макар че беше странно, сетивата на Елена ѝ подсказваха, че директно пред нея няма никой, който да я очаква буквално да налети отгоре му. Добре, каза си момичето. Да започнем с малки стъпки. Първа стъпка. Втора стъпка. Трета стъпка — би трябвало вече да съм в

стаята, но е прекалено тъмно, за да видя каквото и да било. Четвърта стъпка...

Една силна ръка изскочи от мрака и се заключи като менгеме около талията ѝ. Хладното острие на нож се притисна към гърлото ѝ.

Елена видя как от тъмнината към нея сякаш се метна сива мрежа, сетне мракът я погълна.

2

Елена не би могла да е била в безсъзнание повече от няколко секунди. Когато се свести, всичко си беше същото — макар да се питаше как не си бе срязала гърлото с ножа.

Знаеше, че подносът с чиниите и чашата с кафе бяха полетели в мрака в онзи първи миг, когато инстинктивно бе разтворила ръце. Но сега разпозна здравата хватка, разпозна уханието и разбра причината за ножа. И беше доволна, че го стори, защото се „гордееше“ със слабостта си толкова, колкото и Сейдж, ако беше на нейно място. Тя не беше от момичетата, които припадат!

Застави се да се отпусне в ръцете на Деймън, като внимателно избягна ножа. Искаше да му покаже, че тя не е заплаха.

— Здравей, принцесо — промълви в ухото ѝ глас, галещ като кадифе. Девойката потръпна, но не от страх. Не, това беше нещо повече, сякаш отвътре цялата се разтопи. Ала той не отпусна хватката си.

— Деймън — изрече тя дрезгаво. — Тук съм, за да ти помогна. *Моля те, пусни ме.* Заради теб самия.

Ръката му се отдръпна от кръста ѝ също така внезапно, както се бе сключила около него. Ножът вече не се притискаше в плътта ѝ, макар че парещото усещане в гърлото ѝ подсказваше, че Деймън го държи в готовност. Заместител на зъбите.

Чу се изщракване и стаята се обля в светлина.

Елена се извърна бавно към Деймън. И дори в този миг, когато беше блед и разрошен, с изпито от глад лице, той беше толкова прекрасен, че сърцето ѝ се сви от сладостна болка. Черната коса, разпиляна върху челото; съвършените, изваяни черти на лицето; арогантната извивка на чувствените му устни — в момента стиснати мрачно...

— Къде е, Елена? — попита той рязко. Не какво. А къде. Знаеше, че тя не е глупава, и разбира се, знаеше, че хората в пансиона крият съзнателно звездната сфера от него.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? — прошепна момичето.

Видя как очите му омекнаха от сянката на безпомощност и той пристъпи към нея, сякаш не можеше да се държи, ала в следващия миг лицето му отново стана сурово.

— Кажи ми и тогава може би и аз ще ти кажа повече.

— Аз... разбирам. Ами преди два дни си направихме график — рече Елена тихо. — Теглим жребий. Този, който изтегли листчето, на което е изписано кръстче, взима сферата от средата на кухненската маса, а всички останали се прибират в стаите си и остават там, докато този, на който се е паднало да вземе сферата, не я скрие. Днес не се падна на мен, така че не зная къде е. Но ти можеш да се опиташ да... ме изпиташ. — Девойката усети как тялото ѝ изтръпна от страх при последните думи, почувства се слаба, безпомощна, лесно ранима.

Деймън се протегна и плъзна бавно ръка под косата ѝ. Би могъл да удари главата ѝ в стената или да я запрати през стаята. Би могъл просто да притисне врата ѝ между ножа и ръката си, докато главата ѝ не падне. Елена знаеше, че в сегашното си състояние бе готов да излее гнева си върху някой човек, но тя не стори нищо. Не каза нищо. Само стоеше и се взираше в очите му.

Деймън се наведе бавно към нея и докосна с устни — безкрайно нежно — нейните. Тя притвори очи. Ала в следващия миг той потръпна и отдръпна ръката си.

Чак тогава Елена се запита какво е станало с храната, която му носеше. Горещото кафе се бе разляло върху ръката ѝ и едното ѝ бедро, и бе попило в джинсите. Чашката и чинийката лежаха разбити на парчета на пода. Подносът и бисквитите бяха отскочили зад един стол. Обаче чинията със стека тартар по някакво чудо се бе приземила по дъно върху кушетката. Навсякъде бяха разпръснати прибори.

Елена усети как главата ѝ клюмва, а раменете ѝ се отпускат от страх и болка. Сега това бе нейната вселена — страхът и болката. Обгръщаха я отвсякъде, надвиваха я. Не беше ревла, но сега не можа да възпре сълзите, напирани в очите ѝ.

По дяволите!, помисли си Деймън.

Това беше тя. Елена. Той беше толкова сигурен, че някой противник го шпионира, че един от многобройните му врагове го е проследил и му устройва капан... някой, който е разбрал, че сега е слаб като дете.

Дори не му бе хрумнало, че може да е тя, докато не обви ръка около гъвкавото ѝ тяло и не вдъхна парфюма на косата ѝ, докато с другата притискаше студеното, хлъзгаво острие към гърлото ѝ.

И тогава светна лампата и видя това, за което вече се бе досетил. Невероятно! Той не я бе познал. Спотайваше се отвън в градината, когато видя, че вратата на килера е отворена. Тутакси разбра, че има неканен гост. Ала с притъпените си сетива не можеше да отгатне кой е вътре.

Никакви извинения не можеха да прикрият фактите. Той бе наранил и изплашил Елена. Той я бе наранил. И вместо да ѝ се извини, се бе опитал да изтръгне насила истината от нея заради егоистичните си стремежи.

А сега, гърлото ѝ...

Погледът му се плъзна надолу до изящия наниз от червени капчици върху шията на Елена, където ножът я бе порязал, когато тя подскочи от страх, преди да се отпусне върху острието. Дали бе припаднала? Би могла да умре още в онзи миг, в ръцете му, ако не беше достатъчно бърз, за да отдръпне ножа.

Не спираше да си повтаря, че не се бои от нея. Че продължава да държи ножа несъзнателно. Но не си вярваше.

— Бях навън. Знаеш как ние, човешките същества, не можем да виждаме? — попита той. Осъзнаваше, че гласът му звучи равнодушно, без следа от разкаяние. — Все едно че през цялото време си обвит в памук. Елена, ние не можем да виждаме, да помирисваме, да чуваме. Рефлексите ми са като на костенурка и *умирам от глад*.

— Тогава защо не опиташ кръвта ми? — предложи тя неочаквано спокойно.

— Не мога — поклати глава Деймън, опитвайки се да не гледа мамещата рубинена огърлица, виеща се по деликатната бяла шия на девойката.

— Вече се порязах — промълви тя, а Деймън си помисли: *Порязала се?* Мили боже, това момиче е невероятно. Изрече го така, все едно е претърпяла малък инцидент в кухнята.

— Така че едновременно ще можем да проверим какъв е сега вкусът на човешката кръв за теб — додаде Елена.

— Не.

— Знаеш, че ще го направиш. Зная, че го осъзнаваш. Но не разполагаме с много време. Кръвта ми няма да тече вечно. О, Деймън — след всичко... едва миналата седмица...

Беше я гледал твърде дълго, знаеше го. Не само кръвта. Великолепната ѝ златна красота, сякаш детето на слънчевия и лунния лъч бе влязло в стаята му и най-невинно го къпеше в светлината си.

Деймън изсъска, присви очи и стисна ръцете на Елена. Очакваше тя инстинктивно да се отдръпне, както когато я сграбчи отзад. Ала тя не помръдна назад. Вместо това нещо като нетърпелив пламък избухна в тези големи, малахитени очи. Устните ѝ неволно се разтвориха.

Деймън знаеше, че е неволно. Имаше на разположение много години, за да научи как откликват младите жени. Знаеше какво означава, когато погледът ѝ се спря първо върху устните му, преди да се вдигне към очите му.

Не мога отново да я целуна. Не мога. Начинът, по който тя ми въздейства, е обикновена човешка слабост. Тя не осъзнава какво е да си толкова млада и толкова невероятно красива. Някой ден щеше да го научи. Всъщност може по една случайност да я науча сега.

Сякаш прочела мислите му, Елена затвори очи. Отметна глава и преди да се усети, Деймън вече я държеше в прегръдките си. Тя му се отдаваше без остатък, показваше му, че въпреки всичко все още му вярва, все още...

... все още го обича.

Самият Деймън не знаеше какво ще направи, когато се наведе към нея. Умираще от глад. Гладът го разкъсваше като вълчи нокти. Караше го да се чувства замаян и объркан, загубил контрол и подвластен на изгарящото желание. Петстотин години вярваше, че единственото, което може да го засити, е пурпурният фонтан, бликнал от срязана артерия. Някакъв тъмен глас, идещ навярно от самия Дворец на Ада, му нашепваше, че можеше да направи това, което правят някои вампири, и да разкъса гърлото като върколак. Топлата плът може да засити човешкия глад. Какво да направи той, толкова близо до устните на Елена, толкова близо до кървящата ѝ шия?

Две сълзи се отрониха изпод тъмните мигли и се плъзнаха надолу по страните ѝ, преди да попият в златистата ѝ коса. Преди да се усети, Деймън вкуси едната.

Все още девица. Е, това можеше да се очаква; Стефан все още бе твърде слаб, за да го вдигне. Ала циничната мисъл тутакси бе пропъдена от един образ, от няколко думи: дух, чист като току-що паднал сняг.

Той внезапно изпита съвсем различен глад, различна жажда. Единственото, което можеше да утоли тази нужда, беше наблизо. Отчаяно, нетърпеливо потърси и намери устните на Елена. И в същия миг осъзна, че губи целия си контрол. Това, от което се нуждаеше най-много, беше тук. Елена, макар да трепереше, не го отблъсна.

Толкова близо, той се къпеше в аурата ѝ, златна като косата, чиито краища докосваше нежно. Зарадва се, когато тя потръпна от удоволствие, и той осъзна, че може да усеща мислите ѝ. Елена излъчваше с невероятна интензивност, а телепатията бе единствената Сила, която му бе останала. Нямаше представа защо още я имаше, но я владееше. А в този момент искаше да я синхронизира с тази на Елена.

Безсрамница! Тя изобщо не мислеше! Елена предлагаше шията си, изцяло се покоряваше, забравила всяка друга мисъл, освен тази, че иска да му помогне, че неговите желания са и нейни. А в момента беше толкова отдадена на целувката, за да прави планове — нещо твърде необичайно за нея.

Тя е влюбена в теб, прошепна една малка част в него, която все още можеше да мисли.

Тя никога не го е казвала! Тя обича Стефан!, възрази гласът на разума.

Не е нужно да го казва. Тя го *показва*. Не се преструвай, че досега не си го забелязвал!

Но Стефан...!

Дали изобщо се сещаше за Стефан в този момент? Тя посреща с разтворени обятия вълчия глад, бушуващ в теб. Това не е краткотрайно удоволствие, бърза храна, нито дори постоянен донор. Това е самата Елена.

Тогава ще се възползвам от нея. Ако е влюбена, не може да се защитава. Тя все още е дете. Трябва да направя нещо.

Жарките целувки почти заглушаваха все по-отслабващото гласче на разума. Елена едва се държеше на крака. Той трябваше или да я положи някъде, или да ѝ даде последен шанс да размисли и да го отблъсне.

Елена! Елена! По дяволите, зная, че ме чуваш. Отговори ми!

Деймън? — долетя слаб отклик. — О, Деймън, сега разбираш ли...?

Твърде добре, принцесо. Въздействах ти, така че би трябвало да знаеш.

Ти...? Не, лъжеш!

Защо да те лъжа? Не разбирам защо, но телепатията ми е все така силна. Все още съм сигурен в това, което искам. Но ти може би искаш да помислиш още малко, девице. Не изпитвам нужда да пия кръвта ти. Вече съм човек и в момента умирам от глад. Но не за кървавия хамбургер, който си ми донесла.

Елена се отдръпна от него. Деймън не се опита да ѝ попречи.

— Мисля, че лъжеш — рече тя и срещна прямо погледа му. Устните ѝ бяха подпухнали от целувките.

Деймън заключи образа ѝ в скалата, пазеща тайните му, скътана в най-съкровено кътче на съществото му. Втренчи тъмния си взор в нея.

— Защо да те лъжа? — повтори. — Просто мислех, че заслужаваш шанса сама да направиш своя избор. Или вече си решила да изоставиш малкото братче, докато е негодно за употреба?

Ръката на Елена се стрелна нагоре, но тя тутакси я отпусна.

— Използвал си внушението върху мен — изрече горчиво. — Не съм на себе си. Никога не бих изоставила Стефан — особено когато се нуждае от мен.

Ето това беше, истинският пламък на същността ѝ, изгарящата златна истина. Сега можеше да се остави на горчивината да го разяжда, докато този чист дух следваше съвестта си.

Мислеше за това, ала вече усещаше как ослепителната ѝ светлина избледнява, когато осъзна, че вече не държи ножа. Миг по-късно ужасът задвижи ръката му и той го дръпна рязко от гърлото ѝ. Телепатичната му реакция беше чист рефлекс.

Какво, по дяволите, правиш? Искаш да се убиеш заради това, което казах? Това острие е като бръснач!

— Само правех малък разрез... — заекна Елена.

— От този малък разрез едва не бликна цял фонтан кръв! —
Поне отново си бе възвърнал дар словото, въпреки свитото си гърло.

Елена също се бе съвзела.

— Казах ти, че зная не по-зле от теб, че трябва да пиеш кръв, преди да се опиташ да хапнеш нещо. Усещам, че кръвта отново тече по шията ми. Нека този път не се похабява.

Казваше самата истина. Поне не се бе наранила сериозно. Деймън виждаше, че свежата кръв тече от новия разрез, който толкова безразсъдно бе направила. Би било глупаво да се пропилее.

Деймън я улови напълно безстрастно за раменете. Повдигна брадичката ѝ, за да огледа деликатната ѝ, нежна шия. Няколко нови рубинени капки се стичаха надолу.

Половинвековният инстинкт му нашепваше, че това там е нектар и амброзия. Че това там е храна, успокоение, екстаз. Точно там, където бяха устните му, когато за втори път се наведе към нея... трябваше само да го вкуси... да пие...

Деймън се отдръпна, опитвайки се да се насили да преглътне, решен да не се изплюе. Не беше... не беше съвсем отвратително. Можеше да разбере как хората, с притъпените си сетива, засищат глада си с различни животни. Но това гъсто нещо с вкус на минерали не беше кръв... не притежаваше нищо от букета от аромати, упойващата сладост, кадифената, предизвикателна, живителна, велика сила на кръвта.

Приличаше на лоша шега. Изкушаваше се да ухапе Елена, само да прокара зъби по обикновената сънна артерия, да я одраска едва забележимо, за да усети лекото пукване, което щеше да избухне в небцето му, да го сравни, да се увери, че истинската течност някак си не беше там. Всъщност беше повече от изкушен; той го направи. Но не бликна кръв.

Мисълта му застина за миг. Да, той я бе одраскал — леко, но я бе одраскал. Но дори не бе разкъсал горния слой на кожата.

Притъпени зъби.

Деймън опипа зъбите си с език, очаквайки да се удължат, влагайки цялата сила на свитата си и объркана душа в желанието да се изострят.

И... нищо. *Нищо*. Всъщност бе прекарал целия ден в подобни напразни опити. Нещастно остави главата на Елена да се извърне.

— Това ли беше? — попита тя с треперлив глас. Толкова силно се опитваше да бъде смела заради него! Бедната, обречена, чиста душа и демоничният ѝ любим. — Деймън, можеш да опиташ отново — подкани го. — Просто трябва да ме ухапеш по-силно.

— Няма смисъл — сръза я той. — Ти си безполезна...

Елена едва не се строполи на пода. Той я задържа права, докато прошепна злостно в ухото ѝ:

— Знаеш какво имам предвид. Или предпочиташ да си вечерята ми вместо моята принцеса?

Елена поклати безмълвно глава. Отпусна се в прегръдките му и облегна глава на рамото му. Нищо чудно, че се нуждаеше от почивка след всичко, на което я бе подложил. Но как можеше да намери покой на рамото му... ами, не го проумяваше.

Сейдж! Деймън изпрати гневната си мисъл на всички честоти, които можеше да достигне, както бе правил през целия ден. Само ако успееше да открие Сейдж, всичките му проблеми щяха да се решат. Сейдж, призова го, къде си?

Никакъв отговор. Доколкото Деймън можеше да предположи, Сейдж бе задействал Портата към Тъмното измерение, която в момента стоеше безполезна и лишена от мощ в градината на госпожа Флауърс. Зарязвайки Деймън тук. Сейдж винаги беше светкавично бърз, когато трябваше да изчезне отнякъде.

Но защо бе изчезнал?

Беше го призовала имперска сила? Понякога Сейдж получаваше подобни заповеди. От Падналия, който живееше в Двореца на Ада, в най-долното от Тъмните измерения. И когато Сейдж ги получеше, се очакваше мигновено да се озове в това измерение, по средата на дума, милувка или каквото и да било. Досега Сейдж винаги бе успявал да стигне навреме и Деймън го знаеше. Знаеше го, защото Сейдж все още беше жив.

Следобедът след катастрофалния сблъсък на Деймън с букета, Сейдж бе оставил на полицата на камината учтива бележка, в която благодареше на госпожа Флауърс за гостоприемството ѝ и дори оставяше гигантското си куче Сейбър и сокола си Талон, за да защитават къщата — бележка, която несъмнено бе написал

предварително. Беше си отишъл по обичайния за него начин, непредвидим като пороя на вятъра и без да се сбогува. Явно бе решил, че Деймън ще намери лесно сам изход от проблемите си. Във Фелс Чърч имаше няколко вампира. Винаги имаше. Лей линиите на абсолютната Сила в земята ги привличаха дори когато нямаше нищо друго особено.

Проблемът беше, че тъкмо сега всички тези вампири бяха нападнати от малах — паразити, контролирани от злите лисичи духове. Тези малахи бяха на дъното на вампирската йерархия.

И разбира се, Стефан също не беше решение на проблема. Дори и да не беше толкова слаб, поради което опитът да превърне Деймън във вампир би могъл да го убие; дори гневът му към Деймън, задето бе „откраднал неговата човечност“, да се бе уталожил, той просто никога нямаше да се съгласи, защото за него да си вампир, бе проклетие.

Хората не познаваха вампирската йерархия, защото тези неща не ги засягаха — докато внезапно не се окажеха важни за тях, обикновено, защото са били превърнати във вампири. Вампирската йерархия бе много стриктна, като се започне от безполезните и низшите и се стигне до аристокрацията. Древните бяха в тази категория, но също и онези, които бяха особено знатни или могъщи.

Деймън искаше да бъде превърнат във вампир от някоя от жените, които Сейдж познаваше, и бе решен да го накара да му намери могъща жена вампир, достойна за него.

Но и други проблеми измъчваха Деймън, който вече цели две денонощия не беше спал от мисли за тях. Възможно ли бе бялото китсуне, което бе дало букета на Стефан, да е създало роза, която да превърне първия човек, който я помирише, завинаги в човек? Това би било най-голямата мечта на Стефан.

Белият лисугер бе слушал ден след ден брътвежите на Стефан, нали така? Бе видял как Елена плаче за своя любим. Беше видял двете влюбени птички заедно, как Елена храни с кръвта си умирация Стефан през телената мрежа. Кой знае какви идеи са се зародили в пухкавата му бяла глава, докато е приготвял розата, която бе „излекувала“ Деймън от неговото „проклетие“. Ако се окаже, че „лечението“ е необратимо...

Ако не успее да открие Сейдж...

Мислите на Деймън секнаха, когато внезапно осъзна, че Елена е студена. Беше странно, тъй като нощта бе топла, но тя трепереше неудържимо. Имаше нужда от якето му или...

На нея не ѝ е студено, обади се малкото гласче някъде дълбоко в него. И тя не трепери от студ. Тя потръпва заради всичко, което ѝ причини.

Елена?

Ти съвсем забрави за мен. Държиш ме, но напълно забрави за съществуването ми...

Само ако можеш, помисли си той горчиво. Ти завинаги си белязала душата ми.

Деймън неочаквано се изпълни с гняв, но различен от онзи, който изпитваше към китсунето, Сейдж и света. Този гняв караше гърлото и гърдите му да се стягат.

Гняв, който го подтикна да улови изгорената ръка на Елена, която бързо се покриваше с червени петна, и да я огледа. Знаеше какво щеше да направи, ако все още беше вампир: да погали изгорените места с копринения си хладен език, изпускайки химикали, които да ускорят излекуването. А сега... не можеше да стори нищо, за да ѝ помогне.

— Не ме боли — промълви Елена. Вече можеше да стои права.

— Лъжеш, принцесо — поклати глава той. — Веждите ти са смръщени. Това означава болка. И пулсът ти е ускорен...

— Можеш да усетиш това, без да ме докосваш?

— *Виждам* го по слепоочията ти. *Вампирите* — натърти яростно на това, което все още беше неговата същност — забелязват подобни неща. Нарани се по моя вина. А аз не мога да ти помогна. Освен това — сви рамене — си една красива лъжкиня. Имам предвид звездната сфера.

— Винаги ли усещаш, когато лъжа?

— Ангел мой — въздъхна той уморено, — това е лесно. Или днес си щастливият притежател на звездната сфера... или знаеш у кого е.

Елена изтръпна и сведе глава, за да прикрие изненадата си.

— Или — додаде Деймън безгрижно — цялата история за тегленето на жребий е лъжа.

— Мисли каквото си искаш — заяви Елена, възвърнала донякъде обичайния си тон. — Освен това не е зле да почистиш тук.

Тъкмо когато се извъръщаше, за да си тръгне, Деймън бе осенен от прозрение.

— Госпожа Флауърс! — възкликна.

— Грещиш — тросна се Елена.

Елена, не говорех за звездната сфера. Давам ти думата си за това. Знаеш колко е трудно да се лъже телепатично...

Да, ала също така зная, че ако съществува нещо на света, в което ти... имаш достатъчно практика...

Не можа да довърши. Не би могла да го изрече. Знаеше колко много държи Деймън на думата си.

Никога няма да ти кажа къде е сферата, изпрати му тя мислено послание. И ти се кълна, че госпожа Флауърс няма да го стори.

Вярвам ти, но все пак смятам да се видя с нея.

Повдигна с лекота Елена и прекрачи парчетата от счупените чаша и чинийка. Тя инстинктивно обви ръце около врата му.

— Скъпи, какво правиш? — извика девойката, сетне замлъкна и очите ѝ се разшириха.

На прага, на по-малко от два метра от тях, стоеше дребничката Бони Маккълouw с бутилка „Черна магия“ в ръка — безалкохолно, но магически ободряващо вино. Ала докато Елена се взираше в нея, изражението на Бони тутакси се промени. Само до преди миг изразяваше неподправена радост. Сега шокът я бе заличил напълно. Сякаш не можеше да повярва на очите си. Елена знаеше точно какво си мисли. Всички в къщата се опитваха с все сили да угодят на Деймън — докато той бе откраднал това, което по право принадлежеше на Стефан: Елена. Освен това бе излъгал, че вече не е вампир. А Елена дори не се съпротивляваше. Вместо това го наричаше „скъпи“!

Бони изпусна бутилката, извърна се и побягна.

3

Деймън скочи. Някъде по средата на скока Елена почувства, че е в плен на гравитацията. Опита се да се свие на топка, за да поеме удара, насочен върху едното ѝ бедро.

Последвалото беше странно — почти чудо. Тя падна и се приземи върху лявата си страна на кушетката. На другия ѝ край беше чинията със стека тартар, която отскочи нагоре, навярно на около десетина сантиметра, сетне се върна на мястото си.

Елена имаше достатъчно късмет, за да види края на героичното спасяване — Деймън все едно се гмурна към пода и сграбчи бутилката с безценното вино „Черна магия“ малко преди да падне и да се разбие. Може и да не притежаваше светкавичните рефлексии на вампир, но все още беше бърз, много по-бърз от обикновен човек. Подскача, държейки момичето, пуска го върху нещо меко, сетне се гмурва като опитен плувец и в последния миг улавя бутилката точно преди да се разбие. Забележително.

Но имаше и други начини да си проличи, че Деймън вече не е вампир — не беше защитен срещу падане върху твърди повърхности. Елена го осъзна, когато чу как се опитва да си поеме дъх, а не успява.

Мислите ѝ препуснаха бясно, докато се опитваше да си припомни всички подобни случки, и се сети за една, когато Мат бе останал без дъх. Тогава треньорът го сграбчи за яката и го потупа здравата по гърба.

Елена изтича при Деймън, подхвана го под мишниците и го претърколи по гръб. С все сили го издърпа в седнало положение. Сетне събра ръце и имитирайки Мередит, която играеше в бейзболния отбор в гимназията „Робърт Е. Лий“, замахна колкото се може по-силно към Деймън и го удари с юмруци в гърба.

Получи се!

Деймън изхриптя и отново задиша. Като подредена личност, Елена коленичи и се зае да оправя дрехите му. Веднага щом дишането му се нормализира, крайниците му възвърнаха жизнеността си. Той

сви нежно едната ѝ ръка в другата. Елена се запита дали не са изчерпали всички думи помежду си, дали някога отново ще намерят път един към друг.

Как се бе случило всичко това? Деймън я бе вдигнал — навярно защото кракът ѝ беше изгорен. Или може би, защото бе решил, че звездната сфера е у госпожа Флауърс. Тя бе попитала: „Деймън, какво правиш?“. Дотук нищо особено, а сетне по средата на изречението се бе чула да казва „скъпи“ и — но кой щеше да ѝ повярва? — това изобщо не бе свързано с нищо, което бяха правили преди това. Беше несъзнателно, просто се бе изплъзнало от езика ѝ.

Но го бе изрекла пред Бони, единственият човек, който със сигурност щеше да го приеме съвсем лично и на сериозно. А след това Бони бе побягнала, преди да има шанс да ѝ обясни.

Скъпи! И то тъкмо когато двамата бяха започнали отново да се карат.

Каква ирония! Защото той съвсем сериозно смяташе да се сдобие със звездната сфера. Беше го прочела в очите му.

Да наречеш Деймън „скъпи“ на сериозно, би трябвало да си — трябва да си... безнадеждно... безнадеждно... отчаяно...

О, Господи...

Сълзите потекоха по страните на Елена. Но това бяха сълзи на откровение. Елена осъзнаваше, че днес не е на себе си. От три дни почти не бе спала — твърде много объркани чувства, твърде много неподправен ужас ѝ се насъбра в момента.

При все това се изплаши от откритието, че нещо много важно се е променило вътре в нея.

Не го бе желала. Искаше единствено двамата братя да спрат да враждуват. Освен това тя бе родена да обича Стефан; знаеше го! Преди време той искаше да се ожени за нея. Е, оттогава тя беше вампир, дух и наново преродено човешко същество, спуснато от небето. Можеше само да се надява, че един той ще пожелае да се ожени и за новата Елена.

Но новата Елена се чувстваше объркана от странната си нова кръв, която за вампирите — в сравнение с кръвта, която течеше във вените на повечето обикновени момичета — беше като ракетно гориво в сравнение с бензина. И от Силите на крилете, като например *Крилете на изкуплението*, повечето от които не разбираше, а и не

можеше да контролира нито една от тях. Макар че напоследък бе забелязала появата на нова сила и знаеше, че е заради *Крилете на разрушението*. Един ден можеха да се окажат полезни, помисли си девойката мрачно.

Разбира се, някои от тях вече бяха полезни на Деймън, който вече не беше просто съюзник, а отново хем враг, хем съюзник. Искаше да открадне нещо, от което нейният град се нуждаеше.

Елена не бе искала да се влюбва в Деймън — но, о, боже, ами ако вече го бе сторила? Ами ако не можеше да потуши чувствата си? Какво щеше да прави?

Седеше смълчана, докато сълзите ѝ се стичаха безмълвно. Знаеше, че никога не би могла да сподели нищо от всичко това с Деймън. Той беше благоразумен и умееше да запазва самообладание, когато ставаше дума за чувства, но не и точно относно този проблем. Това тя си го знаеше твърде добре. Ако му кажеше какво се таи в сърцето ѝ, още преди дори тя самата да го е осъзнала, той щеше да я отвлече. Щеше да повярва, че завинаги е забравила Стефан, както тази нощ го бе забравила за кратко.

— Стефан — прошепна тя. — Съжалявам...

Както и никога не биваше да позволява Стефан да узнае за това — нали на Стефан *принадлежеше* сърцето ѝ.

— Трябва по-бързо да се отървем от Шиничи и Мисао — рече Мат мрачно. — Искам да кажа, че наистина много скоро трябва да вляза във форма, иначе от университета „Кент Стейт“ ще ми изпратят кратко послание: „Отхвърлен“. — Дватамата с Мередит седяха в топлата кухня на госпожа Флауърс, похапваха джинджифилови курабийки и я гледаха, докато тя старателно приготвяше говеждо каспачо — втората от двете рецепти за сурово говеждо в старата ѝ готварска книга. — Стефан се възстановява толкова добре, че след два дни вече ще можем да си подхвърляме старата футболна топка — додаде той с лека нотка на сарказъм в гласа, — ако всички в града престанат да са откачени и обсебени. О, да, и ако ченгетата престанат да ме преследват, задето съм изнасилил Каролайн.

При споменаването на Стефан госпожа Флауърс надникна в голямата тенджерата, която отдавна вреше върху печката и сега от нея се

разнасяше толкова ужасна миризма, че Мат не знаеше кого да съжاليا повече: този, който щеше да получи огромна купчина сурово месо, или този, който много скоро щеше да се опита да преглътне онова, което вреше в тенджерата.

— Значи, ако допуснем, че оживееш, ще се радваш да напуснеш Фелс Чърч, когато му дойде времето? — попита го Мередит тихо.

Мат се почувства, сякаш го бе зашлевила.

— Шегуваш се, нали? — рече и побутна дружелюбно Сейбър със загорелия си, бос крак. Огромният звяр издаде нещо средно между ръмжене и мъркане. — Искам да кажа, че преди това ще е супер да си разменя няколко подавания със Стефан — той е най-добрият рисийвър, който някога съм виждал...

— Или някога ще видиш — напомни му Мередит. — Не мисля, че много вампири си падат по футбола, Мат, така че не си и помисляй да предлагаш той или Елена да те последват в „Кент Стейт“. Освен това, не забравяй, че ти дишам във врата и ще се опитам да ги убедя да дойдат в Харвард с мен. А което е още по-лошо, и двамата с теб нямаме шансове заради Бони, защото онзи двугодишен колеж — все едно кой — е много по-близо до Фелс Чърч и до всички неща наоколо, които те обичат.

— Всички неща наоколо, които Елена обича — не се сдържа да я поправи Мат. — Стефан иска единствено да бъде с Елена.

— Хайде-хайде — обади се госпожа Флауърс. — Ще му мислим, когато му дойде времето, нали, скъпи мои? Мама каза, че трябва да си пазим силите. Стори ми се угрижена — нали знаете, че тя не може да предвиди всичко, което се случва.

Мат кимна, но трябваше да преглътне с усилие, преди да каже на Мередит:

— Значи нямаш търпение да потеглиш към стените на „Бръшляновата лига“^[1]?

— Ако не ставаше дума за Харвард — ако можех да отложам постъпването с една година, но като си запазя стипендията... — Гласът на Мередит заглъхна, но копнежът в него не можеше да се сбърка.

Госпожа Флауърс я потупа по рамото.

— Чудя се за милите Стефан и Елена — промърмори. — Тъй като всички я мислят за мъртва, Елена не може да живее тук и никой не бива да я вижда.

— Аз мисля, че те се отказаха от идеята да заминават някъде надалеч — рече Мат. — Обзалагам се, че в момента се смятат за закрилници на Фелс Чърч. Ще се наложи някак си да се справят. Елена може да си обръсне главата. — Мат се опита да се пошегува, но думите му потънаха като оловни балони още щом ги изрече.

— Госпожа Флауърс имаше предвид колежа — заговори Мередит със също толкова натежал глас. — Нима ще бъдат супергерои през нощта, а през останалото време само ще вегетират? Ако искат да заминат някъде, дори това да е следващата година, ще трябва да го обмислят отсега.

— О... ами, предполагам, че и Далкрест е вариант.

— Къде?

— Нали се сещаш, онзи малък кампус до Дайър. Малък е, но футболният отбор там е наистина... ами, предполагам, че Стефан едва ли ще се интересува колко са добри. Но е само на половин час път оттук.

— О, *онова* място. Ами спортът там може и да е велик, но със сигурност не е някой престижен университет, още по-малко пък Харвард. — Мередит — практичната, загадъчна Мередит — звучеше така, сякаш носът ѝ бе запушен.

— Да — съгласи се Мат и само за секунда взе тясната, студена ръка на момичето и я стисна. Изненада се още повече, когато тя преплете измръзналите си пръсти с неговите.

— Мама каза, че каквото е писано да се случи, ще се случи, и то скоро — обяви госпожа Флауърс ведро. — Най-важното според мен е да спасим нашия скъп стар град. Както и хората.

— Разбира се — присъедини се Мат. — Ще направим всичко възможно. Слава Богу, че в града има някой, който разбира от японски демони.

— Ориме Сайтоу — усмихна се леко госпожа Флауърс. — Трябва да сме ѝ благодарни за амулетите ѝ.

— Да, и на двете — уточни Мат, замислен за бабата и майката, които носеха еднакви имена. — Струва ми се, че ще са ни нужни доста от амулетите, които правят — додаде мрачно.

Госпожа Флауърс отвори уста, но Мередит я изпревари, като заговори пак за това, което я измъчваше.

— Знаете ли, в крайна сметка Стефан и Елена може да не са се отказали да заминат надалеч — отрони тъжно. — И след като положението е такова, че някой от нас може дори да не доживее, за да отиде в избрания колеж... — Сви рамене.

Мат все още стискаше ръката ѝ, когато Бони нахлу през входната врата, цялата обляна в сълзи. Опита се да притича през коридора към стълбите, избягвайки кухнята, но Мат пусна Мередит и двамата се спуснаха към нея, препречвайки пътя ѝ. Мигом всички се озоваха в бойна готовност. Мередит стисна силно ръката на Бони. Госпожа Флауърс излезе в коридора, бършейки ръце в кърпата за чинии.

— Бони, какво се е случило? Шиничи и Мисао ли? Да не сме нападнати? — попита Мередит тихо, но настойчиво, за да пресече истеричния пристъп на приятелката си.

Сякаш ледено острие прониза тялото на Мат. Никой не знаеше къде се намират сега Шиничи и Мисао. Вероятно в гъсталака, който единствено бе останал от Олд Уд — или точно тук, в пансиона.

— Елена! — извика той. — О, Боже, двамата с Деймън са навън! Пострадали ли са? Шиничи заловил ли ти е?

Бони затвори очи и поклати глава.

— Бони, съвземи се. Успокой се. Шиничи ли е? Или полицията? — попита Мередит, сетне се обърна към Мат: — Погледни през завесите. — Бони продължаваше да клати глава.

Мат не видя светлини на полицейски коли през завесите. Нито никакъв признак, че Шиничи и Мисао ги нападат.

— Ако не сме нападнати — чу Мат да казва Мередит на Бони, — какво става?

С влудяваща упоритост Бони само поклати глава.

Мат и Мередит се спогледаха над ягодиците къдрици на Бони.

— Звездната сфера — промълви Мередит тихо, а Мат изръмжа:

— Онова *копеле*!

— Елена няма да му каже нищо, ще измисли някаква история — заяви Мередит. Мат кимна, докато се опитваше да пропъди от съзнанието си картината как Деймън махва нехайно с ръка и Елена се сгърчва ужасена, агонизираща.

— Може би са обсебените деца — тези, които скитат наоколо и се нараняват или се държат като побъркани — предположи Мередит, като стрелна с поглед Бони и стисна силно ръката на Мат.

Обърканият Мат се опитваше да отгатне какво става.

— Ако онзи кучи син се опитва да се добере до звездната сфера, Бони не би побягнала. Тя е най-храбра, когато е изплашена. И освен ако не е убил Елена, тя нямаше да е в това състояние...

— *Говори* с нас, Бони — продължи да я увещава Мередит с най-успокояващия тон на по-голяма сестра. — Нещо трябва да се е случило, за да си в това състояние. Дишай дълбоко и ми кажи какво видя.

И тогава думите потекоха като буен поток от устата на Бони.

— Тя... тя го нарече скъпи — избъбри момичето и сграбчи с две ръце другата ръка на Мередит. — А цялата ѝ шия бе оплескана с кръв. И... о, изпуснах я! Бутилката с „Черна магия“!

— О, няма нищо — обади се госпожа Флауърс нежно. — Безсмислено е да се плаче за разлято вино. Ние просто трябва да...

— Не, вие не *разбирате* — продължи Бони задъхано. — Когато приближих, ги чух да си говорят — вървах бавно, за да не се спъна. Те говореха за звездната сфера! Отначало помислих, че се карат, но тя бе обвила ръце около врата на Деймън. Ами всички тези приказки, че повече не бил вампир? Цялото ѝ гърло беше в кръв, неговата уста също бе окървавена! Когато влязох, той я вдигна и я хвърли, за да не мога да видя, ала не беше достатъчно бърз. Тя сигурно му е дала звездната сфера! И го нарече „скъпи“!

Мат и Мередит се спогледаха, изчервиха се и побързаха да се извърнат. Ако Деймън отново беше вампир — ако по някакъв начин бе успял да измъкне звездната сфера от скривалището ѝ — и ако Елена бе отишла да му даде кръв, под предлог да му „занесе храна“...

— Бони, не правиш ли от мухата слон? — попита Мередит, опитвайки се да омаловажи случилото се. Както и да е, какво стана с подноса с храната на госпожа Флауърс?

— Храната... беше пръсната навсякъде. Просто са я захвърлили! Но *той* я държеше, пъхнал едната си ръка под коленете ѝ, а другата под тила ѝ, а главата ѝ бе толкова отметната назад, че косата ѝ се бе разпиляла по рамото му!

Възцари се тишина, докато всички се опитваха да си представят различни пози, които да се връзват с последните шокиращи разкрития на Бони.

— Искаш да кажеш, че той я е подкрепял? — попита Мередит, като гласът ѝ внезапно се сниши до шепот. Мат тутакси схвана причината. Стефан навярно спеше на горния етаж и Мередит не искаше да го събуди.

— Не! Те... двамата се изпиваха с поглед! — изкрещя Бони. — Изпиваха. С поглед.

— Но, скъпа Бони — поде госпожа Флауърс кротко, — може би Елена се е спънала и Деймън просто я е подхванал да не падне.

Сега Бони заговори съвсем равно, с безмилостен тон.

— Може, ако това се случва на всички онези жени от кориците на любовните романи — как им казваха?

— Страстни романи? — подсказа Мередит нещастно, след като всички останали мълчаха.

— Именно! Страстни романи. Ето как я държеше той! Искам да кажа, всички знаехме, че докато бяхме в Тъмното измерение, между тях имаше нещо, но си мислех, че всичко е приключило, когато намерихме Стефан. Обаче не е!

Мат усети как стомахът му се свива на топка.

— Имаш предвид, че в момента Елена и Деймън са там... целуват се и разни други работи?

— Не зная какво имам предвид! — възкликна Бони. — *Двамата говореха за звездната сфера! Той я държеше като младоженка! А тя не се противеше!*

С вледеняващ ужас Мат предугаждаше приближаващи беди. Виждаше, че и Мередит изпитва същото. И още по-лошо, двамата гледаха в различни посоки. Мат нагоре, към стълбата, където току-що се бе появил Стефан. А Мередит към кухненската врата. Когато извърна поглед натам, Мат видя, че Деймън влиза в коридора.

Какво правеше Деймън в кухнята?, запита се Мат. Само преди минута ние бяхме там. Нима подслушваше?

Мат направо надмина себе си в стремежа да замаже неловката ситуация.

— Стефан! — провикна се с възторжен и сърдечен тон, който го накара да потръпне вътрешно. — Вече си готов за чашка кръв преди лягане?

В същото време една малка част от съзнанието му си помисли: *Само го погледни — едва преди три дни е излязъл от затвора, а вече*

почти е заприличал отново на себе си. Преди три ноци беше като скелет. Днес просто изглежда... слаб. И достатъчно красив, за да подлуди всяко момиче.

Стефан му се усмихна леко и се облегна на перилото. В контраст с бледото му лице, очите му бяха невероятно живи, искрящо зелени и блестящи като изумруди. Не изглеждаше разстроен и сърцето на Мат се сви заради него. Как да му кажат?

— Елена е ранена — рече Стефан и внезапно всички застинаха в безмълвно мълчание. — Но Деймън не е могъл да ѝ помогне, затова я е довел при госпожа Флауърс.

— Вярно е — разнесе се студеният глас на брат му зад гърба на Мат. — Не можах да ѝ помогна. Ако все още бях вампир... но не съм. Елена има множество изгаряния. Хрумна ми единствено да ги наложа с лед или някаква билкова лапа. Съжалявам, че се налага да опровергая всичките ви умни хипотези.

— О, Господи! — извика госпожа Флауърс. — Искаш да кажеш, че скъпата Елена ме чака в кухнята, за да ѝ помогна? — Прекоси забързано коридора към кухнята.

— Госпожо Флауърс! — извика Стефан, докато продължаваше да слиза по стълбите. — Тя е изгорила ръката и крака си... каза, че Деймън не я е познал в тъмното и я блъснал. Помислил, че някой е проникнал в стаята му, и порязал шията ѝ с нож. Ще бъдем в салона.

— Стефан, тя може и да е невинна... но той не е! — извика Бони. — Дори ти каза, че той я е изгорил — това е изтезание — и е опрял нож до гърлото ѝ! Нищо чудно да я е заплашил, за да я накара да ни излъже. Може дори в момента да е негова заложница и ние дори да не подозираме!

Стефан се изчерви.

— Трудно е да се обясни — рече много тихо. — И аз се опитвам да синхронизирам мислите си. Но в същото време — някои от моите Сили нарастват... по-бързо от способността ми да ги контролирам. През по-голяма част от времето спя, така че няма значение. До преди няколко минути също спях. Но се събудих и Елена казваше на Деймън, че звездната сфера не е у госпожа Флауърс. Беше разстроена и ранена — и усетих къде е ранена. И внезапно чух теб, Бони. Ти притежаваш много силни телепатични способности. После чух и вас да говорите за Елена...

О, мили боже, колко откачено, помисли си Мат.

— Разбира се, разбира се, ние сме сгрешили — смотолеви и краката му последваха Мередит в салона, сякаш бяха завързани към италианските ѝ сандали.

Но кръвта по устата на Деймън...

Трябваше да има някакво обикновено обяснение и за нея. Стефан беше казал, че Деймън е порязал Елена с ножа. А що се отнася до оплесканата ѝ с кръв шия... ами, на Мат не му приличаше на вампиризъм. През последните дни няколко пъти беше донор на Стефан и всичко ставаше много чисто.

Освен това е странно, каза си той, *че на никого от тях не им бе хрумнало, че дори от горния етаж на пансиона Стефан можеше да чуе мислите им.*

Винаги ли е можел да го прави?, запита се Мат, като в същото време се чудеше дали Стефан не го правеше и в този момент.

— Опитвам се да не се вслушвам в чуждите мисли, освен ако не съм поканен или имам основателна причина — рече Стефан. — Но когато някой спомене Елена, особено ако звучи разстроен — тогава не мога да се сдържа. Както когато се намираш на някое много шумно място, където едва различаваш каквото и да било, и някой изрече името ти, тутакси го чуваш.

— Нарича се Феномен на купона — обади се Мередит. Гласът ѝ беше тих и разкаян, все едно се опитваше да успокои огорчената Бони. Сърцето на Мат отново се изпълни с жал.

— Е, можеш да го наречеш както ти е угодно — заяви той, — но това означава, че можеш да слушаш мислите ни винаги, когато пожелаеш.

— Не *винаги* — възрази Стефан и потръпна. — Когато пиех животинска кръв, не бях достатъчно силен, освен ако не призовавах цялата си воля. Между другото, моите приятели може би ще останат доволни да узнаят, че утре или най-късно вдругиден отново ще започна да ходя на лов за животни, в зависимост от това, което ще каже госпожа Флауърс — додаде и погледът му се плъзна многозначително из стаята. Спря се върху Деймън, който се бе облегнал на стената до прозореца. Беше разрошен и с тези измачкани дрехи изглеждаше много, много опасен. — Но това не означава, че ще забравя кой спаси живота ми, когато умирах. За това ги почитам и съм им благодарен —

и... ами някой ден ще си направим щур купон. — Примигна и се извърна. Двете момичета тутакси се разтопиха — дори Мередит подсмръкна.

Деймън въздъхна престорено тежко.

— Животинска кръв? О, страхотно. Бъди слаб, щом това искаш, малки братко, макар да имаш на разположение три или четири доброволни донора. После, когато наближи последната, решителна схватка с Шиничи и Мисао, ти ще бъдеш полезен, колкото парче мокра книжна къричка.

Бони го зяпна смаяно.

— Ще има последна схватка... скоро?

— Веднага щом Шиничи и Мисао решат, че са готови — рече Стефан тихо. — Мисля, че едва ли ще ми дадат време, за да се възстановя напълно. Знаете, че замисълът е целият град да бъде изгорен до основи и всичко да се превърне в пепел. Но аз не мога да продължавам да моля теб, Мередит, Мат — и Елена — да ми дарявате от кръвта си. И без това вие ме поддържате жив през последните дни и не зная как ще ви се отблагодаря.

— Ще ни се отблагодариш, като станеш колкото се може посилен — рече Мередит с тихия си, равен глас. — Но, Стефан, може ли да ти задам няколко въпроса?

— Разбира се — кимна Стефан, изправен до стола. Не седна, докато Мередит и Бони, която почти се сгуши в скута ѝ, не се настаниха на малкия диван. — Питай — рече чак тогава.

[1] Осемте най-престижни университета в САЩ. — Бел.прев. ↑

— Първо — поде Мередит, — прав ли е Деймън? Ако се върнеш към животинската кръв, силите ти сериозно ли ще отслабнат?

Стефан се усмихна.

— Ще бъда такъв, какъвто бях, когато се запознахме. Достатъчно силен, за да направя това. — Наведе се към двата ръжена под лакътя на Деймън, извади единия и промърмори разсеяно: — Scusilo per favore^[1].

Деймън завъртя очи. Но когато Стефан с едно плавно движение огъна желязото във формата на буквата U и сетне го изправи отново, Мат можеше да се закълне, че по обикновено безизразното лице на Деймън пробягна сянка на ледена завист.

— И това беше желязо, устойчиво на всякакви страховити сили — промърмори Мередит, докато Стефан се отдръпваше от камината.

— Но разбира се, през последните няколко дни той е пил от кръвта на три очарователни момичета — да не споменавам атомната електроцентраля, в която се е превърнала скъпата Елена — заяви Деймън и плесна бавно три пъти с ръце. — О, Мет. Sono spiacente^[2] — имам предвид, че не исках да те причислявам към момичетата. Нямах намерение да те обидя.

— Не съм се обидил — процеди Мат през зъби. Помисли си, че ако можеше поне веднъж да изтрие тази ослепителна, проблясваща и изчезваща за секунда усмивка от лицето на Деймън, щеше да умре щастлив.

— Но истината е, че стана много... охотен... донор за скъпото ми братче, нали? — додаде Деймън и устните му се извиха леко, сякаш единствено самообладанието го спираше да се ухили широко.

Мат пристъпи две крачки към Деймън. Едва се сдържаше да не се нахвърли върху него, макар че нещо в мозъка му винаги крещеше *самоубийство*, когато му минаваха подобни мисли.

— Прав си — рече колкото се може по-спокойно. — Давах кръв на Стефан също като момичетата. Той ми е приятел и преди няколко дни приличаше на току-що излязъл от концентрационен лагер.

— Разбира се — промърмори Деймън почти смирено, но сетне продължи с още по-мек тон: — Малкият ми брат винаги е бил популярен и сред двата — е, тъй като присъстват дами, ще кажа пола. Дори сред мъжко китсуне; което, разбира се, е причината да се нахисна в тази каша.

Пред очите на Мат буквално стана червено, все едно гледаше Деймън през кървава мъгла.

— Като заговорихме за това, какво стана със Сейдж, Деймън? Той е вампир. Ако го намерим, проблемът ти ще бъде решен, нали? — намеси се Мередит.

Беше добър контраудар, както бяха всички хладни и овладени действия на Мередит.

— Колкото по-малко знаеш и говориш за Сейдж, толкова по-добре — отвърна Деймън, приковал бездънните си черни очи в нея. — Лично аз не бих говорил за него нехайно — той има опасни приятели. Но ще отговоря на въпроса ти: не, не бих позволил Сейдж да ме превърне във вампир. Това само би усложнило нещата.

— Шиничи ни пожела късмет, за да открием кой е той — продължи Мередит все тъй спокойно. — Знаеш ли какво имаше предвид?

Деймън сви безгрижно рамене.

— Това, което зная, си е моя работа. Сейдж се подвизава в най-долното и тъмно измерение от Тъмните измерения.

— Защо си отиде Сейдж? — избухна Бони. — О, Деймън, заради нас ли си отиде? Защо тогава остави Сейбър и Талон да ни наглеждат? *И, о... о... о, Деймън, толкова съжалявам! Наистина, много съжалявам!* — Плъзна се надолу от дивана и сведе глава, така че ягодиците къдрици закриха лицето ѝ. С малките си, бледи ръце, подпрени на пода, приличаше на поклонничка, склонила глава доземи пред своя идол. — Аз съм виновна за всичко и всички са ядосани — но беше толкова ужасно, че повярвах на най-лошите неща, които ми щукнаха в главата!

Думите ѝ разчупиха напрежението. Почти всички се разсмяха. Беше толкова типично за Бони и толкова вярно за всички тях. Толкова човешко.

Мат искаше да я повдигне и да ѝ помогне да седне отново на малкия диван. Мередит винаги е била най-доброто лекарство за Бони.

Но когато Мат се протегна към нея, се сблъска с още два чифта ръце, които правеха същото. Едните бяха дългите, слаби мургави ръце на Мередит, а другите бяха мъжки, с дори още по-дълги и тънки пръсти.

Ръката на Мат се сви в юмрук. Нека Мередит да я вдигне, помисли си, а несръчният му юмрук — някак си — препречи протягащите се пръсти на Деймън. Мередит повдигна без усилие Бони и я нагласи върху дивана. Деймън вдигна черните си очи към Мат, който видя пълно разбиране в тях.

— Наистина трябва да й простиш, Деймън — заяви Мередит, както винаги безпристрастна и пряма. — Иначе едва ли ще заспи тази нощ.

Деймън сви рамене, студен като айсберг.

— Може би... някой ден.

Мат усети как мускулите му се стягат. Що за копеле трябва да си, за да кажеш това на малката Бони? Защото тя, разбира се, слушаше.

— Върви по дяволите! — процеди през зъби Мат.

— Моля? — Гласът на Деймън вече не беше ленив и измамно учтив, а внезапно изплющя като камшик.

— Чу ме — изръмжа Мат. — А ако не си, може би е по-добре да излезем отвън, за да го кажа по-високо — додаде, понесен на крилете на нарастващата смелост.

Едва не се приземи от хленчещото „Не!“ на Бони и нежното „Шшт“ на Мередит.

— Вие двамата — рече Стефан със заповеднически глас, но се задави и закашля. Мат и Деймън се възползваха, за да хукнат през вратата.

Отвън на верандата на пансиона все още бе топло.

— Това ли е бойното поле? — попита Деймън лениво, когато слязоха по стъпалата и застанаха до чакълената пътека.

— Мен ме устройва — отвърна Мат кратко. Знаеше, че Деймън ще се бие нечестно.

— Да, определено е подходящо — отвърна Деймън и го ослепи ненужно с чаровната си усмивка. — Достатъчно близо е, за да изкрещиш за помощ, докато малкото ми братче е в салона, а той ще има достатъчно време, за да дотърчи и да те спаси. А сега веднъж завинаги ще разрешим някои от проблемите си, като например защо си вреш носа в работите ми и защо ти си...

Мат го цапардоса по носа.

Нямаше представа какво се опитваше да направи Деймън. Ако молиш някого да излезе навън, нещата са ясни. След като излезете, го атакуваш. Не си губиш времето в празни приказки. Ако го направиш, ще ти лепнат етикета „страхливец“ или нещо по-лошо. Деймън не беше от тези, на които трябваше да им се разясняват подобни неща.

Но в същото време Деймън винаги е успявал да отблъсне всяка атака срещу себе си, докато получаваше безброй обиди... преди.

Преди той щеше да счупи всяка кост в ръката ми, след което щеше да ми се подиграва, помисли си Мат. Но сега... аз съм почти толкова бърз като него, а той просто бе изненадан.

Мат сгъна внимателно ръката си. Разбира се, винаги боли, но след като Мередит може да го направи на Каролайн, то и той можеше да го стори на...

Деймън?

По дяволите, да не би току-що да повалих Деймън?

Бягай, Хъникът, сякаш чуваше да му крещи гласът на стария му треньор. Бягай. Изчезвай от града. Смени името си.

Опитах. Не се получи. Дори не си взех тениска, помисли си Мат кисело.

Но Деймън не се хвърли върху него като демон от ада, с пламтящите очи на дракон и мощта на разярен бик, за да унищожи Мат. Изглеждаше и звучеше по-скоро шокиран — от космите на разрошената си коса до върха на изкаляните си ботуши.

— Ти... невежо... глупаво... — превключи на италиански Деймън.

— Виж — прекъсна го Мат. — Тук съм, за да се бия, ясно ли е? А най-умният тип, когото някога съм познавал, казваше: „Ако ще се биеш, не говори. Ако ще говориш, не се бий.“

Деймън се опита да се озъби, докато се повдигаше на колене и чистеше бодли и трънливи плевели от многострадалните си черни джинси. Но ръмженето не се получи както трябва. Може би се дължеше на новата форма на кучешките му зъби. А може би просто му липсваше достатъчно убедителност. Мат бе виждал доста победени съперници, за да знае, че тази схватка е приключила. Заля го вълна на странен възторг. Щеше да запази непокътнати всичките си крайници и органи! Това беше велик, велик момент!

Еуфорията му изведнъж секна, когато се запита дали да му подаде ръка. Отговорът последва мигновено: „Сигурно, ако искаш да подадеш ръка на временно зашеметен крокодил. Пък и за какво са ти притрябвали всичките десет пръста?“

О, добре, помисли си той и се обърна, за да се върне в къщата. Докато беше жив — което, трябваше да си признае, може да не е много дълго — щеше да си спомня този миг.

Когато влезе, се сблъска с Бони, която тичаше навън.

— О, Мат, о, Мат! — изкрещя тя и се огледа обезумяло. — Нарани ли го? Той нарани ли те!

Мат удари юмрук в дланта си. Само веднъж.

— Той е още там, на земята — осведоми я услужливо.

— О, не! — ахна момичето и забърза надолу по стълбите.

Добре. Може да не е чак толкова забележителна нощ. Но все пак е много добра.

— *Какво са направили?* — попита Елена Стефан. Ръката и бедрото ѝ бяха наложени със студени лапи и здраво привързани с бинт — госпожа Флауърс бе срязала джинсите ѝ, а сега попиваше засъхналата кръв около врата ѝ с билки.

Сърцето ѝ препускаше забързано, но не само от болката. Дори тя не бе осъзнала, че когато е буден, Стефан улавя всички разговори в къщата. Изтръпнала, благодари на Бога, че той спеше, докато тя и Деймън... не! Трябваше да спре да мисли за това, при това още сега!

ПОЛУНОЩ

— Излязоха навън да се бият — осведоми я Стефан. — Пълна глупост, разбира се. Но в същото време е и въпрос на чест. Не мога да се меся.

— Е, аз мога... ако вече сте привършили, госпожо Флауърс.

— Да, скъпа Елена — кимна възрастната жена, докато превързваше шията на девойката. — Сега вече съм спокойна, че няма опасност да се разболееш от тетанус.

Елена се сепна.

— Мислех, че можеш да се заразиш от тетанус от ръждясали остриета — рече. — Де... това изглеждаше чисто ново.

— Тетанусът се прихваща от мръсни остриета, скъпа моя — поправи я госпожа Флауърс. — Но това — вдигна бутилката — е лек по рецепта на баба ми, който е предпазил от зараза мнозина ранени през век... през годините.

— Леле! — възкликна Елена. — Никога досега не бях чувала за баба ви. Тя... лечителка ли е била?

— О, да — отвърна госпожа Флауърс сериозно. — Всъщност е била обвинена, че е вещица. Но не са могли да докажат нищо по време на процеса ѝ. Обвинителите ѝ дори не могли да говорят свързано.

Елена погледна към Стефан и видя, че той гледа към нея. Имаше опасност Мат да бъде изправен пред импровизиран съд за предполагаемо насилие над Каролайн Форбс, докато е бил под въздействието на неизвестен и опасен наркотик. И двамата се интересуваха от всичко, свързано със съдилищата. Но когато видя угриженото лице на Стефан, Елена реши да не задълбава в темата. Вместо това стисна ръката му.

— Сега трябва да вървим — обаче по-късно искам да поговорим за баба ви. Струва ми се, че е била забележителна жена.

— Аз по-скоро я помня като своенравна и саможива старица, която не понасяше глупаците и смяташе всички за малоумници — отвърна госпожа Флауърс. — Предполагам, че и аз бях тръгнала по същия път, докато не се появихте вие, деца, и не ме накарахте да се осъзная. Благодаря ви.

— Ние сме тези, които трябва да ви благодарим — възрази Елена и прегърна възрастната жена. Усети, че сърцето ѝ е възвърнало нормалния си ритъм. Стефан я погледна с нескрита любов. Всичко щеше да е наред... за нея.

Тревожа се за Мат, изпрати тя мислено съобщение към Стефан, като опипваше внимателно почвата. Деймън все още е много бърз — а ти знаеш, че никак не харесва Мат.

Мисля, отвърна ѝ Стефан с принудена усмивка, че това по-скоро е някакво недоразумение. Но също така смятам, че не бива да се притесняваш, докато не видим кой ще се върне ранен.

Елена видя усмивката му и се замисли за миг за импулсивния, атлетичен Мат. След секунда и тя се усмихна. Чувстваше се едновременно виновна и изпълнена с желание да закриля всички... и в

безопасност. Стефан винаги я караше да се чувства в безопасност. А точно сега ѝ се искаше да го поглези.

В предния двор Бони страдаше. Не можеше да спре да мисли, дори и сега, колко красив е Деймън, толкова див, загадъчен, жесток и прекрасен. Не можеше да не си спомни колко пъти ѝ се бе усмихвал, присмивал, как се бе отзовал на повика ѝ за помощ. Наистина си мислеше, че някой ден... но сега имаше чувството, че сърцето ѝ е разбито на две.

— Искан ми се да си отхапя езика — промълви тя. — Не биваше да си правя заключения от видяното.

— Откъде би могла да знаеш, че наистина не крадах Елена от Стефан? — попита Деймън уморено. — Това е толкова типично за мен.

— Не, не е! Ти направи толкова много, за да освободиш Стефан от затвора — винаги си се изправял сам пред най-голямата опасност — и ни пазеше да не пострадаме. Направи всичко това за други хора...

Внезапно горната част на ръцете ѝ бе сграбчена от две ръце, толкова силни, че в ума ѝ тутакси изникнаха клишета. *Желязна хватка. Силни като стоманени окови. Стягат като менгеме.*

Разнесе се глас, който я обля като леден порой.

— Не знаеш нищо за мен, нито какво искам или какво правя. Мога и в момента да замислям нещо. Така че не искам никога повече да те чувам да говориш подобни неща. Не си въобразявай, че няма да те убия, ако застанеш на пътя ми — заяви Деймън.

Стана и остави Бони да седи там и да се взира след него. Беше сгрешила. Сълзите ѝ не бяха пресъхнали.

[1] Извинете, моля (по-официална форма) (ит.). — Бел.прев. ↑

[2] Съжалявам, извинявам се (по-разговорна форма) (ит.). — Бел.прев. ↑

— Мислех, че искаш да излезем, за да поговорим с Деймън — рече Стефан, все още ръка за ръка с Елена, която зави рязко към паянтовата стълба, водеща към стаята на втория етаж, а над тях — към тавана на Стефан.

— Ами, освен ако не убие Мат и не избяга, не виждам защо да не поговорим с него утре сутринта. — Елена погледна към Стефан и му се усмихна. — Последвах съвета ти и се замислих за тях. Мат е корав куотърбек, а сега и двамата са хора, нали? Както и да е, и без това е време за вечерята ти.

— Вечеря? — Кучешките зъби на Стефан откликнаха машинално, всъщност смущаващо бързо. Той наистина трябваше по-късно да си поговори с Деймън и да се увери, че брат му съзнава положението си като гост в пансиона — нищо повече, — но беше истина, че можеше да го стори и утре. Навярно дори щеше да има по-голям ефект, ако го отложи до сутринта, когато Деймън ще е дал воля на потиснатия си гняв и накрая се е поуспокоил.

Притисна език към зъбите си, опитвайки се да ги прибере, но лекото дразнение бе изострило върховете им, порязвайки устната му. Сега го боляха със сладка болка. И всичко в отговор на една-единствена дума: вечеря.

Елена го стрелна закачливо през рамо и се изкиска. Тя беше една от онези щастливки със страхотен смях. Но това беше палав кикот, като отглас от детството ѝ, пълно с лудории и шеги. Стефан изпита желание да я погъделичка, за да се наслади още на смеха ѝ; изпълни го с желание да се засмее заедно с нея; да я сграбчи и да поиска да узнае шегата. Ала вместо това попита:

— Какво има, любима?

— Някой има остри зъби — отвърна тя невинно и отново се изкиска. Той се прехласна за миг, докато се взираше възхитено в нея, и внезапно осъзна, че ръката ѝ се е изскубнала от неговата. Смехът ѝ бликна като мелодичен поток от бистра вода върху скала и тя се затича

нагоре по стълбите. Едновременно да го подразни и да му покаже в каква добра форма е, помисли си той. Елена знаеше, че ако се спъне или политне, той ще реши, че даряването на кръв ѝ вреди.

Досега даването на кръв изглежда не се бе отразило зле върху никой от приятелите ѝ, иначе Стефан щеше да откаже да приема кръв от този човек. Но дори Бони, деликатна и нежна като водно конче, не изглеждаше да е пострадала.

Елена хукна нагоре по стълбите, уверена, че Стефан я следва с усмивка, без сянка на недоверие към нея. Не го заслужаваше, но това само я правеше още по-нетърпелива да му угоди.

— Ти вечеря ли? — попита Стефан, когато стигнаха стаята му.

— Отдавна. Печено говеждо, сготвено — усмихна се девойката.

— Какво каза Деймън, когато най-после разбра, че си ти, и видя храната, която си му занесла?

Елена отново се засмя звънко. Нищо, че имаше сълзи в очите; изгарянията и порязаните места я боляха и заедно със случката с Деймън оправдаваха плача ѝ.

— Нарече го кървав хамбургер. Беше стек тартар. Но, Стефан, не искам сега да говоря за него.

— Не, разбира се, че не искаш, любима. — Стефан тутакси доби разкаян вид. Освен това се опитваше упорито да прикрие нетърпението си за храна, но не можеше дори да контролира кучешките си зъби.

Нито пък Елена беше в настроение да отлага повече. Настани се върху леглото и развърза внимателно превръзката, която госпожа Флауърс току-що ѝ бе направила. Стефан внезапно се обезпокои.

— Любима... — Спря рязко.

— Какво? — Елена бе махнала превръзката и се взираше изпитателно в лицето му.

— Ами... не е ли по-добре да взема от ръката ти? И без това вече достатъчно те боли, а и не искам да разваля с нещо лечението на госпожа Флауърс против тетанус.

— Около раната има много място — заяви Елена бодро.

— Но едно ухапване върху порязаните места... — Отново спря.

Елена го погледна. Познаваше своя Стефан. Искаше да ѝ каже нещо. *Кажу ми*, подкани го тя.

Стефан най-сетне срещна погледа ѝ, а после доближи уста до ухото ѝ.

— Мога да излекувам раните — прошепна. — Но... това ще означава да ги отворя отново, за да прокървят. Ще те заболи.

— И може да се отровиш! — рече Елена остро. — Не разбираш ли? Само Бог знае какво е сложила върху тях госпожа Флауърс...

Усети смеха му и топли тръпки плъпнаха по гръбнака ѝ.

— Не можеш толкова лесно да убиеш един вампир — заяви той. — Ние умираме само ако ни прободат с кол в сърцето. Но аз не искам да ти причинявам болка — дори и за да ти помогна. Мога да ти въздействам, за да не чувстваш нищо...

— Не! Не! — отново го прекъсна момичето. — Нямам нищо против да боли. Важното е ти да поемеш толкова кръв, колкото ти е нужна.

Стефан уважаваше достатъчно Елена, за да знае, че не бива два пъти да ѝ задава един и същ въпрос. А и вече едва се сдържаше. Гледаше я, докато легна, сетне се изтегна до нея и се наведе към раните, намазани с нещо зелено. Облиза ги нежно, отначало по-скоро колебливо, после прокара гладкия си език по тях. Нямахше представа как се развива лечението, нито какви са химикалите върху раните на Елена. Реакцията му бе инстинктивна, както дишането при хората. Но след минута се засмя тихо.

— *Какво? Какво?* — попита настоятелно Елена и се усмихна, когато дъхът му я погъделичка.

— *Кръвта ти има вкус на лимонов балсам* — отвърна Стефан. — Рецептата на баба съдържа лимонов балсам и алкохол! Вино с лимонов балсам!

— *Това добре ли е, или зле?* — попита Елена несигурно.

— *Добре е — поне за разнообразие. Но аз повече харесвам кръвта ти чиста, без примеси. Боли ли те много?*

Девојката усети, че се изчервява. Деймън бе излекувал по този начин бузата ѝ, когато бяха в Тъмното измерение. Тогава Елена бе защитила от свистящия камшик една окървавена робиня, закривайки я с тялото си. Знаеше, че историята е известна на Стефан. Сигурно всеки път, когато я видеше, тази почти незабележима бяла линия върху

скулата ѝ му напомняше, че е била докосвана също толкова нежно, за да заздравее.

В сравнение с онази рана, тези драскотини са нищо — изпрати му мислено послание Елена. Ала внезапно я побиха тръпки.

Стефан! Досега не съм те молила да ми простиш, задето защитих Улма, рискувайки възможността да те спася. Или, по-лошо — задето танцувах, докато ти умираше от глад — задето се правех на светска дама, за да можем да се доберем до двете половини на лисичия ключ...

Мислиш ли, че ми пука? — Гласът на Стефан беше престорено гневен, докато галеше нежно раната на гърлото ѝ. — Направила си това, което е било необходимо, за да ме проследиш... да ме откриеш... да ме спасиш... след като те изоставих сама тук. Мислиш ли, че не разбирам? Не заслужавам спасението...

Елена изхълца задавено.

Никога не го казвай! Никога! Предполагам... предполагам, че съм знаела, че ще ми простиш — в противен случай бижутата, които носех, щяха да ме изгарят като нажежено желязо. Трябваше да те проследим с ловджийски кучета, все едно си лисица — и толкова се страхувахме, че само заради една погрешна стъпка би могъл да бъдеш обесен... или ние да бъдем.

Сега Стефан я държеше здраво.

Как да те накарам да разбереш? — попита. — Ти се отказа от всичко — дори от свободата си — заради мен. Стана робиня. Ти... ти... беше „наказана“...

Откъде знаеш? Кой ти каза? — попита Елена обезумяло.

Ти ми каза, любима. В съня си.

Но, Стефан... Деймън отне болката. Знаеш ли това?

Стефан остана мълчалив за миг, сетне отвърна:

Разбирам... Досега не знаех.

В съзнанието на Елена се заредуваха сцени от Тъмното измерение. Онзи град на потъмнели дрънкулки — на измамен блясък, където плющенето на камшика и бликналата кръв по стената изтръгваха не по-малко шумни възторзи от шепя рубини, пръснати по тротоара...

Любов моя, не мисли за това. Ти ме последва, спаси ме и сега сме тук заедно — промълви Стефан. И последната рана заздравя — и той

отпусна буза върху нейната. — *Само това ме интересува. Ти и аз — заедно.*

Елена беше почти замаяна от облекчението, че ѝ е простено — но имаше нещо вътре в нея, нещо, което бе растяло и растяло през седмиците, прекарани в Тъмното измерение. Едно чувство към Деймън, което не се дължеше само на нуждата ѝ от помощта му. Чувство, което Елена смяташе, че Стефан разбира. Чувство, което дори можеше да промени отношенията между тримата: нея, Стефан и Деймън. Но сега изглежда Стефан предполагаше, че всичко ще бъде, както преди да го отвлечат.

О, защо да се терзае за утрешния ден, когато тази вечер бе толкова щастлива, че ѝ идеше да се разплаче от радост?

Това беше най-прекрасното чувство на света — увереността, че двамата със Стефан са заедно. Елена го накара да ѝ обещае, отново и отново, че никога повече няма да я изостави, за да тръгне някъде сам, без значение за колко кратко, нито поради каква причина.

Но в момента Елена дори не можеше да се съсредоточи върху тревогите си от преди малко. Със Стефан винаги откриваха райското блаженство в прегръдките си. Бяха създадени един за друг, да бъдат завинаги заедно. Сега нищо друго нямаше значение, освен че си бе у дома.

„У дома“ беше там, където двамата със Стефан бяха заедно.

Бони не можа да заспи след последните думи на Деймън. Искаше да поговори с Мередит, но в леглото на приятелката ѝ сякаш имаше една купчина, която нито чуваше, нито виждаше.

Единственото, което ѝ хрумна, бе да слезе долу в кухнята, да си направи чаша какао и да се уедини сама с нещастieto си. Ала Бони не умееше да бъде сама.

Когато стигна до долния етаж, изобщо не се насочи към кухнята. Отиде направо в кабинета. Вътре беше тъмно и изглеждаше странно в притихналия полумрак. Ако запали лампа, светлината щеше да я заслепи и всичко останало щеше да изглежда още по-тъмно. Но тя успя с треперещи пръсти да завърти ключа на лампата, изправена до дивана. Сега, ако успееше да намери книга или нещо...

Притискаше към гърдите си възглавница, все едно беше плюшено мече, когато гласът на Деймън до нея изрече:

— Горкото малко, червено птиченце. Знаеш, че не би трябвало да си будно толкова късно през нощта.

Бони отвори уста да отговори, но прехапа устни.

— Надявам се, че вече не те боли — изрече студено, с цялото си достойнство, макар да подозираше, че не е особено убедителна. Но какво трябваше да направи?

Истината беше, че Бони нямаше абсолютно никакъв шанс да спечели в един дуел по остроумие с Деймън — и го знаеше.

Деймън искаше да отвърне: „Да ме боли? За един вампир подобна човешка дреболия като тази е...“.

Но за нещастие той също беше човек. И го болеше.

Ала не за дълго, обеща си и погледна към Бони.

— Мислех, че никога повече няма да искаш да ме видиш — промълви момичето и брадичката ѝ потрепери.

Беше твърде жестоко да се възползва от едно уязвимо червено птиченце, но какъв избор имаше той?

Някой ден ще ѝ се реванширам, кълна се, каза си Деймън. И поне сега мога да го направя приятно.

— Не съм казал това — отвърна, като се надяваше, че Бони няма да си спомни точно какво бе казал. Само ако можеше да използва внушението върху треперещата девойка пред себе, която повече приличаше на дете... ала не можеше. Сега беше човек.

— Каза ми, че ще ме убиеш.

— Виж, просто бях повален от човек. Предполагам, че едва ли знаеш какво означава това, но на мен не ми се е случвало, откакто бях на дванайсет години и все още бях човешко същество.

Брадичката на Бони продължаваше да трепери, но сълзите ѝ бяха секнали. Ти наистина си най-смела, когато си изплашена, помисли си Деймън.

— Повече се тревожа за другите — изрече на глас.

— Другите? — примигна Бони.

— За петстотин години живот можеш да си създадеш удивително количество врагове. Не зная, може би се дължи просто на самия мен. Или на незначителния факт да си вампир.

— О! О, не! — извика момичето.

— Какво значение има, червено птиченце? Дълъг или къс, животът изглежда твърде кратък.

— Но... Деймън...

— Не се измъчвай, котенце. Вземи си един от лековете на природата. — Деймън измъкна от горния си джоб малка манерка, от която се разнесе непогрешимата миризма на виното „Черна магия“.

— О... спасил си го! Колко умно от твоя страна!

— Искаш ли да опиташ? Дамите — обърни внимание, — младите жени винаги имат предимство.

— О, не зная. Когато пия от това вино, ставам ужасно глупава.

— Светът е глупав. Животът е глупав. Особено когато си бил обречен шест пъти още преди закуска. — Деймън отвори манерката.

— О, добре! — Възбудена от идеята да пие с Деймън, Бони отпи малка глътка с изискан жест.

Деймън се закашля, за да прикрие смеха си.

— По-добре да отпиваш по-щедри глътки, червено птиченце. Или ще съмне, преди да ми дойде редът.

Бони пое дълбоко дъх, а след това и една голяма глътка. След три подобни Деймън реши, че е готова.

Сега момичето не спираше да се киска.

— Мисля... Дали пих достатъчно?

— Какви цветове виждаш ето тук?

— Розово? Виолетово? Познах ли? Или това е кошмар?

— Ами, може би Полярното сияние ни е дошло на гости. Но имаш право, би трябвало да те заведе в леглото.

— О, не! О, да! О, не! Нененеда!

— Шшт.

— Шшшшшшт!

Страхотно, няма що, каза си Деймън. Май прекалих.

— Имам предвид да заведе теб в леглото — заяви той твърдо. — *Само теб.* Ето, ще те придружа до спалнята на първия етаж.

— Защото има опасност да падна от стълбите?

— И така може да се каже. А и тази спалня е много по-готина от онази, която споделяш с Мередит. Сега просто трябва да поспиш и да не казваш никому за срещата ни.

— Дори и на Елена?

— На никого. Или може да ти се разсърдя.

— О, не! Няма да кажа на никого, Деймън: кълна се в живота ти!

— Това... беше много точно казано — кимна Деймън. — Лека нощ.

Лунната светлина обвиваше къщата в сребристото си сияние. Мъглата закриваше лунната светлина. Стройна, тъмна фигура с качулка се прокрадна толкова умело в сенките, че би минала незабелязано, дори някой да наблюдаваше... ала никой не го правеше.

Бони се намираше в новата си спалня на първия етаж и се чувстваше доста обърквана. Виното „Черна магия“ винаги я караше да се смее, а след това ѝ се доспиваше, но поради някаква причина тази нощ тялото ѝ отказваше да заспи. А и главата я болеше.

Тъкмо щеше да светне нощната лампа до леглото, когато познат глас рече:

— Какво ще кажеш за чаша чай против главоболие?

— Деймън?

— Сварих от билките на госпожа Флауърс и реших да ти донеса една чаша. Не си ли късметлийка? — Ако Бони се бе вслушала по-внимателно, щеше да долови нещо като самоотвращение зад безгрижните думи, но не го стори.

— Да! — съгласи се с готовност момичето. Повечето от чайовете на госпожа Флауърс ухаеха добре и имаха хубав вкус. Този беше особено приятен, но усети с езика си някакви зърна.

И не само чаят беше чудесен, но и Деймън остана да си поговори с нея, докато го пиеше. Беше наистина много мило от негова страна.

Внезапно чаят я накара да се почувства не точно сънлива, но сякаш можеше да съсредоточи мислите си само върху едно нещо. Главата ѝ се замая и Деймън все едно се разми пред очите ѝ.

— По-отпусната ли се чувстваш?

— Да, благодаря ти. — Ставаше все по-странно и по-странно. Дори гласът ѝ звучеше някак забавено и повлечено.

— Искях да се уверя, че никой не е бил по-рязък с теб заради глупавата грешка с Елена — обясни той.

— Всъщност не — отвърна тя. — По-скоро им беше интересно да видят как се биете с Мат... — Бони притисна длан към устата си. — О, не! Не исках да кажа това! Извинявай!

— Всичко е наред. До утре ще ми мине.

Бони не разбираше защо всички толкова много се страхуваха от Деймън, който беше толкова мил, че взе празната чаша и обеща, че ще

я остави в мивката. Това беше добре, защото тя имаше чувството, че не би могла да стане, дори от това да зависеше живота ѝ. Беше ѝ толкова отпуснато и приятно.

— Бони, може ли да те попитам нещо? — Деймън замълча за миг. — Не мога да ти кажа защо, но... трябва да открия къде държат звездната сфера на Мисао — продължи настойчиво.

— О... това — смотолеви Бони и се закиска.

— Да, това. И наистина съжалявам, че се налага да те питам, защото ти си толкова млада и невинна... но зная, че ще ми кажеш истината.

След тази похвала и обзелата я омая, Бони имаше чувството, че може да полети.

— През цялото време е на едно и също място — изрече сънливо, с известна нотка на възмущение. — Те се опитаха да ме накарат да си помисля, че са я преместили... но когато го видях завързан да слиза към зимника, разбрах, че всъщност не са. — Тръсна леко къдриците си в тъмното и се прозина. — Ако наистина са смятали да я преместят... щяха да ме отпратят някъде или нещо подобно.

— Е, може би са се тревожели за живота ти.

— Какв...? — Бони отново се прозина. Не разбираше какво иска да каже той. — Имам предвид, че този сейф е много, много стар. Казах им... че тези стари сейфове... могат... много лесно... да... да... — Бони изпусна нещо като въздишка и гласът ѝ замря.

— Радвам се, че си поговорихме — промърмори Деймън в настъпилата тишина.

От леглото не долетя никакъв звук.

Той издърпа чаршафа колкото се можеше по-нагоре и сетне го пусна. Платът закри по-голямата част от лицето ѝ.

— Спи спокойно — пророни Деймън тихо. Сетне излезе от стаята, като не забрави да вземе чашата.

И така... „когато го видях завързан да слиза към зимника...“.

Деймън се замисли, докато миеше внимателно чашата и после я прибра обратно в шкафа. Думите звучаха странно, но сега разполагаше с почти всички парчета от мозайката и всъщност всичко беше много просто. Имаше нужда единствено от още дванайсет от капсулките за сън на госпожа Флауърс и две чинии, пълни със сурово говеждо. Разполагаше с всички съставки... ала никога не бе чувал за зимник.

Малко след това Деймън отвори вратата към сутерена. Не откри нищо, което да отговаря на описанието „зимник“, което бе проверил по мобилния си. Деймън се огледа отчаяно наоколо. Гневът в гърдите му се разрастваше, още повече че всеки миг някой можеше да дойде. В другия край на сутерена се виждаше дървен панел със сложна украса, но нищо друго.

По дяволите, беше стигнал достатъчно далеч, за да се откаже точно сега! Щеше да си върне обратно живота на вампир или не искаше изобщо да живее!

За по-голяма убедителност удари силно с юмрук по дървения панел пред себе си.

Отекна глух звук.

Цялото му отчаяние тутакси изчезна. Деймън огледа много внимателно панела. Да, отстрани по единия ръб имаше панти, където никой нормален човек не би очаквал да ги открие. Всъщност не беше панел, а врата — несъмнено към зимника, където се намираше звездната сфера.

Много скоро чувствителните му пръсти — дори човешките му пръсти бяха много по-чувствителни от тези на повечето хора — напипаха една издатина, чу се щракване... и цялата врата се отвори.

Видя стълбите. Пъхна пакета под мишницата си и заслиза надолу.

Осветен от малкото фенерче, което носеше Деймън, зимникът отговаряше точно на описанието си: влажно и студено помещение, изградено в земята, служило за съхранение на плодове и зеленчуци преди изобретяването на хладилниците. И сейфът бе точно същият, както бе казала Бони: стар и ръждясал, с ключалка с комбинация, която всеки печен разбивач щеше да отвори за по-малко от минута. На Деймън, въоръжен със стетоскоп, щеше да отнеме около шест минути (веднъж бе чул, че ако търсиш достатъчно упорито, можеш да намериш всичко в пансиона, и се оказа вярно) и да съсредоточи всяка частица от съществото си върху тихото прещракване на механизма.

Но първо трябваше да се справи със Звяра. Сейбър, черният цербер, се бе изправил и застанал нащрек в мига, в който тайната врата се бе отворила. Несъмнено бяха използвали дрехите на Деймън, за да го научат да залае силно, когато усети миризмата му.

Но Деймън бе запознат с билките и бе претършувал кухнята на госпожа Флауърс. Сдоби се с шепа лешници, малко ягодово вино, анасон, ментово масло и още няколко основни масла със сладки и остри аромати, с които хазайката им се бе запасила. Смеси ги и получи от тях лосион със силно и пикантно ухание. Намаза се внимателно целият с него. Мазилото образуваше за Сейбър невъзможна смес от силни миризми. Единственото, което знаеше в момента вече седналото куче, беше, че със сигурност не Деймън седи на стъпалата и че някой му хвърля големи хапки от хамбургер и тънко нарязани парчета филе миньон, които животното поглъщаше цели. Деймън наблюдаваше с интерес как в огромната паст на кучето изчезва смесицата от сънотворен прах и сурово месо, докато размахваше опашка.

Десет минути по-късно церберът Сейбър се бе проснал на пода, заситен, щастлив и потънал в дълбок сън.

Шест минути след това Деймън отваряше желязната врата.

Секунда по-късно вадеше калъфка за възглавница от стария сейф на госпожа Флауърс.

На светлината на фенерчето видя, че наистина държи звездната сфера, но тя бе пълна само малко над половината.

Какво означаваше това? Отгоре се виждаше изкусно пробита дупка, после запушена, за да не се разлее нито една скъпоценна капка от течността.

Но кой бе използвал останалата част от течността и защо? Самият Деймън само преди няколко дни бе видял звездната сфера, пълна догоре със седефена, блестяща течност.

Незнайно как, оттогава досега някой бе използвал жизнената енергия на около стотина хиляди хора.

Дали останалите са се опитали да направят нещо със сферата и са се провалили, но с цената на пропиляването на толкова много Сила? Стефан беше твърде благонравен, за да използва толкова много, Деймън беше сигурен в това. Но...

Сейдж.

Ако е бил призован от висшите имперски сили, Сейдж определено е способен на всичко. Така че, по някое време, след като звездната сфера бе донесена в пансиона, Сейдж е излял почти половината от жизнената сила от нея. Сетне я е оставил Мет или някой друг да я запуши.

А такава огромно количество Сила би могло да се използва единствено за... да се отвори Портата към Тъмните измерения.

Деймън бавно издиша и се усмихна. Имаше само няколко начина, за да се проникне в Тъмните измерения, а като човек очевидно не би могъл да шофира до Аризона и да мине през централната Порта, както направи първия път с момичетата. Но сега имаше нещо по-добро. Звездна сфера, с която можеше да си отвори лична Порта. Не познаваше друг начин да премине отвъд, освен ако някой беше такъв късметлия, че да притежава един от почти митичните специални ключове, с който можеше да броди на воля из измеренията.

Несъмнено след време госпожа Флауърс щеше да открие друга благодарствена бележка на някое потайно местенце: този път придружена от нещо наистина безценно — прекрасна и изящна вещ, навярно от измерение, намиращо се далеч от Земята. Така правеше Сейдж.

Отгоре не се чуваше нито звук. Хората се осланяха на другарите си, животните, за да ги пазят. Деймън огледа още веднъж зимника и не видя нищо друго, освен празно полутъмно помещение, ако не се брои сейфът, който той затвори. Напъха личните си вещи в калъфката, потупа Сейбър, който тихо похъркваше, и се извърна към стълбите.

Тогава съзря фигурата, застанала на прага. Фигурата се плъзна бързо зад вратата, но Деймън бе видял достатъчно.

В едната си ръка фигурата държеше нещо като бойна тояга, дълга почти колкото самата нея.

Което означаваше, че беше ловец убиец. На вампири.

Досега Деймън се бе срещал с неколцина ловци убийци — за кратко. Според него, те бяха тесногръди, неразумни и дори по-глупави от обикновените човешки същества. Обикновено бяха възпитавани с легендите за вампири с огромни зъби, едва ли не като слонски бивни, които разкъсват гърлата на жертвите си и ги убиват. Деймън не отричаше, че наистина има подобни вампири, но повечето умееха да се контролират. Ловците на вампири обикновено работеха на групи, но Деймън предсещаше, че този беше сам.

Заизкачва се бавно по стъпалата. Беше почти сигурен за самоличността на този ловец убиец, но ако грешеше, трябваше да съумее да избегне оръжието, насочено право надолу към него като копие. Нямаше да представлява никакъв проблем, ако все още беше

вампири. Сега бе малко по-трудно, тъй като беше невъоръжен, при това в неизгодна тактическа позиция.

Стигна до върха на стълбата, без да пострада. Това беше най-опасната част от изкачването на стъпалата, защото оръжието бе достатъчно дълго, за да го събори отново долу. Разбира се, един вампир нямаше да пострада сериозно от това оръжие, но... не биваше да забравя, че той вече не беше вампир.

Но човекът в кухнята го остави да изкачи всички стъпала от зимника до горе, без да му попречи.

Почтен убиец. Колко мило.

Деймън се извърна бавно, за да прецени ловеца на вампири. Тутакси се впечатли.

Но не от очевидната сила, благодарение на която ловецът можеше да си служи с бойната тояга. А от самото оръжие. Идеално балансирано, то беше предназначено да се държи в средата, а изящните инкрустации със скъпоценни камъни около дръжката сочеха, че създателят му е притежавал отличен вкус. Краищата пък подсказваха, че той или тя притежава и чувство за хумор. Двата края на тоягата бяха конструирани от твърдо дърво за здравина, но също бяха украсени. По форма напомняха едно от най-старите човешки оръжия — копие с кремъчен връх. Но от тях изскачаха малки шипове, забити здраво в дървесината. Тези шипове бяха изработени от различни материали: сребро за върколаците, дърво за вампирите, бял ясен за Древните, желязо за всички странни и страховити създания, както и още няколко, които Деймън не можа да разпознае.

— Те се пълнят — обясни ловецът на вампири. — Подкожни игли, които инжектират при допир. И разбира се, за различните видове има различни отрови — бързи и прости за хората, вълче биле за онези палави кутрета и така нататък. Това оръжие е истинско произведение на изкуството. Искаше ми се да го бях намерила, преди да срещнем Клаус.

Сетне тръсна глава и се отърси от спомените.

— И така, Деймън, какво да бъде? — попита Мередит.

Деймън кимна замислено, докато местеше поглед между копието и калъфката в ръката си. Не беше ли подозирал нещо подобно отдавна? Подсъзнателно? В крайна сметка дядо ѝ е бил нападател, но не е бил убит, нито паметта му е била изтрита. Деймън лесно можеше да си представи останалото: родителите ѝ не са виждали причина да помрачават живота на малката си дъщеря с тази отвратителна дейност — пълна промяна на обстановката — а сетне са се отказали да практикуват в провинциалното, малко градче Фелс Чърч.

Само ако знаеха. О, несъмнено се бяха погрижили Мередит да тренира като дете бойни изкуства и да усвои различни техники за самозащита, като в същото време са я заклели да пази пълна тайна от всички — дори от най-добрите си приятелки.

Е, помисли си Деймън, първата загадка на Шиничи вече бе разрешена. „Един от вас е пазил тайна през целия си живот от всички.“ Винаги съм знаел, че има нещо особено около това момиче... и ето какво е. Залагам живота си, че има черен колан.

Настъпи продължителна тишина. Деймън я наруши.

Предците ти също са били ловци, нали?, попита, все едно и тя беше телепат. Изчака за миг, но не последва нищо. Добре, значи не беше телепат. Това беше добре. Кимна към великолепното копие.

— Това със сигурност е изработено за господар или господарка.

Мередит не беше глупава. Когато заговори, не откъсваше поглед от очите му. Беше нащрек и в пълна бойна готовност.

— Ние сме само обикновени хора, които се опитват да си вършат работата, така че невинните хора да са в безопасност.

— Като убивате по някой и друг вампир.

— Е, както се казва: „Вълкът нрава си не мени“, така и досега нито един вампир не се е превърнал във вегетарианец.

Деймън се засмя.

— Жалко, че не си се родила достатъчно рано, за да преобразиш Стефан. Би бил твоят велик триумф.

— Мислиш, че е забавно. Но наистина има преобразени.

— Да. Хората биха казали какво ли не, когато си насочил към тях подобно страховито оръжие.

— Хора, които смятат, че е грешно да се внушава на други хора да вярват, че ще получат нещо за нищо.

— Това е! Мередит! Позволи ми да те подложа на внушение!

Този път момичето се засмя.

— Не, говоря сериозно! Когато отново стана вампир, позволи ми да ти въздействам така, че повече да не се боиш от ухапване. Кълна се, че няма да изсмуча от кръвта ти повече от чаена лъжичка. Но това ще ми даде възможност да ти покажа...

— Една страхотна захарна къща, която никога не е съществувала? Близка, починала преди десет години и която би се отворила от мисълта, че можеш да откраднеш спомените за нея и да ги използваш като примамка? Сън за края на световните страдания, който обаче не може да нахрани гладуващите?

Това момиче е опасно, каза си Деймън. Това е като внушението, на което обучаваха членовете си. Изпълнен с желание да я накара да разбере, че вампирите или бившите вампири, или някогашните и бъдещите вампири притежават и добри качества — като смелост, — той пусна калъфката и грабна края на копието с двете си ръце.

Мередит повдигна вежди.

— Не ти ли казах преди малко, че няколко от шиповете, които току-що заби в ръката си, са отровни? Или не ме слушаш?

Тя инстинктивно също бе сграбчила копието, но извън опасната зона.

— Каза ми — отвърна Деймън невъзмутимо или поне така се надяваше.

— Специално уточних, че са „отровни за хора, върколаци и така нататък“ — спомняш ли си?

— Да, каза ми и това. Но аз предпочитам да умра, отколкото да живея като човек, така че: нека играта започне.

С тези думи Деймън започна да насочва двуглавото копие към сърцето на Мередит.

Тя тутакси стисна оръжието и го оттласна обратно към него. Но както много скоро и двамата осъзнаха, той имаше три предимства. Беше малко по-висок и по-мускулест от гъвкавата и тренирана

Мередит; притежаваше по-дълъг захват от нейния; и бе заел много по-нападателна позиция. Въпреки че усети как малките отровни шипове се забиха в дланта му, той натисна напред и нагоре и продължи да натиска, докато върхът на оръжието не навлезе отново в зоната на сърцето ѝ. Мередит го отблъсна с удивителна сила и след това изведнъж силите им някак си отново се изравниха.

Деймън вдигна поглед, за да види как се бе случило, и се слиса, когато видя, че тя също е сграбчила копието през смъртоносната зона. Сега и от нейните ръце, както и от неговите, капеше кръв върху пода.

— Мередит!

— Какво? Приемам работата си на сериозно.

Въпреки ответния ѝ удар, той беше по-силен. Деймън напредваше сантиметър по сантиметър с разкъсаните си длани, изпънал ръце, за да не отслабва натиска. И сантиметър през сантиметър тя бе изтласквана назад, макар че не се предаваше — докато накрая вече нямаше накъде да отстъпва.

Двамата стояха един срещу друг с копието помежду им, а гърбът на Мередит се притискаше към хладилника.

Деймън мислеше единствено за Елена. Ако по някакво чудо оцелееше от тази схватка — а Мередит не — тогава какво щеше да прочете в онези малахитови очи? Как щеше да живее с това, което щяха да му кажат?

И тогава, с вбесяваща точност, като шахматист, жертващ царя си, Мередит пусна копието, отстъпвайки пред превъзхождащата я сила на Деймън.

След което, явно без да се бои да му обърне гръб, тя взе бурканче, пълно с мехлем, от кухненския бюфет, загреба малко от съдържанието му и кимна на Деймън да ѝ подаде ръцете си. Той се намръщи. Никога не бе чувал за отрова, вкарана в кръвта, която да може да се неутрализира с мехлеми.

— Не съм напълнила с истинска отрова човешките игли — поясни Мередит спокойно. — Но дланите ти сигурно са разранени, а този мехлем е чудесен лек. Много е стар, рецептата се предава от поколение на поколение.

— Колко мило от твоя страна да го споделиш... — процеди той с възможно най-острия си и саркастичен тон. — Сега какво ще правим?

— додаде, когато Мередит невъзмутимо започна да втрива мехлема в собствените си длани. — Ще започнем отначало?

— Не. Ловците убийци си имат кодекс на честта. Ти спечели сферата. Предполагам, че ще направиш това, което, изглежда, е направил и Сейдж. Ще отвориш Портата към Тъмното измерение.

— Ще отворя Портата към Тъмните измерения — поправи я Деймън. — Вероятно трябваше да спомена — има повече от едно. Но най-много от всичко искам отново да стана вампир. Мисля, че можем да говорим, докато вървим. Както виждам, и двамата сме облекли взломните си униформи.

Мередит беше облечена също като него — черни джинси и тънък черен пуловер. С дългата си блестяща черна коса изглеждаше неочаквано красива. Деймън, който възнамеряваше да я прониже със старинното оръжие, както повеляваше дългът му на вампир, бе обзет от нерешителност. Ако не му създаваше неприятности по пътя му към Портата, реши, че ще я остави да си иде. Чувстваше се великодушен — за пръв път се бе изправил лице в лице със страховитата Мередит и я бе победил, а освен това и тя като него имаше свой код на честта. Донякъде се чувстваше сродна душа с нея.

С подигравателно галантен жест ѝ махна да върви пред него, а той взе калъфката и бойното копие.

Когато Деймън затвори тихо вратата, видя, че утрото скоро щеше да настъпи. Идеалното време. Копието улови първите лъчи на зората.

— Искам да те питам нещо — промърмори той на дългата, копринено черна коса на Мередит. — Каза, че си намерила това прекрасно оръжие чак след като Клаус — онзи зъл Древен вампир — вече е бил мъртъв. Но ако произлизах от семейство на ловци убийци на вампири, би могла да помогнеш много повече в убиването му. Както сама спомена, само белият ясен може да го убие.

— Не съм помогнала по-активно, защото родителите ми не практикуват семейния бизнес и те не знаеха. Разбира се, и двамата са от семейства на ловци, трябва да си, за да съумееш да опазиш тайната да не стигне до жълтите вестници...

— ... или полицейските архиви...

— Искаш ли да говоря, или сам ще разгадаеш всичко?

— Едно на нула за теб — кимна той и претегли на ръка блестящото копие с насочено острие. — Ще те изслушам.

— Но въпреки че са избрали да не са активни, те са знаели, че един вампир или върколак може да реши да нападне дъщеря им, ако разкрие самоличността ѝ. Така че, докато бях на училище, веднъж седмично ходех на уроци по „клавесин“ и „езда“ — правя го, откакто навърших три години. Имам черен колан като шихан, тренирала съм и таекуондо. Може да започна и кунгфу...

— Две на нула. Но още не си ми казала как точно намери това великолепно смъртоносно оръжие?

— След като Клаус вече беше мъртъв, докато Стефан бдеше над Елена, внезапно дядо ми проговори — само отделни думи, но те ме накараха да отида да се поразровя на тавана. И открих това.

— Значи ти наистина не знаеш как да го използваш?

— Тъкмо започнах да се уча, когато се появи Шиничи. Но не, наистина нямам представа. Много ме бива с всякакви бойни тояги, така че го използвам като тях.

— Срещу мен не го използва само като бойна тояга.

— Имах намерение да те убедя, не да те убивам. Не бих могла да обясня на Елена как съм счупила всичките ти кости.

Деймън едва се сдържа да не прихне.

— И как така една двойка от пасивни ловци убийци са се озовали в затънтен провинциален град, намиращ се над няколко стотици пресичащи се лей линии?

— Предполагам, че не са подозирали какво представлява една линия на природна Сила. А тогава Фелс Чърч им се е сторил уединено и спокойно място.

Откриха Портата точно там, където Деймън я бе видял преди — добре оформен правоъгълник, издълбан в земята, на дълбочина около метър и половина.

— Сега седни там — помоли той Мередит, като я настани в противоположния ъгъл от този, където остави копието.

— Замислял ли си се — макар и за миг — какво ще стане с Мисао, ако излееш цялата течност тук?

— Всъщност нито за миг. Не заслужава дори и една микросекунда — заяви Деймън жизнерадостно. — Защо? Смяташ ли, че тя би се замислила за мен?

— Не — въздъхна Мередит. — Тъкмо в това е проблемът с вас двамата.

— Определено в момента тя е твой проблем, макар че по някое време може да се отбия, след като градът бъде разрушен, за да си побъбря на четири очи с брат й на тема как се спазва клетва.

— След като станеш достатъчно силен, за да го победиш.

— Е, защо ти не направиш нещо? Все пак те разрушават твоя град — изтъкна Деймън. — Децата се самонараняват, нападат се едно друго, а сега и родителите нападат децата...

— Те или са изплашени до смърт, или са обсебени от онези малахи, които лисиците продължават да разпространяват навсякъде...

— Да, така че страхът и параноята също продължават да се разрастват. Фелс Чърч може и да е малък град по стандартите на други опустошителни бедствия, които са причинили, но това е важно място, защото е разположено върху...

— Всички онези лей линии, пълни с магическа сила — да, да, зная. Но на теб не ти ли пука поне малко? За нас? За бъдещите им планове за нас? Нима нищо от това няма значение за теб? — запита Мередит настоятелно.

Деймън се замисли за застиналата малка фигура в спалнята на долния етаж, и се изпълни с неясно безпокойство.

— Вече ти казах — отсече. — Ще се върна, за да поговоря с Шиничи.

След което много внимателно започна да излива течността от отпушената звездна сфера в единия ъгъл на правоъгълника. Сега, след като най-сетне беше пред Портата, осъзна, че няма представа какво да прави. Може би трябваше да скочи вътре и да излее цялата течност от звездната сфера в средата. Но четирите ъгъла означаваха четири различни места за изливане и той се придържаше към това.

Очакваше по някакъв начин Мередит да се опита да му попречи. Да изтича до къщата. Най-малкото да вдигне шум. Да го нападне откъм гърба сега, когато бе пуснал копие. Но очевидно кодът на честта й забраняваше подобна нечестна игра.

Странно момиче, помисли си Деймън. Но ще й оставя бойното копие, след като и без това принадлежи на семейството й, а и заради него сигурно ще ме убият на мига, в който се приземя в Тъмното измерение. Слуга с оръжие — особено с подобно оръжие — няма никакъв шанс да оцелее.

Сссс-бум! Бяло! Ослепителна бяла светлина. В първия миг само това възприеха очите или съзнанието му.

И тогава го заля вълна на буйно ликуване. *Успях!*, помисли си той. *Портата се отвори!*

— Центърът на горното Тъмно измерение, моля — изрече той учтиво в пламтящата дупка. — Предпочитам уединена алея, ако нямаш нищо против. — И след тези думи скочи в лумналата паст.

Само дето не можа. Тъкмо започна да свива колене, когато нещо го удари отдясно.

— Мередит! Мислех...

Но не беше Мередит. Беше Бони.

— Ти ме измами! Не може да отидеш там! — ридаеше и крещеше тя.

— Да, мога! А сега ме пусни — преди да изчезне! — Опита се да я отблъсне, докато мислите му се лутаха в безполезна плетеница. Беше оставил това момиче — колко? — преди около час, толкова дълбоко заспало, че приличаше на мъртво. Колко още можеше да понесе това малко тяло?

— Не! Те ще те убият! А Елена ще убие мен! Но първо аз ще бъда убита, защото още съм тук!

Будна и всъщност напълно способна да подреди парчетата от пъзела.

— Човешки същества, пфу! Казах ти да ме пуснеш! — озъби се той. Оголи зъбите си, в резултат на което Бони зарови глава на гърдите му и се вкопчи в него като мече коала, обвивайки двата си крака около един от неговите.

Два наистина силни шамара ще я накарат да се пусне, помисли си Деймън.

Вдигна ръка.

Деймън отпусна ръка. Просто не можеше да го направи. Бони беше слаба, замаяна и объркана, неравностоен противник...

Ето това!, каза си той. Ще се възползвам! Тя е толкова наивна...

— Пусни ме за секунда — започна да я придумва. — Само да взема копие...

— Не! Ще скочиш, ако го сторя! Какво копие? — изтърси на един дъх момичето.

... и твърдоглава, непрактична...

Дали ярката светлина не отслабваше?

— Бони — поде той тихо, — наистина съм сериозен. Ако не ме пуснеш, ще те принудя... и това никак няма да ти хареса, повярвай ми.

— Направи каквото ти казва — разнесе се отблизо умолителният глас на Мередит. — Бони, той отива в Тъмното измерение! И ти ще се озовеш там с него — и този път и двамата ще бъдете роби! Хвани ръката ми!

— Хвани ръката й! — изрева Деймън. Светлината трепна и за миг вече не беше толкова ярка и ослепителна. Усети, че Бони се размърда и се опитва да види Мередит, после я чу да казва:

— Не мога...

И в следващия миг и двамата пропаднаха. Последния път, когато пътуваха през Портата, бяха затворени в кабина, подобна на асансьор. Този път просто летяха. Имаше светлина, бяха само двамата и бяха толкова заслепени, че бе невъзможно да говорят. Наоколо беше само ослепителната, пулсираща, прекрасна светлина...

Изведнъж се озоваха на една улица, толкова тясна, че едва можеше да се изправят един срещу друг, а околните сгради бяха толкова високи, че до тях не достигаше почти никаква светлина.

Не — това не е причината, каза си Деймън. Спомняше си тази вечна, кървавочервена светлина. Не идваше директно от нито едната страна на тясната уличка, което означаваше, че направо бяха обгърнати от тъмночервен здрач.

— Осъзнаваш ли къде сме? — просъска Деймън гневно.

Бони кимна, изглеждаше доволна, че вече се е досетила.

— Ние сме в тъмnochервена...

— Лайняна отврат!

Бони се озърна.

— Не помириствам нищо — промълви предпазливо и огледа подметките си.

— Ние сме в свят — заговори спътникът ѝ бавно и тихо, сякаш искаше да се успокои между всяка дума, — където може да ни бичуват с камшик, да ни съдерат кожата от бой с пръчки и да ни обезглавят само защото сме стъпили на земята им.

Бони подскочи леко, сетне направи по-голям скок от място, като че ли отделянето ѝ за малко от земята щеше да им помогне по някакъв начин. Погледна го за по-нататъшни инструкции.

Деймън я сграбчи изведнъж и се втренчи пронизващо в нея, сякаш изведнъж го бе осенило просветление.

— Ти си пияна! — прошепна накрая. — Ти дори не си будна! През цялото това време, докато се опитвам да те вразумя, ти си била пиян сомнамбул!

— Не съм! — възпротиви се девойката. — И... дори да съм, ти трябва да си по-мил с мен. Ти си виновен за това.

В едно отдалечено кътче от съзнанието си Деймън се съгласи, че беше вярно. Той бе напил момичето, а след това го бе упоил със серум на истината и приспивателно. Но това беше само един факт, който с нищо не променяше чувствата му. Знаеше само, че няма начин да продължи мисията си заедно с това прекалено нежно създание.

Разбира се, най-разумно беше да се отърве колкото може по-бързо от нея, да остави градът — това огромно свърталище на злото, да я погълне в ненаситната си, чернозъба паст, което със сигурност щеше да се случи, ако направи десетина крачки по тези улици без него. Но както и преди малко, нещо вътре в него просто не му позволяваше да го стори. И, осъзна Деймън, колкото по-скоро си го признае, толкова по-скоро щеше да намери място, където да я настани, за да може да се погрижи за делата си.

— Какво е това? — попита, като улови ръката ѝ.

— Опаловият ми пръстен — отвърна Бони гордо. — Виж, отива си с всичко, защото в камъка преливат всички цветове. Никога не го

свалям; върви както с ежедневни, така и с официални дрехи. — С удоволствие позволи на Деймън да го вземе и да го разгледа.

— Това отстрани истински диаманти ли са?

— Страхотни, чисто бели — заяви гордата притежателка на бижутото. — Лусен, годеникът на лейди Улма, го изработи, тъй че, ако изпаднем в нужда, да свалим камъните и да ги продадем... — Изведнъж млъкна. — Смяташ да вземеш камъните и да ги продадеш! Не! Не, не, не, не, не!

— Да! Трябва, за да имаш някакъв шанс да оцелееш — сръза я Деймън. — И ако кажеш още една дума или не направиш точно това, което ти кажа, ще те оставя сама тук. И ти ще умреш. — Извърна присвитите си, заплашителни очи към нея.

Бони изведнъж се превърна в изплашено птиче.

— Добре — прошепна, а в очите ѝ запариха сълзи. — Какво да направя?

Половин час по-късно тя се намираше в затвор; или почти. Деймън я настани в апартамент на втория етаж, с един прозорец, закрит с щори, и строги заръки да не ги вдига. Заложи опала и един диамант, и плати на вкиснатата, вечно намръщена хазяйка, да носи на Бони храна два пъти на ден и да я придружава до тоалетната, когато се наложи, а през останалото време да забрави за съществуването ѝ.

— Чуй ме — обърна се Деймън към Бони, която продължаваше да плаче безмълвно, след като хазяйката ги остави сами. — Ще се опитам да се върна след три дни. Ако до една седмица не се появя, значи съм мъртъв. Тогава ти — не плачи, де! Слушай — тогава ти ще трябва да използваш тези бижута и пари, за да се опиташ да стигнеш от тук до тук; където, да се надяваме, все още се намира лейди Улма.

Даде ѝ карта и малка кесия, пълна с монети и скъпоценни камъни, останали, след като бе платил за храната и подслона ѝ.

— Ако това се случи — а аз ти обещавам, че няма — ще е най-добре да се опиташ да вървиш през деня, когато всички са заети; дръж очите си сведени надолу, поддържай аурата си слаба и не говори с никого. Облечи тази дреха от зебло и носи тази торба с храна. Моли се никой да не те попита нищо, но се опитай да изглеждаш така, все едно изпълняваш поръчка на господаря си. О, да. — Деймън бръкна в джоба на якето си и извади две малки железни робски гривни, които бе купил

заедно с картата. — Никога не ги сваляй, дори докато спиш и когато се храниш — никога.

Погледна я строго и заплашително, но Бони вече и без това беше на ръба на паниката. Трепереше и плачеше, но бе твърде изплашена, за да промълви и дума. Откакто бе влязла в Тъмното измерение, тя поддържаше аурата си колкото бе възможно по-слаба, а психическите защити високо вдигнати; не беше нужно да ѝ напомнят, че трябва да го прави. Беше в опасност. Знаеше го.

— Зная, че ти се струва трудно — поде Деймън с по-мек тон, — но мога да те уверя, че лично аз нямам никакво намерение да умирам. Ще се опитам да дойда, но прекосяването на границите между различните сектори е опасно, а тъкмо това може да ми се наложи да направя, за да стигна дотук. Само бъди търпелива и всичко ще е наред. Запомни: времето тук тече по-различно, отколкото на Земята. Може да сме тук от седмици, а да се върнем в същия миг, в който сме тръгнали. И погледни — Деймън посочи стаята — има десетки звездни сфери! Можеш да ги разгледаш всичките!

Това бяха по-обикновени звездни сфери, без Сила в тях, но пълни със спомени, истории или уроци. Щом притиснеш някоя към слепоочието си, се пренасяш в света, затворен в сферата.

— По-хубаво е от телевизия — увери я Деймън. — Много по-интересно.

Бони кимна леко. Все още се чувстваше съсипана, а и беше толкова дребна, толкова крехка и слаба, с бледа и деликатна кожа, с коса като лумнал пламък в сумрака на пурпурната светлина, процеждаща се през щорите, че — както винаги — Деймън усети, че се изпълва с жал и нежност към девойката.

— Имаш ли някакви въпроси? — попита я накрая.

— И... ти ще бъдеш...? — промълви тя едва чуто.

— Навън, на лов за вампирските версии на „Кой кой е“ и „Книгата на благородниците“ — отвърна Деймън. — Търся си дама с потекло.

След като Деймън си тръгна, Бони огледа стаята. Беше ужасна. Тъмнокафява и направо ужасна! Тя се бе опитала да попречи на Деймън да се върне в Тъмното измерение, защото не можеше да

забрави отвратителния начин, по който се отнасяха към робите — и въобще към повечето човешки същества.

Но оцени ли го той? Направи ли го? Ни най-малко! А след това, докато пропадеше през светлината заедно с него, бе помислила, че поне ще отидат при лейди Улма — жената, чиято история приличаше на тази на Пепеляшка. Робинята, която Елена бе спасила. Накрая лейди Улма си бе върнала богатството и положението и бе съ输орила красиви рокли, с които момичетата да ходят по бляскави партита. В дома на лейди Улма щеше да има големи легла със сатенени чаршафи и прислужници, които ще носят за закуска пълни купи с ягоди със сметана. Там щеше да е и сладката Лакшми, с която да си бърри, както и грубоватият на вид, но добър доктор Мегар, и...

Бони огледа отново кафявата стая и голия сламеник с едно одеяло. Взе разсеяно една звездна сфера, сетне я остави да се търкулне между пръстите ѝ.

Изведнъж ѝ се приспа страшно, а главата ѝ се замая. Все едно се изпълни с мъгла. Не можеше да става и дума да се пребори с връхлитащия я сън. Запрепъва се към леглото, падна върху него и заспа, преди да успее да се пхне под одеялото.

— Вината е повече моя, отколкото твоя — казваше Стефан на Мередит. — Двамата с Елена бяхме дълбоко заспали, иначе той никога нямаше да успее. Щях да забележа, че говори с Бони. Щях да разбера, че те е взел за заложничка. Моля те, Мередит, не се обвинявай.

— Трябваше да се опитам да те предупредя. Просто никога не съм очаквала Бони да притича и да се вкопчи в него — отвърна Мередит. Напиращите сълзи блестяха в тъмните ѝ очи. Елена стисна ръката ѝ, но стомахът ѝ се бе свил на топка.

— Със сигурност никой не би очаквал от теб да се справиш с Деймън — заяви Стефан категорично. — Човек или вампир — той е трениран; владее такива хватки и техники, че никога не би могла да му бъдеш достоен съперник. Не бива да се обвиняваш.

Елена мислеше същото. Тревожеше се за изчезването на Деймън — и бе ужасена за Бони. При все това една част от нея се питаше откъде са разкъсванията по дланта на Мередит, която се опитваше да стопли. Най-странното беше, че изглежда, раните са били почистени и

намазани с мехлем. Но точно в този момент нямаше да притеснява приятелката си с въпроси. Особено когато всъщност именно Елена бе виновна за случилото се. Тя бе омаяла Стефан предишната нощ. О, двамата наистина бяха... дълбоко потънали в преплетените си съзнания.

— Както и да е, ако някой има вина, то това е Бони — рече Стефан със съжаление. — Но сега съм разтревожен за нея. Деймън няма да се грижи за нея, ако не е искал тя да отива с него.

Мередит сведе глава.

— Вината ще е моя, ако тя пострада.

Елена задъвка долната си устна. Нещо не беше наред. Нещо у Мередит, нещо, което приятелката ѝ не ѝ казваше. Ръцете ѝ бяха сериозно пострадали, но Елена не можеше да разбере причината.

Сякаш отгатнала мислите на Елена, Мередит измъкна ръката си от нейната и я погледна. Огледа дланите си. И двете бяха еднакво одраскани и наранени.

Мередит сведе тъмнокосата си глава още по-ниско, почти се приведе на две. Сетне се изправи и отметна глава назад като човек, взел важно решение.

— Има нещо, което трябва да ви кажа... — поде.

— Почакай — прошепна Стефан и отпусна ръка на рамото ѝ. — Чуйте. Приближава кола.

Елена се заслуша. След миг и тя чу шума от мотора.

— Идват към пансиона — рече тя озадачено.

— Още е много рано — обади се Мередит. — Което означава, че...

— Сигурно е полицията, която търси Мат — довърши Стефан. — По-добре да отида и да го събудя. Ще го заведе в зимника.

Елена припряно запуши почти празната звездна сфера.

— Нека вземе и това със себе си — заговори тя, когато Мередит внезапно изтича към противоположната страна на Портата. Вдигна от земята дълъг, тънък предмет, който Елена не можа да разпознае дори след като насочи Силата към очите си. Видя как Стефан примигна и се втренчи в него.

— Това също трябва да бъде отнесено в зимника — заяви Мередит. — Навярно има кални следи, излизащи от зимника, както и кръв в кухнята. На двете места.

— Кръв? — възкликна Елена, изпълнена с гняв към Деймън, но сетне поклати глава и насочи вниманието си другаде. Вече бе достатъчно просветляло, за да види полицейската кола, която се носеше към къщата като голяма бяла акула.

— Да вървим — подкани ги Елена. — Бързо, бързо, бързо!

Всички хукнаха приведени към пансиона.

— Стефан — изсъска Елена, докато тичаха, — ако можеш, ще трябва да им въздействаш със силата на внушението. Мередит, опитай се да почистиш калта и кръвта. Аз ще отида за Мат; най-малко вероятно е да удари мен, когато му кажа, че трябва да се скрие.

Те се заеха със задачите си. Насред цялата суматоха се появи госпожа Флауърс в бархетна нощница, наметната с мъхест розов пеньоар, нахлузила пухкави чехли със зайчи глави. При първото оглушително чукане по вратата ръката ѝ завъртя дръжката и полицаят, който започваше да крещи: ПОЛИЦИЯ! ОТВОРЕТЕ... — се озова да рече с все сила над главата на дребничка старица, която не би могла да изглежда по-крехка и безобидна. Гласът му спадна до пресеклив шепот — ... вратата.

— Не е заключено — рече госпожа Флауърс мило. Разтвори я широко, така че Елена да може да види двамата полицаи — мъж и жена, — както и те нея. Също и Стефан и Мередит, които тъкмо бяха притичали откъм кухнята.

— Искаме да говорим с Мат Хъникът — осведоми ги полицайката. Елена забеляза, че патрулната кола беше от полицейското управление в Риджмънт. — Майка му ни информира, че е тук... след сериозен разпит.

Те прекрачиха прага, като се шмугнаха покрай госпожа Флауърс. Елена стрелна с поглед Стефан, който беше пребледнял, а по челото му бяха избили малки капчици пот. Взираше се напрегнато в полицайката, която продължаваше да говори.

— Според майка му напоследък той направо си живеел в този пансион — осветли ги полицайката, докато колегата ѝ размаха някакъв документ.

— Имаме заповед за обиск — додаде с решителен тон.

Госпожа Флауърс доби смутен вид. Погледна към Стефан, но после погледът ѝ се плъзна към останалите тийнейджъри.

— Може би ще е най-добре да приготвя за всички по една чаша силен чай?

Стефан продължаваше да се взира в жената, а лицето му изглеждаше по-бледо и изпито от всякога. Елена усети как стомахът ѝ се сви на топка от страх. О, Господи, дори след кръвта, която му бе дарила тази нощ, Стефан беше слаб — твърде слаб, за да използва внушението.

— Може ли да задам един въпрос? — обади се Мередит с ниския си, спокоен глас. — Не за заповедта — побърза да уточни и махна с ръка към документа. — Какво е положението във Фелс Чърч? Знаете ли какво става?

Тя печели време, помисли си Елена, но всички спряха, за да чуят отговора.

— Цари истински хаос — отвърна полицайката след кратко колебание. — Там прилича на военна зона. По-лошо е, защото децата са тези, които... — Замълча и поклати глава. — Това не е наша работа. Нашата работа е да намерим един беглец от закона. Но първо искам да изясним нещо. Докато карахме към хотела ви, видяхме ярък стълб от светлина. Не беше от хеликоптер. Имате ли представа какво е било!

Просто врата през пространството и времето, каза си Елена, докато Мередит отговори с все още спокоен глас:

— Може би се е взривил някой мощен радиопредавател? Или необикновена светкавица? Или да не би да имате предвид... НЛО? — Снижи още и без това тихия си глас.

— Нямаме време за подобни небивалици — възмути се полицаят. — Тук сме, за да открием този мъж — Хъникът.

— Заповядайте да огледате — покани го госпожа Флауърс, макар че те вече го правеха.

Елена бе потресена и ужасена поради две причини. Този мъж Хъникът. Мъж, не момче. Мат беше навършил осемнайсет. Дали все още се смяташе за непълнолетен? Ако не, какво щяха да му сторят, когато го заловяха?

А освен това и Стефан. Той беше толкова сигурен... толкова... убедителен... в уверенията си, че отново се чувства добре. Всички тези приказки, че отново ще започне да лови животни — но истината беше, че всъщност се нуждаеше от много повече кръв, за да се възстанови.

Мислите ѝ запрепускаха все по-бързо и по-бързо. Стефан очевидно нямаше да може да въздейства върху тези двама полицаи, без да получи голямо количество човешка кръв.

А ако Елена му даде... догади ѝ се, а космите на врата ѝ настръхнаха... ако му даде, какви са шансовете и тя самата да се превърне във вампир?

Големи, отвърна студеният глас на разума. Много големи, имайки предвид, че преди по-малко от седмица си разменяше кръв с Деймън. Често. Без задръжки.

Значи ѝ оставаше само един план, нямаше друг избор. Тези полицаи нямаше да открият Мат, но Мередит и Бони ѝ бяха разказали цялата история как един друг шериф от Риджмънд дошъл и разпитвал за Мат — и за гаджето на Стефан. Проблемът беше, че тя, Елена Гилбърт, бе „умряла“ преди девет месеца. Тя не би трябвало да е тук — и имаше чувството, че тези полицаи ще са доста любопитни.

Нуждаеха се от Силата на Стефан. Нямаше друг начин, нито друг избор. Стефан. Сила. Човешка кръв.

Приблужи до Мередит, която бе свела тъмнокосата си глава и я бе наклонила настрани, заслушана в трополенето на полицаите през стълбата.

— Мередит...

Мередит се извърна към нея и Елена едва не отстъпи назад от изненада. Обикновено мургавото лице на приятелката ѝ сега беше посивяло, дишаше учестено и накъсано.

Мередит, спокойната и овладяна Мередит, вече знаеше какво ще поиска Елена от нея. Още кръв, което бе достатъчно, за да загуби самообладание. При това трябваше да стане бързо. И това я ужасяваше. Дори нещо повече.

Тя не може да го направи, помисли си Елена. Ние сме изгубени.

Деймън се катереше по дървената решетка, покрита с красиви увивни рози, под прозореца на спалнята на принцеса Жезалин д'Обинье — много богато, красиво момиче, от което всички се възхищаваха. А съгласно книгата, която си бе купил, тя била с най-синята кръв в Тъмното измерение. Всъщност според слуховете, които се носеха сред местните, самият Сейдж я бе превърнал във вампир преди две години и ѝ бе подарил този прекрасен малък замък, където живееше. Макар да приличаше на изящно бижу, малкият замък вече бе изненадал Деймън с няколко проблема. Единият бе телената ограда с наточени като острие на бръснач шипове, на които съдра коженото си яке; вторият — необичайно ловък и упорит пазач, когото се наложи със съжаление да удуши; третият — вътрешният ров, пълен с вода, едва не го свари неподготвен; и за капак няколко кучета, които той нагости с лакомството на Сейбър — използва сънотворния прах на госпожа Флауърс, донесен предвидливо от Земята. Щеше да бъде по-лесно да ги отрови, но Жезалин се славеше с обичта си към животните, а той имаше нужда от нея поне за три дни. Това би трябвало да е достатъчно дълго, за да се превърне във вампир — ако през тези дни тук нямат други занимания.

Сега, докато се катереше безшумно нагоре по решетката, прибави мислено дългите бодли на розата към списъка с неудобства. Освен това репетираше първата си реч пред Жезалин. Тя беше — и винаги щеше да остане — на осемнайсет. Но беше млада осемнайсетгодишна, защото имаше само две години опит като вампир. Неканеният гост се успокояваше с тази мисъл, докато напредваше към прозореца.

Съвсем тихо, в случай че вътре имаше животни пазачи, Деймън разтвори една по една полупрозрачните черни завеси, които предпазваха стаята от кървавочервената светлина. Ботушите му потънаха в дебелия черен килим. След като се измъкна и от последната завеса, Деймън видя, че цялата спалня е декорирана в една тоналност

от някой „експерт“ по контраста. Кехлибарено черно и много тъмносиво, почти черно.

Хареса му.

В спалнята имаше огромно легло, което едва се виждаше сред талазите полупрозрачни черни завеси. Единственият начин да се приближи към него, бе откъм долния край, където прозирните завеси бяха по-тънки.

Застанал сред притихналата като катедрала просторна спалня, Деймън гледаше към слабата фигура, очертана под черните копринени чаршафи, сред безброй пръснати наоколо малки възглавнички.

И тя беше бижу като замъка. Фини кости. Приличаше на заспал ангел. Блестяща река от пламтящи червени коси се стелеше около нея, като ален поток върху черните чаршафи. Приличаше малко на Бони.

Деймън беше доволен.

Измъкна същия нож, който бе допрял до гърлото на Елена, и само за миг се поколеба — но не, сега не бе времето да мисли за златната топлина на Елена. Всичко зависеше от това дете с нежни рамене пред него. Опря върха на ножа към гърдите си, съзнателно избирайки място по-встрани от сърцето си, в случай че се наложи да се пролее кръв... и се закашля.

Нищо не се случи. Принцесата, облечена в черна ефирна нощница, която разкриваше слабите ѝ ръце, деликатни и бледи като порцелан, продължаваше да спи. Деймън забеляза, че ноктите на малките ѝ пръсти са лакирани в същия ален цвят като косата ѝ.

Двете големи свещи, поставени в черни свещници, изпускаха упойващ аромат, а освен това служеха за часовници — колкото по-надолу изгаряха, толкова по-лесно се определяше кое време е. Светлината беше идеална — всичко беше идеално, освен факта, че Жезалин още спеше.

Деймън се изкашля отново, този път по-високо, и побутна леглото.

Принцесата се събуди, изправи се рязко в леглото, като в същото време извади две тънки ками от ножници в косите си.

— Кой е? Има ли някой там? — Озърташе се във всички посоки, но не и в правилната.

— Само аз съм, Ваше Височество. — Деймън говореше с нисък, но пресеклив глас, все едно измъчван от отчаян и несподелен копнеж.

— Не бива да се страхувате — додаде, след като тя най-после погледна в правилната посока и го видя. Той коленичи в другия край на леглото.

Малко бе сгрешил в преценката. Леглото беше толкова голямо и високо, че гърдите и ножът бяха доста под полезрението на Жезалин.

— Тук съм, за да отнема живота си — заяви доста високо, за да е сигурен, че принцесата ще разбере какво става.

След миг или два главата на Жезалин надникна над долния край на леглото. За да запази равновесие, ръцете ѝ бяха широко отворени, а слабите ѝ рамене — свити към тялото. От това разстояние той видя, че очите ѝ са зелени — преливащи нюанси на зеленото, с много различни пръстени и точки.

Отначало тя само изсъска и вдигна камите в ръцете си, чиито пръсти бяха лакирани в алено. Деймън започна да се отегчава от нея. Скоро щеше да научи, че всичко това не е необходимо; че всъщност в действителния свят е излязло от мода още преди десетилетия и все още беше живо единствено благодарение на долнопробни романи и стари филми.

— Тук, в краката ви, ще се пронижа — рече той отново, за да е сигурен, че не е пропуснала нито сричка или смисъла на цялата постановка.

— Ти... себе си? — Погледна го подозрително. — Кой си ти? Как влезе тук? Защо ще правиш подобно нещо?

— Дойдох тук, воден от лудостта си. Направих го от лудост, с която повече не мога да живея.

— Каква лудост? И сега ли ще го направиш? — попита принцесата с интерес. — Защото, ако не го направиш, ще трябва да повикам стражата и... чакай малко — спря се тя.

Грабна ножа му, преди той да успее да ѝ попречи, и прокара език по него.

— Това е метално острие — заключи и му го подхвърли обратно.

— Зная. — Деймън сведе глава, така че косата да скрива очите му, и промълви измъчено: — Аз съм... човек, Ваше Височество.

Наблюдаваше я скришом през миглите си и видя как лицето на Жезалин се оживи.

— Помислих си, че си само някой слаб, безполезен вампир — продума някак разсеяно. — Но сега, като те гледам по-внимателно... — Върхът на розовия ѝ език, нежен като листо на роза, се стрелна

навън и облиза устните ѝ. — Няма смисъл да се погубва хубавото, нали?

Тя наистина приличаше на Бони. Казваше точно това, което мислеше в мига, в който ѝ хрумнеше. В гърдите му се надигна смях.

Изправи се отново, погледна момичето върху леглото с целия плам и страст, на които бе способен и... усети, че не е достатъчно. Мисълта за истинската Бони, сама и нещастна... ами, охлади яко страстта му. Но какво друго можеше да направи?

Изведнъж го осени какво да стори. Преди малко, когато се бе възпрял да мисли за Елена, бе потушил всякаква искрена страст или желание. Ала той правеше всичко това не само заради себе си, но и заради Елена. Елена не би могла да бъде неговата принцеса на мрака, ако той не може да е нейният принц.

Този път, когато сведе поглед към принцесата, беше различно. Усети как атмосферата се промени.

— Ваше Височество, нямам право дори да говоря с вас — рече той, като нарочно сложи обувия си в ботуш крак върху извитата метална рамка на леглото. — Вие не по-зле от мен знаете, че можете да ме убиете само с един удар... да кажем, ето тук — посочи едно място под челюстта, — но вие вече сте ме убили...

Жезалин изглеждаше смутена, но го слушаше.

— ... с любов. Влюбих се във вас в мига, в който ви съзрях. Бихте могли да прекършите врата ми или — както бих казал, ако ми позволите да докосна уханната ви бяла ръка — бихте могли да увиете тези пръсти около шията ми и да ме удушите. Умолявам ви да го сторите.

Жезалин изглеждаше все по-озадачена, но и развълнувана. С пламнало лице протегна малката си ръка към Деймън, но очевидно без никакво намерение да го души.

— Моля ви, направете го — подкани я с жар Деймън, без да откъсва очи от нейните. — Това е единственото, за което ви моля: да ме убиете сама, вместо да викате стражата. Нека прекрасното ви лице да е последното, което ще видя, преди да издъхна.

— Ти си болен — реши Жезалин, все още объркана. — Имаше и други с помрачени умове, които успяха да преминат през първата стена на замъка ми... макар че никога не стигнаха до покоите ми. Ще те оставя на грижите на лекарите, за да те излекуват.

— Моля ви — продължи Деймън, който си бе проправил път през последните полупрозрачни черни завеси и сега се надвеси над седналата принцеса. — Дарете ме с мигновена смърт, вместо да ме оставите всеки ден да умирам по малко. Не знаете какво направих. Не мога да спра да ви сънувам. Когато излизахте от замъка, ви следвах от магазин в магазин. В момента вече умирам, запленил от благородството и сияйната ви красота, знаейки, че съм единствено прах под краката ви. Никой лекар не може да излекува това.

Жезалин явно мислеше усилено. Очевидно никой досега не ѝ бе говорил по този начин.

Зеленият ѝ поглед бе прикован в устните му, като долната все още кървеше.

Деймън се засмя безразлично.

— Един от пазачите ви ме залови и много добросъвестно се опита да ме убие, преди да достигна до вас и да наруша съня ви. Боя се, че се наложи да го убия, за да проникна тук — призна си той, застанал между едната висока свещ и момичето в леглото, така че сянката му да пада върху нея.

Очите на Жезалин се разшириха и тя го погледна одобрително, макар да изглеждаше все така крехка и уязвима.

— Раната кърви — прошепна. — Бих могла...

— Можете да направите всичко, което пожелаете — окуражи я Деймън, а устните му се извиха в капризна усмивка. Вярно беше. Наистина можеше.

— Тогава ела тук. — Тя потупа мястото до най-близката възглавница върху леглото. — Как се казваш?

— Деймън — отвърна той, свали якето си, излегна се върху леглото и с обигран маниер подпря брадичка върху единия си лакът.

— Само Деймън?

— Можете дори да го съкратите още. Сега съм никой, само Срам — отвърна той, като отново извика в съзнанието си образа на Елена и вложи още по-хипнотична сила в погледа си, прикован в очите на Жезалин. — Бях вампир — могъщ и горд — на Земята — но бях подмамен от едно китсуне... — Разказа ѝ изопачена версия на историята на Стефан, като пропусна Елена, както и всички глупости за мечтата отново да бъде човек. Заяви, че след като избягал от затвора,

където загубил вампирската си същност, решил да сложи край на живота си като човек.

Но в този момент видял принцеса Жезалин и си помислил, че ако ѝ стане верен слуга, ще може да се примири с тъжната си участ. Уви, въздъхна Деймън, това само подхранило срамните му чувства към Нейно Височество.

— И сега моята лудост ме тласна да проникна в покоите ви и да се осмеля да ви заговоря. Нека, Ваше Височество, участта ми послужи за пример, който ще накара останалите злосторници да треперят. Заповядайте да ме изгорят, да ме бичуват с камшик и разкъсат тялото ми на четири, забучете главата ми на копие за назиждане на онези, които биха замислили да ви причинят зло. Нека съдбата ми ги накара да предпочетат да ги изпепели огън, отколкото да ви доближат.

Докато говореше, се бе настанил на леглото до нея и се бе навел леко назад, за да открие голия си врат.

— Не бъди глупав — промълви задавено Жезалин. — Дори най-незначителният от слугите ми иска да живее.

— Навярно тези, които никога не са ви виждали отблизо. Слугите в кухнята или конярчетата — но аз не мога да живея, знаейки, че никога не ще ви имам.

Принцесата плъзна поглед по Деймън, изчерви се, втренчи се за миг в очите му... и сетне го ухапа.

* * *

— Ще заведе Стефан в зимника — каза Елена на Мередит, която попиваше сърдито с палец сълзите в очите си.

— Знаеш, че не можем да го направим. След като полицаите са в къщата...

— Тогава аз ще го направя...

— Не можеш! Знаеш, че не можеш, Елена, иначе нямаше да дойдеш при мен!

Елена погледна внимателно приятелката си.

— Мередит, ти през цялото време даваше доброволно кръв — прошепна. — Никога не си изглеждала дори малко притеснена...

— Той взимаше съвсем малко — винаги по-малко от мен, отколкото от останалите. И винаги от ръката ми. Все едно ми взимаха кръв в болницата. Не беше проблем. Дори не беше толкова лошо с Деймън, докато бяхме в Тъмното измерение.

— Но сега... — Елена примигна. — Сега какво?

— Сега — заговори Мередит с отнесено изражение — Стефан знае, че аз съм ловец убиец. Че дори имам бойно копие. И сега аз трябва да... се подчиня на...

Елена изтръпна от побилите я тръпки на ужас. Имаше чувството, че Мередит се отдалечава от нея.

— Ловец убиец? — повтори озадачено. — И какво е това бойно копие?

— Сега няма време да ти обяснявам! О, Елена...

Ако план А беше Мередит, а план Б — Мат, наистина нямаше избор. План В трябваше да бъде самата Елена. И без това кръвта ѝ бе много по-силна, отколкото на който и да е друг, толкова пълна със Сила, че на Стефан щеше да му е нужно само...

— Не! — прошепна Мередит в ухото на Елена, като някак си успя да изрече думата, без да съска. — Слизат по стълбите. Трябва да намерим Стефан сега! Ще му кажеш ли, че ще се срещнем в малката спалня зад салона?

— Да, но...

— Направи го!

А аз все още не зная какво представлява това бойно копие, каза си Елена, като позволи на приятелката си да я хване за ръцете и да я побутне към спалнята. Но зная как звучи „ловец убиец“ и определено не ми харесва. А онова оръжие — в сравнение с него един кол изглежда като пластмасов нож. При все това изпрати телепатично послание на Стефан, който следваше полицаите надолу по стълбите: *Мередит ще ти даде достатъчно кръв, за да можеш да им въздействаш чрез внушението. Няма време за спор. Ела бързо тук и за бога, опитай се да изглеждаш весел и уверен.*

Стефан не изглеждаше готов да се подчини. *Не мога да взема достатъчно, за да се докоснат съзнанията ни. Това може...*

Елена изгуби търпение. Беше изплашена; беше изпълнена с подозрения към една от двете си най-добри приятелки — ужасно чувство — и беше отчаяна. Имаше нужда Стефан да направи това,

което му казваше. *Ела тук по-бързо!*, гласеше посланието ѝ, но явно го бе връхлетяло с цялата мощ на чувствата ѝ, защото той внезапно стана загрижен и нежен. *Идвам, любима, отвърна просто.*

Докато полицайката претърсваше кухнята, а колегата ѝ — всекидневната, Стефан пристъпи прага на стаята за гости на първия етаж, където имаше едно разхвърляно легло. Лампите бяха угасени, но с нощното си виждане различаваше идеално Елена и Мередит, застанали до завесите. Мередит бе обвила сковано ръце около себе си като скачач на бърнджи, който се страхува от височини.

Вземи колкото ти е нужно, но без да ѝ причиниш трайни увреждания — и се опитай да я приспиш. И не навлизай прекалено дълбоко в съзнанието ѝ...

Ще се погрижа за това. Ти по-добре излез в коридора, нека видят поне един от нас, любов моя, отвърна Стефан безмълвно. Очевидно Елена бе едновременно изплашена за приятелката си и изпълнена с желание да я закриля и много бързо се бе озовала във вихъра на организаторската си стихия. Обикновено това беше добре, защото, ако имаше нещо, от което Стефан разбираше — дори и да бе единственото, — то бе вземането на кръв.

— Искам да помоля за мир между нашите семейства — рече той и протегна ръка към Мередит. Тя се поколеба и Стефан, колкото и усърдно да се стараяше да не го прави, не можа да не чуе мислите ѝ, все едно бяха малки създания, спотаили се в най-отдалеченото ъгълче на съзнанието ѝ. На какво се бе посветила тя? Какъв смисъл влагаше той в думата семейство?

Това наистина е само формалност, каза ѝ той, опитвайки се да завоюва позиции на друг фронт: да я накара да приеме докосването на мислите му до нейните. *Никога не съм имал нищо против.*

— Не — отвърна Мередит. — Важно е. Искам да ти вярвам, Стефан. Само на теб, но... не разполагах с копието, преди Клаус да умре.

Мисълта му препусна.

— Тогава ти не си знаела каква си...

— Знаех. Но родителите ми никога не са били действащи ловци. Дядо ми каза за копието.

Стефан изпита прилив на неочаквано удоволствие.

— Значи сега дядо ти е по-добре?

— Не... донякъде. — Мислите на Мередит бяха объркани. *Гласът му се промени, каза си тя. Стефан наистина се зарадва, че дядо е по-добре. Дори повечето хора не биха се загрижили — не и наистина.*

— Разбира се, че ме е грижа — увери я Стефан. — От една страна, той помогна да спасим живота на всички ни... както и града. От друга, е много смел мъж — трябва да е бил, — за да оцелее след нападение на един от Древните.

Внезапно студената ръка на Мередит се обви около китката му и думите потекоха от устата ѝ толкова бързо, че Стефан едва ги разбираше. Но зад тези думи мислите ѝ бяха ясни и точни и чрез тях той разбра смисъла.

— За това, което се е случило, когато съм била много малка, зная само от това, което са ми разказвали. Родителите са ми споделяли някои неща. Те смениха рождения ми ден — всъщност промениха деня, в който го празнувахме, — защото един вампир нападнал дядо ми, след което дядо ми се опитал да ме убие. Винаги все това разказвах. Но откъде са могли да знаят? Не са били там — поне така твърдят. И кое е по-вероятно: че дядо ме е нападнал или че го е сторил вампирът? — Тя млъкна. Дишаше тежко и трепереше като сърна, уловена в гората. Уловена и обречена, неспособна да избяга.

Стефан постави стоплената си длан върху студената ръка на Мередит.

— Аз няма да те нападна — рече просто. — И няма да разравям никакви стари спомени. Става ли?

Девојката кимна. След пречистващата ѝ история Стефан разбираше, че няма желание да се впуска в многословие.

— Не се страхувай — промърмори. Изпращаше мислено същата успокояваща фраза към съзнанието на многото животни, които бе преследвал в Олд Уд. *Всичко е наред. Няма причина да се боиш от мен.*

Тя не можеше да не се страхува, но Стефан я успокои, както успокояваше горските животни, докато я притегляше към най-тъмните сенки в стаята, шепнейки ѝ ласкави думи, въпреки че кучешките му зъби му крещяха да я ухапе. Трябваше да отметне горния край на

блузата ѝ, за да оголи дългата ѝ, мургава шия. Докато го правеше, утешителните му думи се превърнаха в гальовни звуци, сякаш приласкаваше бебе.

И накрая, когато дишането на Мередит се забави и стана равномерно, а очите ѝ се притвориха, Стефан много внимателно плъзна по артерията ѝ изтръпналите си от болезнен копнеж кучешки зъби. Мередит едва трепна. Той докосна нежно повърхността на съзнанието ѝ, виждайки само това, което вече знаеше за нея: живота ѝ с Елена, Бони и Каролайн. Купоните в училище, планове и амбиции. Пикници. Вирът, където плуваха. Смях. Умиротворение, което се разпростираше като голямо езеро. Необходимостта от спокойствие, от контрол. И всичко това се простираше назад във времето, докдето можеше да си спомни...

Най-далечните глъбини на спомените ѝ бяха в средата... където имаше дълбоко езеро, хлътнало като в падина. Стефан си бе обещал, че няма да навлиза твърде навътре в съзнанието ѝ, но беше придърпан, безпомощен, все едно повлечен от шеметен бързей. Водите се затвориха над главата му и той потъваше със страшна скорост към самите дълбини на второто езеро, което обаче не беше образувано от умиротворение, а от гняв и страх.

И тогава видя какво се бе случило, какво се случваше, какво щеше винаги да се случва — там, в застиналата сърцевина на Мередит.

Когато принцеса Жезалин д'Обинье се засити с кръвта на Деймън — а тя бе доста жадна за толкова крехко създание — беше негов ред. Насили се да запази търпение, когато Жезалин потрепна и се намръщи при вида на ножа му с дървена дръжка. Но Деймън я дразнеше игриво из огромното легло, забавляваше я с шеги и когато най-после я улови, тя почти не почувства мигновената парлива болка, когато острието сръза кожата на гърлото ѝ.

Деймън обаче тутакси засмука бликналата тъмночервена кръв. Всичко, което бе сторил — от напиването на Бони с „Черна магия“ до разливането на течността от звездната сфера по четирите края на Портата и проникването в този прекрасен малък замък, беше заради това. За този миг, когато човешкото му небце ще вкуси нектара на вампирската кръв.

И беше... божествено!

Това бе вторият път в живота му, когато я опитваше като човек. Разбира се, Катерина — Катрин, както мислеше за нея на английски — беше първата. И как бе могла след това да се промъкне и да отиде по късата си муселинена нощница при неопитното малко момче с големи очи, което беше неговият брат, умът никога нямаше да проумее.

Безпокойството му се предаде и на Жезалин. Това не биваше да става. Тя трябваше да е спокойна и тиха, докато изпие колкото може повече от кръвта ѝ. Това нямаше да ѝ навреди ни най-малко, ала за него щеше да има огромно значение.

Като откъсна съзнанието си от неподправеното елементарно удоволствие заради това, което правеше, той започна много внимателно, много нежно да прониква в съзнанието ѝ.

Не беше трудно да достигне до сърцевината му. Който бе откъснал това деликатно и нежно момиче от света на хората и я бе превърнал във вампир, не ѝ бе сторил добро. Не че тя имаше никакви морални задръжки срещу вампиризма. Тя бе свикнала лесно с новия си живот и му се наслаждаваше. От нея би станало добър ловец в

пустошта. Но в този замък? С всички тези слуги? Беше все едно да си заобиколен от стотина надменни сервитьори и двеста снизходителни виночерпци, които се вторачват в теб още в мига, в който отвориш уста, за да изречеш поредната си заповед.

Ето например тази стая. Тя бе искала малко по-светли тонове — лек нюанс на виолетово тук, бледомораво там — макар че, естествено, разбираше, че в спалнята на една принцеса трябва да преобладава черното. Но когато повдигна плахо темата за цветовете пред една от салонните камериерки, момичето сви презрително ноздри и изглежда Жезалин така, сякаш бе пожелала да завържат слон за леглото ѝ. Принцесата нямаше смелост да спомене желанията си пред икономката, но след седмица пристигнаха три коша, пълни с малки възглавнички, от черни по-черни. Това беше желаното от нея „цветно разнообразие“. И дали в бъдеще Нейно Височество ще бъде така добра да се допита първо до икономката си, преди да говори с персонала за приумиците си, свързани с обзавеждането?

И тя го каза точно така — „приумици“, помисли си Жезалин, изви врата си назад и прокара остриите си нокти през гъстата, мека коса на Деймън. И — о, това не е добре. Аз не съм добра. Аз съм вампирска принцеса и виждам ролята, но не мога да я изиграя.

Вие сте принцеса до мозъка на костите, Ваше Височество, увери я Деймън. Просто имате нужда някой да придаде повече тежест на заповедите ви. Някой, който никога няма да оспорва господарската ви власт. Слугите ви роби ли са?

Не, всички са свободни.

Е, това малко усложнява нещата, но винаги може да им крещите по-високо. Деймън се чувстваше препил с вампирска кръв. Още два такива дни и той ще бъде ако не като предишния Деймън, то почти: истински вампир, свободен да се разхожда из града, както му се прииска. И със Силата и положението на вампирски принц. Това бе почти достатъчно, за да намали ужаса, който бе изживял през последните два дни. Поне можеше да си го каже и да се опита да му повярва.

— Чуйте — заговори рязко и се отдръпна от крехкото тяло на Жезалин, за да надникне в очите ѝ. — Ваше прекрасно Височество, позволете ми да ви направя една услуга, преди да умра от любов или да заповядаме да ме убият заради дързостта ми. Нека ви даря „цвят“ —

а след това да застана до вас, когато вашите слуги си позволят да мрънкат.

Жезалин не бе привикнала на подобни внезапни решения, но страстното вълнение на Деймън бе твърде заразително, за да остане равнодушна. Отново изви глава назад.

Когато най-после напусна изящния дворец, Деймън излезе през предната врата. Имаше у себе си малко пари, останали от залагането на скъпоценните камъни, но те бяха повече от достатъчно за това, което си бе наумил. Беше напълно сигурен, че когато следващия път излезе, щеше да полети през портала.

Обиколи различни магазини и изхарчи и последната си монета. Смяташе да отскочи до Бони, докато пазарува, но пазарът се намиреше в противоположна посока на странноприемницата, където я бе оставил, и накрая просто не му остана време.

Когато се запъти обратно към замъка, не беше особено обезпокоен. Бони, колкото и кротка и крехка да изглеждаше, всъщност притежаваше твърда ядка, която — той бе сигурен — щеше да я задържи вътре в стаята три дни. Тя щеше да се справи. Деймън знаеше, че може.

Заудря по малката порта на замъка, докато един намръщен страж не му отвори.

— Какво искаш? — тросна се мъжът.

Бони умираше от скука. Беше минал само един ден, откакто Деймън я остави — ден, който можа да различи само по броя на яденета, които ѝ донесоха, тъй като огромното червено слънце никога не залязваше от хоризонта, а кървавочервената светлина никога не се променяше, освен ако не валеше.

На Бони ѝ се искаше да завали. Искаше да завали сняг или да избухне пожар, да връхлети ураган или малко цунами. Беше опитала да изгледа едната звездна сфера, съдържаща някаква абсурдна сапунка, която изобщо не проумя.

Сега ѝ се искаше никога да не се бе опитвала да попречи на Деймън да дойде тук. Щеше ѝ се да се бе освободил от нея, преди и двамата да паднат в дупката. Да беше сграбчила ръката на Мередит и да бе пуснала Деймън.

А това бе едва първият ден.

Деймън се усмихна на вкиснатия пазач.

— Какво искам? Само това, което вече имам. Отворена врата. — Но не влезе вътре. Попита какво прави принцесата и го осведомиха, че обядва. От донор.

Идеално. Скоро върху портата се разнесе различно почукване. Деймън настоя да я отворят по-широко. Стражите никак не го харесаха; съвсем правилно бяха свързали изчезването на досегашния капитан на стражата с неочакваната поява на този странен човек. Но у него имаше нещо застрашително, дори в този страшен свят. Те му се подчиниха.

Не след дълго последва още едно тихо почукване, сетне още едно и още едно, така, докато дванайсет мъже и жени, понесли в ръцете си камари от влажна, уханна кафява хартия, последваха безшумно Деймън нагоре по стълбите до черната спалня на принцесата.

Междувременно Жезалин бе провела една дълга и отегчителна среща в компанията на двама от финансовите си съветници, които ѝ се струаха много стари, макар че бяха превърнати във вампири, когато са били двайсетина годишни. *Мускулите им са се отпуснали заради липса на упражнения*, улови се да си мисли принцесата. И съвсем естествено, бяха облечени в одежди с дълги ръкави и широки панталони, целите черни, с изключение на яките около вратовете им, които на газената светлина вътре изглеждаха бели, и алени отвън заради слънцето, което никога не залязваше.

Принцесата тъкмо ги бе изпроводила, след като двамата се бяха поклонили почтително. Тя се поинтересува, при това доста раздражено, къде е човекът Деймън. Неколцина слуги, с едва прикрита злост зад неискрените усмивки, ѝ обясниха, че се е запътил, съпроводен от десетина... човешки същества... към спалнята ѝ.

Жезалин едва не полетя към стълбата и се изкачи много бързо, но с изисканата грациозност, която знаеше, че се очаква от благопристойните жени вампири. Стигна до готическите врати и дочу приглушените звуци на възмущение и злоба, докато придворните ѝ дами си шепнеха. Ала преди принцесата да успее да попита какво

става, тя бе връхлетяна от огромна, топла и уханна вълна. Не беше наситеният и животворен аромат на кръвта, но нещо по-леко, сладко и в момента, когато жаждата ѝ за кръв бе утолена, дори по-упойващо и замайващо. Тя бутна двойните врати, сетне спря изумена.

Приличащата на катедрала черна спалня беше пълна с цветя. Имаше купища лилии, вази, пълни с рози, лалета във всякакви цветове и отсенки, изобилие от бели и жълти нарциси, а във всички ъгли лежаха пръснати дъхави орлови нокти и фрезии.

Цветарите бяха превърнали мрачната, традиционна черна стая във фантастично и екзотично творение. По-мъдрите и прозорливи придворни на принцесата помагаха енергично на цветарите да ги подредят, като носеха големи, красиви вази.

Щом видя Жезалин да влиза в стаята, Деймън тутакси се приближи и коленичи пред нея.

— Нямаше те, когато се събудих! — заяви сърдито принцесата, а Деймън леко се усмихна.

— Простете ми, Ваше Височество. Но след като така и така ще умра, си помислих, че трябва да отида и да ви донеса тези цветя. Харесват ли ви цветовете и уханията?

— Уханията? — Жезалин имаше чувството, че цялата се разтапя. — Това е... като... истински празник за носа ми! Никога досега не съм виждала по-прекрасни цветове! — Избухна в смях, зелените ѝ очи заискриха, правата ѝ коса се люшна като огнен водопад по раменете. После побутна Деймън и го поведе с наперена походка към сумрака на единия от ъглите. На Деймън му бе нужно цялото самообладание, за да не се разсмее; тя толкова много приличаше на игриво котенце, погнало есенно листо.

Но щом стигнаха до ъгъла, закрит от черни завеси, далеч от всякакъв прозорец, Жезалин доби дяволски сериозно изражение.

— Ще заповядам да ми ушийт рокля с цвета на тези тъмнопурпурни карамфили — прошепна. — Не черна.

— Ваше Височество ще изглежда страхотно в нея — прошепна на свой ред Деймън в ухото ѝ. — Толкова ослепителна, толкова предизвикателна...

— Дори мога да нося корсетите си под роклята. — Погледна го през гъстите си мигли. — Или... би било прекалено?

— Нищо не е прекалено за вас, моя принцесо — увери я Деймън. Замисли се за миг. — Корсетите ще са в тон с роклята или ще бъдат черни?

На свой ред Жезалин също се замисли.

— Същия цвят? — осмели се тя.

Деймън кимна доволно. Самият той би предпочел да е мъртъв, отколкото да облече нещо друго, освен черно, но с най-голямо удоволствие бе готов да одобри — дори да окуражи — ексцентричността на Жезалин. Благодарение на нея можеше по-бързо да стане вампир.

— Искам кръвта ти — прошепна принцесата, сякаш отгатнала желанието му.

— Тук? Сега? — удиви се той. — Пред цялата прислуга?

В този миг Жезалин го изненада. Тя, която досега бе толкова плаха и неуверена, излезе от завесите и плесна с ръце, за да въдвори тишина.

— Всички да излязат! — заповяда властно. — Превърнахте спалнята ми в красива градина, за което съм ви благодарна. Икономът — кимна към млад мъж, облечен в черно, но предвидливо закичил червена роза на бутониерата си — ще се погрижи да ви нахранят и напоят, преди да си тръгнете! — Последваха приглушени възгласи на възхвала и благодарности, които накараха принцесата да се изчерви.

— Ще ви позвъня, когато ми потърбват услугите ви — рече на иконома.

Всъщност минаха два дни, преди да посегне неохотно към звънеца. И то само за да заповяда да ушийт униформа на Деймън, при това, колкото бе възможно по-бързо. Униформа на капитан на стражата.

На втория ден единственото развлечение за Бони бяха звездните сфери. След като прегледа двацет и осем сфери, установи, че двацет и пет от тях съдържат сапунени опери от начало до край, а две бяха пълни с преживявания, толкова страховити и ужасяващи, че тя им лепна мисления етикет: *Никога Вече*. Последната имаше заглавие „Петстотин истории за Младите“ и Бони много скоро установи, че тези увлекателни истории могат да бъдат полезни, защото в тях се

упоменаваха имената на това, което всеки би могъл да открие около къщата и града. Свързващата нишка бяха сериите за семейство върколаци на име Дюц-Ахт-Бийнс. Бони тутакси ги прекръсти на Дъстбин. Отделните епизоди показваха ежедневието на семейството: как си купуват нов роб на пазара, за да замести умрелия, как отиват на лов за човешка плячка и как Мърс Дъстбин участва във важен боен турнир.

Днешната история беше почти приятна. Разказваше как малката Марит отива в сладкарницата и си купува захарен бонбон. Бонбонът струваше точно пет соли. Бони преживя изяждането на лакомството с Марит и ѝ хареса.

След като прочете историята, Бони надникна внимателно през процепа на щората на прозореца и видя надпис на един магазин долу на улицата, който често наблюдаваше. После притисна звездната сфера към слепоочието си.

Да! Точно същият надпис. Вече знаеше не само какво иска, но и колко ще струва.

Нямаше търпение да се измъкне от тясната стая и да провери в действие това, което току-що бе научила. Но в същия миг светлините на сладкарницата угаснаха пред очите ѝ. Сигурно бе станало време да затварят.

Бони запрати звездната сфера през стаята. Намали пламъка на газената лампа, така че пламъкът едва мъждукаше, строполи се върху леглото, придърпа завивките до брадичката си... и откри, че не може да заспи. Заопипва в рубинения полумрак, откри звездната сфера и я допря отново до слепоочието си.

Всевъзможните истории за ежедневните приключения на семейство Дъстбин приличаха на приказки. Повечето бяха толкова страшни, че обикновено Бони не можеше да ги преживее до края, а когато ставаше време за сън, тя лежеше треперееща върху сламеника си. Но този път приказката изглеждаше различна. След заглавието „Вход на крепостта на седемте съкровища на китсуне“, тя чу малко стихче:

*Сред поле от сняг и лед,
се е ширнал раят на китсуне.
А съвсем наблизо, забранено удоволствие:*

Още шест врати към съкровището на китсуне.

Самата дума „китсуне“ беше плашеща. Но Бони смяташе, че може би приказката има скрито значение.

Мога да го направя, каза си девойката и притисна звездната сфера до слепоочието си.

Историята не започна с нищо страховито. Разказваше се за младо момиче и момче китсуне, които тръгнали на пътешествие, за да търсят най-свещеното и строго пазено съкровище от „седемте съкровища на китсуне“ — рая на китсуне. Съкровище, узна Бони, можеше да е нещо малко като скъпоценен камък или голямо колкото целия свят. Това конкретно, според историята, беше нещо средно, защото „раят“ представляваше нещо като градина, цялата потънала в екзотични цветя, а малки поточета бълбукат и се пенят надолу в малки водопади, образувайки чисти, дълбоки вирове.

Всичко е прекрасно, помисли си Бони, преживявайки приказката, сякаш гледаше филм, но филм, съпроводен с усещания за допир, вкус и мирис. Раят приличаше малко на Топлите извори, където понякога ходеха на пикници.

В историята момчето и момичето китсуне трябваше да отидат на „върха на света“, където кората на най-горното, Тъмното измерение се бе пропукала — това, в което се намираше Бони в момента. Двамата успяха някак си да се спуснат надолу, много надолу, преминаха през различни изпитания за смелост и съобразителност, преди да влязат в най-долното измерение — Долния свят.

Долният свят бе съвсем различен от Тъмното измерение. Това бе царството на леда и хлъзгавия сняг, на глетчери и пукнатини, окъпани от синия сумрак на три луни, светещи над тях.

Децата китсуне едва не умряха от глад в Долния свят, защото една лисица почти нямаше какво да ловува там. Хранеха се с малки животни, които живееха в този студ: мишка и малки бели полевки, понякога с насекоми (*О, отврат!*, помисли си Бони). Оцеляха, докато през мъглата съзряха висока черна стена. Поеха покрай стената и накрая стигнаха до Входа на крепостта с високи кули, чезнещи сред облаци. Над вратата, написани на древен език, който едва успяха да разчетат, се виждаха думите: Седемте порти.

Китсунетата влязоха в една стая, където имаше осем входа или изхода. Едната беше вратата, през която бяха влезли. И докато се оглеждаха, всяка врата се обля в светлина и те видяха, че останалите седем врати водят към седем различни светове, единият от които бе раят на китсуне. Една порта водеше към поляна с вълшебни цветя, зад друга се виждаха пеперуди, прехвъркващи над бликащ фонтан. От трета се стигаше до тъмна пещера, пълна е бутилки от мистичното вино „Черна магия“, което се правеше само от гроздето, растящо в льосовата почва покрай река Клариън. Следващата извеждаше до дълбока мина, в която искряха скъпоценни камъни с големината на юмрук. Имаше и една порта, зад която се намираше цветето на цветята: Кралска радхика. От време на време то променяше формата си — от роза или кичест карамфил до орхидея.

През последната врата видяха само едно гигантско дърво, но се носеше мълва, че последното съкровище е невероятно голяма звездна сфера.

Сега момчето и момичето забравиха напълно за рая на китсуне. Всеки от тях искаше по нещо от съкровищата зад различните врати, но не можеха да се споразумеят. Правилото беше, че всеки, който достигне до вратите, ще може да влезе само през една и после да се върне. Но докато момичето искаше клонка от Кралска радхика като символ на края на пътуването им, момчето настояваше за бутилка вино „Черна магия“, за да поддържа силите им по обратния път. Колкото и да спореха, не стигнаха до съгласие. Така че накрая решиха да прибегнат до измама. Щяха едновременно да отворят по една врата, да грабнат каквото искат, след това да изскочат навън и да се измъкнат през Входа на крепостта, преди да ги заловят.

Тъкмо се канеха да го сторят, когато един глас ги предупреди да не го правят с думите:

— Има само една врата, през която двамата да влезете и след това да се върнете там, откъдето сте дошли.

Но момчето и момичето не обърнаха внимание на предупреждението. Момчето влезе през вратата, която водеше до бутилките с вино „Черна магия“, а в същия миг момичето пристъпи прага на вратата, зад която беше цветето Кралска радхика. Но когато и двамата се обърнаха, зад тях вече нямаше и следа от врата. Момчето разполагаше с достатъчно вино за пиене, но трябваше да остане

завинаги на тъмно и студено. Рукналите сълзи замръзнаха върху страните му. Момичето можеше до безкрай да се радва на красивото цвете, но нямаше какво да яде или пие и започна да чезне под жаркото жълто слънце.

По тялото на Бони се разля приятната тръпка на доволен читател. Приказката, чиято поука беше да не бъдем алчни, приличаше на приказките, които нейната баба й четеше, когато беше дете, а тя слушаше в захлас, сгушена в скута ѝ.

Толкова много ѝ липсваха Елена и Мередит! Имаше какво да разкаже, ала нямаше на кого.

— Стефан! Стефан! — Елена беше твърде нервна, за да отсъства повече от пет минути от спалнята, колкото ѝ бяха нужни, за да я видят полицаите. Всъщност този, когото търсеха, но не намериха, беше Стефан. Изобщо не им бе хрумнало, че някой може да се прокрадне и да се скрие в стаята, която вече бяха претърсили.

А сега Елена не получаваше отговор от Стефан, който бе заключен в прегръдка с Мередит, притиснал плътно уста върху двете малки рани, които бе направил. Елена трябваше да го разтърси за раменете, да разтърси и двамата, за да ги накара да реагират.

Тогава Стефан се отдръпна рязко назад, но без да пуска Мередит, която иначе щеше да падне. Побърза да оближе кръвта от устните си. За пръв път вниманието на Елена не бе съсредоточено върху него, а върху приятелката ѝ — приятелка, на която бе позволила да направи това.

Очите на Мередит бяха затворени, но под тях се бяха образували големи тъмносини кръгове. Устните ѝ бяха разтворени, а косите ѝ, обрамчващи като тъмен облак лицето ѝ, бяха мокри от сълзите, попили в тях.

— Мередит? Мери? — Някогашният прякор изскочи неволно от устните на Елена. Но Мередит не помръдна, нямаше признаци, че я е чула. — Стефан, какво не е наред?

— Накрая ѝ внуших да заспи — Стефан вдигна Мередит на ръце и я положи върху леглото.

— Но какво се случи? Тя защо плаче и какво не е наред с теб? — Елена забеляза, че въпреки порозовелите му страни, очите му бяха тъжни.

— Видях нещо... в съзнанието ѝ — отвърна той лаконично и бутна Елена зад гърба си. — Идва един от тях. Стой тук.

Вратата се отвори. Беше полицаят, зачервен и задъхан, който направо бе надминал себе си, връщайки се в стаята, откъдето бе започнал претърсването на първия етаж.

— Намерих всички в една стая — всички, освен беглеца — каза полицаят в голям черен мобилен телефон. От другия край на линията полицайката каза нещо кратко. Мъжът се обърна към тийнейджърите: — Сега ще претърся теб — кимна към Стефан, — докато партньорът ми претърсва вас двете. — Кимна към Мередит. — Между другото, какво й има?

— Нищо, което бихте могли да разберете — отвърна Стефан хладно.

Полицаят го погледна, сякаш не можеше да повярва на чутото. В следващия миг обаче доби вид, все едно можеше и да е разбрал. Пристъпи към Мередит.

Стефан изръмжа. Звукът накара Елена, която беше точно зад гърба му, да подскочи. Беше ниското, свирепо ръмжение на животното, защитаващо самката или самца си, глутницата, територията си.

Зачервеното лице на полицаия внезапно пребледня и по него се изписа паника. Елена предположи, че пред погледа му се бяха разкрили два реда зъби, много по-остри от неговите и изцапани с кръв.

Тя не искаше това да се превърне в... открита схватка.

— Може би в крайна сметка ще се нуждаем от сребърните куршуми — избъбри в телефона полицаят на партньора си.

Елена смушка любимия си, който сега издаваше някакъв звук, приличащ на силното бръмчене на циркуляр, който сякаш пронизваше мозъка ѝ.

— Стефан, въздействай му! — прошепна му тя. — Полицайката идва, а нищо чудно вече да се е обадила за подкрепление.

От допира ѝ звукът секна, а когато Стефан се извърна, тя видя, че от свирепата животинска муцуна с оголени зъби не е останало нищо — лицето му отново бе добило обичайното си мило изражение. Зелените му очи пак излъчваха присъщата му доброта. Сигурно е поел много кръв от Мередит, помисли си Елена и стомахът ѝ се сви. Не беше сигурна какви чувства изпитваше в момента.

Но нямаше как да се отречат страничните ефекти. Стефан се обърна отново към полицаия.

— Ти ще отидеш в предния коридор — нареди му с твърд и отсечен тон. — Ще чакаш там, без да вдигаш шум, докато ти кажа да се движиш или говориш. — Сетне, без да се увери дали полицаят се

подчинява на заповедта му или не, подпъхна по-плътно одеялото около Мередит.

Но Елена наблюдаваше мъжа и видя, че той не се поколеба нито за миг. Извърна се кръгом и с войнишка крачка се запъти към преддверието.

Тогава Елена реши, че вече може да погледне отново Мередит. Не откри нищо нередно по лицето на приятелката си, освен неестествената бледност и дълбоките, виолетови сенки около очите.

— Мередит? — прошепна тя.

Нямаше отговор. Елена излезе след Стефан от стаята.

Тъкмо бе стигнала до преддверието, когато полицайката се появи изненадващо. Слизаше надолу по стълбите, като побутваше слабичката госпожа Флауърс пред себе си.

— На земята! — изкрещя. — Всички долу! — Тласна силно госпожа Флауърс. — Незабавно лягайте долу!

Собственичката на пансиона едва не се просна на пода, но Стефан скочи и я подхвана, после се извърна към другата жена. За миг Елена си помисли, че отново ще се озъби, ала вместо това той изрече със скован, но овладян глас:

— Присъедини се към партньора си. Не можеш да се движиш или да говориш без мое разрешение.

Отведе разстроената госпожа Флауърс до един стол в лявата част на преддверието.

— Тази личност нарани ли ви?

— Не, не. Само ги махни от къщата ми, скъпи Стефан, и ще съм ти много благодарна — промълви госпожа Флауърс.

— Смятайте го за сторено — увери я той нежно. — Съжалявам, че ви създадохме толкова много неприятности, при това в собствения ви дом. — Изгледа поред полицаите с пронизващия си поглед. — Вървете си и повече не се връщайте. Претърсихте пансиона, но никой от тези, които търсите, не е тук. Уверени сте, че по-нататъшното наблюдение няма да доведе до нищо. Смятате, че би имало много повече полза от вас, ако помогнете в — как беше? О, да, в овладяването на хаоса във Фелс Чърч. Никога повече няма да идвате тук. Сега се връщайте в колата си и потегляйте.

Елена почувства как космите по тила ѝ настръхват. Усещаше Силата, струяща зад думите на Стефан.

И както винаги, беше задоволително да се види как жестоки и гневни хора се превръщат в послушни агънца под силата на вампирското внушение. Тези двамата останаха неподвижни още десетина секунди, после просто излязоха през предната врата.

Елена се заслуша в звука от отдалечаващата се полицейска кола. Заля я толкова голяма вълна на облекчение, че едва не припадна. Стефан обви ръце около нея, а тя го прегърна силно. Сърцето ѝ туптеше толкова бясно, че го усещаше в гърдите си, чак до върховете на пръстите си.

Всичко свърши. Вече всичко приключи, изпрати ѝ мисълта си Стефан, а Елена внезапно изпита нещо различно. Почувства гордост. Стефан бе поел нещата в свои ръце и бе изгонил полицаите.

Благодаря ти, отвърна му тя телепатично.

— Мисля, че е време да измъкнем Мат от зимника — додаде тя.

Мат не преливаше от задоволство.

— Благодаря, че ме скрихте, но имате ли представа колко време мина? — обърна се възмутено към Елена, когато отново бяха горе. — Нямаше никаква светлина, освен онази, останала в малката звездна сфера. И какво е това? — Вдигна дългата, тежка дървена тояга със странно оформените краища със стърчащи шипове.

Елена внезапно се притесни.

— Не си се порязал, нали? — Сграбчи ръцете на Мат, като остави дългата бойна тояга да падне на пода. Но по дланите на приятеля ѝ не се виждаше нито една драскотина.

— Не съм толкова тъп, че да хвана това нещо за краищата — измърмори той.

— Но поради някаква причина Мередит го е хванала — осведоми го Елена. — Целите ѝ длани бяха разранени. А дори не зная какво е това.

— Аз зная — обади се Стефан тихо. Вдигна бойното копие. — Ала всъщност това е тайна на Мередит. Искам да кажа, че е нейна собственост — добави припряно, когато всички впериха погледи в него при думата „тайна“.

— Е, аз не съм сляп — заяви Мат с честния си, пряк маниер. Отметна няколко паднали руси кичура върху очите си, за да разгледа по-отблизо предмета. Вдигна сините си очи към Елена. — Зная на какво мирише. На върбинка. И зная на какво прилича с всички тези

сребърни и железни шипове, забити в заострените му краища. Прилича на ефективно оръжие за избиването на всякакви противни дяволски изчадия, които бродят по Земята.

— Както и на вампири — избъбри Елена. Знаеше, че Стефан е в странно настроение, и определено не желаше да види Мат, за когото бе силно загрижена, проснат на пода с разбит череп. — И дори хора. Мисля, че тези по-големи шипове са за инжектиране на отрова.

— Отрова ли? — Мат погледна стреснато дланите си.

— Всичко е наред — успокои го Елена. — Проверих те, а и освен това, ако имаше отрова, щеше да е от бързодействащите.

— Да, противниците биха искали да те извадят от строя колкото се може по-бързо — уточни Стефан. — Така че, щом още си жив, има голяма вероятност да си останеш такъв. А сега противното дяволско изчадие иска само да си легне. — Извърна се, за да се качи на тавана. Сигурно бе чул как Елена си пое неволно дъх, защото се обърна и тя видя, че съжалява. Тъмноизумрудените му очи бяха тъжни, но блестяха от неизползвана Сила.

Мисля, че ще спим до късно, каза си Елена и усети как по цялото ѝ тяло пробягнаха приятни тръпки. Стисна ръката на Стефан и усети как той стисна в отговор нейната. Тя отлично разбираше какво има наум; двамата бяха достатъчно близо, а той изпращаше съвсем ясно послание за това, което иска — а тя бе не по-малко нетърпелива от него да се качат горе.

— Какво общо има Мередит с това? — попита Мат внезапно, впил поглед в страховитото оръжие.

— Не би трябвало да казвам нищо за това — отвърна Стефан. — Но ако искаш да узнаеш повече, наистина би трябвало да попиташ Мередит. Утре.

— Добре — кимна Мат, явно накрая разбрал. Оръжие като това можеше единствено да е предназначено за убиване на всякакви чудовища, бродещи по Земята. А Мередит — Мередит, която бе стройна и гъвкава като балерина с черен колан и... о, онези уроци! Уроците, които винаги бе отлагала, ако точно в определен момент момичетата бяха замислили нещо, но за които винаги някак си успяваше да намери време.

Но едва ли някой би очаквал едно момиче да разнася клавесин със себе си, а и никой друг нямаше такъв инструмент. Освен това,

Мередит бе казала, че мрази да свири, така че най-добрите ѝ приятелки не ѝ додаваха много с въпросите си. Всичко това беше част от загадъчността на Мередит.

Уроци по езда? Елена би могла да се обзаложи, че някои от тях са истински. Мередит би желала да се научи как да избяга бързо, възсядайки каквото ѝ попадне.

Но ако Мередит не се е упражнявала, за да може да забавлява гостите си с лека музика, или да се изявява като звезда в някой холивудски уестърн — тогава какво е правела?

Тренирала е, досети се Елена. В околността имаше доста зали по бойни изкуства и ако Мередит е започнала да се обучава, след като вампирът е нападнал дядо ѝ, сигурно вече беше доста добра. И когато се биехме с ужасни твари, кой е наблюдавал точно нея — едва забележима сива сянка, която не привличаше вниманието? Много чудовища навярно са били избити.

Единственият въпрос, нуждаещ се от отговор, беше: защо досега Мередит не им бе показала страховитото оръжие срещу чудовищата и дяволските изчадия или не го бе използвала в някоя от битките с тях — например срещу Клаус? И Елена не знаеше, но смяташе на следващата сутрин да попита приятелката си. Утре, когато Мередит се събуди. Но вярваше, че отговорът е съвсем прост.

Като истинска дама, Елена се опита да потисне елегантно прозявката си. *Стефан?*, попита. *Може ли да ни изведеш оттук — без да ме носиш на ръце — и да ни поведеш към стаята си?*

— Мисля, че тази сутрин всички преживяхме достатъчно вълнения — рече Стефан с мекия си глас. — Госпожо Флауърс, Мередит е в спалнята на първия етаж — вероятно ще спи утре до късно. Мат...

— Зная, зная. Не съм сигурен как е по график, но нямам нищо против тази вечер да е мой ред. — Протегна ръката си към Стефан.

Стефан го погледна изненадано. *Скъпи, кръвта никога не е достатъчно*, изпрати му мисълта си Елена, съвсем сериозно и откровено.

— Двете с госпожа Флауърс ще сме в кухнята — изрече на глас.

— Не забравяй да благодариш на Стефан, задето защити пансиона заради мен — напомни ѝ госпожа Флауърс, когато влязоха.

— Той го направи, защото това е нашият дом — отвърна Елена, сетне се върна в преддверието, където Стефан благодареше на изчервения Мат.

Тогава госпожа Флауърс извика Мат в кухнята, а Елена бе сграбчена от две жилави, силни ръце. Двамата се изкачваха бързо, докато дървената стълба проскърцваше и пъшкеше в знак на немошен протест. И накрая се озоваха в стаята на Стефан, а Елена в прегръдките на любимия си.

Нямаше по-хубаво място, където да бъдат, както и не искаха нищо друго, помисли си девойката и вдигна лице към Стефан, който сведе своето. Устните им се сляха в дълга и бавна целувка. Прималя й и Елена трябваше да се вкопчи в Стефан, който я държеше с ръце, които биха могли да разтрошат гранит, но само я стискаха — точно толкова силно, колкото тя искаше.

Елена спеше спокойно, преплела ръка с тази на Стефан. Сънуваше необичаен сън. Не, не беше сън, а извънтелесно преживяване. Но не беше като предишното ѝ извънтелесно посещение в килията на Стефан. Носеше се из въздуха толкова бързо, че не можеше ясно да различи какво имаше под нея.

Огледа се и внезапно, за нейно изумление, друга фигура се появи до нея.

— Бони! — рече тя или по-скоро се опита да изрече. Но разбира се, нямаше звук. Бони приличаше на прозрачно копие на себе си. Все едно някой я бе създал от разтопено стъкло, а после бе оцветил съвсем леко косата и очите ѝ.

Бони, опита да се свърже телепатично Елена с нея.

Елена! О, двете с Мередит толкова ми липсвате! Аз съм затворена тук в една дупка...

Дупка? Елена усети паниката си в телепатичната връзка. Бони също и потръпна.

Не е истинска дупка. Вертеп. Предполагам, че е някаква странноприемница, но съм заключена, носят ми храна два пъти дневно и ме водят веднъж до тоалетната...

Господи! Как попадна там?

Ами... Бони се поколеба. Предполагам, че вината е моя.

Това няма значение! От колко време точно си там?

Хм, мисля, че това е вторият ден.

Последва пауза. После Елена промълви: *Ами, два дни на отвратително място могат да се сторят като цяла вечност.*

Бони се опита да обясни по-ясно: *Само дете ми е толкова скучно и самотно. Двете с Мередит толкова ми липсвате!*, повтори.

Аз също мисля за теб и Мередит, призна Елена.

Но Мередит е там, при теб, нали? О, Господи, не ми казвай, че и тя е паднала!, паникьоса се Бони.

Не, не! Тя не е паднала. Елена не можеше да реши дали да каже на Мередит, или не. Може би още не, каза си тя.

Не можеше да види накъде се бяха устремили, но почувства, че се носят по-бавно. Виждаш ли нещо?

Хей, да, под нас! Това е кола! Да слезем ли?

Разбира се. Дали може да се хванем за ръце?

Установиха, че не могат, но се опитаха да останат по-близо една до друга. В следващия миг преминаха през покрива на малка кола.

Хей! Това е Аларик!, възкликна Бони.

Аларик Залцман беше гаджето на Мередит, за когото бяха решили да я сгодят. Сега беше на около двацет и три, и пясъчнорусата му коса и лешниковите очи не се бяха променили, откакто преди близо десет месеца го видя за последен път. Той беше парапсихолог в университета „Дюк“ и работеше върху доктората си.

От векове се опитвам да се свържа с него, поясни Бони.

Зная. Може би това е начинът, по който да влезем във връзка с него.

Къде се предполага, че се намира той?

На някакво странно място в Япония. Забравих как се казва, но да погледнем картата върху предната седалка.

Докато го правеха, призрачните форми на двете момичета се преплетоха, преминавайки една през друга.

Унмей но Шима: Островът на гибелта, бе написано над очертанията на един остров. Върху картата до него имаше голям червен хикс с надпис: Полето на наказаните девственици.

На какво?, попита негодуващо Бони. Какво означава това?

Не зная. Но виж, това е мъгла, истинска мъгла. И вали. А това шосе е ужасно.

Бони се гмурна навън. Ох, толкова е странно. Дъждът преминава право през мен. И не мисля, че това е шосе.

Върни се и погледни това, каза ѝ Елена. Върху острова няма отбелязани градове, само едно име. Доктор Селия Конър, съдебен патолог.

Какво е съдебен патолог?

Мисля, отвърна Елена, че разследват убийства и разни неща. И отварят труповете, за да установят причината за смъртта.

Бони потрепери. Не мисля, че това ми харесва.

Нито пък на мен. Но погледни навън. Струва ми се, че някога това е било село.

Почти нищо не бе останало от селото. Само малко руини от дървени сгради, очевидно гниеци, и някакви полуразрушени, почернели каменни постройки. Имаше голяма жълта сграда, покрита с огромна яркожълта мушама.

Когато колата приближи сградата, Аларик спря, грабна картата и малък куфар и притича под дъжда и в калта, за да отиде на сухо. Елена и Бони го последваха.

Близо до входа го посрещна много млада чернокожа жена. Лъскавата ѝ коса бе подстригана късо и обрамчваше малкото ѝ лице. Беше дребна, дори по-ниска от Елена. Очите ѝ грееха от вълнение, а белите ѝ равни зъби бяха достойни за холивудска усмивка.

— Доктор Конър? — попита Аларик с неподправено възхищение, граничещо почти с благоговение.

На Мередит това никак няма да ѝ хареса, рече Бони.

— Наричайте ме Селия, моля — каза жената и улови ръката му. — Аларик Залцман, предполагам — додаде, както Хенри Стенли се обърнал към доктор Ливингстън в африканската джунгла.

— Само Аларик, моля, Селия.

На Мередит определено няма да ѝ хареса, съгласи се Елена.

— Значи изследваш призраци — казваше Селия под тях. — Е, нуждаем се от теб. В това място има призраци или някога е имало. Не знам дали още са тук, или не.

— Звучи интересно.

— По-скоро тъжно и страховито. Тъжно, странно и страховито. Направих разкопки на всякакви руини, особено там, където съществува вероятността от геноцид. И едно ще ти кажа: този остров не прилича на нито едно от местата, които съм виждала — заяви Селия.

Аларик вече вадеше разни неща от куфара си — дебел топ хартия, малка видеокамера и тетрадка. Включи видеокамерата, погледна през визьора, после я подпря с част от листата. Когато очевидно нагласи Селия на фокус, грабна тетрадката.

Селия явно се забавляваше.

— По колко начина записваш информацията?

Аларик се потупа по едното слепоочие и поклати тъжно глава.

— Колкото е възможно повече. Сивите ми клетки започват да намаляват. — Огледа се. — Предполагам, че не си съвсем сама тук, нали?

— Сама съм, с изключение на портиера и момчето, което ме превозва до Хокайдо. Започнахме с нормална експедиция — бяхме четиринайсет. Но един по един останалите умряха или си тръгнаха. Дори не мога да погребя отново образците — момичетата, които изкопахме.

— А хората от твоята експедиция, които са умрели или са заминали...

— Ами, отначало хората умираха. После това и разни други странни случки накараха останалите да си тръгнат. Бяха изплашени за живота си.

Аларик се намръщи.

— Кой умря пръв?

— От експедицията? Роналд Аргайл. Специалист по керамика. Разглеждаше две делви, които намерихме — ами, ще прескоча историята и ще ти съобща края. Падна от стълбата и си счупи врата.

Веждите на Аларик се стрелнаха нагоре.

— И това беше странно?

— За човек като него, който от почти дваайсет години се занимава с тази работа — да.

— Двайсет години? Може да е получил инфаркт? И след това — бум? — Аларик направи жест надолу.

— Може и така да е станало. Ти навярно ще можеш да ни обясниш всички тези малки загадки. — Шикозната жена с късо подстриганата коса се ухили бойко като мъжкарана. Всъщност и така е облечена, осъзна Елена: джинси „Левис“ и риза на сини и бели квадрати, с навити ръкави, върху бял потник.

Аларик тръсна глава, сякаш почувствал се виновен, задето я зяпа прекалено втренчено. Бони и Елена се спогледаха над главата му.

— Но какво се е случило с хората, които първоначално са живели на този остров? Тези, които са построили къщите?

— Ами, те поначало не са били много. Предполагам, че мястото може да е наречено Острова на гибелта, преди нашата експедиция да се заеме с разследването на връхлетелите го нещастия, довели до

унищожението му. Но доколкото успях да открия, било е нещо като война — гражданска война. Между децата и възрастните.

Този път Бони и Елена се спогледаха с разширени очи. *Също като у дома...* поде Бони, но Елена я прекъсна: *Шшт. Слушай.*

— Гражданска война между децата и техните родители? — повтори Аларик бавно. — Е, това наистина е странно.

— Ами, достигнах до този извод по метода на изключването. Разбираш ли, имаше нещо като изкопани гробове или просто дупки в земята. Но нямаше следи обитателите да са били нападнати. Не са измрели от глад или суша — все още имаше достатъчно зърно в хамбарите. Нямаше и следи от болест. Започнах да мисля, че те всички са се избили един друг — родителите са убивали деца; децата са убивали родителите.

— Но откъде можеш да си сигурна?

— Виждаш ли този почти квадратен участък в края на селото? — Селия посочи към едно място върху по-голяма карта от тази на Аларик. — Наричаме го Полето на наказаните девственици. Това е единственото място, върху което има специално изкопани гробове, което означава, че е съществувало по-рано, преди войната. По-късно не е имало време за ковчези — или никого не го е било грижа. Ние изкопахме двайсет и два трупа на момичета — най-голямото е било под двайсет години.

— Двайсет и две момичета? Само момичета?

— Само момичета в този район. Трупове на момчетата са от по-късен период, когато вече не са правени ковчези. Не са толкова добре запазени, защото къщите вече са били изгорени или разрушени и са били изложени на влиянието на атмосферните условия. Момичетата са били погребани внимателно, понякога със сложни ритуали; но белезите по телата им показват, че са били обект на жестоко физическо наказание, в някои случаи причинило смъртта им. А след това са били пронизани с кол в сърцата.

Ръката на Бони се стрелна към очите ѝ, сякаш да се предпази от ужасна гледка. Елена наблюдаваше мрачно Аларик и Селия.

Аларик преглътна мъчително.

— Били са пронизани? — попита притеснено.

— Да. Зная какво ще си помислиш. Но японците нямат никакви традиции за вампирите. Китсуне — лисиците — вероятно са най-

близкият аналог.

Сега Елена и Бони се бяха надвесили точно върху картата.

— А китсунетата пият ли кръв?

— Само китсуне. В японския език има интересен начин за обозначаване на множествено число. Но отговорът на твоя въпрос е: не. Те са легендарни измамници, например обсебват момичета и жени, а мъжете довеждат до унищожение — до безизходно положение, разорение и различни катастрофални ситуации. — Но тук — ами, можеш направо да прочетеш случилото се като в книга.

— Наистина звучи като роман. Но не от тези, които бих си избрал да прочета за удоволствие — рече Аларик и двамата се усмихнаха безрадостно.

— И така, да продължа с книгата. Изглежда, че тази болест накрая се е разпространила върху всички деца в града. Имало е смъртоносни схватки. Родителите дори не успели да стигнат до рибарските лодки, с които биха могли да избягат от острова.

Елена...

Зная. Поне Фелс Чърч не е на остров.

— Има и нещо, което открихме в градския храм. Мога да ти го покажа — заради него умря Роналд Аргайл.

Двамата станаха и влязоха по-навътре в сградата. Селия се спря до две големи урни върху поставки с някакъв противен предмет помежду им. Приличаше на рокля, протрита и избеляла, но това, което се подаваше между дупките на дрехата, бяха кости. Повечето отвратителни, една избледняла кост без никакви остатъци от плът висеше от върха на една от урните.

— Върху това работеше Роналд на полето — обясни Селия. — Вероятно е била последната смърт на първоначален обитател и е било самоубийство.

— Откъде знаеш?

— Да видим дали мога да преразкажа директно бележките на Роналд. По трупа на жрицата няма други следи от насилие, с изключение на нараняването, причинило смъртта. Храмът е бил каменна сграда — някога. Когато отидохме там, заварихме само под, а всички каменни стъпала бяха рухнали. Затова Роналд използва стълбата. Следват доста технически термини, но Роналд Аргайл беше велик съдебен патолог и аз вярвам в неговия прочит на историята.

— Който е? — Аларик обхождаше делвите и костите с видеокамерата.

— Някой — не знаем кой — е пробил дупка върху всяка от делвите. Преди да започне хаосът. В градските архиви е отбелязано като акт на вандализъм, детска лудория. Но доста време след това дупката била запечатана и делвите отново били почти херметични, с изключение на мястото на върха, където жрицата е потопила ръцете си до китките.

С безкрайна предпазливост Селия повдигна капака на делвата, от която не висеше кост. Разкриха се друг чифт дълги кости, не толкова избледнели, с някакви ивици по тях, които сигурно са били дрехи. Вътре в делвата имаше и тънки кости на пръсти.

— Роналд смяташе, че тази нещастна жена е умряла, докато е извършвала последен акт на отчаяние. Прерязала е китките си — можеш да видиш как върху по-добре запазената ръка сухожилието е изсъхнало — а след това оставила цялата ѝ кръв да изтече в урните. Знаем, че на дъното на урните има дебел слой засъхнала кръв. Тя се е опитвала да примами нещо вътре или навярно да се върне обратно вътре. И е умряла, докато се е опитвала, а глината, която се е надявала да използва през последните си съзнателни мигове от живота си, е залепила костите към делвите.

— Брей! — Аларик прокара ръка над челото си, като в същото време потръпна.

Направи снимки!, Елена му изпрати телепатична заповед, влагайки цялата сила на волята си, за да я предаде. Видя, че Бони прави същото със затворени очи и стиснати юмруци.

Сякаш подчинявайки се на заповедите им, Аларик започна да снима колкото се може по-бързо.

Накрая свърши, но Елена знаеше, че без външен подтик няма начин тези снимки да стигнат до Фелс Чърч, докато той самият не дойде в града — а дори Мередит не знаеше кога ще стане това.

Какво да правим?, Бони попита отчаяно Елена.

Ами... сълзите ми бяха истински, когато посетих Стефан в затвора.

Искаш да се разплачем за него?

Не, отвърна нетърпеливо Елена. Но ние приличаме на призраци — нека се държим като такива. Опитай се да духнеш на тила му.

Бони го стори и двете видяха как Аларик трепна, огледа се и се загърна по-плътно в якето си.

— Ами другите смъртни случаи в експедицията ви? — попита парапсихологът, сгуши се в якето и се огледа безцелно.

Селия започна да говори, но нито Елена, нито Бони слушаха. Бони духаше към Аларик от различни посоки, като го насочваше към единствения здрав прозорец в сградата. Там Елена пишеше с пръст върху студеното тъмно стъкло. Когато се увери, че Аларик гледа в тази посока, тя духна върху изречението: *изпрати незабавно снимките на делвите на Мередит!* Всеки път, когато Аларик се доближеше до прозореца, тя духаше отново, за да изпъкнат думите.

И той най-после ги видя.

Отскочи стреснато назад. После се прокрадна отново към прозореца. Елена подсили написаното. Този път, вместо да подскача, той закри очите си с ръка, сетне отново надзърна.

— Хей, господин Ловец на духове — извика му Селия. — Добре ли си?

— Не зная — призна си Аларик. Отново закри очите си, но Селия приближи и Елена не духна върху стъклото.

— Стори ми се, че видях... послание да изпратя снимките на тези делви на Мередит.

Селия повдигна вежди.

— Коя е Мередит?

— О! Тя — тя е една от бившите ми ученички. Предполагам, че това би я заинтересувало. — Погледна надолу към видеокамерата.

— Кости и урни?

— Ами, и ти си се заинтересувала от тях доста млада, ако може да се вярва на репутацията ти.

— О, да. Обичах да гледам разложението на мъртва птица или да откривам кости и да се опитвам да отгатна от какво животно са — кимна Селия и го озари с усмивката си. — Още от шестгодишна. Но аз не бях като повечето момичета.

— Е, и Мередит не е — рече Аларик.

Елена и Бони се спогледаха, този път много сериозно. Аларик намекваше, че Мередит е специална, но не го бе казал изрично, нито спомена за намерението им да се сгодят.

Селия приближи.

— Ще ѝ изпратиш ли снимките?

Аларик се засмя.

— Ами, цялата тази атмосфера и всичко — не зная. Може да е било само плод на въображението ми.

Вече до него, Селия се извърна и Елена отново духна върху посланието. Аларик вдигна ръце, все едно че се предава.

— Предполагам, че на Острова на гибелта няма сателитно покритие? — попита безпомощно.

— Няма — отвърна Селия. — Но фериботът ще се върне след един ден и тогава можеш да изпратиш снимките — ако наистина възнамеряваш да го направиш.

— Мисля, че е по-добре да го направя — заяви Аларик. Елена и Бони го изгледаха кръвнишки от различни ъгли.

В този момент клепачите на Елена натежаха и започнаха да се притварят. *О, Бони, съжалявам. Искях да поговоря с теб след това и да се уверя, че си добре. Но пропадам... не мога...*

Успя да задържи очите си отворени. Бони се бе свила на кълбо, дълбоко заспала.

Бъди внимателна, прошепна Елена, без да е сигурна на кого шепне. И докато се отнасяше надалеч, не пропусна да забележи Селия и начина, по който Аларик говореше на тази красива, изискана и талантлива жена, само година или две по-голяма от него. И като капак на всичко изпита съвсем определен страх за Мередит.

На следващата сутрин Елена забеляза, че Мередит все още изглежда бледа и отпусната, а очите ѝ се извъръщат настрани, ако Стефан погледне към нея. Но положението беше напечено и веднага след като измиха чиниите от закуска, Елена свика спешно съвещание в салона. Там двамата със Стефан обясниха на Мередит какво е пропуснала от посещението на полицаите. Мередит се усмихна вяло, когато Елена разказа как Стефан ги изпъдил като улични псета.

Тогава Елена им сподели своето извънтелесно преживяване. То доказваше поне едно нещо: че Бони е жива и сравнително добре. Мередит прехапа устни, когато госпожа Флауърс спомена това. Още по-силно ѝ се прииска да отиде и лично да измъкне Бони от Тъмното измерение.

Но от друга страна, Мередит искаше да остане и да изчака да се получат снимките на Аларик. Ако това щеше да спаси Фелс Чърч...

Никой в пансиона не се усъмни в станалото на Острова на гибелта. Същото се случваше и тук, на другия край на света. Отделът за закрила на децата във Вирджиния вече бе отвел децата на една семейна двойка. Колко време щеше да мине, преди Шиничи и Мисао да превърнат всички деца в смъртоносни оръжия — или да пуснат в действие онези, които вече са превърнали в такива? Колко време оставаше, преди някой истеричен родител да убие дете?

Групата, седнала в салона, обсъждаше различни планове и начини на действие. Накрая решиха да изработят делви, идентични на онези, които Елена и Бони бяха видели, и да се молят да успеят да възпроизведат написаното върху тях. Бяха сигурни, че тъкмо в тези делви са били затворени Шиничи и Мисао и изолирани от останалата част от Земята.

Следователно Шиничи и Мисао някога са обитавали доста тясното пространство на делвите. Но какво притежаваха Елена и приятелите ѝ, което би могло да ги подмами обратно вътре?

Сила, решиха те. Само много мощна Сила, на чиято съблазън не биха могли да устоят близнаците китсуне. Затова жрицата се бе опитала да ги подмами със собствената си кръв. Сега... подобна примамка би била или течността от пълна звездна сфера... или кръвта от необикновено силен вампир. Или два вампира. Или три.

Всички бяха угрижени, докато обмисляха вариантите. Не знаеха колко кръв ще бъде нужна — но Елена се боеше, че ще е много повече, отколкото биха могли да си позволят да изгубят. Със сигурност ще бъде много повече, отколкото жрицата е могла да си позволи.

После настъпи тишина, която единствено Мередит можеше да наруши.

— Сигурна съм, че всички се чудите за това — рече тя и измъкна ненадейно бойната тояга. *Как го направи?*, запита се Елена. Не беше у приятелката ѝ, а изведнъж се появи.

На ярката дневна светлина всички се втренчиха в гладкото блестящо оръжие, заплени от красотата му.

— Който е направил това — обади се Мат, — е имал извратено въображение.

— Бил е един от предците ми — осведоми ги Мередит. — И няма да оспорвам това заключение.

— Имам въпрос — заговори Елена. — Ако притежаваше това оръжие от началото на тренировките си, ако беше отгледана и възпитана в подобен свят, щеше ли да се опиташ да убиеш Стефан? Щеше ли да се опиташ да убиеш мен, когато се превърнах във вампир?

— И на мен ми се иска да имах отговор — въздъхна Мередит, а тъмните ѝ очи се засенчиха от болка. — Но нямам. Постоянно ме преследват кошмари за това. Но как бих могла да кажа какво бих направила, ако бях различна личност?

— Не питам това. Питам теб, личността, която си, ако си била обучена...

— Обучението промива мозъка — рече Мередит рязко. Самообладанието ѝ всеки миг щеше да се пропука.

— Добре, забрави това. Щеше ли да се опиташ да убиеш Стефан, ако разполагаше с това оръжие?

— Нарича се бойно копие. А нас наричат — хората като моите близки, само че родителите ми са се отказали от призванието си — ловци убийци.

Около масата се чу общо ахване. Госпожа Флауърс наля на Мередит още билков чай от каната, поставена върху металната подложка.

— Ловци убийци — повтори Мат с явно удоволствие. Не беше трудно да се отгатне за кого си мисли.

— Можете да ни наричате по един или друг начин — продължи Мередит. — Чувала съм, че на запад се наричат убийци на вампири. Но тук се придържаме към традицията.

Елена внезапно се почувства като изгубено малко момиченце. Това беше Мередит, голямата ѝ сестра Мередит, която изричаше тези думи.

— Но ти дори не издаде Стефан — прозвуча почти умолително гласът на Елена.

— Не, не го направих. И не, не мисля, че щях да имам смелостта да убия, когото и да било — освен ако мозъкът ми не е бил промит. Но аз знаех, че Стефан те обича. Знаех, че той никога няма да те превърне във вампир. Проблемът беше, че не знаех достатъчно за Деймън. Не знаех, че прекарвате толкова време заедно. Не мисля, че някой друг знаеше. — Гласът на Мередит бе изпълнен с болка.

— С изключение на мен — рече Елена и се изчерви. Устните ѝ се изкривиха леко в усмивка. — Не бъди толкова тъжна, Мередит. В крайна сметка всичко се подреди.

— Смяташ, че всичко се е подредило, след като беше принудена да напуснеш семейството и родния си град, защото всички те мислят за мъртва?

— Да — повтори Елена отчаяно, — ако това означава да съм със Стефан. — Нужна ѝ бе цялата воля, за да не мисли за Деймън.

Мередит я изгледа безизразно за миг, сетне захлупи лице в шепи.

— Ти ли ще им кажеш, или искаш аз да го сторя? — попита тя, пое дълбоко дъх и се извърна към Стефан.

Стефан се стресна.

— Ти си спомняш?

— Вероятно толкова, колкото си извлякъл от съзнанието ми. Откъслечни неща, които не искам да си спомням.

— Добре. — Сега Стефан изглеждаше облекчен, а Елена се изплаши. Стефан и Мередит имаха обща тайна?

— Всички знаем, че Клаус е направил поне две посещения във Фелс Чърч. Знаем, че той беше абсолютно зло и че по време на второто си посещение навярно е бил сериен убиец. Уби Сю Карсън и Вики Бенет.

— Или поне е помогнал на Тайлър Смолуд да убие Сю, така че Тайлър да бъде превъплътен във върколак. И тогава Каролайн забременя от Тайлър.

Мат се прокашля, когато нещо му хрумна.

— Ъ... трябва ли Каролайн също да убие някого, за да се превърне напълно във върколак?

— Не мисля — поклати глава Елена. — Според Стефан, достатъчно е да родиш потомство на върколак. Както и да е, вече е пролята кръв. Каролайн ще бъде пълен върколак, когато роди близнаците си, но вероятно ще започне да се променя неволно и преди това. Права ли съм?

Стефан кимна.

— Да. Но да се върнем към Клаус. Какво се предполага, че е сторил по време на първото си посещение? Нападнал е — без да убива — един старец, който бил истински ловец убиец.

— Дядо ми — прошепна Мередит.

— И навярно така е объркал съзнанието на дядото на Мередит, че старецът се е опитал да убие съпругата си и тригодишната си внучка. И така — какво не е наред в картинката?

Сега Елена вече беше истински изплашена. Не искаше да чува това, което предстоеше. Усещаше горчилка в устата си и бе благодарна, че е закусила само с препечена филийка. Само ако наблизко имаше за кого да се погрижи, като Бони например, щеше да се чувства много по-добре.

— Отказвам се. Какво не е наред? — попита рязко Мат.

Мередит отново се взираше някъде в далечината.

— С риск да прозвуча като персонаж от тъпа сапунка... — поде Стефан — Мередит е имала или има брат близнак.

В салона се възцари мъртвешка тишина. Дори майката на госпожа Флауърс не обели и дума.

— *Имала* или *има*? — наруши най-после Мат тишината.

— Откъде да знаем? — вдигна рамене Стефан. — Може да е бил убит. Представете си, че Мередит е била свидетел. Или може да е бил

отвлечен. За да бъде убит по-късно — или за да бъде превърнат във вампир.

— Наистина ли мислиш, че родителите й нямаше да й кажат? — попита Мат настойчиво. — Или да се опитат да заличат спомена й? Като се има предвид, че тя е била — на колко, три години?

Госпожа Флауърс, която досега не бе казала нито дума, сега заговори тъжно:

— Скъпата Мередит може да е решила да блокира истината. Трудно е да се каже какво ще направи едно тригодишно дете. Ако родителите й никога не са потърсили професионална помощ... — Погледна въпросително към Мередит.

Момичето поклати глава.

— Противоречи на правилата — промълви. — Искam да кажа, че ако се придържам стриктно към тях, не би трябвало да ви казвам нищо от това, особено на Стефан. Но повече не можех да се сдържа... да имам толкова добри приятели, а постоянно да ги мамя.

Елена отиде при Мередит и силно я прегърна.

— Ние разбираме — отрони. — Не зная какво ще стане занапред, ако решиш да станеш активен ловец...

— Мога да обеща, че моите приятели няма да са в списъка на жертвите ми — заяви Мередит. — Между другото — додаде, — Шиничи знае. Аз съм тази, която през целия си живот е пазила тайна от приятелите си.

— Вече не. — Елена отново я прегърна.

— Поне вече няма тайни — промълви госпожа Флауърс нежно, а Елена я изглежда остро. Нищо не беше толкова просто. А Шиничи бе направил доста предсказания.

Тогава видя изражението в кротките сини очи на възрастната жена и осъзна, че това, което е най-важно в момента, не беше истината или лъжата, нито равносметката, а просто да се успокои Мередит. Погледна към Стефан, докато все още прегръщаше приятелката си, и видя същото изражение и в неговите очи.

И това... я накара някак си да се почувства по-добре. Защото, ако наистина вече „нямаше тайни“, тя трябваше да разгадае чувствата си към Деймън. А това я плашеше много повече, отколкото да се изправи лице в лице с Шиничи, което само по себе си бе достатъчно красноречиво.

— Поне разполагаме с грънчарско колело — някъде тук — заговори госпожа Флауърс. — И с пещ зад къщата, макар че цялата е обрасла с вибурнум и орлови нокти. Преди правех саксии, които слагах пред пансиона, но децата идваха и ги чупеха. Мисля, че бих могла да измайсторя урна като тази, която Елена е видяла, ако може да ми я нарисува. Но може би е по-добре да почакаме да пристигнат снимките на господин Залцман.

Мат казваше само с устни нещо на Стефан. Елена не може да го разбере, докато не чу гласа на Стефан в съзнанието си. *Той казва, че Деймън му споделил преди време, че тази къща прилича на битак — можеш да намериш всичко, ако го търсиш достатъчно усърдно.*

Деймън не си го е измислил! Мисля, че първо го каза госпожа Флауърс и всички започнаха да го повтарят!, изпрати му Елена телепатично послание, при това доста разпалено.

— Когато получим снимките — продължаваше да говори госпожа Флауърс оживено, — можем да помолим госпожа Сайтоу да ни преведе написаното върху делвите.

Мередит най-после се отдръпна от Елена.

— А дотогава можем само да се молим, че Бони няма да се забърка в някаква неприятност — заключи тя, възвърнала самообладанието си. — Веднага започвам.

Бони беше сигурна, че може да стои далеч от всякакви неприятности.

Беше сънувала странен сън — в който бе напуснала тялото си и заедно с Елена бе отишла на Острова на гибелта. За щастие, изглежда, това беше изцяло извънтелесно преживяване, а не нещо, над което трябва да размишлява и да се опитва да разгадае скритото му значение. Не означаваше, че тя е обречена или нещо подобно.

Освен това, успя да преживее още една нощ в тази кафява стая, а Деймън скоро трябваше да дойде и да я измъкне оттук. Но не преди тя да се сдобие със захарен бонбон. Или два.

Да, бе усетила вкуса на лакомството в историята от предишната нощ, но Марит беше толкова добро момиче, че чакаше първо да се навечеря, преди да изяде още един бонбон. Вечерята заемаше преобладаваща част от следващата история за семейство Дъстбин, в

която тя се потопи тази сутрин. Но тя бе изпълнена с ужаса на малката Марит, която вкусваше първото си парче черен дроб от саморъчно уловена плячка. Бони побърза да отдръпне звездната сфера от слепоочието си, решена да не прави нищо, което би могло да я пренесе на някой човешки ловен участък.

Но след това съвсем импулсивно преброи парите си. Имаше пари. Знаеше къде е магазинът. А това означаваше... да отиде на пазар!

Когато наближи времето да ходи до тоалетната, тя успя да увлече в разговор момчето, което обикновено я придружаваше до външната тоалетна. Този път го накара да се изчервява толкова силно и толкова често да подръпва края на ухото си, че когато накрая го помоли да ѝ даде ключа да отиде сама — та нали отлично знаеше пътя, — той отстъпи и ѝ позволи да отиде, като само я помоли да побърза.

И тя наистина побърза — пресече улицата и се шмугна в малкия магазин, който ухаеше толкова силно на разтопен фъдж, пресни бонбони с карамел и други вкуснотии, които щеше да разпознае и със завързани очи.

Освен това знаеше какво точно иска. Представяше си го съвсем ясно от историята и вкусеното от Марит.

Захарният бонбон беше кръгъл като истинска слива, а тя бе усетила вкуса на фурми, бадеми, подправки и мед — и може би стафиди. Според историята щеше да струва пет соли, но за всеки случай Бони беше взела със себе си петнайсет от малките медни монети.

Когато влезе в магазина, тя се огледа предпазливо. Имаше доста клиенти, може би шест или седем. Едно момиче с кестенява коса носеше същата широка дреха като Бони и имаше изтощен вид. Бони пристъпи крадешком към непознатата и пхна пет от медните си монети в напуканата ръка на момичето, като си мислеше — ето, сега и тя ще може да си купи захарен бонбон като мен; това би трябвало да я разведри. И наистина: момичето я дари с онази усмивка, с която мама Дъстбин често награждаваше Марит, когато направеше нещо хубаво.

Чудя се дали може да я заговоря?, помисли си Бони.

— Тук изглежда доста оживено — прошепна, като сведе глава.

— И постоянно е така — прошепна момичето в отговор. — Вчера през целия ден все се надявах, но винаги влизаше поне един благородник, когато последният излезеше.

— Искаш да кажеш, че трябва да чакаш, докато магазинът се изпразни, за да...?

Момичето с кестениявата коса я изглежда любопитно.

— Разбира се — освен, ако не купуваш за подарката или господаря си.

— Как се казваш? — отрони Бони едва чуто.

— Келта.

— Аз съм Бони.

При тези думи Келта прихна в приглушен кикот.

Бони се почувства обидена; току-що бе подарила на Келта захарен бонбон — или парите, с които да си го купи, а тя ѝ се присмиваше.

— Съжалявам — смотолеви Келта, когато кикотът ѝ секна. — Но не мислиш ли, че е забавно, че през последната година толкова много момичета смениха имената си на Алиана, Мардит и Бона — на някои роби дори им бе позволено да го сторят.

— Но защо? — удиви се толкова искрено Бони, че Келта тутакси ѝ отговори:

— Как защо? Заради историята, разбира се. За да носят имената на онези, които убиха Блудуед, докато тя вилнееше из града.

— Такова велико събитие ли е било?

— Ти май наистина не знаеш? След като тя бе убита, всичките ѝ пари се разпределиха в пети сектор, където тя живееше, и останаха достатъчно, за да празнуваме. Аз съм от там. Толкова се страхувах, когато се случеше да ме изпратят да предам съобщение или нещо друго, след като се стъмни, защото Блудуед можеше да е точно над теб, без да я усетиш, докато... — Келта пхна парите в джоба си, за да имитира нокти, спускащи се върху невинна ръка.

— Но ти наистина си Бона. — Белите зъби на Келта блеснаха на фона на доста мръсната ѝ кожа. — Или поне така каза.

— Да — промълви Бони, изпълнена с неясна тъга. — Аз съм Бона, така е! — В следващия миг се развесели. — Магазинът е празен!

— Да, наистина! О, ти ми носиш късмет, Бона! Аз чаках два дни.

Приблужи до щанда, без да се страхува, което вдъхна смелост и на Бони. После попита за нещо, наречено кърваво желе, което на Бони ѝ заприлича на малка формичка ягодово желе с нещо по-тъмно в

средата. Келта се усмихна на Бони изпод падналите върху челото ѝ дълги, несресани кичури, и си отиде.

Мъжът, който държеше сладкарницата, погледна с копнеж към вратата, явно надявайки се да влезе някой свободен, например благородник. Но никой не се появи и той бе принуден да се извърне към Бони.

— А ти какво искаш? — попита грубо.

— Само един захарен бонбон, ако обичате. — Бони се постара с все сили гласът ѝ да не трепери.

Мъжът явно бе отегчен.

— Покажи ми пропуска си — заповяда раздражено.

В този момент Бони внезапно осъзна, че всичко ще се оплеска, при това ужасно.

— Хайде де, какво чакаш! По-бързо! — Все още загледан в счетоводния си тефтер, мъжът щракна с пръсти.

В същото време Бони опипваше торбестата си дреха, като отлично знаеше, че няма джоб, както и никакъв пропуск.

— Но аз мислех, че не ми е нужен пропуск, когато не пресичам секторите — смънка тя накрая.

Сега мъжът се надвеси над щанда.

— Тогава ми покажи пропуска си на свободна — изръмжа той, а Бони направи единственото, което успя да измисли. Обърна се и побягна, но преди да стигне до вратата, почувства внезапно пареща болка в гърба. Сетне всичко се размаза и тя така и не разбра кога се свлече на пода.

Бони се събуди бавно, изплувайки от някакво тъмно място.

В следващия миг ѝ се прииска да не беше. Намираше се на открито, но сградите закриваха хоризонта с вечно висящото слънце. Около нея имаше много други момичета, всички приблизително на нейната възраст. Само по себе си това бе доста странно. Ако се избираха случайно жени и момичета от улицата, би трябвало да има малки момичета, които плачат за майките си, както и няколко по-възрастни жени. Това място приличаше повече на...

... о, Господи, приличаше на едно от онези места или складове за роби, покрай които трябваше да преминат последния път, когато бяха в Тъмното измерение. Тогава Елена им бе наредила да не гледат, нито да слушат. Но сега Бони се намираше вътре в едно от тях и нямаше как да не гледа заобиколилите я застинали лица, ужасени очи и потръпващи усти.

Искаше да каже нещо, да намери начин — трябва да има начин, щеше да настоява Елена — да се махне оттук. Ала първо призова цялата Сила и я вложи в безмълвен призив: *Деймън! Деймън! Помощ! Наистина се нуждаеш от теб!*

Отвърна ѝ единствено тишина.

Деймън! Бони е! Аз съм в склад за роби! Помощ!

Внезапно я осени прозрение и свали психическите си защиты. Тутакси се почувства като връхлетяна от опустошителен ураган. Дори тук, в покрайнините на града, въздухът гъмжеше наситен от дълги и къси послания: нетърпеливи викове, дружески поздравявания, размяна на любезности. По-дълги, не толкова възбудени разговори за различни неща, инструкции, подигравки, разни истории. Не можеше да различи всичко. То се превърна в заплашителна вълна от психически звуци, която се надигаше над главата ѝ, заплашвайки да я смаже и попилее на милион частици.

И тогава, внезапно, телепатичният хаос изчезна. Бони успя да фокусира погледа си върху едно русо момиче, малко по-голямо от нея

и с около десетина сантиметра по-високо.

— Попитах добре ли си? — повтаряше момичето, очевидно вече го бе казала няколко пъти.

— Да — отвърна Бони машинално. *Не!*, помисли си.

— Може би не е зле да се раздвижиш. Чу се първата свирка за вечеря, но ти ми изглеждаше някак си отнесена, затова изчаках за втората.

Какво трябва да кажа? Едно „благодаря“ изглежда достатъчно безопасно.

— Благодаря — промълви Бони, но в следващия миг устата ѝ сама заговори: — Къде съм?

Русото момиче изглеждаше изненадано.

— В склад за избягали роби, разбира се.

Значи това беше.

— Но аз не съм избягала — възрази Бони. — Смятах да се върна веднага щом си купя захарен бонбон.

— Не зная нищо за това. Самата аз се опитах да избягам, но накрая ме хванаха. — Момичето удари юмрук в дланта си. — Знаех си, че не биваше да се доверявам на онзи носач на носилка. Отведе ме направо при властите, невиждаща и нищо неподозираща.

— Искаш да кажеш, че си била спуснала завесите на носилката...? — тъкмо попита Бони, когато я прекъсна пронизително изсвирване. Русото момиче я улови за ръката и я задърпа от оградата.

— Това е втората свирка за вечеря — не искаме да я пропуснем, защото след това ще ни затворят за през нощта. Аз съм Ерин. Ти коя си?

— Бони.

Ерин изсумтя и се ухили.

— Щом казваш, на мен ми е все едно.

Бони се остави да я поведе по мръсна стълба, водеща към също толкова мръсна закусвалня. Русото момиче, което явно се изживяваше като покровителка на Бони, ѝ подаде табла и я побутна напред. Подопечната ѝ нямаше възможност за никакъв избор, нито дори да откаже нудълите, които леко се гърчеха, но успя да грабне още едно хлебче.

Деймън! Никой не ѝ бе казал да не изпраща съобщения, така че тя продължи да го прави. Ако ще я наказват, помисли си

предизвикателно, то поне да е заради това, че се е опитала да се измъкне оттук. *Деймън. Аз съм в склад за роби! Помогни ми!*

Русокосата Ерин грабна един прибор, комбинация между вилица и лъжица, а Бони последва примера ѝ. Нямаше ножове. Имаше малки книжни кърпи, което изпълни Бони с облекчение, защото тъкмо там щяха да се озоват гърчещите се нудъли.

Без Ерин Бони никога не би могла да си намери място на масите, претъпкани с хранещи се млади момичета.

— Бутай се, бутай се — наставляваше я новата ѝ покровителка, докато двете се сместиха.

Вечерята бе изпитание за смелостта на Бони — както и колко високо може да крещи.

— Защо правиш всичко това за мен? — изкрещя тя в ухото на Ерин, когато оглушителните разговори стихнаха за миг.

— О, ами, ти си червенокоса и така нататък... това ми напомни за посланието на Алиана. Към истинската Бони. — Произнесе малко странно името, но все пак не прозвуча като Бона.

— Кое от тях? Искам да кажа, кое послание? — викна Бони.

Ерин я удостои с поглед от типа „сигурно се шегуваш“.

— Помагай, когато можеш; приюти нуждаещите се, когато ти самият имаш подслон; води, когато знаеш по кой път да поемеш — издекламира почти нетърпеливо, сетне додаде с леко раздражение: — И бъди търпелив с по-мудните. — Нападна храната си с вид на някой, казал всичко, което имаше да се каже.

О, боже, помисли си Бони. Някой наистина доста е развихрил въображението си. Елена никога не бе казвала подобни неща.

Да, но... но може би ги бе доказала в действие, помисли си Бони и цялата изтръпна. И навярно някой я бе видял и бе съчинил думите. Например би могъл да е онзи откачен тип, на когото тя даде пръстена си или гривната. Тя бе раздала обичите си на някакви хора, които носеха табели. Табели, на които пишеше: ПОЕЗИЯ ЗА ХРАНА.

През останалата част от вечерята Бони ровеше из храната си с вилицата, без да я гледа, веднъж схруска нещо, а след това трябваше да реши дали да го изплюе в кърпичката, или да го преглътне, без да го дъвче.

След това момичетата бяха отведени под строй в друга сграда, пълна със сламеници, по-малки и не толкова удобни като този в

странноприемницата на Бони. Сега не можеше да си прости, че е напуснала онази стая. Там поне беше в безопасност, даваха ѝ храна, която ставаше за ядене, и дори имаше развлечения — спомняше си с копнеж за историите на семейство Дъстбин, които сега ѝ се струваха страхотни, а освен това имаше надежда, че там Деймън ще я намери. Сега нямаше нищо.

Но изглежда, Ерин имаше някакво хипнотично въздействие върху момичетата наоколо или те всички бяха възторжени последователки на Алиана, защото, когато изкрещя: „Къде има сламеник? В моята спалня има ново момиче. Да не мислите, че ще спи върху голия под?“ — не след дълго един мръсен сламеник, предаван от ръка на ръка, се озова в „спалнята“ на Ерин — няколко сламеника, разположени в средата, събрани откъм мястото за главите. В замяна Ерин им връчи смачканата кърпа, която Бони ѝ бе дала.

— Споделяй, когато имаш какво — заяви твърдо тя, а Бони се зачуди дали не смяташе, че това също е част от посланието на Алиана.

Разнесе се пронизително изсвирване.

— Десет минути до изгасването на светлините! — прокънтя дрезгав глас. — Всяко момиче, което не е върху сламеника си след десет минути, ще бъде наказано! Утре е ред на секция В.

— Страхотно! Всички ще оглушеем, преди да ни продадат — промърмори Ерин.

— Преди да ни продадат? — повтори Бони глупаво, въпреки че знаеше какво ще се случи от още първия миг, когато разпозна помещението като склад за роби.

— Няма да рухна и да изпадна в истерия — заяви Бони с цялата смелост, на която бе способна. — Мислех да попитам как ще ни продадат. Дали ще бъде на един от онези ужасни публични пазари, където трябва да стоиш пред тълпа само по риза?

— Да, това правят с повечето — заговори с мек глас едно младо момиче, което бе плакало тихичко по време на цялата вечеря. — Ето тези от нас, които ще изберат като по-специална стока, ще трябва да почакаат. Ще ни изкъпят и ще ни облекат в специални дрехи, но само за да изглеждате по-представителни за пред клиентите. Така че клиентите да могат да ни огледат по-отблизо. — Момичето потрепери.

— Плашиш новото момиче, Маус — скара ѝ се Ерин. — Наричаме я Маус, защото винаги е изплашена, точно като мишка —

обясни на Бони.

Деймън!, закрещя вътрешно Бони.

Деймън се бе наконтил в новата си униформа на капитан на стражата. Беше хубава, издържана изцяло в черно, само звездите на пагоните бяха в малко по-светъл нюанс (дори Деймън призна, че е нужен малък контраст). Имаше и пелерина.

Освен това отново беше завършен вампир, толкова силен и уважаван, както мечтаеше. За миг просто се наслади на чувството за добре свършена работа. После доказа вампирската си мощ, като внуши на Жезалин, която бе на горния етаж, да потъне в дълбок сън, докато той разпростираше пипалата на Силата из цялото Тъмно измерение, за да разбере какво става в различните райони.

Жезалин... ето това беше дилема. Деймън имаше чувството, че би трябвало да ѝ остави бележка или нещо подобно, но не беше съвсем сигурен какво да напише.

А и какво би могъл да ѝ каже? Че си е отишъл? И сама щеше да види. Че съжالياва? Е, очевидно не съжالياваше чак толкова, че да избере да остане. Че има работа някъде другаде?

Почакай. Това можеше да мине. Ще ѝ каже, че трябва да проверява дали всичко на територията на замъка е наред, а това няма как да стане, ако не излезе. Ще я увери, че ще се върне... скоро. Много, много скоро.

Деймън притисна език към кучешките си зъби и усети точно желаната от него острота и дължина. Беше готов наистина да се развихри с пълна вампирска програма. Искаше да ловува. Разбира се, в двореца имаше толкова много вино „Черна магия“, че когато спря един прислужник и помоли да му донесат малко, той му донесе двулитрова бутилка. Пийваше с удоволствие по чаша или две, но това, което наистина искаше, бе да излезе на лов. И не на лов за някой роб и със сигурност не за животно. А и нямаше намерение да броди из улиците, разчитайки на шанса да се натъкне на някоя благородна дама, която да опознае по-добре.

И в този миг си спомни за Бони.

Само след три минути се бе погрижил за всичко, включително ежегодна доставка на дузина рози за принцесата от негово име.

Жезалин му бе определила много либерално работно време и вече му бе платила за първия месец авансово.

След пет минути Деймън вече летеше, въпреки че това бе проява на много лоши маниери на улицата и двойно по-лоши в района на пазара.

Петнайсет минути по-късно ръцете му стискаха здраво врата на хазайката на странноприемницата, тази, на която бе платил много щедро, за да е сигурен, че никога няма да се случи тъкмо това, което се бе случило.

След шестнайсет минути жената мрачно му предлагаше живота на един от нейните млади, но не много умни слуги, като компенсация. Той все още беше облечен в униформата си на капитан на стражата. Можел да убие момчето, да го измъчва, каквото пожелае... дори да си вземе парите обратно...

— Не желая мръсния ти слуга — озъби се Деймън. — Искam си моята робиня! Тя стру... — Млъкна, опитвайки се да пресметне колко обикновени момичета струваше Бони. Сто? Хиляда? — Тя струва безкрайно повече — поде, когато съдържателката го изненада, като го прекъсна.

— Защо тогава си я оставил в дупка като тази? О, да, отлично зная що за странноприемница е това. След като ти е била толкова дяволски ценна, защо си я оставил тук?

Защо я бе оставил на това място? Сега и Деймън не можеше да си отговори. Беше паникьосан, почти превъртял — това му бе причинило превръщането в човек. Мислеше единствено за себе си, докато малката Бони — крехката Бони, неговото червено птиченце — е било затворено в това гадно място. Не искаше да мисли за това. Това го караше едновременно да се чувства сгорещен и леденостуден.

Заповяда да се претърсят съседните сгради и да се разпитат всички. Все някой трябва да е видял нещо.

Бони бе събудена много рано и отделена от Ерин и Маус. Тутакси я връхлетя желание да изгуби контрол и да рухне окончателно. Цялата трепереше. *Деймън! Помогни ми!*

Тогава видя едно момиче. То изглежда не можеше да се надигне от сламеника си и една жена с груби и силни ръце като на мъж се

приблужи с пръчка от бял ясен, за да го накаже.

В този миг сякаш съзнанието на Бони се изпразни. Елена или Мередит може би щяха да се опитат да спрат жената или дори да се противопоставят на тази огромна машина, в която бяха уловени, но Бони не можеше. Можеше единствено да се крепи да не рухне. Куплет от песен бе заседнал в главата ѝ, дори не харесваше песента, но го повтаряше отново и отново, като безкрайна навита пружина, докато робините около нея биваха лишавани от човешката си индивидуалност, като ги превръщаха в нещо като роботи, чисти, но безмозъчни тела.

Самата тя бе изтъркана безмилостно от две мускулести жени, чиито житейски грижи навярно се свеждаха до търкането на улични момичета и превръщането им в розови и чисти създания — е, поне за една нощ. Най-последно протестите ѝ принудиха жените да я погледнат по-внимателно. Когато видяха, че бялата ѝ, почти прозрачна кожа цялата пламти от зверското търкане, решиха да се съсредоточат върху миенето на косата ѝ. Бони имаше чувството, че я изтръгват от корените. След като свършиха, ѝ дадоха кърпа, за да се подсуши. Следващото беше нещо като гигантска линия за производство, където една по-любезна пълничка жена я настани върху кушетка и ѝ направи масаж с ароматно масло. И тъкмо когато започна да се чувства по-добре, я избутаха да стане, за да почистят маслото. Появи се друга жена, която ѝ сне мерките, като извикваше на висок глас числата, и когато Бони се озова в секцията за дрехи, върху една пейка вече я очакваха три рокли — черна, зелена и сива.

Ще ми дадат зелената заради косата ми, помисли си безучастно Бони, но след като пробва и трите, жената отнесе зелената и сивата, оставяйки малката черна рокля тип „балон“, без презрамки, с фино блестящо бяло бие около врата.

Следваше огромно санитарно помещение, където роклята бе внимателно покрита с бял книжен халат, за да не се намачка или скъса. Отведоха Бони до маса със сешоар и различни гримове, които жена с бяла престилка се зае да нанася върху лицето ѝ. Когато сешоарът задуха в косата ѝ, Бони се осмели скришом да изтрие част от грима с една открадната книжна кърпичка. Не искаше да изглежда хубава, не искаше да бъде продадена. Когато приключиха с нея, имаше сребристи клепачи, малко руж и бледорозово червило, което не можа да изтрие.

След това остана седнала, докато древният сешоар оповести края на процедурата с иззвъняване.

Следващото помещение, в което я отведоха, приличаше на голям магазин за обувки след Деня на благодарността. По-силните и порешителни момичета издърпваха обувките от по-слабите си посестрими и бързо ги нахлузваха на краката си и в следващата минута всичко започваше отначало. Бони имаше късмет. Видя малка черна обувка с тънка сребриста панделка и не я изпускаше от очи, докато минаваше от момиче на момиче. Накрая някой я захвърли, тогава тя се наведе бързо и я пробва. Нямаше представа какво щеше да прави, ако не ѝ станеше, но обувката ѝ пасна идеално и тя отиде в следващата секция, за да намери другата обувка. Докато седеше и чакаше, другите момичета пробваха различни парфюми. Бони видя как две цели флакончета изчезнаха в деколтетата на момичетата и тя се зачуди дали не възнамеряват да ги продадат, или не смятаха да се отровят с тях. Имаше и цветя. Главата на Бони вече се бе замаяла от парфюмите и реши да не си слага цветете, но една висока жена кимна и гирлянда с фрезии бе прикачена към къдриците ѝ, без някой да иска позволение ѝ.

Последната спирка от подготовката ѝ бе най-трудна за понасяне. Тя нямаше бижута и би искала да носи една гривна с роклята. Но ѝ дадоха две: тесни, нечупливи пластмасови гривни, като върху всяка бе гравирен номер — новата ѝ самоличност оттук нататък, както я осведомиха.

Робски гривни. Сега беше измита, опакована и подпечатана, така че да бъде продадена изгодно.

Деймън!, изкрещя безмълвно, ала нещо умря в нея. Знаеше, че никой няма да откликне на воплите ѝ.

— Беше прибрана като избягала робиня и конфискувана — заяви продавачът в сладкарницата нетърпеливо на Деймън. — И това е всичко, което зная.

Деймън бе обзет от чувство, което рядко изпитваше. Вледеняващ ужас. Вече наистина започваше да вярва, че този път късметът му бе изневерил и времето му изтича; че е прекалено късно, за да спаси

червеното си птиченце. Че няколко ужасяващи сценария можеха да се разиграят, преди да стигне до нея.

Не можеше да понесе да си ги представи във всички подробности. Какво щеше да прави, ако не я открие навреме...

Пресегна се и без никакво усилие сграбчи продавача за врата, като го повдигна от пода.

— Трябва да си поговорим — процеди, впивайки заплашителните си черни очи в издутите очи на мъжа, които за малко да изскочат от орбитите. — За това как точно е била конфискувана. Не се съпротивлявай. Ако не си наранил момичето, няма от какво да се боиш. Ако обаче...

Издърпа ужасения мъж през щанда и каза много тихо:

— Ако обаче си, тогава се съпротивлявай с всички сили. Накрая няма да има разлика — ако се сещаш какво искам да кажа?

Момичетата бяха настанени в най-големите карети, които досега Бони бе виждала в Тъмното измерение, по три слаби момичета на седалка, с по два реда седалки в карета. Но тя се изненада неприятно, когато, вместо да потегли напред, каретата бе вдигната от потни роби, застанали в четирите краища. Беше гигантска носилка и Бони мигом смъкна гирляндата с фрезии и зарови нос в цветята, за да скрие сълзите си.

— Имаш ли представа колко много са домовете, танцувалните зали и театрите, където тази вечер ще бъдат продадени тези момичета? — Златокосата жена пазител го изглежда язвително.

— Ако имах — отвърна Деймън със студена и злокобна усмивка, — нямаше да съм тук и да те питам.

Пазителката сви рамене.

— Нашата работа наистина е само да пазим мира и спокойствието тук — и сам можеш да видиш колко добре се справяме. Дължи се само на неколцина от нас; страдаме от недостиг на персонал. Но мога да ти дам списък с местата, където се продават момичета. При все това, както ти казах, съмнявам се, че ще успееш да откриеш своята бегълка преди сутринта. Между другото, ще трябва да те наблюдаваме,

заради въпросите, които задаваш. Ако твоята бегълка не е била робиня, тогава тя е имперска собственост — тук няма свободни хора. Ако е била робиня и ти си я освободил, както докладва пекарят от другата страна на улицата...

— Продавачът от сладкарницата.

— Няма значение. Тогава той е имал право да използва упойващ пистолет, когато е побягнала. По-добре за нея, отколкото да е имперска собственост; тях ги продават за чистачки, ако схващаш какво ти казвам. Онова ниво е много по-надолу.

— Но ако е била робиня — моя робиня...

— Тогава можеш да си я върнеш. Но преди това трябва да изтърпи задължително наказание. Искаме да обезкуражим опитите за бягство.

Деймън я погледна по начин, който я накара да се свие и извърне настрани. Сякаш тутакси изгуби всякакъв авторитет.

— Защо? — попита настоятелно той. — Мислех, че вие заявихте, че сте от друг дворец. Нали се сещаш, Небесния?

— Искаме да обезкуражим бегълците, защото имаше толкова много бягства, откакто някакво момиче Алиана попадна тук — отвърна пазителката. Издутата вена на слепоочието ѝ издаваше страха ѝ и бясното прегрусиране на сърцето ѝ. — После ги залавят и те имат още по-основателна причина да опитат отново... а това накрая изхабява момичето, съсипва го.

* * *

Голямата зала беше празна, когато Бони и момичетата бяха свалени от огромната носилка и вкарани в сградата.

— Това място е ново, не е в списъка — обади се Маус неочаквано до рамото ѝ. — Сигурно малцина го знаят, така че ще се напълни по-късно, когато музиката стане по-силна.

Изглежда, Маус се бе залепила за нея, за да потърси успокоение. В следващия миг Бони зърна Ерин и забърза към русокосото момиче, като повлече Маус зад себе си.

Ерин стоеше с гръб към стената.

— Е, можем да стоим наоколо като дами в очакване на кавалерите си — рече тя, докато неколцина мъже влизаха в залата, — или да изглеждаме така, все едно си прекарваме страхотно и сами. Кой знае някаква забавна история?

— О, аз зная — рече Бони разсеяно, замислена за звездната сфера с нейните „Петстотин истории за Младите“.

Тутакси се надигна шумна глъчка.

— Разкажи ни я! Моля те, разкажи я!

Бони се замисли за приказката, която все едно бе преживяла.

Разбира се. Онази за съкровището на китсуне.

— Имало едно време — поде Бони — едно малко момиче и едно момче...

Мигом я прекъснаха.

— Как са се казвали? Роби ли са били? Къде са живели? Вампири ли са били?

Бони почти забрави нещастieto си и се разсмя.

— Казвали се Джак... и... Джил. Били китсуне и живеели горе в северния сектор край Великите кръстопътища... — И тя продължи, въпреки многобройните развълнувани прекъсвания, да разказва историята, която бе научила от звездната сфера.

— И така — заключи Бони нервно, като отвори очи и осъзна, че е привлякла доста голяма тълпа с разказа си, — това е приказката за Седемте съкровища и — и предполагам, че поуката е: не бъдете прекалено алчни или ще останете с празни ръце.

Последва силен смях и нервен кикот от страна на момичетата и нещо като гръмогласен смях от публиката зад тях. Която, както чак сега забеляза Бони, бе изцяло мъжка.

Част от нея несъзнателно се настрои на флиртаджийска вълна. Но друга част тутакси потуши всякакви подобни желания. Тези мъже не бяха момчета, които си търсеха партньорка за танц; това бяха страшилища, вампири и китсуне, и дори мъже с мустаци — и всички те искаха да я купят заедно с късата ѝ черна рокля, а колкото и хубава да беше роклята в някои отношения, никак не приличаше на дългите, прекрасни рокли, които лейди Улма бе сътворила за тях. Тогава те бяха принцеси, около китките, шиите и в косите си носеха бижута, които струваха цели състояния — а и освен това винаги имаха надеждна и безстрашна защита.

А сега носеше нещо, което приличаше на кукленска нощница, и изящни малки обувки със сребристи панделки. И не бе защитена, защото, според правилата на това общество, трябва да имаш мъж, за да си защитена, а най-лошото от всичко беше... че тя беше робиня.

— Чудя се — рече златокос мъж, докато си проправяше път през момичетата, които я бяха наобиколили, и тутакси побързаха да се отдръпнат, с изключение на Маус и Ерин, — чудя се, дали би се качила с мен горе и може би да ми разкажеш една история... насаме.

Бони се опита да сподави ужасеното си възклицание. Сега тя бе тази, която потърси закрилата на Маус и Ерин.

— Всички подобни молби трябва да минат първо през мен. Никой не може да отведе момиче от тази зала, освен ако аз не разреша — обяви една жена в дълга до пода рокля, със симпатично, почти майчинско лице. — Това ще се смята за кражба от собствеността на господарката ми. Сигурна съм, че не бихте искали да ви арестуват, сякаш са ви заловили с откраднати сребърни прибори — добави тя и се засмя безгрижно.

Гостите ѝ отвърнаха със същия непринуден смях, последван от почтително раздвижване към жената.

— Ти наистина разказваш интересни истории — промълви Маус с нежния си глас. — Много по-забавно е, отколкото да се използва звездна сфера.

— Маус е абсолютно права — ухили се Ерин. — Ти определено разказваш готини истории. Чудя се дали онова място наистина съществува.

— Е, аз научих историята от звездна сфера — сви рамене Бони. — Сфера, в която момичето... хм, Джил, е съхранило спомените си. Но си мисля — как тази сфера се е озовала извън онази кула? Откъде момичето е разбрало какво се е случило с Джак? Прочетох и една история за огромен дракон и тя също изглеждаше истинска. Как го правят?

— О, те са те измамили — махна Ерин пренебрежително. — Накарали са някой да отиде на някое студено място като декор — навярно някое великанско чудовище, заради времето.

Бони кимна. Беше срещала такива великански чудовища с морави кожи. Те се отличаваха от демоните по степента на глупостта си. На това ниво те бяха тъпаците на обществото, а тя бе чувала Деймън да казва с презрително свити устни, че онези, които са извън обществото, са наемници. Убийци.

— А останалото някак си са подправили — не зная. Никога не съм се замисляла за това. — Ерин погледна към Бони. — Ти си много

странна, нали, Бони?

— Така ли? — Тя и две други момичета се въртяха, без да си пускат ръцете. Това означаваше, че зад Бони имаше известно пространство. Това не ѝ харесваше. Но на нея не ѝ харесваше изобщо да бъде робиня. Започваше да се задъхва. Искаше Мередит. Искаше Елена. Искаше да се махне оттук.

— Хм, май вие, момичета, няма да искате повече да си имате вземане–даване с мен — пророни тя смутено.

— Ъ? — учуди се Ерин.

— Защо? — попита Маус.

— Защото ще избягам през вратата. Трябва да изляза. Трябва.

— Успокой се — посъветва я Ерин. — Просто дишай дълбоко.

— Не, ти не разбираш. — Бони сведе глава, за да не вижда част от околния свят. — Аз не мога да принадлежа на някого. Ще откача.

— Шшт, Бони, те са...

— Не мога да остана тук! — избухна Бони.

— Е, това навярно е за добро — произнесе един ужасен глас точно пред нея.

Не! О, Господи! Не, не, не, не, не!

— Когато сме нови в професията, работим много усилено — заяви жената с майчинското лице. — Не извърщаме лице от бъдещите си клиенти. Не се държим неприлично, защото ще бъдем наказани. — Въпреки че гласът ѝ беше сладък като петмез, Бони някак си знаеше, че дрезгавият глас през нощта, който им крещеше до десет минути всички да са легнали върху сламениците, беше на същата жена.

Една силна ръка се пхна под брадичката ѝ и Бони не можа да ѝ попречи да повдигне главата ѝ, нито да закрие устата ѝ, когато изкрещя.

Пред нея, с фините си, щръкнали лисичи уши и с дългата си пухкава лисича опашка, но във всичко останало с човешки облик, като обикновен млад мъж, облечен в джинси и пуловер, беше Шиничи. А в златните му очи тя видя да се извива и танцува малкият ален пламък, който беше в тон с рубиненочервените краища на опашката и на перчема върху челото му.

Шиничи. Той беше тук. Разбира се, той можеше да пътува между измеренията; все още притежаваше пълна звездна сфера, която нито един от групата на Елена не успя да открие, както и онези магически

ключове, за които Елена бе разказала на Бони. Бони си спомняше ужасната нощ, когато дървета, истински дървета, се бяха превърнали в нещо, което му се подчиняваше. За това как четири от тях бяха сграбчили ръцете и краката ѝ, сякаш смятаха да я разкъсат на четири. Усети как сълзите се търкулват изпод затворените ѝ клепачи.

Ами гората Олд Уд? Той я контролираше изцяло: можеше да заповяда на всички пълзящи растения да те препънат, на всяко дърво да падне пред колата ти. Докато Елена не взриви цялата Олд Уд, е изключение на един гъсталак, тя беше пълна с ужасяващи създания, подобни на насекоми, които Стефан наричаше малахи.

Но сега ръцете на Бони бяха зад гърба ѝ и тя чу нещо да се закопчава с финално изщракване.

Не... О, моля ви, не...

Но ръцете ѝ определено бяха закопчани и тогава някой — великанско чудовище или вампир — я вдигна на ръце, докато милата жена даде на Шиничи малък ключ от връзка с еднакви ключове. Шиничи го подаде на страшилището, чиито пръсти бяха толкова големи, че ключът изчезна сред тях. После Бони, която сега крещеше с пълно гърло, бързо бе отнесена нагоре по извитата стълба до четвъртия етаж и една тежка врата се затвори с глух звук зад нея. Чудовището, което я носеше, последва Шиничи, чиято лъскава опашка с пурпурни краища се поклащаше жизнерадостно през дупката на джинсите му — назад и напред, назад и напред. Това е признак на задоволство, помисли си Бони. Той смяташе, че вече е спечелил.

Но Деймън — освен ако не я бе забравил окончателно — щеше да нарани много лошо Шиничи заради всичко това. Може би дори щеше да го убие. Мисълта бе някак си странно успокояваща. Дори беше ро...

Не, това не е романтично, тъпачке! Трябва да намериш начин да се измъкнеш от тази каша. Смъртта не е романтична, тя е ужасна!

Стигнаха до последните врати в дъното на салона. Шиничи зави надясно и измина един дълъг коридор до края. Там великанското чудовище използва ключа, за да отвори вратата.

Помещението се осветяваше от регулираща се газена светлина. Беше полутъмно, но Шиничи каза с фалшиво учтив глас:

— Може ли да е малко по-светло, моля?

И чудовището побърза да увеличи светлината като при онези лампи, които се използваша за разпити.

Стаята беше нещо като спалня и кабинет — от тези, които можеш да получиш в приличен хотел. Имаше диван и столове, а от лявата страна се виждаше затворен прозорец. От дясната страна, по чието продължение би трябвало да се намират и другите стаи, също имаше прозорец. Този прозорец нямаше завеси или щори и отразяваше лицето на Бони. Тя тутакси разбра какво беше — двустранно огледало, така че тези в помещението зад него да могат да виждат всичко в тази стая, но да не бъдат виждани. Диванът и столовете бяха поставени с лице към огледалото.

Отляво имаше легло. Не беше никакво луксозно легло, само с бяла покривка, която изглеждаше розова, тъй като истинският прозорец се намираше от тази страна и бе на една линия със слънцето, заседнало завинаги на хоризонта. В момента това беше още по-ненавистно за Бони, защото оцветяваше всеки по-светъл предмет в стаята в розово, тъмнорозово или чисто червено. Сега белият кант около шията ѝ беше тъмнорозов. Щеше да умре, окъпана в цвета на кръвта.

Нещо в едно отдалечено кътче на съзнанието ѝ нашепна, че се сеща за такива неща, за да се разсее, че дори омразната мисъл да умре сред толкова младежка окраска я отдалечава малко от основното, от самата смърт. Но страшилището, което я държеше, я разнасяше наоколо, все едно беше лека като перце, а откъслечните мисли не спираха да щъкат из главата на момичето. Дали бяха предчувствия? О, Господи, дано да не са предчувствия за това, как излита от този червен прозорец, без стъклото да спира шеметното пропадане на тялото ѝ надолу. Всъщност на кой етаж се намираха? Достатъчно високо, за да няма никаква надежда да се приземи... ами, жива.

Шиничи се усмихна, приближи лениво до червения прозорец и започна да си играе с въженцето на щорите.

— Дори не зная какво искаш от мен! — чу се Бони да му казва. — Никога не съм те наранявала. Ти си този, който непрекъснато наранява други хора — като мен!

— Е, същото не може да се каже за приятелите ти — промърмори Шиничи. — Макар че аз рядко насочвам страховитото си отмъщение към красиви млади жени със златисточервени коси. —

Облегна се до прозореца и я огледа изучаващо. — Коса с цвета на червено злато — продължи да мълви, — честно и дръзко сърце. Може би темпе...

Бони имаше чувството, че ще закреши. Нима не си я спомняше? Изглежда, определено си спомняше групата им, след като бе споменал отмъщение.

— Какво искаш? — попита тя, като дишаше тежко.

— Боя се, че ти си спънка. Освен това те намирам много подозрителна... и вкусна. Младите жени със златисточервени коси винаги са толкова загадъчни.

Бони не знаеше какво да каже. От всичко, което бе видяла досега, се бе убедила, че Шиничи е луд. Доставяше му удоволствие единствено да унищожава и убива.

В един миг прозорецът ще се разбие с трясък... и тя ще е във въздуха. А в следващия ще започне да пада. Какво щеше да изпита? Или вече щеше да лети надолу? Надяваше се само по-бързо да стигне дъното.

— Ти изглежда си научила доста за моите хора — заяви Шиничи. — Повече от мнозина.

— Моля те — промълви девойката отчаяно, — ако е за това... всичко, което зная за китсуне, е, че те унищожават града ми. И... — Млъкна, осъзнала, че никога няма да му каже какво се бе случило по време на извънтелесното ѝ преживяване. Никога нямаше да спомене делвите, иначе той щеше да разбере, че те знаят как да го заловят. — И няма да спрете — довърши неуверено.

— При все това ти си намерила древна звездна сфера с истории за нашите легендарни съкровища.

— За какво? Имаш предвид онази звездна сфера с детските спомени? Виж, ако ме оставиш на спокойствие, ще ти я дам. — Знаеше точно къде беше сферата, зад онова нещастно подобие на възглавница.

— О, ние ще те оставим на спокойствие... след време, уверявам те — заяви Шиничи с изнервяща усмивка. Приличаше на тази на Деймън, която не означаваше: „Здравей, няма да те нараня“. Беше по-скоро като: „Здрасти! Ето го обяда ми!“.

— Намирам го за... любопитно — продължи Шиничи, докато продължаваше да си играе с въженцето. — Много любопитно, че тъкмо по време на малкия ни спор, ти пристигаш отново тук, в

Тъмното измерение, сама, очевидно без да се страхуваш, и дори се пазариш за звездната сфера. При това сфера, която по случайност съдържа описание на мястото на едно от най-безценните съкровища, откраднати от нас... много, много отдавна.

На теб не ти пука за никого, освен за самия теб, помисли си Бони. Внезапно започна да се правиш на патриот и така нататък, но във Фелс Чърч не се преструваш, че се интересуваш от нещо друго, освен да нараняваш хората.

— В малкия ти град, както и в други градове в историята, аз само изпълнявам заповеди — рече Шиничи и сърцето на Бони се свлече направо в обувките ѝ. Той беше телепат. Знаеше какво си мисли тя. Значи бе уловил мислите ѝ за делвите.

— Малки градове като онзи в Унмей но Шима, които трябваше да бъдат изтрети от лицето на земята — подсмихна се Шиничи доволно. — Видя ли броя на лей линиите на Силата под него? — Още една самодоволна усмивка. — Но разбира се, ти не си била наистина там, така че навярно не си.

— След като знаеш какво си мисля, знаеш, че историята за съкровищата е само приказка — рече Бони. — Беше в звездната сфера, наречена „Петстотин истории за Младите“. Тя не е истинска.

— Колко странно, че тя съвпада съвсем точно с това, което се крие зад Седемте порти на китсуне.

— Тази история беше сред други за семейство Дюц-Ахт-Бийнс. Имам предвид, че историята точно преди нея беше за дете, което си купува бонбон — обясни Бони. — Така че защо просто не отидеш да вземеш звездната сфера, вместо да се опитваш да ме изплашиш? — Гласът ѝ затрепери. — Тя е в странноприемницата, която се намира на същата улица точно срещу сладкарницата, където бях... арестувана. Просто иди и я вземи!

— Разбира се, че се опитахме — махна Шиничи нетърпеливо. — Съдържателката беше много отзивчива, след като ѝ дадохме известна... компенсация. В онази звездна сфера няма подобна история.

— Това не е възможно! — възкликна Бони. — Тогава аз откъде съм я научила?

— Тъкмо това те питам.

Стомахът на нещастното момиче се сви на топка.

— Колко звездни сфери имаше в онази кафява стая?

Очите на Шиничи се замъглиха за секунда. Бони се опита да слуша, но той очевидно говореше телепатично с някого наблизо.

— Точно двайсет и осем звездни сфери — каза накрая.

Бони се почувства, сякаш са я цапардосали с нещо много тежко. Не полудяваше... не беше луда. Беше преживяла тази история. Познаваше всяка пукнатина върху всяка скала, всяка сянка в снета. Единственото възможно обяснение беше, че истинската звездна сфера е била открадната или... или може би не са гледали достатъчно усърдно в тези, които са намерили.

— Историята е там — настоя тя. — Точно след тази, как малката Марит отива в...

— Проверихме съдържанието. Има история за дете и... — Шиничи доби презрително изражение — една сладкарница. Но не и другата.

Бони само поклати глава.

— Кълна се, че казвам истината.

— Защо трябва да ти вярвам?

— Защо това има значение? Как бих могла да си съчиня нещо подобно? И защо ще разказвам история, за която зная, че ще ми донесе неприятности? Това няма никакъв смисъл.

Шиничи впи пронизващия си поглед в нея. После сви рамене. Ушите му стърчаха по странен начин от главата му.

— Колко жалко, че продължаваш да повтаряш това.

Внезапно сърцето на Бони запрепуска бясно в гърдите ѝ, заседна в гърлото ѝ.

— Защо?

— Защото — зави Шиничи студено, разтваряйки щорите докрай, така че Бони внезапно бе залята от кървавочервена светлина — се боя, че сега ние трябва да те убием.

Великанското чудовище, което я държеше, се запъти към прозореца. Бони изпищя. Знаеше, че в подобни места писъците не се чуват.

Но не знаеше какво друго да стори.

Мередит и Мат седяха край масата за закуска, която изглеждаше потискащо празна без Бони. Удивително колко много място заемаше слабицкото ѝ телце и колко по-сериозни бяха всички без нея. Мередит знаеше, че ако Елена се постарее достатъчно, би могла донякъде да запълни празнината и да разсее всеобщото униние. Но също така разбираше, че за Елена има едно нещо, което е над всичко останало, и това беше Стефан. А Стефан бе покрусен, задето бе допуснал брат му да отвлече Бони. Междувременно Мередит знаеше, че двамата с Мат също се чувстват виновни, защото днес щяха да напуснат останалите трима, макар и само за една вечер. И двамата бяха повикани от родителите си да се приберат у дома, като бяха настояли да ги видят за вечеря.

Госпожа Флауърс определено не искаше те да се чувстват толкова зле.

— С помощта, която ми оказахте, мога да изработя нашите урни — рече тя. — След като Мат успя да намери грънчарското ми колело...

— Не може да се каже, че аз го намерих — промърмори момчето под нос. — То просто през цялото време си е било в склада и падна отгоре ми.

— ... и след като Мередит получи снимките — заедно, сигурна съм, с имейл от господин Залцман — може би ще може да ги увеличи или каквото там се прави.

— Разбира се, и ще ги покаже на семейство Сайтоу, за да се увери, че символите означават нещата, които са ни нужни — обеща Мередит. — И Бони може...

Гласът ѝ секна. Идиотка! Аз съм пълна идиотка, помисли си девойката. А като ловец убиец се предполагаше, че е с трезв и бистър ум и през цялото време се контролира. Почувства се ужасно, когато погледна Мат и видя неприкритата болка, изписана на лицето му.

— Скъпата Бони сигурно ще си дойде скоро — довърши госпожа Флауърс вместо нея.

И всички знаем, че това е лъжа и не е нужно да съм телепат, за да го установя, каза си Мередит. Забеляза, че госпожа Флауърс не подсили думите си с някое послание от мама.

— Всички ще сме добре — заяви Елена, най-после включвайки се в разговора, след като осъзна, че милата им хазяйка ѝ изпраща отчаяни послания с очи. — Май вие двамата си мислите, че сме някакви бебета, за които трябва да се грижите — додаде и се усмихна на Мат и Мередит, — обаче вие също сте бебета! Хайде, вървете! Но бъдете внимателни.

И те потеглиха, като Мередит стрелна един последен поглед към Елена. Приятелката ѝ кимна едва забележимо, сетне се обърна сковано, имитирайки, че държи пушка с щик. Смяна на караула.

Елена остави Стефан да ѝ помогне да разчистят и измият чиниите — сега му позволяваха да върши някои малки неща, тъй като изглеждаше много по-добре. Прекараха сутринта в опити да се свържат с Бони по различни начини. По-късно госпожа Флауърс попита дали Елена би могла да закове с дъски някои от прозорците на сутерена и Стефан не можа да го понесе. Мат и Мередит вече бяха свършили много по-опасна работа. Бяха окачили две големи мушамы на хоризонталната греда на покрива, които висяха от двете му страни. Върху всяка от мушамите с големи черни букви се виждаха надписите, които майката на Изобел бе написала на амулетите — самозалепващите се листчета, които винаги им даваше. На Стефан му бе разрешено само да гледа и да прави предложения от площадката с перила на покрива над прозореца на таванската му стая. Но сега...

— Ще заковем заедно дъските — заяви той твърдо и отиде да вземе чук и пирони.

Всъщност работата не беше чак толкова тежка. Елена държеше дъските, а Стефан удряше с чука. Тя му се доверяваше напълно, че няма да удари пръстите ѝ, и двамата свършиха много бързо.

Беше прекрасен ден — ясен и слънчев, подухваше лек вятър. Елена се питаше какво се случва с Бони точно сега и дали Деймън се грижи както трябва за приятелката ѝ. Напоследък изглежда не можеше да се отърси от тревогите за Стефан, за Бони и от любопитното

чувство, че трябва да разбере какво става в града. Навярно би могла да се дегизира...

Господи, не!, възкликна безмълвно Стефан. Когато тя се извърна, той плюеше пирони и изглеждаше едновременно ужасен и засрамен. Очевидно тя несъзнателно бе излъчила мисълта си.

— Съжалявам — промълви той, преди Елена да успее да извади гвоздеите от своята уста, — но ти най-добре от всички знаеш защо не бива да отиваш.

— Обаче е влудяващо да не зная какво се случва — изтъкна Елена, на свой ред отървала се от своите пирони. — Не знаем нищо. Какво става с Бони, какво е положението в града...

— Нека довършим с тази дъска — подкани я Стефан. — А след това ми позволи да те подържа.

Когато и последната дъска бе закована, Стефан я вдигна от ниския перваз, върху който седеше, но не като млада невеста, а като малко дете, като пръстите на краката ѝ стъпиха върху неговите. Направи няколко танцови стъпки, вдигна я и я завъртя два пъти във въздуха, а после отново я закрепил върху краката си.

— Зная какво те измъчва — заяви той сериозно.

Елена вдигна рязко глава.

— Така ли? — попита разтревожено.

Стефан кимна и добави за нейно още по-голямо притеснение:

— Това е обичливост. Означава, че пациентът има цяла тълпа хора, които обича и за които е загрижен, и не може да бъде спокоен, освен ако всеки един от тях не е в безопасност и щастлив.

Елена се плъзна бавно от обувките му и го погледна.

— За някои повече от други — промълви колебливо.

Стефан сведе поглед към нея, сетне я взе в прегръдките си.

— Аз не съм толкова добър като теб — отрони, докато сърцето на Елена туптеше от срам и разкаяние, че някога бе докосвала Деймън, че го е целувала. — След онзи затвор ми стига само ти да си щастлива. Мога да живея; мога да умра... спокойно.

— Ако ние сме щастливи — поправи го Елена.

— Няма да предизвиквам боговете. Ще се задоволя с теб.

— Не, не можеш! Не разбираш ли? Ако отново изчезнеш, аз ще се измъчвам, ще умра от притеснения и тревоги, и ще те последвам. В Ада, ако се наложи.

— Ще те взема с мен, където и да отида — побърза да я увери Стефан. — Ако ти ме вземеш със себе си.

Елена се отпусна леко. Това стигаше, засега. Докато Стефан беше с нея, можеше да понесе всичко.

Двамата седяха, сгушени един до друг, под откритото небе, единствено в компанията на клена и няколкото стройни букови дървета наблизко. Тя разпростря малко аурата си и усети как се докосна до тази на Стефан. Тутакси я заля мощна вълна на покой и всички мрачни мисли избледняха. Почти всички.

— От първия миг, в който те видях, те обикнах... ала това беше погрешна любов. Виждаш ли колко много време ми отне, за да го осъзная? — прошепна девойката в падината на шията му.

— От първия миг, в който те видях, те обикнах... ала не знаех коя наистина си ти. Приличаше на призрочно видение от сънищата. Но ти много бързо ми изясни ситуацията — рече Стефан, очевидно горд с любовта ѝ. — И ние оцеляхме — през всички изпитания. Казват, че дългите разстояния са пагубни за връзките — додаде и се засмя, но бързо стана сериозен. Елена почувства, че внезапно всичките му сетива са насочени към нея, дори е затаил дъх, за да я усеща по-добре.

— Но съществуват Бони и Деймън — заговори той, преди тя да успее да каже или помисли нещо. — Трябва скоро да ги намерим — и е по-добре да са заедно — или пък може да се окаже по-добре, ако Бони е взела решението да се разделят.

— Разбира се, че остават и Бони, и Деймън — съгласи се Елена, доволна, че може да сподели и най-тъмните си мисли с някого. — Но не мога да мисля за тях. Не мога и да не мисля за тях. Трябва да ги намерим, при това много бързо... но аз се моля в момента да са при лейди Улма. Може би Бони се приготвя за бал. Може би Деймън е на лов по онази специална вампирска програма.

— Стига никой да не пострада.

— Да. — Елена се опита да се сгуши още по-плътно до Стефан. Искаше някак си да бъде още по-близо до него. Както когато беше извън тялото си и просто се сливаше с него.

Но разбира се, с нормалните си тела те не биха могли...

Но разбира се, че можеха. Сега. Кръвта ѝ...

Елена наистина не знаеше кой от двамата го помисли пръв. Извърна се засрамена, че дори си го е помислила — и зърна как

Стефан също отмества поглед.

— Не мисля, че имаме право... — прошепна девойката — не бива да сме толкова щастливи... когато всички останали са нещастни. Или да се опитваме да спасим града. Или поне Бони.

— Разбира се, че не — отвърна Стефан твърдо, но преди това преглътна.

— Не — повтори Елена.

— Не — отново заяви Стефан решително, но точно по средата на нейното ответно „не“ я притегли още по-плътно към себе си и я целуна страстно, оставяйки я без дъх.

И разбира се, Елена не можеше да му го позволи и да не му отвърне със същото. Така че настоя, все още задъхана, но почти гневна, той отново да каже „не“ и когато той го стори, тя го сграбчи и го целуна.

— Ти беше щастлив — обвини го миг по-късно. — Почувствах го.

Стефан беше твърде възпитан, за да я обвини на свой ред, че и тя е щастлива, а и се боеше как ще реагира.

— Не зависи от мен. Просто се случи. Усетих как душите ни се сливат и това ме изпълни с щастие. Но сетне си спомних за клетата Бони. И...

— Клетия Деймън?

— Е, някак си не мисля, че трябва да стигаме толкова далеч и да го наричаме „клетия Деймън“. Но аз наистина си помислих за него — рече той.

— Добре казано — кимна Елена.

— По-добре да влезем вътре — предложи Стефан и побърза да добави: — Имам предвид долу в салона. Може би ще ни хрумне нещо как да им помогнем.

— Какво например? Не се сещам за нищо. Медитирах и се опитах да се свържа чрез извънтелесно преживяване...

— От девет и половина до десет и половина сутринта — отбеляза Стефан. — А междувременно аз опитах телепатични призиви на всички честоти. Никакъв отговор.

— След това опитахме със спиритическа дъска Уиджа.

— За половин час — и резултатът беше пълни глупости.

— Каза ни, че глината пристига.

— Мисля, че аз нагласих отговора „да“.

— После аз се опитах да проникна в лей линиите под нас, за да почерпя Сила...

— От единайсет до около единайсет и половина — изрецитира Стефан. — Докато аз се опитвах да изпадна в дълбок сън, за да получа пророческо просветление...

— Наистина се опитахме доста усърдно — заключи Елена мрачно.

— Освен това заковахме последните дъски — добави Стефан. — Приключихме малко след дванайсет и половина на обяд.

— Можеш ли да измислиш някакъв план — вече сме на буква „Ж“ или „З“, — с който да им помогнем с нещо повече?

— Не мога. Честно, просто не мога — въздъхна Стефан, после добави нерешително: — Може би госпожа Флауърс има някаква домакинска работа за нас. Или... — още по-нерешително, внимателно опипвайки почвата — бихме могли да отидем в града.

— Не! Ти определено нямаш сили за това! — възрази Елена остро. — А и няма повече домакинска работа — додаде. После махна с ръка на всичко. На всякаква отговорност. На всякакъв разум. Просто ей така. Задърпа Стефан към къщата, за да стигнат по-бързо.

— Елена...

За мен вече няма връщане назад!, помисли си момичето упорито и внезапно осъзна, че не ѝ пука. И ако Стефан искаше, тя щеше да го ухапе. Все едно нещо я омагьоса, имаше чувството, че ще умре без докосването му. Искаше тя да го докосва. Искаше той да я докосва. Искаше той да бъде нейната половинка.

— Елена! — Стефан чуваше мислите ѝ. Той, разбира се, се разкъсва от противоречиви чувства, каза си Елена. Стефан винаги се терзаше от колебания. Но как смееше да се терзае за това?

Тя се извърна с пламнало лице към него.

— Ти не искаш! — избухна.

— Не искам да го сторя и после да открия, че съм ти внушил да го направиш!

— Ти ми въздействаш, така ли? — извика Елена.

Стефан размаха ръце и изкрещя:

— Откъде да зная, когато те искам толкова много?

О! Е, това беше по-добре. С периферното си зрение Елена зърна някакво проблясване, погледна натам и видя госпожа Флауърс да затваря тихо прозореца.

Девојката се осмели да погледне към Стефан. Той се опитваше да не се изчерви. Тя се преви на две, за да не се разсмее. После отново стъпи върху обувките му.

— Може би заслужаваме един час усамотение. — Опасност!

— Цял час? — прошепна Стефан толкова конспиративно, че „един час“ прозвуча като цяла вечност.

— Ние наистина го заслужаваме! — заяви Елена възбудено и го подръпна нетърпеливо.

— Не. — Стефан я притегли, повдигна я като младоженка и внезапно двамата се устремиха нагоре. Прелетяха три етажа и още малко и се приземиха върху площадката с перила на покрива над неговата стая.

— Но отвътре е заключено...

Стефан тропна силно върху капандурата. Тя изчезна.

Елена беше впечатлена.

Влетяха надолу в стаята на Стефан ведно с лъч светлина и пращинки, които приличаха на светулки или звезди.

— Малко съм нервна — промълви Елена.

Свали сандалите, джинсите и горнището си и се мушна в леглото... само за да установи, че Стефан вече бе там.

Те са по-бързи, каза си момичето. Винаги са по-бързи, отколкото ги смяташ.

Тя се извърна към Стефан в леглото. Беше по камизола и бельо. Изплашена.

— Недей — рече той. — Дори не е нужно да те хапя.

— Ти го правиш. Всичко е заради онези странни свойства на кръвта ми.

— О, да — кимна той, сякаш бе забравил. Елена бе готова да се обзаложи, че не е забравил нищо за кръвта й... позволяваща на вампирите да правят неща, които иначе биха били недостъпни за тях. Жизнената й енергия им връщаше всички човешки качества и той не би могъл да го забрави.

Те са по-умни, помисли си тя.

— Стефан, не трябва да е така! Аз би трябвало да се разхождам съблазнително пред теб в златисто неглиже, сътворено от лейди Улма, с бижута от Лусен и златисти обувки с високи токчета — които не притежавам. А леглото трябва да е посипано с разноцветни венчелистчета, навсякъде да има купи с уханни рози и бели свещи с аромат на ванилия.

— Елена — рече Стефан, — ела тук.

И тя се озова в прегръдките му. Вдъхна свежата му миризма, топла и уханна, с едва доловим мирис на ръждиви пирони.

Ти си моят живот, изпрати й мислено послание той. Днес няма да направя нищо. Няма достатъчно време, а ти заслужаваши златистото си неглиже, розите и свещите. Ако не сътворени от лейди Улма, то от най-изисканите и скъпи дизайнери на Земята. Но... ще ме целунеш ли?

И тя го целуна с радост, щастлива, че е готов да я чака. Целувката беше топла и успокояваща и тя нямаше нищо против лекия привкус на ръжда. Беше прекрасно да е с някого, който й даваше точно това, от което се нуждаеше, независимо дали имаше леко докосване до съзнанието й, само за да я накара да се почувства по-защитена или...

В този миг блесна светкавица и изглежда, ги озари едновременно. Зъбите на Елена неволно се притиснаха в устната на Стефан и бликна капка кръв.

Стефан склочи ръце около нея и едва дочака да се извие леко назад, преди да приближи зъби към долната й устна... след миг на напрежение, което сякаш продължи цяла вечност... я ухапа силно.

Елена едва не изкрещя. В същия миг срещу него се разтвориха все още неопределените Криле на разрушението. Ала две неща я спряха. Първо, Стефан никога, никога досега не я бе наранявал. И второ, тя бе притеглена от нещо толкова древно и мистично, че вече не можеше да спре.

Само след миг Стефан умело бе оформил две малки рани. Кръвта рухна от устната на Елена, потече по повърхностната рана на Стефан и се образува обратен поток. Нейната кръв върху неговите устни.

Същото се случи и с кръвта на Стефан; част от нея, изпълнена със Сила, се вля в Елена.

Не беше идеално. Една блестяща капка кръв се задържа върху устната на девойката. Ала нея не я бе грижа. След секунда капката се

плъзна в устата на Стефан и тя бе разтърсена от мощната сила на любовта му.

Самата Елена се съсредоточи върху едно крехко чувство, избуяло някъде в центъра на тази буря, която бяха предизвикали. Подобна обмяна на кръв — тя бе напълно сигурна — беше древен начин, по който два вампира споделяха кръвта, любовта и душите си. Тя бе притеглена в съзнанието на Стефан. Почувства душата му, чиста и волна, вихреща се и пулсираща около нея с хиляди различни емоции — сълзи от миналото му, радост от настоящето — всички без следа от въздържане или потайност.

Елена усети как нейната душа среща неговата, също толкова открита и без капка страх. Стефан много отдавна бе прозрял егоизма и суетата ѝ, прекалената ѝ амбиция — и ѝ бе простил. Той бе видял истинската ѝ същност и я обичаше безусловно, дори лошото в нея.

Тя също бе проникнала в душата му. И като мрак, като нежност, като покой, гальовно като камбанен звън, черните Криле на закрилата се обвиха около нея...

Стефан, аз...

Любима... зная...

И тогава някой почука на вратата.

След закуска Мат влезе в интернет, за да потърси два магазина извън Фелс Чърч, които да разполагат с толкова количество глина, колкото госпожа Флауърс каза, че ще ѝ бъде нужно. От магазините го увериха, че ще го доставят, и той потегли с колата от пансиона. Мина покрай последните самотни останки на това, което някога беше Олд Уд — малкия гъсталак, където Шиничи идваше често като демоничен магьосник измамник, повел обсебените деца, които се тътреха подире му. Това беше и мястото, където бе влязъл шериф Мосбърг и така и не бе излязъл. Където по-късно, закриляни от магическите защиты върху самозалепващите се листчета, двамата с Тайрон Алпърт бяха издърпали оглозганата бедрена кост.

Днес той реши, че единственият начин да мине покрай гъсталака с раздрънканата си кола, е, като натисне педала на газта до край. И наистина профуча с близо сто километра в час покрай злокобното място, като дори успя да вземе идеално завоя. Никакви дървета не паднаха отгоре му, не го връхлетяха рояци от дългокраки насекоми.

Той въздъхна с облекчение и се насочи към къщи. Вътрешно се ужасяваше — дори самото преминаване през Фелс Чърч караше езикът му да се залепи за небцето. Приличаше — този спокоен, малък град, в който бе отраснал — на един от онези квартали, които можеха да се видят по телевизията или в интернет, след като са били бомбардирани или са преживели някакво бедствие. И независимо дали са били бомби, или унищожителни пожари, една от всеки четири къщи бе в развалини. Няколко бяха полуразрушени, оградени от полицейски отцепващи ленти, което означаваше, че каквото и да се е случило, е било достатъчно скоро, за да се заинтересува полицията — или да се осмели да го направи. Около обгорелите останки се виждаше странна растителност: декоративните храсти от една къща толкова се бяха разраснали, че бяха плъпнали по моравата на съседите. Лози се увиваха от едно дърво на друго, преплитайки се и образувайки някаква древна джунгла.

Домът му се намираше по средата на дълга редица от къщи, пълни с деца, а през лятото, когато внуците идваха на гости на бабите и дядовците си, имаше дори още повече деца. Мат само се надяваше, че тази част от ваканцията е свършила... но дали Шиничи или Мисао щяха да позволят на най-малките да се върнат у дома? Мат нямаше представа. И ако се приберяха по родните си места, дали щяха да продължат да разпространяват заразата там? Кога щеше да спре всичко това?

Когато приближи своя квартал, Мат не забеляза нищо злоещо. Деца си играеха на предните морави или на тротоара, наведени над топчета за игра, или висяха от дърветата. На пръв поглед нямаше нищо необичайно или странно.

Все още се чувстваше неспокоен, но вече бе стигнал до тяхната къща, пред която се издигаше голям стар дъб, засенчващ предната веранда, и трябваше да слезе от колата. Спря до тротоара, точно под дървото. Грабна голямата торба с прането от задната седалка. През последните две седмици, откакто пребиваваше в пансиона, беше насъбрал доста мръсни дрехи, но не му се струваше честно да моли госпожа Флауърс да ги изпере.

Излезе от колата, с торбата в ръка, точно навреме, за да чуе как птичите песни замират.

Миг след това се зачуди какво не е наред. Знаеше, че липсва нещо, прекъснало изведнъж. От това дори въздухът изглеждаше по-тежък. Сякаш мирисът на тревата се бе променил.

Тогава го осъзна. Всяка птица, включително вечно граещите гарвани, които обитаваха старите дъбове, бяха замлъкнали.

Всички едновременно.

Мат усети как стомахът му се сви на топка, когато вдигна глава и после се озърна. Съзнанието му упорито се стараяше да се придържа към мисълта: „Деца. Играят. Добре.“ Тялото му беше по-умно. Ръката му вече бе в джоба и вадеше кубчето със самозалепващи се листчета: тънки листчета хартия, които обикновено тутакси спираха злата магия.

Мат се надяваше Мередит да не забрави да помоли майката на Изобел за още амулети. Наведе се и затича и...

... видя две хлапета, които си играеха сред клоните на стария дъб. Взираха се в него. Едното висеше с главата надолу, праметнало

коленете си около един клон, а другото дъвчеше нещо... от торба за боклук.

Хлапето, което висеше, се взираше в него със странен, пронизващ поглед.

— Питал ли си се някога какво е да си мъртъв? — попита.

В този момент момчето, което дъвчеше, вдигна глава. Около устата му се виждаше широка, яркочервена ивица. Яркочервена...

... кръв. И... каквото и да имаше в торбата, то се движеше. Риташе. Мяташе се безсилно. Опитваше се да се измъкне.

На Мат му се догади. В гърлото му сякаш запари киселина. Щеше да повърне. Мляскащото хлапе се бе втренчило в него със смразяващите си катраненочерни очи. Висящото му другарче се усмихваше.

Тогава, сякаш раздвижени от топъл полъх на вятъра, Мат усети как космите на врата му се изправят. Не само птиците бяха притихнали. Всичко бе застинало в мъртвешка тишина. Не се извисяваше детски глас в опит да надвика друго дете в спор, не се чуваше песен, нито друга реч.

Той се извъртя и видя защо. Те се взираха в него. Всички деца го наблюдаваха безмълвно. След това, със смразяваща точност, в мига, в който се обърна отново към двете момчета на дървото, всички останали тръгнаха към него.

Само че не вървяха.

А пълзяха. Като гущери. Затова му се бе сторило, че някои от тях си играят с топчета на тротоара. Всички се движеха по един и същи начин, с кореми близо до земята, вдигнати лакти, ръце като предни лапи, с наклонени настрани колене.

Сега вече усети горчилка в устата си. Погледна в противоположна посока надолу по улицата и видя, че към него се прокрадва друга група. Лицата на всички бяха изкривени в неестествени усмивки. Сякаш някой опъваше бузите им зад тях, опъваше ги силно, така че ухилените им гримаси все едно разчупваха лицата им на две.

Мат забеляза и още нещо. Внезапно те спряха, а докато той ги гледаше вторачено, застинаха напълно неподвижни. Абсолютно неподвижни, на свой ред впили поглед в него. Но когато се извърна, с периферното си зрение видя промъкващите се фигури.

Нямаше достатъчно самозалепващи се листчета за всички.

Не можеш да избягаш от това. Прозвуча като външен глас в главата му. Телепатия. Но може би му се струваше така, защото главата на Мат сякаш се бе превърнала в мътен червен облак, плуващ нагоре.

За щастие, тялото му го чу и внезапно той се озова върху задната част на колата си. Сграбчи висящото хлапе. За миг го прониза безпомощен импулс да пусне момчето, вираше се в него, но със зловещи, необичайни очи, наполовина подбелени. Вместо да го пусне, Мат залепи едно от листчетата амулети върху челото му, като в същото време го завъртя така, че да седне върху капака на багажника.

Последва пауза, сетне се разнесе вопъл. Хлапето беше поне на четиринайсет, ала трийсет секунди след като амулетът срещу злото бе залепен върху челото му, то се разрида като малко дете.

Като по даден знак промъкващите се хлапета изсъскаха едновременно. Като огромен парен локомотив.
Ссссссссссссссссссссссс.

Започнаха да дишат и издишат много бързо, все едно усвояваха ново упражнение. В същото време запълзяха, но дишаха толкова тежко, че Мат виждаше как отстрани гърдите им се повдигаха и спускаха.

Когато Мат се обърна, за да погледне групата, всички замръзнаха на място, но продължиха да дишат неестествено. Усещаше, че онези зад него се приближават.

Ударите на сърцето му отекваха в ушите. Би могъл да се бие с тези отпред, но не и с групата отзад. Някои от тях изглеждаха само на десет или единайсет години. Други — почти на неговата възраст. Някои бяха момичета, за Бога! Мат си спомняше какво правеха обсебените момичета последния път, когато ги видя, и почувства силно отвращение.

Обаче знаеше, че ако продължава да гледа дъвчещото хлапе, ще му стане още по-зле. Чувахе мляскащите звуци — чуваше и тихото изтерзано скимтене, и немощната съпротива в торбата.

Отново се извъртя бързо, за да остане от другата страна на пълзящите към него, после се насили да погледне. С тихо пукане, торбата се изхлузи, когато той я сграбчи, но хлапето държеше това, което беше в...

О, Господи! Той яде бебе! Бебе! Бе...

Дръпна момчето от дървото и в същото време ръката му залепи амулета върху гърба му. И тогава... тогава, слава на Бога, видя козината. Не беше бебе. Беше твърде малко, за да е бебе, дори новородено. Но бе почти изядено.

Хлапето вдигна окървавеното си лице към Мат и той видя, че е Коул Рийс, Коул, който беше само на тринайсет и живееше в съседната къща. До този момент Мат дори не го бе познал.

Устата на Коул зееше от ужас, очите му едва не изскочиха от орбитите от разкаяние и потрес, а по лицето му се стичаха сълзи.

— Той ме накара да изям Тоби — поде момчето с шепот, преминал във вик. — Накара ме да изям морското си свинче! Той ме накара... защо, защо, защо го направи? АЗ ИЗЯДОХ ТОБИ!

Повърна върху обувките на Мат. Кървавочервено повръщано.

Трябваше да измисли милостива смърт за животното. Бързо, пришпори се Мат. Но това бе най-трудното нещо, което някога се бе опитвал да направи. Как да го стори — да настъпи силно главата на създанието? Не би могъл. Първо трябваше да опита нещо друго.

Мат откъсна едно от самозалепващите се листчета и без да гледа, го притисна към козината. И изведнъж всичко свърши. Морското свинче се отпусна. Магията, която до този момент го бе държало живо, се развали.

По ръцете на Мат имаше кръв и повръщано, но той се насили да се извърне към Коул. Очите на момчето бяха затворени и се чуваха приглушени звуци.

Нещо в Мат се прекърши.

— Искате ли от тези? — изкрещя и насочи кубчето със самозалепващи се листчета, все едно беше револверът, който бе оставил при госпожа Флауърс. Завъртя се отново и извика: — Ти искаш ли? Ами ти? Ти, Джош? — Сега разпозна лицата. — Ти, Мадисън. Ами ти, Брин? Сложете си! Всички трябва да си сложите! СЛОЖЕТЕ СИ...

Нещо докосна рамото му. Той се извъртя, готов да лепи амулети наляво и надясно. Сетне се спря и облекчението забълбука в него като пенлива минерална вода „Евиан“ в скъп ресторант. Взираше се право в лицето на доктор Алпърт, лекарката на Фелс Чърч. Джипът ѝ бе паркиран до неговата кола, по средата на улицата. Зад нея, защитавайки гърба ѝ, се виждаше Тайрон, който следващата година

щеше да бъде новият куотърбек в гимназията „Робърт Е. Лий“. Сестра му, която щеше да бъде в десети клас, тъкмо се опитваше да слезе от колата, но спря, когато Тайрон я видя.

— Джейнийла! — изрева той с глас, достоен за Тайрон Терминатора. — Остани там и се закопчай с колана! Знаеш какво каза мама! Направи го сега!

Мат осъзна, че се е вкопчил в шоколадовите ръце на доктор Алпърт. Знаеше, че тя е добра и грижовна жена, която бе осиновила невръстните деца на дъщеря си, когато разведената им майка почина от рак. Може би тя щеше да му помогне.

— О, Боже! — заломоти той. — Трябва да изведа мама. Мама живее там сама. Трябва веднага да я махна оттук! — Знаеше, че целият е плувнал в пот. Надяваше се, че не плаче.

— Добре, Мат — рече лекарката с дрезгавия си глас. — Този следобед ще отведа семейството си. Ще отседнем при роднини в Западна Вирджиния. Тя може да дойде с нас.

Не можеше да е толкова лесно. Сега Мат знаеше, че сълзите напират в очите му. Но отказваше да премигне, за да не потекат.

— Не зная какво да кажа — но ако вие я убедите — вие сте възрастна, нали разбирате. Мен няма да послуша. Но вас — да. Целият квартал е заразен. Това хлапе Коул... — не можеше да продължи. Но доктор Алпърт бе видяла всичко — животното, окървавените зъби и уста, момчето, което все още повръщаше.

Лекарката не каза нищо. Само даде знак на Джейнийла да ѝ хвърли пакет с мокри кърпички от колата. С едната ръка улови здраво момчето, докато с другата яростно затърка лицето му.

— Върви си у дома — рече му строго.

— Трябва да оставиш заразените на съдбата им — заяви тя на Мат и очите ѝ добиха сурово изражение. — Колкото и жестоко да звучи, те само ще предадат заразата на малкото останали здрави. — Мат понечи да ѝ каже за чудодейните свойства на амулетите, но тя вече викаше: — Тайрон! Ела тук и вие, момчета, погребете това бедно животно. След това бъдете готови да натоварите багажа на госпожа Хъникът в колата. Джейнийла, прави каквото ти казва брат ти. Аз ще вляза вътре, за да си поговоря малко с госпожа Хъникът.

Не повиши много глас. Нямаше нужда. Тайрон Терминатора се подчини, застана зад Мат и впери поглед в последните от

промъкващите се деца, които не се бяха разпръснали от избухването на Мат.

Той е бърз, осъзна Мат. По-бърз от мен. Това е като игра. Докато ги наблюдаваш, те не могат да се движат.

Двамата се редуваха да ги гледат, както и с лопатата. Земята беше твърда като скала, обрасла с бурени. Но те все пак успяха да изкопаят дупка, а и работата им помогна донякъде да се успокоят. Погребаха Тоби, а Мат се опита да почисти обувките си в тревата.

Внезапно чуха шум от отваряне на врата и Мат изтича към майка си, която се опитваше да извлече през вратата голям куфар, явно твърде тежък за нея.

Мат го взе и в следващия миг се озова в прегръдките ѝ, макар че тя трябваше да се повдигне на пръсти.

— Мат, не мога просто да те оставя...

— Той ще е един от тези, които ще спасят града от този хаос — прекъсна я доктор Алпърт. — Той ще го прочисти. А сега ние трябва да се махнем, за да не му пречим. Мат, само за твоє сведение, чух, че госпожа Маккълou също заминава. Господин и госпожа Сулес изглежда още не са решили, нито семейство Гилбърт–Максуел. — Изрече последните две имена с подчертано натъртване.

Семейство Гилбърт–Максуел се състоеше от Джудит, лелята на Елена, съпруга ѝ Робърт Максуел и Маргарет, малката сестра на Елена. Нямаше реална причина да ги споменава, но Мат знаеше защо доктор Алпърт го бе сторил. Тя си спомняше, че е видяла Елена, когато целият този хаос започна. Въпреки че Елена бе пречистила гората, където бе стояла доктор Алпърт, тя си спомняше.

— Аз ще кажа... на Мередит — рече Мат и я погледна в очите, като кимна леко, сякаш искаше да добави: „Ще кажа също и на Елена.“

— Има ли още за носене? — попита Тайрон, който мъknеше малък куфар и клетката с канарчето, в която малкото птиче отчаяно махаше с крилца.

— Не, но как да ви се отблагодаря? — попита госпожа Хъникът.

— Ще отложим благодарностите за по-късно. А сега, всички в колата — изкомандва доктор Алпърт. — Потегляме.

Мат прегърна майка си и я побутна леко към джипа, където вече бяха изчезнали клетката с канарчето и малкият куфар.

— Довиждане! — завикаха всички. Тайрон подаде глава от прозореца и подвижна: — Винаги можеш да ми се обадиш! Искам да помогна!

И след това потеглиха.

Мат направо не можеше да повярва, че е свършило; всичко се случи толкова бързо. Изтича вътре през отворената врата на къщата и си взе другия чифт маратонки, в случай че госпожа Флауърс не успее да обезмири тези, които носеше.

Когато отново излезе тичешком от къщата, трябваше да премигне. Вместо белия джип, до неговата бе паркирала друга бяла кола. Огледа се. Не се виждаха никакви деца. Нямаше и следа от тях.

И птиците отново пееха.

В колата имаше двама мъже. Един бял и един чернокож, и двамата на възрастта да бъдат загрижени бащи. Колата им беше блокирала неговата и Мат нямаше друг избор, освен да отиде при тях. Двата мъже слязоха от колата, наблюдавайки го, все едно беше опасен като китсуне.

В същия миг Мат осъзна, че е направил грешка.

— Ти ли си Мат Хъникът?

Мат бе принуден да кимне.

— Кажете „да“ или „не“.

— Да. — Сега Мат можеше да разгледа вътрешността на колата. Беше полицейска патрулна кола, от онези със светлини вътре, винаги в готовност, когато полицаите решат да вкарат някого в нея без много шум.

— Матю Джефри Хъникът, арестуван си за нападение и нанасяне на телесна повреда на Каролайн Бюла Форбс. Имаш право да запазиш мълчание. В противен случай всичко, което кажеш, може да бъде използвано против теб в съда...

— Не видяхте ли онези деца? — изкрещя Мат. — Трябва да сте видели поне едно или две от тях! Това нищо ли не означава за вас?

— Наведи се и постави ръце върху предницата на колата.

— Това ще унищожи целия град! И вие му помагате!

— Разбираш ли правата си...?

— Вие разбирате ли какво става във Фелс Чърч?

Този път имаше пауза.

— Ние сме от Риджмънд — изрече след миг единият от полицаите с равен глас.

През безценните секунди, които сякаш се проточиха с часове, Бони реши, че каквото е писано да стане, ще стане, независимо от нея. А и беше въпрос на гордост. Знаеше, че мнозина биха ѝ се присмели за това, но беше истина. Въпреки новите Сили на Елена именно Бони бе тази, която най-много свикна да се сблъсква с пълния мрак. И все някак си оцеляваше. Ала много скоро щеше да изгуби последната схватка. От нея зависеше как точно да стане това.

Чу извисяващите се писъци, после секнаха. Е, това бе всичко, което можеше да стори, поне за момента. Да спре да крещи. Изборът бе направен. Бони щеше да полети навън, но с непрекъснат дух, дръзка и... безмълвна.

В мига, в който тя спря да крещи, Шиничи даде знак и великанското чудовище, което я носеше към прозореца, спря.

Знаеше го. Той беше грубиян. Грубияните искат да чуват, че причиняват болка или че хората са нещастни. Страшилището я повдигна, така че лицето ѝ да е на едно ниво с това на Шиничи.

— Вълнуваш ли се от еднопосочното си пътешествие?

— Тръпна от вълнение — отвърна момичето безизразно. *Хей, помисли си, май доста ме бива като смелчага.* Но вътрешно трепереше с двойна сила, сякаш напук на каменната ѝ физиономия.

Шиничи отвори прозореца.

— Още ли тръпнеш от вълнение?

Е, това вече беше нещо — отварянето на прозореца. Нямахше да бъде запратена с все сила в стъклото, така че счупените парчета да се врежат в лицето ѝ, докато лети през стърчащите им остри ръбове. Нямахше да има болка, докато не се удари в земята, и никой нямаше да разбере за това, дори тя.

Просто го направи и да приключваме, каза си Бони. Топлият бриз, нахлул през прозореца, я накара да осъзнае, че това място, този пазар на робини, където на клиентите им бе позволено да отсяват

робините, докато си харесат подходящата — беше с климатик, работещ на пълни обороти.

Ще ми бъде топло, макар и само за секунда или две, каза си Бони.

Когато една врата наблизко хлопна, тя едва не изскочи от ръцете на великанското чудовище, а когато вратата към тяхната стая се отвори с трясък, едва не припадна.

Виждаш ли? Обзе я дива надежда. Аз съм спасена! Беше нужно да покаже само малко смелост и сега...

Но беше сестрата на Шиничи, Мисао. Мисао, която изглеждаше много болна, с пепелява кожа и се държеше за вратата, за да не падне. Единственото, което не бе посивяло, беше блестящата ѝ черна коса с пурпурни краища, също като тази на Шиничи.

— Почакай! — извика тя на брат си. — Ти дори не я попита...

— Мислиш, че такава малка тъпачка като нея ще знае? Но нека бъде по твоему. — Шиничи настани Мисао на дивана и започна да разтрива грижовно раменете ѝ. — Ще я попитам.

Значи тя беше в стаята с двустранното огледало, помисли си Бони. Наистина изглеждаше много зле. Приличаше на умираща.

— Какво стана със звездната сфера на сестра ми? — попита властно Шиничи и в този миг Бони осъзна, че началото и крайт на цялата тази история се затварят в един кръг и че след като го бе разбрала, би могла да умре с достойнство.

— Вината беше моя — отвърна и при спомена върху устните ѝ трепна усмивка. — Или поне половината. Първо Сейдж отвори звездна сфера, за да отвори Портата обратно към Земята. А после... — Разказа им подробно историята, като подчерта, че тя е насочила Деймън по следите на звездната сфера на Мисао, а след това Деймън я е използвал, за да влезе в горното ниво на Тъмното измерение.

— Всичко е един кръг — обясни тя. — Това, което правиш, ти се връща. — После неочаквано избухна в истеричен кикот.

Шиничи прекоси стаята с две крачки и я зашлеви. Бони не знаеше колко плесници ѝ удари. Първата бе достатъчна, за да секне дъха ѝ и да спре кикота ѝ. Бузите ѝ бяха подути, все едно се е разболяла от тежка форма на заушки, а носът ѝ кървеше.

Опита се да го избърше с ръка, но кръвта продължи да шурти.

— Пфу! — изсумтя Мисао отвратено. — Завържете й ръцете и й дайте кърпа или салфетка.

Отвратителното чудовище се подчини, все едно че Шиничи бе издал заповедта.

Самият Шиничи сега седеше до сестра си и й говореше тихо, все едно беше бебе или домашен любимец. Но когато погледна към Бони, очите на Мисао, с проблясващите пламъчета в тях, бяха бистри и пронизващи като на възрастен.

— Къде е моята звездна сфера сега? — попита с ужасяваща настойчивост.

Бони, която бършеше носа си, чувствайки се облекчена, че ръцете й не са стегнати с белезници зад гърба, се запита защо дори не се опитва да излъже. Като например, да заяви нещо от рода: освободете ме и ще ви заведа при звездната сфера. После си спомни за Шиничи и проклетата му телепатия.

— Откъде да зная? — изтъкна тя съвсем логично. — Аз само се опитах да издърпам Деймън от Портата, когато и двамата пропаднахме. Звездната сфера не беше с нас. Нищо чудно да се е изтърколила в прахта и цялата течност да се е разляла.

Шиничи стана, за да я нарани отново, но тя само казваше истината.

— Знаем, че това не се е случило — заговори Мисао, — защото аз съм... — трябваше да спре, за да си поеме дъх — още съм жива.

Извърна пепелявото си лице с хлътнали страни към Шиничи.

— Ти си прав. Тя е безполезна, но разполага с информация, която не би трябвало да знае. Изхвърли я.

Великанското чудовище вдигна Бони заедно с кърпата. Шиничи заобиколи от другата страна.

— Видя ли какво причинихте на сестра ми? Видя ли?

Вече нямаше време. Само секунда, за да се запита дали наистина ще бъде смела, или не. Но какво би трябвало да заяви, за да покаже смелостта си? Отвори уста, като съвсем честно не знаеше какво ще излезе от там — вик на ужас или думи.

— Тя ще изглежда още по-зле, когато приятелите ми приключат с нея — обяви Бони и видя в очите на Мисао, че е улучила право в целта.

— Изхвърли я! — изкрещя Шиничи, побеснял от гняв.

И страшилището я хвърли през прозореца.

Мерedit седеше с родителите си, опитвайки се да разбере какво не е наред. За рекордно кратко време бе приключила със задачите си: сдоби се с увеличена версия на написаното върху предната част на делвите; обади се в дома на семейство Сайтоу и разбра, че всички ще си бъдат вкъщи към обяд. След това огледа и номерира увеличените изображения на отделните йероглифи от снимките, които Аларик ѝ бе изпратил.

Семейство Сайтоу бяха... напрегнати. Мерedit не беше изненадана, след като Изобел беше първата напълно невинна жертва на смъртоносния малах на китсуне. Един от най-лошите случаи беше постоянното гадже на Изобел — Джим Брайс, който се бе заразил с малаха от Каролайн и — без да подозира — го бе предал на Изобел. Самият той бе обсебен от малаха на Шиничи и в него се бяха проявили всички ужасяващи симптоми на синдрома на Леш-Найхан — беше изпохапал пръстите и устните си, докато горката Изобел бе използвала мръсни игли — понякога с големината на куки за плетене, — за да се надупчи на повече от трийсет места, като освен това бе срязала езика си с ножица.

Сега Изобел вече бе излязла от болницата и се възстановяваше. При все това Мерedit беше озадачена. По-старата Сайтоу — Обаасан (бабата на Изобел) и госпожа Сайтоу (майката на Изобел) бяха разгледали внимателно и преценили картите с отделните увеличени йероглифи върху делвите и бяха дали одобрението си, но преди това имаше разгорещен спор на японски за всеки йероглиф. Мерedit тъкмо се качваше в колата си, когато Изобел изтича от къщата с торба със самозалепващи се листчета в ръка.

— Майка ги направи — в случай че ви потрeбват! — изрече тя задъхано с новопридобития си мек, завален глас. А Мерedit бе взела листчетата с благодарност, мърморейки неловко нещо за отплата.

— Не, не, няма нужда. Но... може ли да погледна увеличените снимки? — помоли Изобел задъхано. *Защо диша толкова тежко?*, зачуди се Мерedit. Дори да бе тичала по целия път от къщи след Мерedit — не би трябвало да ѝ се отрази толкова. После Мерedit си спомни: Бони бе казала, че Изобел има учестен пулс.

— Виж — поде Изобел с тон, в който прозираше срам и молба за разбиране, — Обаасан вече е почти сляпа... а мина толкова много време, откакто майка е била ученичка... но сега аз ходя на уроци по японски.

Мерedit бе трогната. Очевидно Изобел смяташе, че е невъзпитано да противоречи на по-възрастните, когато са наблизо. Но там, седнала в колата, Изобел бе прегледала всяка карта с увеличените йероглифи и бе написала подобни, обаче различни йероглифи на гърба ѝ. Отне ѝ двацет минути. Мерedit бе впечатлена.

— Но как си ги запомнила всичките? Как изобщо си пишете един на друг? — изтърси тя на един дъх, след като видя сложните символи, които се различаваха само по няколко линии.

— С речници — отвърна Изобел и за пръв път се засмя леко. — Не, говоря сериозно — за да напишеш едно много прецизно писмо, не използваш ли, да кажем, енциклопедичен речник или програма за проверка на правописа и...

— На мен са ми нужни, за да напиша каквото и да е! — засмя се Мерedit.

Беше хубав миг, когато двете се усмихваха една на друга, спокойни и отпуснати. Никакви проблеми. Пулсът на Изобел изглеждаше съвсем наред.

След това Изобел се разбърза и си тръгна, а когато си отиде, Мерedit остана да се взира във влажния кръг върху предната седалка. Следи от сълзи. Но защо Изобел ще плаче?

Защото ѝ напомняше за малаха или заради Джим?

Защото щяха да са нужни няколко пластични операции, преди ушите ѝ да добият отново приличен вид?

Нито един отговор на всички тези въпроси, за които Мерedit можеше да се сети, нямаше смисъл. А и трябваше да побърза, за да се прибере у дома. Вече закъсняваше.

В този миг нещо я сепна. Семейство Сайтоу знаеха, че Мерedit, Мат и Бони са приятели, ала никой от тях не бе попитал нито за Бони, нито за Мат.

Странно.

Само ако знаеше още колко по-странно щеше да бъде посещението при собственото ѝ семейство...

Мерedit обикновено намираше родителите си за забавни, глупави и мили. Те бяха много сериозни за всички лоши неща, като например: „Трябва да си сигурна, скъпа, че наистина добре познаваш Аларик... преди... преди да...“.

Мерedit нямаше никакви съмнения относно Аларик, но той беше също един от онези глупави, мили, прекалено възпитани и срамежливи хора, които говорят за какво ли не, преди да стигнат до същността.

Днес тя бе изненадана да види, че няма никакви коли около семейния дом. Може би всички са останали по домовете си, за да се борят със собствените си деца. Заклучи своята хонда „Акура“, напълно съзнаваща за ценностите вътре, които ѝ бе дала Изобел, и натисна входния звънец. Родителите ѝ бяха привърженици на веригите за заключване.

Джанет, икономката, изглеждаше щастлива да я види и в същото време нервна. Аха, каза си Мерedit, открили са, че тяхното единствено послушно дете е претърсило тавана. Може би си искат обратно бойното копие. Навярно трябваше да го оставя в пансиона.

Но девойката осъзна, че нещата са наистина много сериозни, когато влезе в дневната и видя празен трона на баща си — люлеещия се луксозен кожен фотьойл „Лейзи Бой“. Баща ѝ седеше на дивана, прегърнал майка ѝ, която хлипаше.

Мерedit носеше бойното копие със себе си и когато видя оръжието, майка ѝ избухна в порой от сълзи.

— Вижте — поде Мерedit, — не бива да го приемате толкова трагично. Аз имам ясна представа какво се е случило. Ако искате да ми разкажете как дядо и аз сме били наранени, ще ви изслушам. Но ако аз съм била... осквернена по някакъв начин...

Млъкна. Направо не можеше да повярва. Баща ѝ бе протегнал ръка към нея, все едно не го бе грижа за мръсните ѝ и смърдящи дрехи. Мерedit пристъпи бавно и притеснено към него и му позволи да я

прегърне, въпреки костюма му от Армани. Пред майка ѝ имаше чаша с няколко глътки вътре, които приличаха на кока-кола, но Мередит би се обзаложила, че не е.

— Надявахме се, че тук ще намерим спокойствие — заговори баща ѝ. — Никога не сме и сънували... — После замълча. Мередит се слиса. Баща ѝ никога не спираше по средата на поредната си тирада. Не млъкваше. И определено не плачеше.

— Татко! Татенце! Какво има? Били ли са тук хлапетата, полуделите хлапета? Наранили ли са някого?

— Много отдавна трябваше да ти разкажем цялата история — промълви баща ѝ. Говореше с такова отчаяние, че нямаше и следа от някогашните му речи. — Когато беше... нападната.

— От вампира? Или от дядо? Или от някого другиго?

Последва дълга пауза. После майка ѝ пресуши съдържанието на чашата си и извика:

— Джанет, още една, моля те.

— Недей, Габриела — смъмри я баща ѝ кротко.

— Нандо... не мога да понеса това. Мисълта, че *mi hija inocente*^[1]...

— Вижте, мисля, че мога да ви улесня — обади се Мередит. — Аз вече зная... ами, първо, че имам брат близък.

Родителите ѝ добиха ужасени физиономии. Двамата се вкопчиха един в друг и простенаха.

— Кой ти каза? — попита баща ѝ остро. — В онзи пансион кой би могъл да знае...?

Мередит изчака няколко секунди, за да се успокоят.

— Не, не. Татко, аз открих — ами, дядо говори с мен. — Беше почти истина. Наистина бе говорил. Само че не за брат ѝ. — Както и да е, така открих бойното копие. Но вампирът, който ни е наранил, е мъртъв. Той беше сериен убиец, онзи, който уби Вики и Сю. Казваше се Клаус.

— Мислиш, че е имало само един вампир? — намеси се майка ѝ. Произнасяше думата на испански, което на Мередит винаги ѝ се струваше още по-плашещо.

Вселената сякаш започна да се върти по-бавно около Мередит.

— Това е само предположение — заяви баща ѝ. — Ние всъщност не знаем дали е имало и други, освен онзи много силен вампир.

— Но вие знаете за Клаус. Откъде?

— Видяхме го. Той беше силният вампир. Уби охраната на входа — всеки с по един удар. След това се преместихме в друг град. Надявахме се никога да не узнаеш, че си имала брат. — Баща ѝ избърса очите си. — Дядо ти говори с нас веднага след нападението. Но на следващия ден... нищо. Повече въобще не проговори.

Майка ѝ захлупи лице в шепа. Сетне го вдигна, за да извика:

— Джанет! Още една, rog favor^[2]!

— Веднага, госпожо.

Мередит погледна в сините очи на икономката с надеждата да открие решението на тази загадка, но не видя нищо, никаква помощ, освен съчувствие. Джанет се отдалечи с празната чаша, а френската ѝ плитка се залюля на гърба ѝ.

Мередит се извърна обратно към родителите си. И двамата с толкова тъмни очи, с толкова смугла кожа. Бяха се прегърнали, насочили погледи към нея.

— Мамо, татко, зная, че ви е много трудно. Но аз ще преследвам изродите, подобни на онези, които са наранили дядо, баба и брат ми. Опасно е, но трябва да го направя. — Зае бойна поза от таекуондо. — Имам предвид, че вие сте ме обучили.

— Но ще тръгнеш ли срещу собственото си семейство? Можеш ли да го направиш? — извика майка ѝ.

Мередит седна. Тя бе достигнала границата на спомените, които двамата със Стефан бяха открили.

— Значи Клаус не го е убил, както е направил с баба. Отвел е брат ми със себе си.

— Кристиан — проплака майка ѝ. — Беше още бебе. На три години! Тогава заварихме двама ви... и кръвта... о, кръвта...

Баща ѝ стана не за да държи реч, а за да обвие ръка около рамото на Мередит.

— Мислехме, че ще е по-лесно да не ти казваме — че ти едва ли ще имаш спомени от случилото се, когато ви заварихме. И ти нямаш, нали?

Очите на Мередит се наляха със сълзи. Погледна към майка си, опитвайки се да ѝ каже безмълвно, че не разбира за какво говори баща ѝ.

— Той е пиел кръвта ми? — досети се тя. — Клаус?

— Не! — извика баща ѝ, докато майка ѝ зашепна молитви.

— Тогава значи е пиел кръвта на Кристиан. — Сега Мередит бе коленичила на пода, опитвайки се да види лицето на майка си.

— Не! — извика баща ѝ отново. Задави се.

— La sangre^[3]! — простена майка ѝ и закри очите си. — Кръвта!

— Querida^[4] — изхлипа баща ѝ и отиде при жена си.

— Татко! — Мередит го последва и разтърси ръката му. — Ти изключи всички възможности! Не разбирам! Кой е пиел кръв?

— Ти! Ти! — почти изкрещя майка ѝ. — От собствения си брат! О, какъв ужас!

— Габриела! — изпъшка баща ѝ.

Майката на Мередит отново избухна в сълзи.

На Мередит ѝ се зави свят.

— Аз не съм вампир! Аз преследвам вампирите и ги убивам!

— Той каза — прошепна баща ѝ дрезгаво: — „Само се погрижете да изпива по една супена лъжица на ден, ако искате тя да живее. Това е. Опитайте с кървавица.“ Смееше се.

Мередит нямаше нужда да пита дали са се подчинили. Вкъщи се поднасяше кървавица поне веднъж седмично. Тя беше отраснала с това. Не го имаше за нищо особено.

— Защо? — сега тя прошепна дрезгаво. — Защо той не ме е убил?

— Не зная! Все още не знаем! Онзи мъж, целият оплескан с кръв — с твоята кръв, с кръвта на брат ти, не знаем! И тогава, в последната минута, той сграбчи и двама ви, но ти го ухапа по ръката — каза баща ѝ.

— Той се засмя — *засмя!* — когато малките ти зъби се впиха в него, а малките ти ръчички го блъскаха, и каза: „Ще ви оставя момичето, за да се тревожите в какво би могло да се превърне. Момчето взимам със себе си.“ И тогава внезапно изглежда аз се освободих от магията, защото отново се протегнах към теб, готова да се боря с него за двама ви. Но не можах! След като те взех в прегръдките си, повече не можах да помръдна и сантиметър. А той си излезе, като продължаваше да се смее и отведе брат ти Кристиан със себе си.

Нищо чудно, че не искаха да празнуват годишнината от този ден, помисли си Мередит. Баба ѝ бе умряла, дядо ѝ бе полудял, брат ѝ бе

загубен завинаги, а самата тя — какво? Нищо чудно, че празнуваха рождения ѝ ден седмица по-рано.

Мередит се опита да запази спокойствие. Около нея светът се разпадаше на парчета, ала тя трябваше да остане спокойна. Самообладанието я бе поддържало жива през целия ѝ живот. Без дори да е нужно да брои, тя вдишваше дълбоко през носа си и издишваше през устата. Дълбоко, дълбоко, пречистващи вдишвания. Умиротворението бавно се разля по тялото ѝ. Само една част от нея продължаваше да чува майка ѝ.

— Онази вечер се прибрахме по-рано у дома, защото аз имах главоболие...

— Шт, querida... — започна баща ѝ.

— Прибрахме се по-рано — продължи да нарежда майка ѝ. — О, Благословена Дево, какво щяхме да заварим, ако бяхме закъснели? Щяхме да загубим и теб! Моето бебе! Моето бебе с окървавена уста!

— Но ние се върнахме достатъчно рано, за да я спасим — вметна дрезгаво бащата на Мередит, сякаш се опитваше да пробуди майка ѝ от някаква магия.

— О, благодаря ти, Пресвета и Пречиста Дево... — Майка ѝ не можеше да спре да плаче.

— Татко — заговори настоятелно Мередит. Сърцето я болеше заради майка ѝ, но се нуждаеше от информация. — Виждал ли си го някога отново? Или да си чувал за него? За брат ми, Кристиан?

— Да — кимна баща ѝ. — О, да, ние видяхме нещо.

— Нандо, не! — простена майка ѝ.

— Рано или късно тя трябва да узнае истината — заяви баща ѝ. Зарови из някакви папки на бюрото. — Виж! — обърна се към дъщеря си. — Погледни това.

Мередит се втренчи невярващо.

* * *

В Тъмното измерение Бони стисна очи. Над високия прозорец се изви силен вятър. Това бе единствената мисъл, която се стрелна през ума ѝ, когато бе извън прозореца, а после отново се озова вътре. Страшилището се смееше, а ужасният глас на Шиничи казваше:

— Наистина ли си помисли, че ще те пуснем, без да те разпитаме *както трябва*?

Бони чу думите, които ѝ се сториха безсмислени, но после ги разбра. Тези ужасни същества, които я държаха в плен, щяха да я наранят. Щяха да я измъчват. Да пречупят смелостта ѝ.

Мислеше, че е изкрещяла нещо към него, макар че всъщност единственото реално усещане бе топлинната експлозия зад нея и тогава — невероятно, — загърнат в черна пелерина, целият в блестящи звезди, с които приличаше на нещо като принц, повел армията си в бой с врага, се появи Деймън.

Деймън.

Толкова много закъсня, че тя вече бе изгубила надежда. Но сега беше тук и озари за миг със сияйната си усмивка Шиничи, който го зяпаше смаяно, сякаш поразен от гръм.

— Боя се, че госпожица Маккълou в момента има друг ангажимент — прозвуча гласът му. — Но аз ще се върна, за да те изритам по задника — незабавно. Само мръднете и ще убия всички ви, бавно. Благодаря ви за отделеното време и внимание.

И преди останалите да се окопитят от първоначалния си шок от появата му, двамата с Бони полетяха. Той не се насочи назад, към прозореца, а встрани, протегнал едната си ръка пред себе си, обвивайки и двамата в черен ефирен облак на Сила. Разбиха двустранното огледало и почти бяха прелетели до следващата стая, преди съзнанието на момичето да регистрира, че първата е празна. После преминаха с трясък през сложен екран, направен така, че да създава впечатление, че се вижда навън, и прелетяха над някой, легнал в леглото. После... що се отнасяше до Бони, бяха просто серия от разбиване и преминаване с оглушителен трясък. Тя едва успя да зърне ставащото във всяка стая. Накрая...

Трясъците спряха. Бони осъзна, че се е вкопчила в Деймън, обвивайки го с ръце и крака — тя не беше глупава, — и двамата се носеха много, много високо във въздуха. А пред тях, както и от всички страни, поне докдето Бони можеше да види, край тях бяха жени, които също летяха, но в малки машини, които изглеждаха като комбинация от мотоциклет и ски джет. Разбира се, без колела. Всички машини бяха златисти, какъвто бе и цветът на косите на жените в тях.

Така че първата дума, която Бони промълви на спасителя си, след като той бе проправил тунел през голямата сграда за роби, бе: „Пазители?“

— Крайно необходими, имайки предвид факта, че нямах никаква представа къде може да са те отвели лошите момчета, а и подозирах, че не разполагам с никакво време. Това всъщност бяха последните търговци на роби, които щяхме да проверим. И накрая... имахме късмет. — Прозвуча доста странно за някой, който бе имал късмет. Почти... задавено.

Страните на Бони се навлажниха, но изсъхнаха, преди тя да успее да разбере какво става. Деймън я държеше така, че не можеше да види лицето му, при това много, много здраво.

Това беше истинският Деймън. Той бе събрал кавалерията и въпреки широката решетка в града, блокираща съзнанието, той я бе открил.

— Те са те наранили, нали, малко червено птиченце? Видях... видях лицето ти — промълви Деймън с новия си задавен глас. Бони не знаеше какво да каже. Внезапно нямаше нищо против, че я стиска толкова силно. Дори се усети, че и тя го стиска в отговор.

Момичето съвсем се слиса, когато Деймън разхлаби прегръдката ѝ, вдигна я високо и нежно я целуна по устните.

— Малко червено птиченце! Сега ще се върна и ще ги накарам да си платят за всичко, което са ти сторили.

— Не, недей — чу се Бони да казва.

— Не? — повтори Деймън удивен.

— Не — потвърди тя. Искаше Деймън да е с нея. Не я интересуваеше какво ще стане с Шиничи. По тялото ѝ се разливаше сладостна вълна, а главата ѝ се замая. Жалко наистина, но след няколко минути щеше да изгуби съзнание.

Междувременно в ума ѝ изникнаха три мисли и всички до една съвсем ясни. Страхуваше се само, че по-късно, когато припадне, няма да са толкова ясни.

— Имаш ли звездна сфера?

— Имам двайсет и осем звездни сфери — отвърна Деймън и я погледна озадачено.

Не това имаше предвид Бони; имаше предвид онази, в която бе записана историята.

— Спомняш ли си три неща? — попита тя Деймън.

— Бих се обзаложил за това. — Този път Деймън я целуна леко по челото.

— Първо, съсипа безстрашната ми смърт.

— Можем винаги да се върнем и пак да опитаме. — Сега гласът му не прозвуча толкова задавено; повече приличаше на някогашния му глас.

— Второ, остави ме цяла седмица в онази ужасна странноприемница.

Все едно можеше да надникне вътре в него, Бони видя как думите ѝ се врязаха като дървен меч в сърцето му. Стискаше я толкова силно, че тя едва можеше да диша.

— Аз... няхах намерение. Всъщност бяха четири дни, но никога не биваше да го правя — отрони нещастно той.

— Трето... — Гласът на Бони се снижи до шепот. — Не мисля, че някоя звездна сфера изобщо някога е била открадната. Това, което не съществува, не може да бъде откраднато, нали?

Погледна го. Деймън се взираше в нея по начин, който обикновено щеше да я развълнува. Очевидно беше много разстроен. Но в този момент Бони едва се държеше на ръба на съзнанието.

— И... четвърто... — промълви бавно и объркано.

— Четвърто? Каза три неща — подсмихна се леко Деймън.

— Трябва да кажа това... — Главата ѝ клюмна върху рамото на Деймън, но Бони събра цялата си енергия и се концентрира.

Деймън отслаби малко хватката си.

— Чувам съвсем слаб звук в главата си. Кажи ми го нормално. Сега сме достатъчно далеч от всички.

Но Бони не се предаваше. Напрегна малкото си тяло, събра цялата си воля и изстреля мисълта си. Почувства, че Деймън я улови.

Четвърто, зная пътя към седемте легендарни съкровища на китсуне. Това включва най-голямата звездна сфера, правена някога. Но ако искаме да я имаме, трябва... много бързо да стигнем до нея.

После, с чувството, че е допринесла достатъчно за разговора, припадна.

[1] Моята невинна дъщеря (ит.). — Бел.прев. ↑

[2] Моля (исп.). — Бел.прев. ↑

[3] Кръвта (исп.). — Бел.прев. ↑

[4] Любима, любов (исп.). — Бел.прев. ↑

Някой продължаваше да чука на вратата на стаята на Стефан.

— Това е кълвач — каза Елена, когато вече можеше да говори. — Те чукат така, нали?

— По вътрешните врати в къщите? — попита Стефан сънливо.

— Както и да е, не му обръщай внимание.

Миг по-късно чукането се поднови.

— Направо не е за вярване — простена Елена.

— Искаш ли да ти донеса главата му? — прошепна Стефан. — Имам предвид отделена от шията?

Елена се замисли. Тъй като чукането продължаваше, се чувстваше все по-тревожна и все по-малко смутена.

— Май е по-добре да провериш дали е птица — промърмори накрая.

Стефан се претърколи от нея, някак си нахлузи джинсите, политна и се запъти към вратата. Въпреки притеснението си, Елена изпита съчувствие към този, който беше от другата страна на вратата.

Чукането се поднови.

Стефан стигна до вратата и толкова рязко я отвори, че едва не я изтръгна от пантите.

— Какво, по... — Млъкна, а когато заговори, тонът му бе смекчен. — Госпожо Флауърс?

— Да — потвърди госпожа Флауърс, като съзнателно се правеше, че не вижда покритата с чаршаф Елена, макар да беше в полезрението ѝ.

— Става дума за горката, скъпа Мередит — поде хазяйката на пансиона. — Тя е в такова състояние, че настоява да те види веднага, Стефан.

Мозъкът на Елена превключи посоката бързо и гладко като влак, сменящ релсите. Мередит? В състояние? Настоява да види Стефан, дори след като — Елена бе сигурна в това — госпожа Флауърс деликатно е намекнала колко... зает е Стефан в момента?

Съзнанието ѝ все още бе здраво преплетено с това на любимия ѝ.
— Благодаря ви, госпожо Флауърс — рече той. — Ей сега ще сляза долу.

Елена, която навличаше дрехите си колкото се може по-бързо, приклепнала от другата страна на леглото, добави телепатично едно предложение.

— Може би ще ѝ направите хубава чаша чай — имам предвид, хубав чай — додаде Стефан.

— Да, скъпи, каква добра идея — съгласи се мило госпожа Флауърс. — И ако видиш Елена, навярно ще ѝ кажеш, че скъпата Мередит иска да види също и нея, нали?

— Ще ѝ кажа — изрече Стефан машинално, сетне се извърна и побърза да затвори вратата.

Елена го изчака да облече риза и да обуе обувките си, след което двамата забързаха надолу по стълбите към кухнята, където Мередит не пиеше чаша хубав чай, а кръстосваше наоколо като звяр в клетка.

— Какво... — заговори Стефан.

— Ще ти кажа какво не е наред, Стефан Салваторе! Не — ти ми кажи! Ти вече беше в съзнанието ми, така че трябва да знаеш. Трябва да си видял... за да ми кажеш... за мен.

Съзнанието на Елена продължаваше да е едно цяло с това на Стефан и тя долови тревогата му.

— Какво да кажа за теб? — попита той нежно, като издърпа един стол до кухненската маса, за да седне Мередит.

Сядането и паузата, за да благодари за любезния му жест, сякаш малко поуспокоиха девойката. Но Елена все още усещаше металния привкус на страха и болката ѝ.

Мередит прие прегръдката на приятелката си и се успокои още малко. Почувства се малко повече като себе си и по-малко като животно в клетка. Но вътрешната ѝ борба бе толкова дълбока и в същото време толкова осезаема, че на Елена не ѝ даде сърце да я пусне дори след като госпожа Флауърс постави четири чаши чай на масата и се настани на другия стол, който Стефан издърпа.

Стефан също седна. Знаеше, че Елена ще остане права или ще седне, или ще сподели стола на Мередит, ала каквото и да направеше, решението щеше да е нейно.

Госпожа Флауърс разбърка внимателно меда в чашата си, после подаде бурканчето на Стефан, който го даде на Елена. Тя на свой ред сложи малко в чашата на Мередит, както тя го обичаше, и също го разбърка внимателно.

Нормалните, цивилизовани звуци на двете тихо подрънкващи лъжички успокоиха Мередит още малко. Тя взе чашата, която Елена ѝ подаде, и отначало отпи малка глътка, а след това продължи да пие по-жадно останалото.

Елена усети мислената въздишка на облекчение на Стефан, когато напрежението у Мередит спадна с още няколко нива. Той отпиваше възпитано от своя чай, който беше горещ, но не парещ, приготвен от естествено сладки плодове и билки.

— Вкусен е — промълви Мередит. Отново се чувстваше почти нормален човек. — Благодаря ви, госпожо Флауърс.

Елена си отдъхна достатъчно, за да придърпа своята чаша, да сипе останалия мед в нея, да разбърка течността и да отпие голяма глътка. Добре! Успокояващ чай!

Това е лайка и краставица, каза ѝ мислено Стефан.

— Лайка и краставица — рече на глас Елена и кимна мъдро. — За успокоение. — Сетне се изчерви, защото сияещата усмивка на госпожа Флауърс потвърди думите ѝ.

Елена отпи припряно от чая си и погледна приятелката си, която си сипа още една чаша. Всичко започваше отново да изглежда почти наред. Мередит вече беше истинската Мередит, не някое побесняло животно. Елена стисна силно ръката ѝ.

Имаше само още един проблем. Хората бяха по-малко плашещи от животните, но те можеха да плачат. Сега Мередит, която никога не плачеше, трепереше и сълзите ѝ капеха в чая.

— Знаеш какво е morcillo, нали? — попита тя накрая Елена.

Приятелката ѝ кимна нерешително.

— Понякога сме го яли на яхния у вас? — попита. — И като мезе? — Елена бе отраснала с кървавицата като основно ястие или предястие в дома на Мередит и бе свикнала с малките парченца вкусна храна, която само госпожа Сулес умееше да приготвя.

Елена усети как сърцето на Стефан се сви. Погледът ѝ се местеше между него и Мередит.

— И моите родители са имали съвсем основателна причина, за да променят рождения ми ден.

— Просто кажи всичко — предложи Стефан тихо. И тогава Елена почувства нещо, което не бе изпитвала досега. Желание, като вълна — дълга, нежна и надигаща се, която изпращаше послание право в центъра на мозъка на Мередит: *Просто го кажи и бъди спокойна. Без гняв. Без страх.*

Но не беше телепатия. Мередит усети мисълта с кръвта и костите си, но не я чу с ушите си.

Това беше внушение. Преди Елена да цапардоса любимия си Стефан е чашата по главата, задето използваше внушението върху приятелката ѝ, Стефан ѝ каза, само на нея: *Мередит е наранена, чувства се изплашена и изпълнена с гняв. Има причина за това, но се нуждае от покой. Може би няма да успея да ѝ въздействам докрай, но ще се опитам.*

Мередит изтри очите си.

— Оказа се, че нищо не е така, както си мислех, че се е случило — онази нощ, когато съм била на три години. — Описа това, което родителите ѝ бяха казали, за всичко, сторено от Клаус. Разказването на историята, макар и тихо, помете всички успокояващи въздействия, които бяха помогнали на Мередит да се овладее. Започна отново да трепери. Преди Елена да я сграбчи, тя скочи от стола си и отново заснова из стаята. — Той се засмял и казал, че ще се нуждае от кръв всяка седмица — животинска кръв — или ще умра. Не съм се нуждаела от много. Само една или две супени лъжици. И моята бедна майка не искала да изгуби още едно дете. Направила това, което ѝ казал. Но какво ще стане, ако поема повече кръв, Стефан? Какво ще стане, ако пия от своята?

Стефан мислеше, като отчаяно се опитваше да си припомни дали през всички преживени години като вампир се беше сблъсквал с нещо подобно. Междувременно отговори на лесната част.

— Ако изпиеш достатъчно количество от моята кръв, ще станеш вампир. Но същото ще се случи и с всеки друг. С теб — ами, може да е нужно по-малко. Така че не позволявай на никой вампир да те подмами да си обмените кръв. И само един път може да е достатъчен.

— Значи аз не съм вампир? В момента? Не съм от някакъв друг вид? Изобщо има ли различни видове?

— Никога досега не съм чувал за „различни видове“ вампири, с изключение на Древните — отвърна Стефан сериозно. — Мога да те уверя, че нямаш вампирска аура. Ами зъбите ти? Можеш ли да изостриш кучешките си зъби? Обикновено е добре да се пробва върху човешка плът.

Елена незабавно протегна ръка, така че да се виждат вените. Мередит, със затворени очи, направи огромно усилие, което Елена долови чрез Стефан. После приятелката ѝ отвори очи, както и устата си, за да огледат зъбите ѝ. Елена се вторачи в кучешките ѝ зъби. Изглеждаха малко по-остри, но пък такива бяха обикновено кучешките зъбите на всички хора, нали?

Елена внимателно протегна пръста си и с върха му докосна един от кучешките зъби на Мередит.

Леко убождане.

Елена се сепна и се дръпна назад. Зяпна смаяно пръста си, на чийто връх се образува малка капка кръв.

Всички я гледаха като хипнотизирани.

— Имаш така наречените „котешки“ зъби. — Устата ѝ изговори думите сама, преди да се консултира с мозъка ѝ.

В следващия миг Мередит избута Елена настрани и отново се впусна да обикаля възбудено кухнята.

— Няма да съм една от тях! Няма! Аз съм ловец убиец, а не вампир! Ще се самоубия, ако съм вампир! — Беше дяволски сериозна. Елена почувства, че Стефан го усеща — бързото забиване на бойното копие между ребрата ѝ и право в сърцето. Тя щеше да влезе в интернет, за да научи къде точно да се промуши. Твърда дървесина и бял ясен пронизват сърцето ѝ, за да спре да бие завинаги... за да унищожи дяволското изчадие Мередит Сулес.

Успокой се! Успокой се! Внушението на Стефан се стичаше в нея.

Мередит не беше спокойна.

— Но преди това ще убия брат си. — Захвърли снимката върху кухненската маса на госпожа Флауърс. — Оказа се, че Клаус или някой друг изпраща снимки, откакто Кристиан е бил на четири — на истинския ми рожден ден. От години! И на всяка снимка се виждат вампирските му зъби. Не са „котешки зъби“. Спрели да ги получават,

когато съм била на десет. Но на тях се вижда, че е пораснал! С остри и дълги зъби! А миналата година дошла тази.

Елена се пресегна към снимката, но тя беше по-близо до Стефан, а и той беше по-бърз. Взря се удивено в нея.

— Пораснал е? — промълви слисано. Тя усещаше колко е потресен... и изпълнен със завист. Досега никога не бе виждал нещо подобно.

Елена погледна към крачещата Мередит, после към Стефан.

— Но това е невъзможно, нали? — попита. — Мислех, че когато те ухапе вампир, си оставаш завинаги такъв, какъвто си в този момент. Никога не остаряваш... нито порастваш.

— Така смятах и аз. Но Клаус беше от Древните, а кой знае на какво са способни те? — отвърна Стефан.

Деймън ще побеснее, когато узнае, каза Елена мислено на Стефан и протегна ръка към снимката, въпреки че вече я бе видяла през очите на Стефан. Деймън винаги е завиждал на по-високия ръст на Стефан — на всеки с по-висок ръст.

Елена занесе снимката на госпожа Флауърс и двете я погледнаха. На нея се виждаше изключително красиво момче, със същия тъмен цвят на косата като този на Мередит. В лице и по смуглия си тен приличаше на Мередит. Носеше кожено яке и ръкавици, но беше без каска и се смееше радостно, разкривайки два реда много бели зъби. Не бе трудно да се забележи, че кучешките му зъби са дълги и заострени.

Елена местеше поглед от снимката към приятелката си. Доколкото можеше да види, единствената разлика беше, че очите на момчето са по-светли. По всичко останало си приличаха като две капки вода — истински близнаци.

— Първо ще убия него — повтори Мередит уморено. — След това ще се самоубия. — Олюля се и се препъна към масата, за да седне, като едва не прекатури стола.

Елена се стрелна към нея и грабна двете чаши от масата, за да не ги събори несръчната ръка на Мередит.

Мередит... несръчна! Елена никога не я бе виждала тромава или несръчна. Беше плашещо. Дали се дължеше на това, че е — поне отчасти — вампир? Котешките зъби? Елена погледна загрижено към Стефан и долови учудването му.

После и двамата едновременно се извърнаха към госпожа Флауърс. Тя им отвърна с леко извинителната усмивка на мила стара дама.

— Трябва да го убия... да го намеря, да го убия... — шепнеше Мередит, а тъмнокосата ѝ глава се наведе към масата и се отпусна върху ръцете ѝ. — Да го намеря... къде? Дядо... къде? Кристиан... брат ми...

Елена слушаше мълчаливо, докато несвързаните думи не секнаха и вече се чуваше само равномерно дишане.

— Вие сте я упоили? — прошепна към госпожа Флауърс.

— Мама реши, че така е най-добре. Тя е силно, здраво момиче. Няма да ѝ навреди да поспи по-дълго. Защото не ми се щеше да ви казвам, но в момента имаме друг проблем.

Елена стрелна с поглед Стефан и зърна страха, изписан на лицето му.

— Какъв? — Нищо не дойде през връзката им. Той я бе изключил.

Обърна се към госпожа Флауърс.

— Какъв?

— Много съм разтревожена за скъпия Мат.

— Мат — съгласи се Стефан и огледа масата, сякаш да изтъкне, че Мат не е сред тях. Опитваше се да предпази Елена от ледените тръпки на страха, които препускаха в него.

Отначало Елена не се притесни.

— Зная къде може да е — заяви безгрижно. Спомни си какво ѝ бе разказал Мат за пребиваването си във Фелс Чърч, докато тя и останалите бяха в Тъмното измерение. — В дома на доктор Алпърт. Или е с нея, докато тя прави визити по къщите.

Госпожа Флауърс поклати глава с мрачно изражение.

— Боя се, че не е с нея, скъпа Елена. София — доктор Алпърт — ми се обади и ми каза, че взима със себе си майката на Мат, твоето семейство и още неколцина други приятели и всички напускат Фелс Чърч. Ни най-малко не я обвинявам, но Мат не е сред тези, които заминават. Тя каза, че той имал намерение да остане и да се бори. Когато го видяла за последно, било около дванайсет и половина.

Очите на Елена машинално се насочиха към кухненския часовник. Обзе я ужас, който се разпростря от стомаха до върха на

пръстите. Часовникът показваше четири и половина следобед! Сигурно имаше грешка! Дватама със Стефан съединиха съзнанията си само преди няколко минути. Гневът на Мередит не бе продължил толкова дълго. Това бе невъзможно!

— Този часовник не е верен! — рече умолително към госпожа Флауърс, но в същия миг чу телепатичния глас на Стефан: _ Заради сливането на съзнанията. Не исках да бързам. Но аз също се отнесох — вината не е твоя, Елена! _

— Вината е моя — тросна се на глас Елена. — Не биваше да забравям приятелите си за целия следобед! И Мат — Мат никога не би ни изплашил толкова много, като ни накара да чакаме обаждането му! Трябваше да му се обадя! Не биваше да съм... — Погледна нещастно към Стефан. Цялата изгаряше от срам, задето бе предала Мат.

— Позвъних на мобилния му — заговори кротко госпожа Флауърс. — Мама ме посъветва да го сторя, малко след дванайсет и половина. Но той не вдигна. Оттогава му звъня на всеки час. Мама не ми каза нищо повече, освен че е време да се вгледаме директно в нещата.

Елена изтича към госпожа Флауърс и зарови обляното си в сълзи лице в меката батистена яка около шията на възрастната жена.

— Вие сте свършили нашата работа — отрони девойката. — Благодаря ви. Но сега трябва да отидем и да го намерим.

Извъртя се към Стефан.

— Може ли да отнесеш Мередит в леглото в спалнята на първия етаж? Само й свали обувките и я остави върху Дамаската. Госпожа Флауърс, тъй като ще бъдете сама тук, ще оставим с вас Сейбър и Талон да ви пазят. А и ще държим връзка по мобилния. Ще претърсим всяка къща във Фелс Чърч... но, предполагам, че първо трябва да отидем в гъсталака...

— Почакай, скъпа Елена. — Госпожа Флауърс затвори очи. Елена чакаше, като пристъпваше нетърпеливо от крак на крак. Стефан се върна, след като занесе Мередит в предната стая.

Внезапно възрастната жена се усмихна, макар че очите й останаха затворени.

— Мама каза, че ще направи максимално възможното за двама ви, след като сте толкова загрижени за приятеля си. Казва, че Мат не е във Фелс Чърч. Освен това ми казва, че трябва да вземете кучето.

Соколът ще пази Мередит, докато ви няма. — Госпожа Флауърс отвори очи. — Макар че може да залепим върху прозореца и вратата ѝ от самозалепващите се листчета.

— Не. — Елена поклати решително глава. — Съжалявам, но няма да ви оставя двете с Мередит на закрилата само на една птица. Ще вземем и двете ви с нас и ако желаете, целите ще ви покрием с амулети. Можем да вземем и двете животни. В Тъмното измерение те действаха заедно, когато Блудуед се опитваше да ни убие.

— Добре — съгласи се Стефан. Познаваше Елена достатъчно добре, за да знае, че ще последва най-малко половинчасов спор, но любимата му нямаше да отстъпи и на сантиметър от мнението си. Госпожа Флауърс изглежда също го знаеше, защото се изправи незабавно и отиде да се приготвя.

Стефан отнесе Мередит в колата ѝ. Елена подсвирна тихо на Сейбър, който тутакси се подчини и се надигна. Изглеждаше по-голям от всякога. Поведе го на бегот към стаята на Мат. Вътре беше разочароващо чисто, но Елена зърна едни боксерки, паднали между леглото и стената. Подаде ги на Сейбър да им се порадва и добре да ги подуши, но осъзна, че не може да чака със скръстени ръце. Накрая изтича в стаята на Стефан, измъкна дневника си изпод матрака и започна да пише.

Мило дневниче,

Не зная какво да правя. Мат изчезна. Деймън отведе Бони в Тъмното измерение — но дали ще се грижи за нея?

Няма начин да разбера. Не можем сами да отворим портата, за да ги последваме. Боя се, че Стефан ще убие Деймън, а ако нещо — каквото и да е — се случи на Бони, аз също ще искам да го убия. О, Господи, каква Бъркотия!

И Мередит... оказа се, че тъкмо Мередит крие повече тайни от всички нас, взети заедно.

На мен и Стефан не ни остава нищо друго, освен да се държим един за друг и да се молим. Вече толкова дълго

се борим с Шиничи! Но имам чувството, че краят
наближава... и се страхувам.

— Елена! — долетя от долу викът на Стефан. — Ние сме готови!

Елена побърза да пхне дневника отново под матрака. Откри Сейбър да я чака на стълбите и го последва тичешком надолу. Госпожа Флауърс държеше две палта, покрити с амулети.

Когато се озоваха отвън, Стефан подсвирна дълго и отгоре тутакси му отвърна пронизителен писък. Елена видя малко тъмно тяло да кръжи в нашареното с бели облаци августовско небе.

— Тя разбра — заяви Стефан и зае шофьорското място в колата. Елена се качи отзад, а госпожа Флауърс се настани на предната седалка. Тъй като Стефан бе положил Мередит през средата на задната седалка, Сейбър промуши голямата си глава с оплезен език през прозореца.

— Сега — рече Стефан, след като завъртя стартера — ще ми кажете ли къде точно отиваме?

— Мама каза, че не е във Фелс Чърч — повтори госпожа Флауърс на Стефан. — А това означава, че не е в гъсталака.

— Добре — кимна Стефан. — Тогава, ако не е там, къде другаде е?

— Ами — поде Елена бавно, — полицията е, нали? Заловили са го. — Сърцето ѝ сякаш се свлече в стомаха. Госпожа Флауърс въздъхна.

— Предполагам. Мама би трябвало да ми каже, но атмосферата гъмжи от странни влияния.

— Но полицейският участък е във Фелс Чърч — изтъкна Елена. — Ако е там, значи е в града.

— Тогава — предположи възрастната жена, — какво ще кажете за полицаите от близкия град? Онези, които дойдоха да го търсят преди...

— Риджмънд — изрече Елена с усилие. — Тъкмо оттам бяха полицаите, които претърсиха пансиона. Мередит каза, че оттам е онзи шериф Мосбърг. — Погледна към приятелката си, която дори не помръдна. — Оттам са и приятелите на бащата на Каролайн, всички онези важни клечки — както и на бащата на Тайлър Смолуд. Всички те членуват в онези клубове само за мъже, с тайни ритуали и тям подобни.

— И имаме ли някакъв план кога да отидем там? — обади се Стефан.

— Аз имам нещо като план А — призна Елена. — Но не съм сигурна дали ще сработи — ти може да знаеш по-добре от мен.

— Разкажи ми.

И Елена му разказа. Стефан я слушаше внимателно, макар да му се наложи да потисне смеха си.

— Мисля — рече сериозно, когато тя свърши, — че може и да се получи.

Елена тутакси започна да мисли за план Б и план В, така че да не се окажат неподготвени, ако план А се провали.

За да стигнат до Риджмънд, трябваше да минат през Фелс Чърч. С премрежени от сълзите очи Елена видя изгорените до основи къщи и почернелите дървета. Това беше нейният град, градът, който като дух бе наблюдавала и защитавала. Как се бе стигнало до тук?

И още по-лошо, можеше ли някога всичко да се оправи и стане както преди?

Момичето започна да трепери неудържимо.

Мат седеше унило в съдебната зала. Беше я огледал внимателно и бе установил, че прозорците отвън са заковани с дъски. Не беше изненадан, тъй като всички прозорци във Фелс Чърч също бяха заковани с дъски, освен това бе пробвал дъските и бе установил, че ако се опита, би могъл да ги изкърти.

Но нямаше подобно намерение.

Време беше да се изправи лице в лице с тази кризисна ситуация, която се отнасяше лично до него. Искаше да го стори още преди Деймън да отведе трите момичета в Тъмното измерение, но тогава Мередит го бе разубедила.

Мат знаеше, че господин Форбс, бащата на Каролайн, има приятели навсякъде в местната полиция и по всички нива на правосъдната система. Както и господин Смолуд — бащата на истинския виновник. Едва ли щеше да има справедлив съдебен процес. Но какъвто и да бе съдебният процес, по някое време поне бяха длъжни да го изслушат.

А тогава щяха да чуят чистата истина. Сега можеше и да не повярват. Но по-късно, когато близнаците на Каролайн, като новородени върколаци, не смогнат да контролират формата си, както се твърдеше за новородените върколаци — ами, тогава щяха да си спомнят за Мат и за това, което е казал.

Постъпваш правилно, убеждаваше се Мат. Въпреки че в момента имаше чувството, че всичките му вътрешности са направени от олово.

Какво е най-лошото, което биха могли да ми сторят?, запита се и за свое нещастие чу гласа на Мередит да му отговаря: Могат да те затворят, Мат. В истински затвор; ти си навършил осемнайсет. И

докато на истинските закоравели престъпници с татуировки и бицепси като греди може и хич да не им пука, за теб ще е ужасно. И продължението, след справка в интернет: Мат, във Вирджиния може да получиш доживотна присъда. А минималната е пет години. Мат, моля те, умолявам те, не им позволявай да ти го причинят! Понякога не е благоразумно да се излагаш на излишни рискове. Те държат всички козове, а ние се движим в тъмното със завързани очи...

Тя беше особено убедителна във всичко това, с подходящите метафори и т.н., помисли си обезкуражено Мат. Но аз не съм се озовал доброволно в тази ситуация, продължи да разсъждава. Освен това се обзалагам, че те знаят, че тези дъски са хлабави, и ако се измъкна през тях, ще ме преследват отгук до края на света. А ако остана, поне ще имам възможност да кажа истината.

Дълго време нищо не се случи. По слънчевите лъчи, които се процеждаха през дъските, Мат определи, че вече е следобед. Дойде някакъв мъж и му предложи кока-кола, както и да отиде до тоалетната. Мат прие и двете, но настоя за адвокат и да се обади по телефона.

— Ние ще ти осигурим адвокат — изръмжа мъжът, когато Мат излезе от тоалетната. — Ще ти назначат служебен.

— Не желая служебен адвокат. Искам истински. Такъв, който аз си избира.

Мъжът го погледна възмутено.

— Хлапе като теб не може да има пари. Ще трябва да се задоволиш със служебен адвокат.

— Майка ми има пари. Тя ще иска да ми наеме адвокат, а не някой новак, току-що завършил право.

— Аха — изсумтя презрително мъжът, — колко мило. Значи искаш мамичка да се погрижи за теб. Обзалагам се, че вече е стигнала в Клайдсдейл, заедно с онази черна докторка.

Мат замръзна.

Когато отново се озова в съдебната зала, се опита отчаяно да измисли нещо. Откъде знаеха, че майка му и доктор Алпърт са заминали? Изрече „черната докторка“ и усети горчилка в устата си, вкусът му се стори отвратителен, старомоден и... просто гаден. Ако лекарката беше бяла и мъж, щеше да звучи глупаво да се каже: „... заминала с бял доктор“. Като в някакъв стар филм за Тарзан.

Изпълни го силен гняв. Ведно с огромен страх. Думите се плъзгаха в ума му: *наблюдение и шпионаж, конспирация и прикритие. И надхитрен.*

Предположи, че минаваше пет следобед, след като всички с нормално работно време в съда си бяха тръгнали, когато го отведоха в стаята за разпити.

Те само си играят, осъзна младежът, двамата полицаи, които се опитаха да говорят с него в претъпканата малка стая с видеокамера в ъгъла на едната стена, която, макар и малка, се виждаше идеално.

Редуваха се — единият му крещеше, че е най-добре да си признае всичко, другият се правеше, че му съчувства и му дрънкаше разни тъпотии като: „Нещата просто излязоха извън контрол, нали? Имаме снимка на синината от смуканото, което е направила на шията ти. Била е доста горещо парче, нали?“. Следваха няколко смигвания: „Аз те разбирам. Но след това е започнала да ти дава смесени сигнали...“

Тук Мат вече не издържа.

— Не, ние сме били гаджета, не, тя не ме е смукала и когато кажа на господин Форбс, че сте нарекли дъщеря му „горещо парче“, придружено с две смигвания, той ще ви уволни, господине. Чувал съм за смесени сигнали, но никога не съм ги виждал. Мога да чуя не по-зле от вас, когато ми кажат „не“ и за мен „не“ означава „не“!

След това малко го поступаха. Мат беше изненадан, но не чак толкова, имайки предвид, че току-що ги бе заплашил и им бе говорил доста дръзко.

След това изглежда им писна от него и го оставиха сам в залата за разпити, която, за разлика от съдебната зала, нямаше прозорци. Мат повтаряше отново и отново пред видеокамерата: „Аз съм невинен, беше ми отказан телефонен разговор и адвокат. Аз съм невинен...“

Най-после се появиха и го поведоха. Побутван между доброто и лошото ченге, Мат влезе в празна съдебна зала. Не, не беше празна, осъзна. На предната редица седяха неколцина репортери, като един или двама вече бяха с отгърнати бележници.

Когато Мат ги видя, също като на истински процес, и си представи бележките, които бяха нахвърляли — както бе гледал по телевизията, тежестта в стомаха му се превърна в познатото пърхащо чувство на паника.

Но нали това искаше — цялата история да излезе наяве?

Отведоха го до една празна маса. Отстрани имаше друга маса, зад която седяха неколцина добре облечени мъже, а пред всеки от тях се мъдреха купчини листа.

Но това, което привлече вниманието на Мат на масата, беше Каролайн. Беше облечена в сива памучна рокля. Сива! Без никакви бижута, с дискретен грим. Единственото цветно нещо у нея беше косата ѝ — меднокестенява. Приличаше на някогашната ѝ коса, нямаше нищо общо със сивкаво — кафявия цвят, който бе добила, когато бе започнала да се превръща във върколак. Дали най-после се бе научила да контролира формата си? Това бяха лоши новини. Много лоши.

И накрая, бавно и някак си предпазливо, влязоха съдебните заседатели. Би трябвало да осъзнават колко нередно е всичко това, но при все това продължиха да влизат, дванайсет на брой, достатъчно да запълнят банките.

Мат внезапно осъзна, че зад маса, разположена върху висока платформа, седи съдия. Там ли е бил през цялото време? Не...

— Всички станете за съдия Томас Холоуей — прогърмя гласът на пристава. Мат се изправи и се запита дали процесът наистина ще започне без неговия адвокат. Но преди всички да седнат, се чу трясък от отваряне на врати и в залата влезе забързано висока купчина от листа върху крака, която се оказа жена в началото на двайсетте си години. Непознатата стовари листата върху масата до него.

— Гуен Савицки е тук — присъства — оповести младата жена задъхано.

Вратът на съдия Холоуей се издаде напред като на костенурка, за да я вкара в полезрението си.

— Вие сте назначена за адвокат на защитата.

— Ако това ви удовлетворява, Ваша чест, да, Ваша чест — преди половин час. Нямах представа, че ще има вечерно заседание, Ваша чест.

— Не ми се правете на устата! — сръза я съдия Холоуей. След това разреши представянето на адвокатите на обвинението. Мат се замисли над думата „устата“. Беше една от онези думи, които не се използват за мъже. Устат мъж беше майтап. Докато устато момиче или жена си беше съвсем в реда на нещата. Но защо?

— Наричай ме Гуен — прошепна глас до него. Мат се обърна и видя момиче с кафяви очи и кестенява коса, вързана на опашка. Не изглеждаше точно наперена или устата, а честна и пряма, което я правеше най-симпатичната от всички присъстващи.

— Аз съм Мат... ами, очевидно — рече той.

— Това ли е твоето момиче? Каролайн? — продължи да шепне Гуен, като му показва снимка на някогашната Каролайн на някакъв купон, покачена на високи токчета, със загорели крака, които сякаш стигаха чак до шията, с черна минипола с дантела. Бялата ѝ блуза беше толкова тясна, че едва побираше гърдите, с които природата щедро я бе дарила. Гримът ѝ бе тъкмо противоположен на дискретен.

— Казва се Каролайн и никога не е била моето момиче, но това е тя — истинската Каролайн — прошепна Мат. — Преди Клаус да се появи и да стори нещо с гаджето ѝ, Тайлър Смолуд. Но трябва да ти кажа какво стана, когато тя откри, че е бременна...

Тя беше откачила, ето това стана. Никой не знаеше къде е Тайлър — мъртъв след последната схватка с Клаус, добил изцяло образа на вълк и укриващ се някъде, или каквото и да е друго. Така че Каролайн се бе опитала да натопи Мат за бременността си — докато не се появи Шиничи и не стана нейно гадже.

Но Шиничи и Мисао си играеха жестока шега, преструвайки се, че Шиничи може да се ожени за нея. Чак след като разбра, че на Шиничи изобщо не му пука за нея, Каролайн напълно пощуря и наистина се опита да принуди Мат да запълни зейналата дупка в живота ѝ. Мат се постара да обясни всичко това на Гуен, така че тя да го обясни на съдебните заседатели, докато гласът на съдията не го прекъсна.

— Поради късния час ще минем без встъпителни речи на двете страни — заяви съдия Холоуей. — Прокурорът ще призове ли първия си свидетел?

— Почакайте! Възраждам! — извика Мат, без да обръща внимание на Гуен, която го дръпна за ръката и просъска:

— *Не можеш да възраждаш на начина, по който съдията води делото!*

— А съдията не може да ми причини това — върна ѝ го Мат и измъкна тениската си от пръстите ѝ. — Дори не съм имал възможността да се срещна със служебния си адвокат!

— Може би трябваше по-рано да се съгласите на служебен адвокат — отвърна съдията и отпи от чашата си с вода. Тръсна внезапно глава към Мат и го изгледа остро. — Е?

— Но това е нелепо! — избухна обвиняемият. — Та вие дори не ми разрешихте полагащото ми се телефонно обаждане, за да си намеря адвокат!

— Искал ли е да се обади по телефона? — попита грубо съдия Холоуей, докато погледът му обхождаше залата.

Двамата полицаи, които бяха ступали Мат, поклатиха отрицателно глави със сериозни физиономии. В този момент и приставът, в когото Мат внезапно разпозна онзи тип, който го държа около четири часа в съдебната зала, започна също да клати глава отрицателно. И тримата се поклащаха в пълен синхрон.

— В такъв случай сте загубили правото си на разговор, след като не сте го предявили — заключи съдията остро. Явно това бе обичайният му маниер на говорене. — Не можете да настоявате за това по средата на процеса. А сега, да продължим...

— *Възразявам!* — изкрещя Мат още по-високо. — Всички те лъжат! Погледнете записите от разпита. Не спирам да повтарям...

— Адвокат — озъби се съдията на Гуен, — контролирайте клиента си или ще бъдете арестувана за обида на съда!

— Трябва да млъкнеш! — изсъска Гуен на Мат.

— Не можеш да ме заставиш да млъкна! Този процес не може да продължава, след като се нарушават правилата!

— *Затваряй си устата!* — изплюяха думите на съдията изненадващо високо. После додаде: — Следващият, който се обади без мое разрешение, ще бъде задържан за обида на съда и осъден да прекара една нощ в килията, както и да заплати глоба от петстотин долара.

Спря, за да се огледа и увери, че всички са го разбрали.

— А сега, прокурорът да призове първия си свидетел.

— Призоваваме на свидетелската скамейка Каролайн Бюла Форбс.

Фигурата на Каролайн се беше променила. Сега коремът ѝ бе придобил формата на обърнато авокадо. В залата се разнесе шепот.

— Каролайн Бюла Форбс, заклевате ли се да говорите истината, само истината и нищо друго, освен истината?

Вътрешно Мат трепереше. Не можеше да определи дали е повече от гняв, или от страх, или по равно и от двете. Но се чувстваше като гейзер, готов всеки миг да изригне — не непременно защото го искаше, а защото сили извън контрола му започваха да взимат връх над него. Кроткият Мат, Възпитаният Мат, Послушният Мат — беше ги оставил някъде назад. Бесният Мат, Буйният Мат — това беше в момента.

От замъгления външен свят проникнаха гласове, които прекъснаха унеса му.

— Разпознавате ли в тази зала младежа, който посочихте като бившия си приятел Матю Джефри Хъникът?

— Да — изрече тихо измъчен глас. — Седи на масата на защитата, в сива тениска.

Мат вдигна рязко глава. Погледна Каролайн право в очите.

— Ти знаеш, че това е лъжа — процеди. — Никога не сме излизали на среща. Никога.

Съдията, който изглеждаше задрямал, сега се събуди.

— Пристав! — прогърмя гласът му. — Усмирете незабавно подсъдимия.

Мат се напрегна. Гуен Савицки простена и Мат внезапно се оказа здраво хванат, докато увиваха тиксо около устата му.

Съпротивляваше се. Опита се да стане. И те залепиха с тиксо китката му за стола.

— Ако избяга със стола, ще го платите от заплатата си, госпожице Савицки — обяви съдията, когато най-сетне го пуснаха.

Мат усещаше, че до него Гуен Савицки трепери. Не от страх. Разпозна напушеното изражение и бе сигурен, че тя ще е следващата. А ако съдията я арестува за обида на съда, кой щеше да го защитава?

Срещна погледа ѝ и поклати твърдо глава. Но продължи да клати глава с всяка лъжа, която Каролайн изричаше.

— Ние трябваше да пазим връзката си в тайна — нареждаше Каролайн с престорено скромнен глас, докато приглаждаше сивата си рокля. — Защото Тайлър Смолуд, бившето ми гадже, можеше да разбере. Тогава щеше... не исках да създавам неприятности помежду им.

Да, помисли си Мат горчиво: *по-добре да внимаваши, защото Тайлър навярно има тук не по-малко приятели от теб. Нищо чудно и*

да са повече. Мат изключи, докато прокурорът не попита:

— Във въпросната вечер случи ли се нещо необичайно?

— Ами, излязохме с колата му. Отидохме близо до пансиона... никой нямаше да ни види там... Да, аз — боя се, че го... осмуках. Но след това исках да си тръгна, обаче той не спря. Опитах се да боря с него. Одрасках го с ноктите си...

— Обвинението представя веществено доказателство номер две — снимка, на която се виждат дълбоките драскотини върху ръката на обвиняемия...

Очите на Гуен, които срещнаха тези на Мат, изглеждаха унили. Победени. Показа на Мат снимката на нещо, което той много добре си спомняше: дълбоките следи, направени от огромните зъби на малаха, когато измъкна ръката си от устата му.

— Защитата ще признае...

— Приема се.

— Но без значение колко крещях и се съпротивлявах... ами, той беше твърде силен и аз... не можах... — Каролайн отметна глава, сякаш измъчена от възкръсналия спомен на срама. От очите ѝ рукоуха сълзи.

— Ваша чест, може би ищцата има нужда от прекъсване, за да освежи грима си — предложи Гуен заядливо.

— Млада госпожице, лазите ми по нервите. Обвинението може да се грижи за клиентите си — имам предвид, свидетели...

— Свидетелят е ваш... — каза прокурора.

По време на представлението на Каролайн Мат бе надраскал набързо върху празен лист колкото бе могъл повече от истинската история. Сега Гуен четеше написаното.

— И така — рече тя, — вашето бивше гадже, Тайлър Смолуд, не е и никога не е бил — адвокатката преглътна — върколак.

Каролайн тихо се засмя през сълзите си на срам.

— Разбира се, че не. Върколаците не съществуват.

— Като вампирите.

— Вампирите също не съществуват, ако това имате предвид. И как биха могли? — Докато го изричаше, погледът на Каролайн шареше по сенките в стаята.

Гуен си върши добре работата, каза си Мат. Маската на скромност на Каролайн започваше да се пропуква.

— И хората никога не възкръсват, имам предвид, в тези модерни времена — продължи Гуен.

— Ами, колкото до това — в гласа на Каролайн се прокрадна злоба, — ако отидете в пансиона във Фелс Чърч, можете да намерите там едно момиче на име Елена Гилбърт, което се предполага, че се е удавило миналата година. В Деня на основателите, след парада. Тя, разбира се, беше избрана за символ на Духа на Фелс Чърч.

Сред репортерите се надигна оживено шушукане. Свръхестествените истории се продаваха по-добре от всичко останало, особено пък, ако е замесено хубаво момиче. Мат видя как по лицата им плъзват самодоволни усмивки.

— Тишина! Госпожице Савицки, придържайте се към фактите по делото!

— Да, Ваша чест. — Гуен доби смирен вид. — Добре, Каролайн, да се върнем към деня на предполагаемото нападение. След събитията, които описавте, обадихте ли се веднага в полицията?

— Аз... срамувах се твърде много. Но после осъзнах, че може да съм забременяла или да съм се заразила от някоя ужасна болест, и трябва да разкажа за случилото се.

— Но тази ужасна болест не беше ликантропия — да се превърнеш във върколак, нали? Защото подобни неща не съществуват.

Гуен погледна тревожно надолу към Мат, който ѝ отвърна обезсърчено. Надяваше се, че ако Каролайн бъде принудена да говори за върколаци, накрая ще се огъне. Но засега изглежда се владееше напълно.

Съдията изглеждаше бесен.

— Млада госпожице, няма да допусна да правите съда ми за смях с още свръхестествени дивотии!

Мат се вторачи в тавана. Щеше да отиде в затвора. За дълго. За нещо, което не бе направил. За нещо, което никога не би сторил. Освен това сега репортерите щяха да хукнат към пансиона да притесняват Елена и Стефан. По дяволите! Каролайн го постигна, въпреки кървавата клетва, която бе дала, никога да не разкрива тайната им. Деймън също я бе подписал. За миг Мат пожела Деймън да се появи в този миг в залата и да ѝ отмъсти. Не му пукаше колко пъти щеше да го нарече „Мет“, само да се появи. Но Деймън не го стори.

Мат осъзна, че лепенката около гърдите му се е смъкнала достатъчно, за да може да удари главата си в масата. Направи го и се чу леко избумтяване.

— Госпожице Савицки, ако клиентът ви иска да бъде окончателно обездвижен, това може да...

Но тогава всички го чуха. Като ехо, но забавено. И много по-силно от звука на глава, удряща се в маса.

БУУМ!

И отново.

БУУМ!

И после далечен, обезпокоителен звук на отварящи се врати, сякаш са били ударени от стенобойна машина.

В този момент присъстващите в залата биха могли да се разпръснат. Но къде да отидат?

БУУМ! Още една затворена врата се отвори с трясък.

— Тишина! Тишина в залата!

Откъм дървения под в коридора прозвучаха стъпки.

— Тишина! Тишина!

Но никой, дори съдията, не можеше да спре възбудата, обхванала хората. А и късно вечерта, в заключената съдебна зала, след всички приказки за вампири и върколаци...

Стъпките приближиха. Една врата, съвсем наблизо, проскърца и се отвори с трясък.

Вълна от... нещо... премина през съдебната зала. Каролайн ахна и обхвана издутия си корем.

— Залостете вратите! Пристав! Заключете ги!

— Да ги залостя, Ваша чест? Те се заключват само отвън!

Каквото и да беше, приближаваше все повече...

Вратите на съдебната зала се отвориха със скърцане. Мат сложи ръка върху китката на Гуен, за да я успокои, сетне изви врат, за да види какво става отзад.

На прага стоеше Сейбър и както винаги, приличаше на малко пони. До него вървеше госпожа Флауърс; следваха я Стефан и Елена.

Прокънтяха тежки стъпки, когато Сейбър, сам, се отправи към Каролайн. Тя нададе уплашен вик и потрепери.

Възцари се тишина, докато всички сезираха в огромния звяр с абаносова черна козина и тъмни влажни очи, които се огледаха лениво

наоколо.

После Сейбър изръмжа гърлено.

Всички около Мат ахкаха и се свиваха и гърчеха, сякаш неочаквано ги бе засърбяло навсякъде. Той се вторачи сащисано и видя, че Гуен също зяпа смаяно, докато ахкането премина в тежко дишане.

Накрая Сейбър вдигна нос към тавана и нададе силен вой.

Това, което се случи след това, никак не бе приятна гледка, поне според Мат. Дори не видя кога носът и устата на Каролайн се издадоха напред, образувайки муцуна. Нито кога очите ѝ се превърнаха в малки, но дълбоки дупки, заобиколени с козина.

А ръцете и пръстите ѝ се свиха до лапи с черни нокти, които тя размахваше безпомощно. Да, гледката никак не бе приятна.

Но животното, което се появи накрая, беше красиво. Мат не знаеше дали сивата рокля също се бе преобразила, или тя я бе свалила. Знаеше само, че красив сив вълк скочи от стола на ищцата и се втурна да ближе муцуната на Сейбър, като се търкаляше по пода, обзет от лудешки възторг, захласнат от огромното животно, което очевидно беше кралят на вълците.

Сейбър отново изръмжа гърлено. Вълчицата, която до преди малко беше Каролайн, потри обичливо муцуната си във врата му.

И същото се случваше и в други части на залата. Двама от прокурорите, трима от съдебните заседатели... самият съдия...

Всички се промениха, но не за да нападат, а за да установят приятелство с този огромен вълк, истинско украшение за породата си.

— Ние му говорихме през целия път — обясняваше Елена между проклятията, които сипеше, докато сваляше тиксото от косата на Мат. — Да не е агресивен и да не отхапва глави — Деймън ми каза, че веднъж го е направил.

— Не искаме поредица от убийства — съгласи се Стефан. — Знаехме също, че никое друго животно няма да е толкова голямо като него. Така че се съсредоточихме върху изваждането на показ на цялата му вълча порода, скрита у него. Почакай, Елена — хванах края на лепенката от тази страна. Извинявай за неудобството, Мат.

Последва парване, когато лепенката се отлепи — и Мат сложи ръка върху устата си. Госпожа Флауърс режеше тиксото, което го

държеше за стола. Внезапно бе напълно свободен, искаше му се да закрещи. Прегърна Стефан, Елена и госпожа Флауърс.

— *Благодаря ви!* — едва успя да пророни.

Гуен повръщаше в едно кошче за отпадъци. Всъщност, каза си Мат, имаше късмет, че е успяла да се сдобие с такова. Един от съдебните заседатели повръщаше през перилото, ограждащо банките.

— Това е госпожица Савицки — обяви гордо доскорошният обвиняем. — Тя дойде, след като процесът вече бе започнал, и наистина свърши отлична работа за мен.

— Той каза „Елена“ — прошепна Гуен, когато най-после си възвърна дар словото. Взираше се в един малък вълк с оредяла козина, който се свлече от стола на съдията, за да приближи до Сейбър с изплезен от обожание език, който приемаше цялото това внимание с достойнство и снизхождение.

— Аз съм Елена — призна Елена, докато прегръщаше Мат.

— Тази, която... се предполага, че е мъртва?

Елена прегърна Гуен.

— Приличам ли ти на мъртва?

— Аз... аз не зная. Не. Но...

— Но имам много красив малък надгробен камък в гробището на Фелс Чърч — увери я Елена, сетне изражението ѝ внезапно се промени. — Каролайн ли ти го каза?

— Тя го каза на всички в залата. Най-вече на репортерите.

Стефан погледна към Мат и се усмихна накриво.

— Може би ще доживееш да си отмъстиш на Каролайн.

— Повече не искам да си отмъщавам на никого. Просто искам да се прибера у дома. Искам да кажа... — Погледна ужасено госпожа Флауърс.

— Ще съм много щастлива, ако смяташ моята къща за свой дом, докато майка ти отсъства — увери го госпожа Флауърс.

— Благодаря ви — промълви Мат тихо. — Наистина я смятам за свой дом. Но, Стефан... какво ще напишат репортерите?

— Ако са умни, няма да напишат нищо.

В колата Мат седеше до спящата Мередит, със Сейбър, свит в краката им, и слушаше шокиран и ужасен, докато му разказваха историята на Мередит. Когато свършиха, той вече можеше да говори за собствените си преживявания.

— До края на живота си ще имам кошмари за Коул Рийс — призна. — И въпреки че му залепих амулет и той се разплака, доктор Алпърт каза, че все още е заразен. Как бихме могли да се борим с нещо, което е толкова неконтролируемо?

Елена знаеше, че гледа към нея. Заби нокти в дланите си.

— Опитах се да използвам Крилете на пречистването над града. Напрегнах се толкова силно, че имах чувството, че ще се пръсна. Но напразно. Изобщо не мога да контролирам нито една от силите на Крилете! Мисля — след всичко, което узнах за Мередит, — че може би се нуждаем от тренировки. Но как да ги получа? Откъде? От кого?

В колата се възцари продължителна тишина.

— Всички сме на тъмно — наруши я Мат накрая. — Вижте онази съдебна зала! Как може да има толкова много върколаци в един град?

— Вълците са общителни — обади се Стефан тихо. — Изглежда в Риджмънд има цяла общност от върколаци. Разбира се, разпръснати между различните клубове на мечки, лосове и лъвове. За да шпионират единствените същества, от които се страхуват: хората.

Когато пристигнаха в пансиона, Стефан отнесе Мередит в спалнята на първия етаж, а Елена я зави. После слезе в кухнята, където разговорът продължаваше.

— Ами семействата на върколаците? Техните съпруги? — попита наистина тя, докато разтриваше раменете на Мат. Знаеше, че мускулите му са сковани и го болят от прекараното време с ръце, оковани в белезници на гърба. Нежните ѝ пръсти успокояваха натъртените места, но ръцете ѝ бяха силни и тя продължи да го

масажира, докато собствените ѝ раменни мускули не започнаха да протестираат.

— Отмести се, любима — намеси се Стефан. — Аз ще приложа вампирската магия на дяволските изчадия. Това е необходимо медицинско лечение — додаде строго към Мат. — Така че ще се наложи да го изтърпиш, независимо колко ще боли.

Елена все още продължаваше да го усеща, макар и слабо, през връзката, и знаеше, че той първо упои съзнанието на Мат, сетне ръцете му се забиха в напрегнатите му рамене и започна да мачка, сякаш месеше тесто, като в същото време разпростираше Силата на лечението.

Появи се госпожа Флауърс с чаши, пълни с горещ и сладък чай с канела. Мат пресуши своята и главата му се килна леко назад. Очите му бяха затворени, а устните полуотворени. Елена почувства огромна вълна на болка и напрежение да се отдръпва от него. И тогава прегърна двете си момчета и се разплака.

— Те ме прибраха от алеята за коли пред къщи — призна Мат, докато Елена подсмърчаше. — Направиха го по правилата, но дори не ме погледнаха — както и хаоса наоколо.

Госпожа Флауърс отново приближи. Изглеждаше сериозна.

— Скъпи Мат, имал си ужасен ден. Нуждаеш се от дълга почивка.

Погледна към Стефан, сякаш да провери как това ще се отрази върху него, след като останаха толкова малко донори на кръв. Стефан ѝ се усмихна успокоително. Мат, когото все още разтриваха, само кимна. Лицето му бе започнало да възвръща цвета си, а устните му се извиха в лека усмивка.

— Ето го големия мъж — заяви Мат, когато Сейбър си проправи път, за да зарови муцуна в лицето му. — Приятелче, обичам горещия ти дъх. Ти ме спаси. Може ли да го поглезим, госпожо Флауърс? — попита Мат, като извърна леко разфокусираните си очи към нея.

— Зная какво ще му хареса. Има половин печен бут в хладилника, който трябва само да се претопли. — Отиде да включи печката и след малко се върна. — Мат, искаш ли да му го дадеш? Само не забравяй да махнеш кокала — може да се задави.

Мат взе голямата тава с печеното, което ухаеше толкова вкусно, че той изведнъж усети силен глад. Усети как моралните му устои се

сриват.

— Госпожо Флауърс, може ли да си направя един сандвич, преди да му го дам?

— О, бедното ми, скъпо момче! — извика тя. — Дори не се сетих — разбира се, че не си обядвал, нито вечерял!

Хазяйката донесе хляб, а за Мат това беше истинско угощение — хляб и месо, най-простия сандвич, който можеш да си представиш — но толкова вкусен, че пръстите си да оближеш.

Елена си поплака още малко. Беше толкова лесно да ощастливиш две създания с едно и също нещо. Повече от две — всички бяха щастливи да видят Мат в безопасност и да гледат как Сейбър получава заслужената си награда.

Огромното куче следеше с бдителните си очи всяко движение на тавата с печеното, докато размахваше опашка напред-назад. Но когато Мат, който все още дъвчеше, му предложи голямо парче от останалото месо, Сейбър само наклони глава настрани и се втренчи в него, все едно казваше: „Сигурно се шегуваш.“

— Да, за теб е. Взимай го — заяви госпожа Флауърс твърдо. Накрая Сейбър отвори огромната си уста, за да захапе края на печения бут, а опашката му се въртеше като перка на хеликоптер. Езикът на тялото му беше толкова ясен, че Мат избухна в смях.

— Този път ще си похапнеш на пода заедно с нас — додаде госпожа Флауърс великодушно и разстла голям килим върху дъските на кухненския под.

Радостта на Сейбър можеше да бъде надмината единствено от добрите му маниери. Сложи печеното върху килима, сетне изприпка при всеки поотделно, за да завре влажния си нос в ръката, китката или под брадичката, и чак след това се върна на бегом, за да нападне наградата си.

— Чудя се дали му липсва Сейдж? — промърмори Елена.

— На мен ми липсва Сейдж — отбеляза Мат неопределено. — Имаме нужда от цялата магическа помощ, до която можем да се доберем.

Междувременно госпожа Флауърс се суетеше из кухнята, заета с правенето на сандвичи с шунка и сирене, които слагаше в кесии като за училищен обяд.

— Ако някой се събуди гладен посред нощ, трябва да има нещо за ядене — обясни. — Сандвичите са с шунка и сирене, пилешка салата, малко хрупкави моркови и голямо парче ябълков пай. — Елена отиде да ѝ помогне. Не знаеше защо, но ѝ се искаше да си поплаче още малко. Госпожа Флауърс я потупа утешително. — Всички се чувстваме... напрегнати — рече сериозно. — Всеки, който няма чувството, че ще заспи прав, вероятно е възбуден от твърде много адреналин. Моите капсулки за сън могат да му помогнат. Мисля, че можем да се доверим на нашите приятели Сейбър и Талон тази нощ да се погрижат за безопасността ни.

Мат наистина заспиваше прав.

— Госпожо Флауърс... някой ден ще ви се отплатя... но в момента не мога да държа очите си отворени.

— С други думи — всички хлапета по леглата! — оповести Стефан. Пъхна пакетирания обяд в ръката на Мат и обви здраво пръстите му около кесията, после го поведе към стълбите. Елена взе още няколко кесии, целуна два пъти госпожа Флауърс и се качи в стаята на Стефан.

Беше оправила леглото в таванската стая и тъкмо отваряше кесията, когато Стефан влезе, след като бе сложил Мат да си легне.

— Той добре ли е? — попита момичето тревожно. — Искам да кажа, дали утре ще е добре?

— Тел ом ще е добре. Аз излекувах по-голямата част от физическите рани.

— А духът му?

— Трудно е да се каже. Той току-що се сблъска с Истинския живот. Беше арестуван, знаейки, че могат да го линчуват, без в същото време да е сигурен, че някой ще узнае какво се е случило с него. Мислел е, че дори да го открием, ще се наложи да влезем в схватка, в която ще бъде трудно да победим — след като сме толкова малко, а и почти никаква магия не е останала.

— Но Сейбър се справи с тях — изтъкна Елена.

Погледна замислено към сандвичите, които бе оставила на леглото.

— Стефан, какво искаш — пилешка салата или шунка? — попита.

Последва тишина. Но минаха няколко секунди, преди Елена да го погледне изумено.

— О, Стефан... аз... аз наистина забравих. Аз просто — днес беше толкова странен ден — аз забравих...

— Поласкан съм — промълви Стефан. — А на теб ти се спи. Каквото и да е сложила госпожа Флауърс в чая...

— Мисля, че правителството би се заинтересувало от това — довърши Елена. — За шпионите си и разни други неща. Но засега... — Протегна ръце, отметна глава назад и разкри шията си.

— Не, любов моя. Ти може и да не си спомняш, но аз не съм забравил този следобед. Заклех се, че ще започна да ходя на лов, и точно това ще направя — заяви твърдо Стефан.

— Ще ме оставиш? — възкликна Елена, изтръгната от сладостното си задоволство. Двамата впиха погледи един в друг.

— Не ме оставяй — помоли Елена, като прибра косата от тила си. — Планирала съм всичко, как ще пиеш и как ще заспим прегърнати. Моля те, не тръгвай, Стефан.

Знаеше колко му е трудно да я остави сама. Дори да беше мръсна и изтощена, дори да носеше съдрани дънки и под ноктите ѝ да имаше кал. Тя беше безкрайно красива, неустойчиво привлекателна и загадъчна за него. Той копнееше за нея. Елена го усещаше през връзката им, която започваше да жужи, да се стопля, да го притегля по-близо.

— Но, Елена — възпротиви се Стефан. Опитваше се да е разумен! Нима той не знаеше, че в този момент тя искаше да забрави за всякакъв разум?

— Точно тук. — Елена му показва едно меко място на шията си.

Сега връзката им вибрираше и пулсираше, но Стефан продължаваше да проявява упорство.

— Ти трябва да се нахраниш. Трябва да поддържаш силите си.

Елена тутакси взе сандвича с пилешка салата и отхапа голямо парче. Ммм... вкусно. Наистина хубаво. Трябва да набере букет диви цветя за госпожа Флауърс. Тя толкова добре се грижеше за всички тях. Трябваше да измисли начини да ѝ помага повече.

Стефан я гледаше как яде. Гледката събуди глада му, но това беше, защото свикна да се храни по часовник, а и почти не се движеше. Елена чуваше всичко това през връзката им, долавяше радостта му да види как тя укрепва и възвръща силите си. Чу

посланието му, че вече се е научил да се контролира; нямаше да му навреди да си легне една нощ гладен. Щеше през цялата нощ да държи в прегръдките си любимата си Елена.

Не! Девојката беше ужасена. Откакто бе заключен в Тъмното измерение, и най-малкият намек, че се налага Стефан да търпи лишения, я изпълваше с непреодолим ужас. Внезапно установи, че ѝ е трудно да преглътне хапката.

— Точно тук, точно тук... моля те! — Не искаше да го прилъгва и съблазнява, но ако я принудеше, щеше да го стори. Щеше да си измие идеално ръцете, да се преоблече в дълга прилепнала нощница и да дразни упоритите му кучешки зъби между целувките. Да ги докосва нежно с върха на езика си, в основата, където нямаше опасност да я разкъсат, докато откликнат и се удължат. В този момент той вече щеше да е замаян, загубил контрол, напълно под нейна власт.

Добре, добре!, изпрати ѝ мисълта си Стефан. Милост!

— Не искам да ти давам милостиня. Нито ти да ми позволяваш да го направя — отрони тя, протегнала ръце към него. Гласът ѝ отекна мек, нежен, изпълнен с копнеж. — Искам да ме държиш и никога да не ме пускаш; искам аз да те държа и никога да не те пускам.

Лицето на Стефан се промени. Погледна я с онова изражение, което имаше в затвора, когато бе отишла да го посети в балната си рокля — толкова различна от опърпаните дрехи, които носеше сега — и той бе прошепнал изумен: „И всичко това е мое?“

Тогава ги делеше телена мрежа, от която стърчаха извити куки. Сега помежду им нямаше нищо и Елена виждаше колко силно иска Стефан да дойде при нея. Протегна се още малко и Стефан се озова в прегръдките ѝ и я притисна силно, но с безкрайна грижовност, внимавайки да не използва прекалено голяма сила, за да не я нарани. Когато се отпусна и подпря чело о нейното, девојката осъзна, че когато е уморена, тъжна или изплашена, споменът за това чувство ще я подкрепя и ще я стопля до края на дните ѝ.

Най-после двамата се отпуснаха заедно върху чаршафите, дарявайки си един другиму спокойствие и утеха; разменяйки си сладостни, топли целувки. С всяка целувка Елена усещаше как целият останал свят с целия му ужас се отдалечава все повече и повече. Как можеше нещо да е грешно, когато тя имаше чувството, че раят е толкова близо? Мат и Мередит, Деймън и Бони със сигурност щяха

също да са в безопасност и щастливи. А междувременно всяка целувка я приближаваше към небесното блаженство. Знаеше, че и Стефан се чувства по същия начин. Двамата бяха толкова щастливи заедно. Елена бе сигурна, че много скоро цялата вселена ще отекне с тяхната радост, която ги обливаше като чиста светлина и преобразяваше всичко, до което се докоснеше.

Бони се свести и осъзна, че е била в безсъзнание само няколко минути. Започна да трепери и изглежда, не можеше да спре. Усети, че я обгръща топла вълна. Знаеше, че Деймън се опитва да я стопли, но треперенето продължаваше.

— Какво не е наред? — попита Деймън. Тонът му бе по-различен от обичайния.

— Не зная — отвърна момичето. И наистина нямаше представа. — Може би, защото не спираха да се канят да ме хвърлят през прозореца. Нямаше да крещя — додаде припряно, в случай че той предположи обратното. — Но след това започнаха да говорят как ще ме изтезават...

Усети как тялото на Деймън се разтърси от силен спазъм. Той я стискаше толкова здраво.

— Да те изтезават! Заплашвали са те с това?

— Да, защото, както знаеш, звездната сфера на Мисао е изчезнала. Те знаят, че част от течността ѝ е била излята. Не съм ѝ го казала аз. Но се наложи да им кажа, че аз съм виновна, задето последната половина е била излята, и адски ми се вбесиха. О! Деймън, причиняваш ми болка!

— Значи твоя е вината, че е била излята, така ли?

— Ами, предполагам, че е така. Ти нямаше да можеш да го направиш, ако аз не се бях напила и — к-какво не е наред, Деймън? И ти ли си ми бесен? — Той наистина я стискаше толкова силно, че тя едва дишаше.

Усети как ръцете му бавно се отпускат.

— Един съвет, малко червено птиченце. Когато някой заплашва да те изтезава или убие, ще е много по... изгодно... да му кажеш, че вината е на някой друг. Особено пък, ако това е самата истина.

— Зная това! — рече Бони възмутено. — Но те така или иначе щяха да ме убият. Ако им бях казала за теб, щяха да наранят и теб.

Деймън я притегли грубо към себе си, така че тя да го гледа в лицето. Бони усети внимателно докосване на телепатичната му мислена сонда. Тя не се противопостави; беше прекалено заета да се чуди защо той има тъмнолилави сенки под очите си. После Деймън я разтърси леко и тя престана да се пита.

— Нима не разбираш основните правила на самосъхранението? — попита той и тя си помисли, че отново изглежда ядосан. Определено изглеждаше различен от всеки друг път, когато го бе виждала — с изключение на един, помисли си, и това беше, когато Елена трябваше да изтърпи полагаемото ѝ се наказание, задето бе спасила живота на лейди Улма, когато лейди Улма беше робиня. Тогава имаше същото изражение, толкова застрашително, че дори Мередит се бе изплашила от него, но в същото време толкова изпълнено с вина, че на Бони ѝ се бе приискало да го утеши.

Но в случая сигурно имаше някаква друга причина, нашепваше разумът на Бони. Защото ти не си Елена и той никога няма да се отнася към теб, както към Елена. Пред очите ѝ изплува гледката на онази кафява стая. Бони беше абсолютно сигурна, че Деймън никога нямаше да остави Елена там. А и Елена нямаше да му го позволи.

— Трябва ли да се върна там? — попита тя, осъзнавайки, че се държи дребнаво и глупаво. Само до преди малко кафявата стая ѝ се бе струвала като истински рай.

— Да се върнеш там? — попита Деймън прекалено бързо. Имаше чувството, че е видял кафявата стая през очите ѝ. — Защо? Съдържателката ми даде всичко от стаята. Така че у мен са дрехите ти и един куп звездни сфери, в случай че не си изгледала всички. Но защо смяташ, че може да се наложи да се върнеш там?

— Ами, зная, че ти търсиш благородна дама, а аз не съм такава — отвърна Бони простишко.

— Това беше, за да мога да се превърна отново във вампир — каза Деймън. — Какво си мислиш, че те държи във въздуха точно в този момент?

Ала този път Бони знаеше, че някак си усещанията от звездните сфери „Никога вече“ все още бяха в съзнанието ѝ и Деймън също ги вижда. Той отново беше вампир. А съдържанията на тези звездни

сфери бяха толкова отвратителни, че каменната маска на Деймън най-сетне се пропука. Бони почти можеше да предположи какво мисли за тях и за нея, оставена да трепери всяка нощ под онова протритото одеяло.

И тогава за нейно пълно смайване Деймън, винаги сдържаният, а сега чисто нов вампир, изтърси:

— Съжалявам. Не помислих как ще ти се отрази онова място. Има ли нещо, което ще те накара да се почувстваш по-добре?

Бони примигна. Запита се съвсем сериозно дали не сънува. Деймън не се извиняваше. Деймън беше прочут с това, че не се извинява, не обяснява, нито е мил с хората, освен ако не иска нещо от тях. Но поне едно нещо изглеждаше реално: повече нямаше да се налага да спи в кафявата стая.

Мисълта бе толкова вълнуваща, че тя се изчерви леко.

— Може ли да слезем на земята? — осмели се да предложи. — Бавно? Защото истината е, че височините ме ужасяват.

Деймън примигна.

— Да, мисля, че можем — кимна. — Искаш ли нещо друго?

— Ами... има две момичета, които с удоволствие ще бъдат донори... ако... ами... ако са останали някакви пари — ако можеш да ги спасиш...

— Разбира се, че са останали пари — рече малко остро Деймън. — Дори взех обратно твоите пари от онази вещица, съдържателката.

— Добре тогава. Остава да ти кажа онази тайна, за която ти споменах, но не зная дали си спомняш.

— Колко скоро ще се почувстваш достатъчно добре, за да започнеш да разказваш? — попита Деймън.

Стефан се събуди рано. Прекара времето от зазоряване до закуска само да гледа Елена, която дори в съня си излъчваше вътрешно сияние, както златен пламък през бледорозова свещ.

На закуска всички, малко или повече, бяха потънали в мисли за предишния ден. Мерedit показва на Мат снимка на брат си Кристиан, вампира. Мат разказа накратко на Мерedit за начина, по който работеше съдебната система в Риджмънд, и ѝ описа Каролайн като върколак. Беше ясно, че двамата се чувстват в най-голяма безопасност в пансиона.

А Елена, която се бе събудила, обгърната от съзнанието на Стефан, като собственото ѝ съзнание все още бе пълно със светлина, не можеше да измисли нито план А, нито какъвто и да е друг. Останалите трябваше внимателно да я убедят в единственото нещо, което имаше смисъл.

— Стефан — заговори Мат, след като отпи от чашата с черно кафе на госпожа Флауърс. — Само той може да използва силата на внушението си вместо самозалепващите се листчета, за да въздейства на децата.

— А и Стефан — намеси се и Мерedit — е единственият, от когото Шиничи може би се страхува.

— От мен няма никаква полза — обади се Елена тъжно. Нямаше апетит. Беше се облякла, изпълнена с чувство на обич и състрадание към целия човешки род и желание да помогне да се защити родният ѝ град, но както изтъкнаха всички, навярно трябваше да прекара целия ден в зимника. Можеха да дойдат репортери.

Те са прави, изпрати мисълта си Стефан на своята любима. Ако разсъждаваме логически, аз съм единственият, който може да открие какво точно става във Фелс Чърч.

Той излезе рано, преди останалите да довършат закуската си. Само Елена знаеше защо; единствено тя можеше да го усеща телепатично.

Стефан бе излязъл на лов. Отиде с колата до Ню Уд, слезе и не след дълго улови един заек в храсталака. Въздейства му чрез внушението, за да го успокои и разсее страха му. Потайно, в тази рядка гора, където нямаше много къде да се скрие, Стефан изсмука малко кръв от животното... и се задави.

Имаше вкус на някаква противна течност, примесена с кръв на гризач. Дали заекът е гризач? Докато беше в затвора, веднъж имаше късмет да улови плъх и кръвта му имаше същия вкус.

Но сега, от няколко дни, той пиеше човешка кръв. И не каква да е, а богатата и гъста кръв на силни и млади хора с авантюристичен дух, а в някои случаи и надарени със свръхестествени способности личности — амброзията на кръвта. Как толкова бързо привикна с нея?

Изпита срам при мисълта за това, от което се беше възползвал. Разбира се, само кръвта на Елена бе достатъчна, за да подлуди всеки вампир. И на Мередит, чиято кръв имаше тъмния, пурпурен вкус на първичен океан, на Бони — с вкус на телепатичен десерт. И накрая Мат — типичният жизнен и енергичен американски младеж.

Те го бяха хранили, при това редовно, давайки му много повече, отколкото му бе нужно, за да оцелее. Бяха го захранвали, докато започна да се излекува, а след като видяха, че се възстановява, продължиха да му дават щедро от кръвта си. И това бе продължило с дни, а като венец на всичко бе миналата нощ с Елена — Елена, чиято коса бе придобила сребрист отблясък и чиито сини очи искряха с почти неземан блясък. Докато са били в Тъмното измерение, Деймън изобщо не се бе въздържал. Самата Елена също не се бе сдържала.

Онова сребристо сияние... Стомахът на Стефан се сви, когато си припомни последния път, когато косата на Елена изглеждаше така. Тогава тя беше мъртва. Ходеше, но в същото време бе мъртва.

Стефан остави заека да избяга. Даде друга клетва. Не биваше да превръща Елена отново във вампир. Това означаваше, че двамата трябва да се въздържат от обмяна на кръв поне за една седмица — и пиенето, и даването на кръв можеха да я тласнат отвъд ръба.

Ще се наложи отново да свикне с вкуса на животинската кръв.

Стефан затвори очи за миг, припомняйки си ужаса от първия път. Спазмите. Треперенето. Агонията, която казваше на тялото му, че това не е храна. Чувството, че вените му могат всеки миг да избухнат в пламъци, болката в челюстта.

Изправи се. Имаше късмет, че е жив. Никога не бе сънувал това щастие: да има Елена до себе си. Щеше да се приспособи към новите източници на храна и нямаше да го каже на Елена, за да не се притеснява, реши той.

Само два часа по-късно Стефан се върна в пансиона. Леко накуцваше. Мат, който го срещна пред тежката входна врата, забеляза накуцването му.

— Добре ли си? По-добре да влезеш вътре и да ти сложим лед.

— Само леко схващане — отвърна лаконично Стефан. — Не съм свикнал на движение. Нямах много възможност за това там в... сещаш се. — Извърна се настрани и се изчерви. Както и Мат, който се вледени, а после се разгорещи, изпълнен с ярост към виновниците за сегашното му състояние. Вампирите са много жилави и издръжливи, но той имаше чувството — не, знаеше, — че Стефан едва не бе умрял в затворническата си килия. Само един ден под ключ бе убедил Мат, че самият той никога не желаете отново да бъде затварян.

Последва Стефан в кухнята, където Елена, Мередит и госпожа Флауърс пиеха — какво друго? — ароматен чай.

Мат изпита краткотрайна болка, когато Елена мигом забеляза накуцването на Стефан, стана и отиде при него, а Стефан я прегърна силно и прокара пръсти през косата ѝ, за да я успокои. В същото време Мат не можа да се сдържи да не се запита дали тази великолепна златна коса не е станала малко по-светла? По-скоро сребристо-златиста, както в началото, когато Елена бе започнала да се среща със Стефан и беше на път да се превърне във вампир? Стефан определено я оглеждаше отблизо, докато внимателно прокарваше пръсти през блестящия водопад.

— Имаше ли късмет? — попита Елена с напрежение в гласа.

Стефан поклати уморено глава.

— Обикалях нагоре-надолу улиците и щом попаднех на някое... младо момиче, което се криви или се върти неестествено, или пък върши други неща, които се споменават във вестниците, се опитвах да му въздействам. Е, може би нямаше смисъл да си правя труд с въртящите се момичета. Не успях да уловя погледите им. Но крайният резултат е единайсет на нула.

Елена се извърна развълнувано към Мередит.

— Какво да правим?

Госпожа Флауърс бе заета да преглежда снопчетата билки, които висяха над печката.

— Нуждаеш се от чаша хубав чай.

— И почивка — заяви Мередит и го потупа леко по ръката. — Искаш ли да ти донеса нещо?

— Ами... хрумна ми една идея... Да гадая на кристал. Но ми е нужна звездната сфера на Мисао, за да видя дали ще се получи. Не се тревожи — побърза да добави, — няма да използвам нито частица от Силата вътре; просто ще погледна на повърхността.

— Аз ще я донеса — предложи Елена и се надигна от скута му. Мат трепна леко и погледна към госпожа Флауърс. Елена отиде до вратата на зимника и се спря. Нищо не помръдваше, а хазайката на пансиона само наблюдаваше кротко. Стефан се надигна, за да ѝ помогне, все още накуцвайки. Тогава Мат и Мередит също се изправиха.

— Госпожо Флауърс, сигурна ли сте, че трябва да държим звездната сфера в същия сейф? — попита Мередит.

— Мама казва, че постъпваме правилно — отвърна госпожа Флауърс спокойно.

След това всичко се случи много бързо.

Все едно го бяха репетирали, Мередит натисна точното място, за да отвори вратата на зимника. Елена падна на ръце и колене. По-бързо, отколкото си представяше, че би могъл да го направи, Мат се хвърли към Стефан, навел едното си рамо. Госпожа Флауърс дърпаше като обезумяла клонките изсушени билки от въженцето над печката.

И тогава Мат удари Стефан с цялата сила на тялото си, Стефан се препъна в Елена, а главата му се люшна надолу, без да среща съпротива. Мередит го врхлетьа отстрани и го блъсна, така че да полети напред във въздуха. Веднага щом Стефан прелетя през прага и продължи да пада надолу по стълбите, Елена се изправи и затръшна вратата, Мередит се облегна на нея, а Мат изкрещя:

— *Как ще задържите едно китсуне?*

— Това може да помогне — рече госпожа Флауърс задъхано, докато пъхаше дъхавите билки в процепа под вратата.

— И желязо! — извика Елена и заедно с Мередит и Мат изтичаха в кабинета, където пред камината имаше голяма, тристранна желязна решетка. С дружни усилия я замъкнаха в кухнята и я изправиха пред вратата на зимника. Чак тогава дойде първият удар откъм вътрешната страна, но желязото беше тежко, а вторият удар по вратата беше по-слаб.

— Какво правите? Да не би всички да сте полудели? — отекна жалостиво гласът на Стефан. Докато групата лепеше трескаво амулети по вратата, от другата страна се разнесе проклятие и се изяви истинският Шиничи:

Ще съжалявате, дяволите да ви вземат! Мисао не е добре. Не спира да плаче. Ще я възмездите с кръвта си, но преди това ще се запознаете с някои от моите приятели! Тогава ще разберете какво е истинска болка!

Елена вдигна глава, все едно чуваше нещо. Мат видя, че се намръщи.

— Дори не се опитвай да пускаш психическите си сонди, за да търсиш Деймън. Той замина — подвикна тя на Шиничи. — И ако се опиташ да го откриеш, ще ти изпържа мозъка!

Откъм зимника думите ѝ бяха посрещнати с враждебно мълчание.

— Мили боже, какво ли ще е следващото? — промърмори госпожа Флауърс.

Елена само кимна на останалите да я последват и всички се качиха до най-горния етаж на къщата — стаята на Стефан — и зашепнаха.

— Ти как разбра?

— С телепатия ли?

— Отначало не се усетих — призна си Мат, — но Елена се държеше така, все едно звездната сфера е в зимника. Стефан знае, че не е там. Предполагам — додаде и потрепна виновно, — че аз съм го поканил.

— Разбрах веднага щом започна да опипва косата ми — каза Елена и потръпна. — Стефан и Д... искам да кажа, Стефан знае, че обичам да я докосва съвсем леко, и то само по краищата. А не да я мачка така. Спомняте ли си всички онези песнички на Шиничи за

златната коса? Той е луд. Както и да е, усетих го по излъчването на съзнанието му.

Мат се почувства засрамен. Всички негови съмнения, че Елена може да се превръща във вампир... а това беше отговорът, каза си младежът.

— Аз забелязах пръстена му от лапис лазули — обади се Мередит. — Когато по-рано Стефан излезе, забелязах, че е на дясната му ръка. Когато се върна, беше на лявата.

Последва кратка пауза, докато всички се взираха в нея. Тя сви рамене.

— Предполагам, че е част от обучението ми да забелязвам и най-дребните неща.

— Много умно — промърмори Мат накрая. — Много умно. Той не би могъл да го премести на слънчевата светлина.

— А вие как разбрахте, госпожо Флауърс? — попита Елена. — Или се досетихте по нашето държание?

— Мили боже, не, вие сте много добри актьори. Но веднага щом той пристъпи прага на пансиона, мама ми се развика: „Какво правиш, пускаш китсуне в дома си?“ Така че разбрах пред какво сме изправени.

— Ние го надхитрихме! — грейна Елена. — Изненадахме и надвихме Шиничи! Направо не мога да повярвам!

— Повярвай — усмихна се Мередит кисело. — За миг приспахме бдителността му и го изненадахме. Но в момента той вече замисля отмъщението си.

Нещо друго тревожеше Мат. Обърна се към Елена.

— Мислех, че ти каза, че вие двамата с Шиничи притежавате ключове, с които по всяко време можете да отидете навсякъде, където пожелаете. Така че защо той просто да не е казал: „Отведи ме в пансиона, където се намира звездна сфера“?

— Онези ключове са различни от двете половини на лисичия ключ — отвърна Елена, като смръщи вежди. — Тези ключове са специални, нещо като шперцове, и Шиничи и Мисао все още ги притежават. Не зная защо Шиничи не е използвал неговия. Макар че това щеше да го издаде в мига, в който прекрачи прага на пансиона.

— Не и ако отиде направо в зимника и остане там през цялото време — изтъкна Мередит. — Нищо чудно тези специални ключове да анулират правилото „не могат да влизат, ако не са поканени“.

— Но мама пак щеше да ми каже — намеси се госпожа Флауърс. — Освен това върху вратата на зимника няма ключалки. Изобщо.

— Липсата на ключалки нямаше да има значение — заговори Елена. — Смятам, че той просто искаше да ни покаже колко е умен и как може да ни подлъже да му дадем звездната сфера на Мисао.

Преди някой да каже нещо, Мередит протегна дланта си, върху която блестеше специалният ключ. Ключът беше златен, инкрустиран с диаманти, и имаше много позната форма.

— Това е един от специалните ключове! — възкликна Елена. — Така си мислехме, че изглежда двойният лисичи ключ!

— Изхлузи се от джоба на джинсите му, докато прелиташе във въздуха — обясни Мередит с невинно изражение.

— Искаш да кажеш, когато го прекатури върху мен — уточни приятелката й. — Предполагам, че си го отмъкнала от джоба му.

— Значи точно сега Шиничи не разполага с ключ, с който да избяга! — развълнува се Мат.

— Няма ключ, за да си направи ключалки — съгласи се усмихнато Елена.

— Може пък да се позабавлява, като се превърне в къртица и си прокопае тунел, за да избяга от зимника — подметна Мередит студено. — Ако носи със себе си оборудването си за трансформация или там каквото му трябва — додаде тя и в тона й се прокрадна безпокойство. — Чудя се дали няма да е по-добре Мат да каже на още някого къде е скрил звездната сфера. Само така... за всеки случай.

Мат изведнъж се оказа заобиколен от угрижени лица и смръщени вежди. Но внезапно осъзна, че трябва да каже на някого, че е скрил звездната сфера в гардероба си. Групата — включително Стефан — го бе избрала той да я скрие, защото толкова геройски устоя, когато преди месец Шиничи използваше тялото на Деймън като своя марионетка, за да го изтезава. Тогава Мат бе доказал, че по-скоро ще умре в жестоки болки, отколкото да застраши живота на приятелите си. Но ако сега на Мат му бе писано да умре, звездната сфера на Мисао може би щеше да бъде завинаги изгубена за групата. А само Мат знаеше как днес бе на косъм да се претърколи надолу по стълбите заедно с Шиничи.

— Хей! Има ли някой вкъщи? Елена! — долетя вик отдолу.

— Това е моят Стефан! — зарадва се тя и без капка свян изтича надолу, прекоси преддверието и се хвърли в прегръдките му. Той сякаш

се стресна, но успя да я задържи и спре вихрения ѝ устрем, преди двамата да се строполят върху верандата.

— Какво става? — попита, докато тялото му леко потрепваше, сякаш готово за схватка. — Цялата къща вони на китсуне!

— Всичко е наред — успокои го Елена. — Ела да видиш. — Поведете го нагоре по стълбите към стаята му. — Затворихме го в зимника — додаде.

Стефан изглеждаше объркан.

— Кого сте затворили в зимника?

— А вратата е барикадирана с желязо — похвали се Мат тържествуващо. — И цялата е с билки и амулети. Както и да е, Мередит се сдобил с ключа му.

— Неговият ключ? Ти говориш за... Шиничи? — Стефан се извърна към Мередит с широко отворени зелени очи. — Докато ме нямаше?

— Беше по-скоро инцидент. Ръката ми се озова в джоба му, когато той полетя във въздуха. Извадих късмет и измъкнах специалния ключ — предполагам, че това едва ли ти прилича на обикновен ключ.

Стефан се втренчи смаяно в блестящия предмет.

— Истински е. Елена го знае. Мередит, ти си невероятна!

— Да, истински е — потвърди Елена. — Спомням си формата — доста е сложна, нали? — Взе го от дланта на приятелката си.

— Какво смяташ да пра...

— Може би ще го пробвам — усмихна се Елена дяволито. Отиде до вратата на стаята, затвори я, каза: „В кабинета на долния етаж“, пхна крилатия ключ в ключалката, отвори вратата, прекрачи прага и я затвори. Преди някой да проговори, вече се бе върнала с ръжена от камината в кабинета. Вдигна го високо с триумфиращо изражение.

— Действа! — извика Стефан.

— Това е изумително — промълви Мат.

Стефан бе силно развълнуван.

— Не осъзнавате ли какво означава това? — избъбри възбудено. — Означава, че ние можем да използваме този ключ. Можем да отидем навсякъде, където пожелаем, без да ни е нужна Силата. Дори в Тъмното измерение! Но първо — докато той все още е тук — трябва да направим нещо за Шиничи.

— Ти не си в състояние да направиш каквото и да било, скъпи Стефан — поклати глава госпожа Флауърс. — Съжалявам, но истината е, че ние имахме голям, голям късмет. Просто за миг изненадахме онова зло и лукаво китсуне. Но сега вече е нащрек.

— Аз все пак трябва да опитам — настоя Стефан тихо. — Всеки един от вас е бил измъчван или е трябвало да се бори с него — независимо дали с юмруци, или с ума си — додаде, като се поклонил леко на госпожа Флауърс. — Аз страдах заради него, но досега не съм имал възможност да се бия с него. Трябва да опитам.

— Ще дойда с теб — заяви Мат също толкова тихо.

— Всички ще се бием заедно — присъедини се Елена. — Нали така, Мередит?

Приятелката ѝ кимна бавно и взе ръжена от камината в стаята на Стефан.

— Да. Може да е жестоко или нечестно, като удар под пояса, но — ще бъдем заедно.

— Бих казала, че е по-честно, отколкото да го оставим да живее и да причинява болка на хората. Както и да е, ние ще се погрижим за него... заедно — рече Елена твърдо. — И то веднага!

Мат понечи да се изправи, но замръзна по средата на движението си. Втрени се ужасено в двете момичета. Едновременно, с грацията на лъвици, излезли на лов, или балетни танцьорки, те обградиха Стефан и в пълен синхрон замахнаха с ръжените; Елена го халоса по главата, а Мередит го удари право в слабините. Стефан се олюля от удара в главата, но само промълви: „Оу!“, когато Мередит го удари. Мат избута Елена настрана, после се извърна с изключителна ловкост и точност, все едно беше на футболното игрище, за да отстрани и Мередит от пътя му.

Ала този самозванец очевидно реши да не се съпротивлява. Формата на Стефан изчезна. Пред тях се изправи Мисао, със зелени листа, преплетени в черната ѝ коса с пурпурни краища. За ужас на Мат лицето ѝ беше изпито и бледо. Очевидно беше много болна, но нелишена от дързост. Ала тази вечер в гласа ѝ нямаше подигравателни нотки.

— Какво сте направили с моята звездна сфера? И с моя брат? — попита вяло.

— Брат ти е надеждно заключен — осведоми я машинално Мат. Въпреки всички престъпления, които Мисао бе извършила, изпитваше жалост към нея. Тя явно бе отчаяна и болна.

— Зная това. Трябва да ви кажа, че моят брат ще убие всички ви — и не за забавление, а от гняв. — Сега Мисао изглеждаше нещастна и изплашена. — Никога не сте го виждали истински ядосан.

— И вие никога не сте виждали Стефан ядосан — върна ѝ го Елена. — Поне не когато е в пълната си Сила.

Мисао само поклати глава. Едно изсушено листо полетя от главата ѝ.

— Вие не разбирате!

— Съмнявам се, че разбираме каквото и да било. Мередит, претърси ли това момиче?

— Не, но със сигурност едва ли носи в себе си другия...

— Мат, вземи си една книга и чети — нареди Елена с твърд тон на Мат. — Ще ти кажа, когато свършим.

На Мат не му се щеше да се обърне с гръб към едно китсуне, макар и болно. Но когато госпожа Флауърс му кимна леко, се подчини. Ала дори и с гръб, продължаваше да чува шумовете, които свидетелстваха, че Мисао е хваната здраво и внимателно претърсена. Отначало звуците бяха отрицателни мърморения.

— Аха... аха... аха... ха... опа! — Чу се издрънчаване на метал върху пода.

Мат тъкмо се извъръщаше, когато Елена каза:

— Добре, можеш да гледаш. Беше в предния ѝ джоб. Не искахме да те претърсваме — добави към Мисао, която изглеждаше така, сякаш щеше всеки миг да припадне. — Но този ключ — откъде, в името на небесата, се сдобихте с тези ключове?

Лека руменина плъзна по страните на Мисао.

— *Небеса* е много точно казано. Останали са само два специални ключа — и те принадлежат на мен и на Шиничи. Аз измислих как да ги откраднем от Небесния дворец. Това беше... много отдавна.

В този момент откъм шосето се чу шум от двигател на кола — поршето на Стефан. В последвалата мъртворешка тишина видяха колата на Стефан, която зави по алеята.

— Никой няма да слиза долу — рече кратко. — Никой няма да го кани вътре.

Мерedit я стрелна многозначително с поглед.

— Досега Шиничи би могъл да се превърне в къртица и да прокопае тунел. А той вече беше поканен вътре.

— Аз съм виновна, че не ви предупредих — но както и да е, ако това е Шиничи и по някакъв начин е наранил Стефан, ще види той какво ще го сполети, когато аз съм ядосана. Думите Криле на разрушението току-що изскочиха в главата ми и нещо вътре в мен ме подтиква да ги изрека.

В стаята сякаш нахлу леден повей.

Никой не посрещна Стефан, но след малко всички чуха тичащите му стъпки. Стефан се появи на прага, нахлу в стаята и се озова пред редица хора, които го гледаха подозрително.

— Какво става тук, по дяволите? — поиска да узнае, после се втренчи в Мисао, държана от двете страни от Мерedit и Мат. — Мисао...

Елена направи две крачки към него — притегли го в обятията си и го целуна страстно. В първия миг той се възпротиви, но малко по малко се предаде, въпреки че стаята бе пълна със зрители.

Когато най-после го пусна, Елена се облегна задъхана на любимия си. Останалите се бяха изчервили от срам. Но Стефан, макар също да бе с пламнало лице, я държеше здраво.

— Съжалявам — прошепна Елена. — Но ти вече два пъти си „дойде у дома“. Първо беше Шиничи и ние го заключихме в зимника. После се появи тя. Не знаех как да се уверя, че Шиничи не е избягал по някакъв начин...

— Сега сигурна ли си?

— О, да. Познавам те. Ти винаги си готов да ме пуснеш в себе си.

Мат осъзна, че тя трепери, и бързо се изправи, за да седне и да си отдъхне на спокойствие поне за минута или две.

Спокойствието му обаче не продължи дори минута.

— Искam си моята звездна сфера! — извика Мисао. — Трябва да я напълня със Сила или ще продължа да слабея — и тогава вие ще сте ме убили.

— Да продължиш да слабееш? Да не би течността да се изпарява от сферата или нещо подобно? — учуди се Мерedit. Мат си мислеше за онова, което бе видял в квартала си, преди полицаите от Риджмънд да го арестуват.

— Ти си събрала Сила, с която да я напълниш, така ли? — попита с благ тон. — Може би Сила от вчера?

— Силата се събира от мига, в който вие взехте моята звездна сфера. Но тя не се преля в... мен. В моята звездна сфера. Тя ми принадлежи, но още не е моя.

— Може би като Силата, получена, когато си накарала Коул Рийс да изяде живо морското си свинче? Задето си накарала децата да изгорят собствените си домове? — Гласът на Мат бе мрачен и сериозен.

— Какво значение има? — тросна му се Мисао враждебно. — Тя е моя. Това бяха мои идеи, не ваши. Не можете да ме държите далеч...

— Мередит, дръж ме по-далеч от нея. Познавам онова хлапе Коул, откакто се е родило. Винаги ще ме преследват кошмари...

Мисао живна като увяхващо растение, полято с вода.

— Ще имаш кошмари, ще имаш кошмари — прошепна.

Настъпи тишина.

— Ти си едно противно и зло малко същество — процеди Мередит бавно и безизразно, сякаш мислеше за бойното си копие. — Това ли е твоята храна? Лоши спомени, кошмари, страх от бъдещето?

Мисао явно бе в безизходица, не знаеше какво да прави. Не усети уловката. Беше все едно да попиташ един постоянно гладен тийнейджър: „Какво ще кажеш за една пица и кола? Искаш ли?“. Мисао дори не осъзнаваше, че желанията й са грешни, така че дори не можеше да излъже.

— Ти беше права преди малко — заговори Стефан решително. — Твоята звездна сфера е у нас. Единственият начин да ти я дадем, е, ако направиш нещо за нас. Ние и без това можем да те контролираме, защото тя е у нас...

— Странен начин на мислене. Старомоден и отживял — изръмжа Мисао.

Отново настъпи тишина. Мат усети как стомахът му се свива.

Всички те досега се придържаха към „старомоден и отживял“ начин на мислене. Да се доберат до звездната сфера на Шиничи, като принудят Мисао да им каже къде е. Крайната им цел беше да контролират Шиничи, използвайки неговата звездна сфера.

— Вие не разбирате — изхленчи Мисао жалостиво, но в същото време и гневно. — Моят брат ще ми помогне да напълня отново

звездната си сфера. Но това, което причинихме на този град — това беше заповед, а не само забавление.

— Не можеш да ме излъжеш — промърмори Елена, но Стефан вдигна стресната глава.

— *Заповед? Чия заповед?*

— *Аз... не... зная!* — изкрещя Мисао. — Шиничи получава заповедите. След това ми казва какво да направя. Но който и да е той, сега би трябвало да е щастлив. Този град е почти разрушен. Той трябва да ми помогне сега. — Изгледа кръвнишки групата, но на свой ред те също впериха погледите си в нея.

— Да я затворим в зимника при Шиничи — изтърси Мат, преди да се осъзнае. — Имам чувството, че тази нощ май всички ще спим в склада.

— Ще спим в склада и ще облепим стените с амулетите от самозалепващи се листчета — додаде Мередит мрачно. — Ако ни стигнат. Имам още един пакет, но едва ли ще покрият стените на цяла стая.

— Добре — кимна Елена. — У кого е ключът на Шиничи?

Мат вдигна ръка.

— В моя...

— Не ми казвай! — възпря го Елена. — У мен е ключът на Мисао. Не бива да ги губим. Стефан и аз сме единият отбор; вие — другият.

Изведоха Мисао, като я подкрепяха от двете страни, от стаята на Стефан и надолу по стълбите. Мисао не се опита да избяга, не се бори с тях, нито им проговори. Това още повече изпълни Мат е подозрения към нея. Видя, че Елена и Стефан се споглеждат, и бе сигурен, че и те се чувстват по същия начин.

Но какво друго можеха да сторят с нея? Нямаше друг начин, човешки или дори нечовешки, за да я обезвредят за неопределено време. Звездната й сфера беше у тях и според книгите се предполагаше, че чрез нея могат да я контролират, но тя беше права — изглежда, това бе старомоден и остарял метод, защото не сработи. Те се опитаха, докато Стефан и Мередит я държаха здраво, а Мат донесе звездната сфера от тайното място, където я държеше — в една кутия за обувки върху горния рафт в гардероба му.

Докато държаха почти празната сфера, двамата е Елена се опитаха да накарат Мисао да им каже къде е звездната сфера на брат й, обсипваха я с въпроси, но напразно. Не се получи.

— Може би, когато в нея има толкова малко течност, правилата не важат — заключи накрая Елена. Ала това бе малко утешение. За всички.

Докато водеха Мисао към кухнята, Мат си мислеше, че планът на двете китсуне беше много глупав: два пъти да се престорят на Стефан.

Да го направят още веднъж, след като знаеха, че противниците им са нащрек, ето това бе глупаво. А Мисао не изглеждаше толкова глупава.

Мат имаше лошо предчувствие.

Елена също имаше много лошо предчувствие за това, което правеха. Когато огледа лицата на останалите, видя, че и те го споделят. Но никой не може да измисли по-добър план. Не можеха да убият Мисао. Не бяха убийци, способни да убият хладнокръвно едно болно, несъпротивляващо се момиче.

Не беше трудно да се досети, че Шиничи има много остър слух и вече ги е чул да ходят върху скърцащите дървени дъски на пода в кухнята. Освен това предполагаше, че той знае — чрез духовната им връзка, просто логически или по някакъв друг начин, — че Мисао е точно над него. Нямаше да изгубят нищо, ако викат през затворената врата.

— Шиничи, сестра ти е при нас! Ако си я искаш обратно, кротувай и не ни предизвиквай да я хвърлим надолу по стълбите.

Отговорът откъм зимника бе тишина. Елена предпочете да приеме, че мълчанието е знак на покорство. Поне Шиничи не ги засипваше със заплахи.

— Добре — прошепна Елена. Беше застанала точно зад Мисао. — Когато преброя до три, ще я бутнем колкото може по-силно.

— Почакай! — разнесе се нещастният шепот на Мат. — Ти каза, че няма да я хвърлим надолу по стълбите.

— Животът никога не е честен, не е справедлив — отсече Елена сурово. — Да не би да мислиш, че той не ни е подготвил някоя изненада?

— Но...

— Стига, Мат — обади се Мередит тихо. Тя държеше копието в бойна готовност в лявата си ръка, а с дясната се бе приготвила да бутне панела, за да отвори вратата към зимника. — Всички готови ли са?

Всички кимнаха. Елена изпита жал към Мат и Стефан, които бяха най-честните и чувствителни от тях.

— Едно — прошепна тихо, — две, три.

На три Мередит натисна скрития механизъм върху стената. Това, което последва, сякаш ставаше на забавен кадър.

На „две“ вече бе започнала да избутва Мисао към вратата. На „три“ и останалите се присъединиха към нея.

Но вратата все едно се отваряше цяла вечност. И преди тази вечност да свърши, всичко се обърка.

Зеленината около главата на Мисао разпростря клони във всички посоки. Една вейка изскочи внезапно и се уви около китката на Елена. Тя чу как Мат нададе вик на ярост и разбра, че друг клон се е докопал до него.

— Бутайте! — изкрещя Мередит и Елена видя насоченото към нея копие. Мередит разсичаше зеленината, свързана с Мисао. Лозата, връзала се в китката на Елена, падна на пода.

Всички угризения дали да хвърлят Мисао надолу по стълбите, тутакси се изпариха. Елена се присъедини към приятелите си, като се опитваше да я бутне през отвора. Но долу в зимника нещо не беше наред. Като начало те бутаха Мисао към катраненочерен мрак... и някакво движение.

Зимникът беше пълен с... нещо. С някакви неща.

Елена погледна надолу към глезена си и с ужас видя гигантска ларва, която, изглежда, бе изпъзляла от зимника. Или поне ларва бе първото, с което ѝ хрумна да го сравни — може би беше гол охлюв без глава. Беше полупрозрачна, черна, дълга около трийсет сантиметра, но според нея, доста дебела, за да я обхване с ръка. Изглежда, се придвижваше по два начина: единият по познатия начин като гъсеница, а другият, като просто се залепваше към останалите ларви, които се пръскаха над главата на Елена като отвратителен фонтан.

Елена погледна нагоре и съжали. По-добре да не го бе правила.

Над тях се извиваше кобра, изпъзляла от зимника в кухнята. Беше кобра, съставена от черни полупрозрачни ларви, залепени една за друга. От време на време някоя се изхлузваше и падаше сред групата. Следваше вик.

Ако Бони беше с тях, щеше да пищи, докато винените чаши в бюфета не се пръснат, помисли си Елена обезумяло. Мередит се опитваше да нападне кобрата с копието, като в същото време тършуваше в джоба на джинсите си, за да извади самозалепващите се листчета.

— Аз ще ги извадя — рече задъхано Елена и пхна ръка в джоба на Мередит. Пръстите ѝ напипаха малкото снопче с листчета и тя ги

измъкна триумфално.

Точно в този миг първата лъскава ларва падна върху голата ѝ кожа. Искаше да изпищи от болка, когато малките ѝ крачета или зъби, или малки пипала — с каквото и да се бе закрепила гадината към нея — изгаряха и жилеха кожата ѝ. Девойката извади едно тънко листче от снопчето, което не беше самозалепващо се листче, но пак беше амулет върху прозирна хартия, и го залепи върху отвратителното нещо, приличащо на ларва.

Нищо не се случи.

Сега Мередит забиваше копието в средата на кобрата. Елена видя друга от тварите да пада почти върху обърнатото ѝ нагоре лице и успя да се извърне, така че вместо това улучи яката ѝ. Тя опита с друго листче от снопчето и когато то просто отлетя — ларвите изглеждаха лепкави, но не бяха, — тя нададе животински вик и откъсна с две ръце противните гадина, впили се в нея. Те паднаха, но по кожата ѝ останаха червени белези, а тениската ѝ се скъса на рамото.

— Амулетите не действат! — изкрещя тя на Мередит.

Мередит бе застанала под люлеещата се качулата глава на ларвата кобра, и забиваше ли, забиваше копието, опитвайки се да достигне центъра.

— И без това амулетите няма да стигнат! — разнесе се приглушеният ѝ глас. — Тези ларви са прекалено много. По-добре бягай!

— Всички да се махат оттук! — изкрещя в същия миг Стефан. — Там има нещо твърдо!

— Точно това се опитвам да достигна! — проехтя отговорът на Мередит.

— Къде е Мисао? — викна като обезумял Мат.

Последния път, когато Елена я бе видяла, тя се бе гмурнала в гърчещата се маса от разделения на сегменти мрак.

— Няма я! — изкрещя му в отговор Елена. — Къде е госпожа Флауърс?

— В кухнята — отвърна ѝ глас зад нея. Елена се извърна и видя възрастната жена да дърпа с две ръце снопчетата билки, висящи над печката.

— Добре! — викна Стефан. — Всички да отстъпят няколко крачки назад. Ще разгърна Силата. Направете го — веднага!

Гласът му изплющя като камшик. Всички отстъпиха назад, дори Мередит, която пронизваше змията с копието си.

Стефан склочи ръка около нищото, около късче пространство, и то се превърна в искряща, вихреща се, ярка енергия. Запрати я право към кобрата, съставена от ларви.

Последва експлозия и внезапно рухна дъжд от ларви. Елена стисна здраво зъби, за да не се разпищи. Овалните полупрозрачни тела на ларвите покапаха по пода на кухнята като презрели или обрулени сливи. Когато Елена се осмели да погледне отново, видя върху тавана черно петно.

Под него се усмихваше Шиничи.

Мередит, бърза като светкавица, се опита да го пониже с копието. Ала Шиничи беше по-бърз, отскочи и избягна следващия и по-следващия ѝ удар.

— Такива сте, вие, хората — заговори Шиничи. — Все едни и същи. Глупави до един. Когато Полунощ най-после ви настигне, ще разберете колко сте глупави. — Изрече „Полунощ“ все едно казваше „Апокалипсис“.

— Ние бяхме достатъчно умни, за да разберем, че не си Стефан — заяви Мат зад гърба на Шиничи.

Шиничи завъртя очи.

— И ме затворихте в малка стая с дървен таван. Забравихте ли, че китсуне господстват над всички растения и дървета? Сега стените са пълни с малахи като ларви. Целите гъмжат от тях. — Очите му блеснаха и Елена видя как погледна назад, към отворената врата на зимника.

Завладя я все по-нарастващ ужас. В същото време Стефан изкрещя:

— Махайте се оттук! Излезте от къщата! Вървете на безопасно място!

Елена и Мередит се втрениха една в друга, за миг сковани от страх. Бяха от различни отбори, но изглежда, не можеха да се разделят. Тогава Мередит се окопоти и отиде в задната част на кухнята, за да помогне на госпожа Флауърс. Мат вече беше там.

Накрая и краката на Елена се отлепиха от пода и се задвижиха бързо. Стефан я сграбчи и двамата се втурнаха към предната врата. Някъде отдалеч тя чу вика на Шиничи:

— Донесете ми костите им!

Кожата на една от ларвите, която Елена бе откъснала от себе си, избухна и тя видя нещо да изпълзява. Това наистина са малахи, осъзна момичето. Умалени версии на онзи, който бе погълнал половината ръка на Мат, оставяйки онези дълги и дълбоки белези, след като той я бе издърпал навън.

Видя, че един малах се е впил в гърба на Стефан. Изпълнена с ярост, сграбчи единия край на гадината и задърпа неистово, въпреки че Стефан се задъха от болка. Когато най-после го отскубна, от долната страна зърна нещо, което приличаше на дузини малки детски зъби. Запрати го към стената тъкмо когато достигнаха предната врата.

Там едва не се сблъскаха с Мат, Мередит и госпожа Флауърс, които излизаха от кабинета. Стефан отвори широко вратата и когато всички минаха през нея, Мередит я затвори с трясък. Няколко малахи — ларви и слузести летящи личиники — излязоха заедно с тях.

— Къде ще сме в безопасност? — попита Мередит трескаво. — Имам предвид, наистина в безопасност, през следващите няколко дни? — Двамата продължаваха да придържат от двете страни госпожа Флауърс и от бързината, с която се движеха, Елена предположи, че възрастната жена трябва да е лека като перце. Тя не спираше да повтаря:

— О, господи! О, мили боже!

— У дома? — предложи Мат. — Кварталът не е от най-добрите, но ставаше за живеене последния път, когато го видях, а и мама замина с доктор Алпърт.

— Добре, в къщата на Мат — като използваме специалните ключове. Но да го направим от склада. За нищо на света не желая отново да отворям тази врата — заяви Елена.

Когато Стефан понечи да я вдигне на ръце, тя поклати глава.

— Добре съм. Бягайте колкото се може по-бързо и размазвайте всеки малах, попаднал на пътя ви.

Стигнаха до склада, сподиряни от звук, подобен на пищящо жужене, който можеше да бъде издаван единствено от малах.

— Сега какво? — попита Мат задъхано, докато помагаше на госпожа Флауърс да седне на леглото.

Стефан се поколеба.

— Наистина ли смяташ, че у вас е безопасно?

— Има ли изобщо безопасно място? Но къщата е празна или поне би трябвало да е.

Междувременно Мередит дръпна настрана Елена и госпожа Флауърс. За ужас на Елена тя държеше една от по-малките ларви, с вътрешната ѝ страна нагоре.

— О, господи, не... — понечи да възрази Елена, но Мередит я изпревари.

— Приличат на зъби на малки деца, нали?

Госпожа Флауърс изведнъж се оживи.

— Наистина! А ти каза, че бедрената кост, която намерихме в гъсталака...

— Да. Със сигурност беше човешка, но навярно не е била оглозгана от човешки същества. Човешки деца — кимна Мередит.

— А Шиничи изкрещя на малаха да му донесе костите ни... — Елена преглътна мъчително. Сетне отново погледна към ларвата. — Мередит, отърви се някак си от тази гадина! Сигурно всеки миг ще се превърне в летящ малах.

Мередит се огледа нерешително наоколо.

— Добре — просто го пусни и аз ще го настъпя — рече Елена, като пое дълбоко дъх, за да потисне гаденето.

Мередит пусна дебелия, полупрозрачна черна твар, която експлодира, щом се удари в пода. Елена я настъпи, но гадината не се смачка. Вместо това, когато девойката вдигна крака си, противното нещо се опита да се шмугне под леглото. Копието го разряза точно на две.

— Момчета — обърна се Елена към Мат и Стефан, — трябва да се махнем отук сега. Навън има ято летящи малахи!

Мат се извърна към нея:

— Като онзи, който...

— По-малки, но смятам, че са също като онзи, който те нападна.

— Добре, ето какво измислих — заговори Стефан по начин, който тутакси изпълни Елена с безпокойство. — Някой все пак трябва да отиде в Тъмното измерение, за да види какво става с Бони. Предполагам, че тъй като съм вампир, аз съм единственият, който трябва да го направи. Вие не можете да влезете в...

— Не е вярно, можем! — прекъсна го Мередит. — С тези ключове бихме могли да кажем: „Отведи ни в къщата на лейди Улма в

Тъмното измерение“ или „Заведи ме при Бони!“ Защо да не стане?

— Добре — намеси се Елена. — Мередит, Мат и госпожа Флауърс могат да останат тук и да се опитат да разберат какво е „Полунощ“. От начина, по който Шиничи го каза, прозвуча като нещо лошо. Междувременно ние със Стефан ще отидем в Тъмното измерение и ще намерим Бони.

— Не! — извика Стефан. — Няма да те заведа отново в онова ужасно място.

Елена впи поглед в очите му.

— Ти ми обеща — рече, без да обръща внимание, че не са сами. — Ти ми обеща. Никога да не заминаваш никъде без мен. Без значение за колко кратко време, нито с каква цел. Ти ми обеща.

Стефан я погледна отчаяно. Елена знаеше, че той иска тя да е в безопасност — но кой свят беше безопасен сега? И двата бяха пълни с ужас и опасности.

— Както и да е — продължи и се усмихна мрачно, — ключът е у мен.

— Нали знаеш как се прави? — обърна се Елена към Мередит. — Пъхаш ключа в ключалката и казваш къде искаш да отидеш. После отваряш вратата и преминаваш. Това е.

— Вие тримата ще тръгнете първи — добави Стефан. — И по-бързо.

— Аз ще завъртя ключа — каза Мередит на Мат. — Ти се погрижи за госпожа Флауърс.

В този миг Елена си помисли нещо, което не искаше да каже на глас, а само на Стефан. Но двамата бяха толкова близо физически, че тя бе сигурна, че той ще улови мисълта ѝ. *Сейбър!*, изпрати му тя посланието си. *Не можем да го оставим на тези малахи!*

Няма да го оставим, чу да отвърща в главата ѝ гласът на Стефан. Показах му пътя до къщата на Мат и му казах да отидат там заедно с Талон и да защитават хората, които ще дойдат.

— О, Господи! — казваше в същото време Мат. — Сейбър! Той ми спаси живота — не мога да го оставя.

— Погрижил съм се за всичко — успокои го Стефан, а Елена го потупа по гърба. — След малко ще е в къщата ти, а ако отидеш някъде другаде, ще те открие.

Нежните потупвания на Елена се превърнаха в нежни побутвания.

— И да слушаш!

— В спалнята на Мат Хъникът във Фелс Чърч! — каза Мередит, пъхна ключа в ключалката и отвори вратата. Тя, госпожа Флауърс и Мат пристъпиха напред. Вратата се затвори.

Стефан се извърна към Елена.

— Аз ще съм пръв — заяви решително. — Но ще те държа. Няма да те пусна.

— Никога не ме пускай, никога не ме пускай — прошепна девойката, имитирайки заклинанието на Мисао: „Ще имаш кошмари.“ После ѝ хрумна нещо. — Робските гривни!

— Какво? — не разбра Стефан. Сетне се сети: — О, спомням си, ти ми каза. Но как изглеждат те?

— Като най-обикновени гривни, но поне да ми отиват, ако може.
— Елена тършуваше в дъното на склада, където бяха струпани мебелите, отваряше и затваряше чекмеджета. — Хайде, покажете се, гривни! Хайде! Предполага се, че в тази къща има всичко!

— А какво ще кажеш за онези неща, които носиш в косата си? — попита Стефан. Елена се извърна, а той ѝ подхвърли торбичка, пълна с ластичета за коса.

— Ти си гений! Дори няма да ми убиват на китките. Има две бели, така че си пасват! — заяви Елена щастливо.

Двамата се подредиха пред вратата, като Стефан застана отляво на Елена, за да вижда какво има там, преди да пристъпят отвъд. Освен това стискаше здраво лявата ръка на момичето.

— Където е нашата приятелка Бони Маккълou — рече Стефан, пхна ключа в дръжката на вратата и я завъртя. После, след като даде ключа на Елена, отвори предпазливо вратата.

Елена не беше сигурна какво да очаква. Може би избухване на светкавица, докато пътуваха през измеренията. Нещо като спираловиден тунел или проблясващи метеори. Най-малко усещане за движение.

Вместо това я обляхна пара. Тя се просмука през тениската ѝ и навлажни косата ѝ.

И тогава чу шума.

— Елена! Елееееееееееееееееееена! Ти си тук!

Елена разпозна гласа, но не можа да определи източника на парата.

Тогава съзря огромна вана, изработена от малахитови плочи, и едно изплашено момиче, което наглеждаше мангал с дървени въглища в основата на ваната, докато две други млади прислужнички с четки за търкане и пемзи бяха приклекли до другата стена.

А във ваната беше Бони! Беше очевидно, че ваната беше много дълбока, защото Бони не стигаше до дъното, а изскачаше от водата като покрит с пяна игрив делфин.

— Ето къде си била! — ахна Елена. Отпусна се на колене върху дебелото и пухкаво синьо килимче. Бони направи зрелищен подскок и

за миг Елена почувства малкото насапунисано и хлъзгаво тяло на приятелката си в ръцете си.

Тогава Бони потъна отново в пенестата вода и се засмя.

— А това е Стефан? Стефан е! Стефан, здравей! Здравееей!

Стефан погледна назад, сякаш се опитваше да прецени сапунената ситуация. Явно остана доволен, извърна се леко и махна.

— Ей, Бони? — попита той. Гласът му се заглушаваше от неспирното пляскане на водата. — Къде сме?

— Това е къщата на лейди Улма! Вие сте в безопасност — вие сте в безопасност! — Извърна малкото си, светнало от надежда лице, към Елена. — Къде е Мередит?

Елена поклати глава, замислена за всички неща за Мередит, които Бони все още не знаеше. Е, реши тя, сега не му е времето да ги споменава.

— Тя трябваше да остане, за да защитава Фелс Чърч.

— О! — Бони сведе поглед и лицето ѝ се помрачи. — Положението още е лошо, така ли?

— Няма да повярваш. Наистина е... неописуемо. Мат, Мередит и госпожа Флауърс са там. Съжалявам.

— Но аз толкова се радвам да ви видя! О, Господи, но ти си ранена! — Бони гледеше малките рани от зъби по ръката на Елена и кръвта върху разкъсаната ѝ тениска. — Ей сега ще изляза и — хей, не, ти влез вътре! Има много място; изобилие от гореща вода и... изобилие от дрехи! Лейди Улма дори създаде няколко модела специално за нас, по случай че „се върнахме“!

Елена се усмихна мило на прислужничките в банята и вече се събличаше скоростно. Ваната, която бе достатъчно голяма, за да побере шестима, които да плуват спокойно в нея, изглеждаше прекалено разкошна, за да я пренебрегне. А и беше съвсем в реда на нещата да си чист, когато поздравяваш домакинята си, реши тя.

— Върви да се забавляваш! — извика тя на Стефан. — Деймън тук ли е? — додаде шепнешком към Бони, която кимна. — Деймън също е тук — пропя Елена. — Ако срещнеш лейди Улма, кажи ѝ, че Елена идва, но първо трябва да се изкъпе. — Не се гмурна в перленорозовата вода, вдигаща пара, но след като стъпи на второто стъпало, се плъзна вътре.

— Значи ти си се измъкнала от дупката и се въргалаш тук сред този разкош, докато ние умираме от тревога за теб? — не се сдържа да попита Елена.

— Не, заловиха ме едни хора и... — Бони замълча. — Ами... първите няколко дни бяха доста тежки, но няма значение. Слава Богу, че накрая се озовахме при лейди Улма. Искаш ли да ти изтъркам гърба? Със сапун, който ухае на рози?

Елена погледна към Бони с леко присвити очи. Знаеше, че приятелката ѝ е готова на всичко за Деймън. Включително и да го прикрива. Деликатно, докато се наслаждаваше на уханните сапуни и телове, поставени на близкия рафт, за да се стигат лесно, тя поде разпита си.

Стефан излезе от пълната с пара баня, преди да се намокри. Бони беше в безопасност, а Елена — щастлива. Откри, че се е озовал в друга стая, пълна с кушетки от някакъв мек гъбест материал. За сушене? Или за масаж? Кой знае?

В следващата стая, в която влезе, имаше газени фенери, които светеха почти толкова ярко, колкото електрически крушки. Тук имаше още три кушетки — нямаше представа с каква цел са поставени — високи сребристи огледала и по-малки огледала, разположени пред столовете. Очевидно това място бе за разкрасяване и гримиране.

От последната стая се излизаше в коридор. Стефан пристъпи навън и се поколеба, разпращайки лъчите на своята Сила като фини пипала в различни посоки, надявайки се да открие Деймън, преди Деймън да е забелязал присъствието му в имението. Специалният ключ бе доказал, че с него нямаше значение фактът, че не беше поканен тук. Това означаваше, че може би той би могъл...

В този миг усети удар и сепнато прибра сондата си. Буквално виждаше Деймън, който кръстосваше стаята в края на коридора и говореше с някого, когото Стефан не можеше да види зад вратата.

Стефан се прокрадна безшумно по коридора. Стигна до вратата, без брат му да забележи, и тогава видя, че личността, с която Деймън разговаряше, беше жена, облечена в нещо, което приличаше на панталони от еленова кожа и риза, с обветрена и задебеляла кожа.

Приличаше на някой, който прекарва по-голяма част от времето си на открито.

— Постарай се да има достатъчно топли дрехи за момичето — нареждаше Деймън. — Тя не е много калена...

— Къде ще я водиш и защо? — попита Стефан, като се облегна на рамката на вратата.

Имаше невероятния късмет веднъж — само този път — да изненада Деймън. Брат му вдигна глава, после подскочи като стресната котка. Беше безценно преживяване да гледа как Деймън се опитва трескаво да реши каква маска да надене. Накрая изобрази дружелюбна разсеяност. Стефан предположи, че едва ли някой е полагал такова голямо усилие, за да отиде до стола зад бюрото, да се отпусне върху него и да се излегне привидно небрежно назад.

— Виж ти, виж ти! Малкото ми братче! Дошъл си ми на гости, а! Колко... мило. Макар че и колко жалко, защото тъкмо тръгвам на пътешествие и нямам време за теб.

В този момент жената със загрубялото лице, която си вземаше бележки — и която вдигна глава, когато Стефан влезе в стаята, — заговори:

— О, не, господарю. Търгите няма да имат нищо против допълнителната тежест на този господин. Те вероятно дори няма да забележат. Ако багажът му е готов до утре, можете да потеглите рано сутринта, както планирахте.

Деймън ѝ хвърли един поглед, който красноречиво казваше: „Млъквай или си мъртва!“ Жената млъкна.

— Това е Пелат. Тя е координаторът на нашата малка експедиция. Здравей, Пелат. Довиждане, Пелат. Можеш да си вървиш.

— Както желаете, господарю.

Жената се поклонил и излезе.

— Не се ли изживяваш твърде сериозно като „господар“? — попита Стефан. — И какъв е този костюм, който носиш?

— Това е униформата на капитана на стражата на принцеса Жезалин д'Обинье — отвърна Деймън студено.

— Имаш работа?

— Това е длъжност — оголи зъби Деймън. — И не е твоя работа.

— Виждам, че си върнал кучешките си зъби.

— Това също не е твоя работа. Но ако искаш да те просна долу и да стъпча безсмъртното ти тяло, с удоволствие ще го сторя.

Нещо не е наред, каза си Стефан. Досега Деймън вече би трябвало да е преминал фазата на подигравките и да му се е нахвърлил. Това имаше смисъл само ако...

— Вече говорих с Бони — рече. И наистина бе говорил, за да я попита къде е брат му. Но за едно гузно подсъзнание очевидното предположение често правеше истински чудеса.

И Деймън припряно изтърси това, което Стефан се надяваше, че няма да каже.

— Мога да обясня!

— О, Господи! — въздъхна Стефан.

— Ако тя беше направила точно това, което й казах...

— Докато ти си ставал капитан на стражата на принцесата? И тя е била — къде?

— Поне беше в безопасност! Но не, тя излязла на улицата, после отишла в онази сладкарница...

— Изумяваш ме! Нима наистина си е позволила да излезе на улицата?

Деймън скръцна със зъби.

— Ти нямаш представа как са нещата тук — или как действа търговията с роби. Всеки ден...

Стефан удари с две ръце по бюрото. Вече наистина беше ядосан.

— Тя е била заловена от търговци на роби? Докато ти си се свалил с принцесата?

— Принцеса Жезалин не се сваля — сръза го с леден глас Деймън. — Нито пък аз. И както и да е, оказа се, че в крайна сметка всяко зло за добро, защото сега знаем къде са Седемте съкровища на китсуне.

— Какви съкровища? И кого го е грижа за съкровища, когато цял един град е разрушен от китсуне?

Деймън отвори уста, затвори я, сетне погледна Стефан с присвити очи.

— Нали каза, че си говорил с Бони за всичко това.

— Говорих с Бони — отвърна Стефан безстрастно. — Поздравих я.

Тъмните очи на Деймън лумнаха от гняв. За миг Стефан си помисли, че ще му се озъби или ще му се нахвърли. Ала накрая процеди през стиснатите си зъби:

— Всичко е заради проклетия град, не разбираш ли? Онези съкровища включват най-голямата звездна сфера, която някога е била пълна със Сила. И тази Сила може да е достатъчна, за да се спаси Фелс Чърч. Или поне да се попречи на пълното му погубване. Може би дори да се прочисти от всички съществуващи малахи и само с един удар да се унищожат Шиничи и Мисао. Това достатъчно благородно ли е за теб, малки братко? Достатъчна причина ли е?

— Но да заведеш Бони...

— Ако искаш, ти можеш да останеш тук с нея! Прекарайте живота си тук! Навярно би трябвало да спомена, че без нея никога нямаше да мога да започна експедицията, а и тя е решена да тръгне. Освен това ние няма да се върнем по същия начин. Трябва да има по-лесен начин да се стигне от Крепостния вход до Земята. Едва ли ще оцелеем по обратния път, така че по-добре се моли и на дявола да има такъв.

Стефан беше изненадан. Никога досега не бе чувал брат си да говори с такава страст за нещо, отнасящо се до хората. Тъкмо се канеше да му отговори, когато зад него се разнесе вик на чист, първичен гняв. Беше плашещо — и тревожно, защото Стефан щеше да разпознае този глас навсякъде и по всяко време. Защото бе гласът на Елена.

Стефан се извъртя и видя Бони, увита само с една кърпа. Опитваше се да възпре Елена, която беше в подобно одеяние. Косата на Елена бе мокра и невчесана. Нещо я бе накарало да изскочи от ваната и да изтича право в коридора.

Стефан бе изненадан от реакцията на Деймън. Нима бе тревога искрата, проблеснала в бездънните му тъмни очи, толкова пъти оставали абсолютно равнодушни, докато бяха наблюдавали хиляди катастрофи, нещастия, беди и жестокости?

Не, невъзможно. Но определено приличаше на това. Елена приближаваше. Гласът ѝ отекваше звънко в просторния коридор.

— Деймън! Виждам те! Не мърдай оттам — идвам, за да те убия!

Този път проблясването не можеше да се сбърка. Деймън погледна към полуотворения прозорец.

Междувременно Бони бе изгубила битката с Елена, която тичаше като газела към кабинета. Очите ѝ обаче не бяха кротки като на сърна. Стефан зърна опасния блясък в тях, докато любимата му го избягна в устрема си — най-вече защото той не се осмели да я сграбчи за кърпата, а всяка останала част от тялото ѝ бе хлъзгава от пияната. Сега Елена се изправи пред Деймън, който стана от стола.

— Как си могъл? — изкрещя тя. — Да използваш Бони по този начин — да ѝ въздействаш с внушението, да я упоиш — и то само за да заграбиш това, което не ти принадлежи! Да използваш почти цялата Сила, останала в звездната сфера на Мисао — нима не помисли какво ще направи Шиничи, когато разбере? Той насочи гнева и омразата си към нас — и само един Бог знае дали пансионът още го има?

Деймън отвори уста, но Елена не бе свършила.

— А след това да доведеш Бони в Тъмното измерение — не ми пука дали си искал да пропиляваш отварянето на Портата, или не. Знаеше, че не бива да я водиш тук.

Сега вече Деймън се ядоса.

— Аз...

Но Елена го прекъсна без колебание.

— А след като си я довял тук, си я изоставил. Изоставил си я уплашена, сама, заключена в една стая, без да ѝ е разрешено да погледне дори през прозореца, с колекция от звездни сфери, които ти дори не си дал труда да провериш — но които са били напълно неподходящи и заради тях са я преследвали кошмари! Ти...

— Ако малката тъпачка просто бе проявила капка здрав разум да чака кротко...

— Какво? Какво каза?

— Казах, че ако малката тъпачка просто бе проявила капка здрав разум...

Стефан, който се раздвижи, затвори за секунда очи. Отвори ги тъкмо навреме, за да види плесницата и да почувства пълната Сила, която Елена бе вложила в нея. Главата на Деймън се завъртя.

Това, което го сащиса — макар че бе заел определена позиция тъкмо заради това, — бе ръката на Деймън, която се стрелна нагоре като глава на кобра. Не последва ответен удар, но Стефан вече бе вдигнал Елена високо във въздуха и бе отстъпил назад, извън обсега му.

— Пусни ме! — извика Елена, опитвайки се да се изскубне от ръцете на Стефан или поне да стъпи отново на земята. — Ще го убия!

Следващото смайващо нещо секнало буйната ярост, която Стефан усещаше, че пулсира в аурата на Елена беше, че тя всъщност печелеше борбата, въпреки факта, че той бе многократно по-силен от нея. Част от това се дължеше на кърпата, която заплашваше да се свлече всеки миг. Друга част — на това, че Елена бе усвоила необичаен стил на борба с по-силни противници — поне с онези, които имаха някаква съвест. Тя съзнателно се хвърляше напред в схватката, стигайки до положение, когато не можеше да бъде спряна, без да бъде наранена, но при все това не се отказваше. Накрая той трябваше да избере или да ѝ причини болка, или да отстъпи.

В този момент Елена застина неподвижно. После извърна глава, за да погледне зад него.

Стефан също погледна назад и сякаш през него премина електрически ток.

Бони стоеше точно зад тях, вперила поглед в Деймън, устните ѝ бяха разтворени от мъка, в широко отворените ѝ кафяви очи блестяха

сълзи, които се стичаха по страните ѝ.

Стефан мигновено я пусна, дори още преди да зърне умоляващия поглед на Елена. Той разбра: настроението ѝ и динамиката на ситуацията внезапно се бяха преобърнали наопаки.

Елена нагласи кърпата си и се обърна към Бони, но приятелката ѝ вече се отдалечаваше тичешком надолу по коридора. По-дългите крачки на Елена ѝ позволиха да настигне след миг Бони. Улови по-дребното момиче и я спря, не толкова с физическа сила, колкото със сестрински магнетизъм.

— Не се тревожи за онази змия. — Гласът на Елена достигна съвсем ясно до тях, каквото очевидно и бе намерението ѝ. — Той е... — Тук Елена се впусна в доста цветисти ругатни.

Стефан ги чуваше съвсем отчетливо и забеляза, че не след дълго преминаха в успокоителни звуци, когато Елена зави към вратата на банята.

Стефан стрелна косо брат си. Нямаше нищо против, в този миг да се сбие с него; самият той трепереше от гняв заради Бони. Но Деймън не му обърна никакво внимание, все едно беше част от тапетите по стените, взирайки се в нищото с изражение на ледена ярост.

В този миг Стефан чу лек звук откъм дъното на коридора, което беше доста далеч. Ала вампирските му сетива го предупредиха, че персоната пред него определено беше жена с положение и власт, вероятно домакинята им. Той пристъпи напред, така че тя да бъде поздравена поне от някой с дрехи.

Обаче в последния миг Елена и Бони се появиха пред него, облечени в роби — по-скоро рокли — едновременно семпли и елегантни, истински творения на гений. Тоалетът на Елена бе неофициално одеяние в тъмносиньо, а вече започващата ѝ да съхне коса се стелеше като разтопено злато по раменете ѝ. Бони бе облечена в по-къса и светла дреха: от бледовиолетова материя с проблясващи сребристи нишки. И двата тоалета, внезапно осъзна Стефан, щяха да изглеждат добре и на непресекващата слънчева светлина, както и в затворено помещение без прозорци, осветявано от газени лампи.

Той си спомни историите, които Елена му бе разказвала за дизайнерските рокли, създадени от лейди Улма за нея, и сега се убеди,

че каквато и да бе домакинята му, тя определено е истински гений във висшата мода.

В този миг Елена се затича, излязните ѝ златни сандали проблеснаха, а сребристите пантофи на Бони я последваха. Стефан също хукна, страхувайки се от неочаквана опасност. Всички стигнаха едновременно в дъното на коридора. Стефан видя, че жената, застанала там, беше облечена в още по-великолепни одеяния от тези на момичетата. Роклята ѝ бе от тъмночервена коприна, тежка огърлица с диаманти и рубини висеше на шията ѝ, на ръката ѝ проблясваше пръстен, но не носеше гривни.

Момичетата се сведоха в дълбоки, елегантни поклони. Стефан също направи галантен поклон.

Лейди Улма протегна двете си ръце към Елена, която изглеждаше почти обезумяла от нещо, което Стефан не разбираше. Елена пое протегнатите ръце, дишаше бързо и накъсано.

— Лейди Улма, толкова си слаба...

Тогава се чу гукане на бебе. Лицето на Елена грейна, усмихна се на лейди Улма и издиша забързано. Млада прислужница — изглеждаше по-млада дори от Бони — сложи нежно в ръцете на лейди Улма малко вързопче от дантела и най-фина батиста. Елена и Бони преглътнаха сълзите си, докато свеждаха сияещите си лица над детето, издавайки гальовни, безсмислени звуци. Стефан ги разбираше — момичетата познаваха лейди Улма, откакто беше изтерзана и пребита почти до смърт робиня, отчаяно опитваща се да запази детето си.

— Но как...? — запелтечи Елена. — Видяхме те само преди няколко дни, а това бебе е на няколко месеца...

— Няколко дни? Толкова ли ви се стори? — попита лейди Улма. — За нас бяха много месеци. Но магията все още действа, Елена! Твоята магия остана! Раждането беше лесно — много лесно! А и доктор Мегар ме увери, че ти си ме спасила, преди тя да пострада от насилието и мъченията, които съм преживяла. Вече се опитва да говори! Всичко се дължи на теб, Елена, на твоето вълшебство!

Лейди Улма понечи да коленичи в краката на Елена. Но не се наведе и няколко сантиметра, защото Елена улови ръцете ѝ и извика:

— Лейди Улма, не!

На свой ред Стефан, със светкавична бързина, се озова до младата прислужница и подхвана лейди Улма под мишниците.

— Аз не съм вълшебница — додаде Елена. — Стефан, кажи им, че не съм.

Стефан послушно се наведе към ухото на високата жена.

— Елена е най-могъщата вълшебница, която съм срещал — прошепна. — Тя притежава Сила, която дори аз не разбирам.

— Ахх! — възкликна Елена в безмълвен смут.

— Знаеш ли как ще я нарека? — продължи лейди Улма. Лицето ѝ, макар и да не бе красиво по общоприетите стандарти, беше поразително с аристократичната си комбинация от римски нос и високи скули.

— Не. — Елена се усмихна, сетне извика: — Не! Моля те! Не я обричай на живот от очаквания и ужас. Не изкушавай някой да я нарани, докато е още дете. О, лейди Улма!

— Но, мой скъпи ангел спасител...

Но Елена реши да установи контрол над ситуацията. Веднъж поела нещата в свои ръце, трудно някой би могъл да я спре.

— Лейди Улма — заговори с ясен глас, — прости ми, задето се бъркам в делата ти. Но Бони ми каза... — Спря и се поколеба.

— За нещастията на силни и изпълнени с надежда млади момичета, в по-голямата си част бедни или робини, които са приели имената на трите най-смели и благородни млади жени, стъпвали някога по Земята — довърши лейди Улма вместо нея.

— Нещо подобно — смънка Елена и се изчерви.

— Никой не се е нарекъл Деймън — вметна весело младата бавачка, без никаква зъл умисъл. — Нито момчета, нито момичета.

На Стефан му се прииска да я разцелува.

— О, Лакшми. — Елена прегърна игривата и неопитна тийнейджърка. — Не забелязах, че това си ти. Чакай да те огледам по-отблизо. — Отдалечи се от момичето на една ръка разстояние. — Знаеш ли, че си пораснала поне два сантиметра и половина, откакто те видях за последен път?

Лакшми засия.

Елена се извърна отново към лейди Улма.

— Да, наистина се боя за детето. Защо не я наречеш Улма?

Аристократичната дама притвори за миг очи.

— Защото, моя скъпа Елена, Хелена, Алиена, Алиана, Лейни, Ела... не бих желала никой да носи името „Улма“, камо ли собствената

ми дъщеря.

— Защо не я наречете Адара? — попита Лакшми внезапно. — Винаги съм си мислела, че е много хубаво име, още когато бях дете.

Настъпи тишина — почти шокираща тишина.

— Адара е много хубаво име — промълви Елена накрая.

— И никак не е опасно — добави Бони.

— Не би я спряло да започне революция, ако поиска — присъедини се Стефан.

Последва пауза. Всички погледнаха към Деймън, който се взираше с безизразно изражение през прозореца. Всички бяха застинали в очакване.

Най-накрая той се извърна.

— О, отлично — рече безучастно. Явно нямаше представа — а и никакъв интерес — към това, за което говореха.

— О, стига, Деймън. — Очите на Бони още бяха подпухнали, но тя говореше с безгрижен тон. — Присъедини се и ти към нас! Така лейди Улма ще е сигурна. — *Мили Боже*, каза си Стефан, *това е най-доброто и опрощаващо момиче в цялата вселена*.

— Тогава се присъединявам — рече Деймън равнодушно.

— Прости ни — заяви Елена сковано. — Напоследък всички преживяхме доста трудности.

Лейди Улма я разбра.

— Разбира се, че преживяхте — изрече тя с усмивка на някой, познал и по-тежки страдания. — Бони ни разказа за разрушаването на града ви. Много съжалявам. Сега се нуждаете от храна и почивка. Ще заповядам да ви съпроводят до стаите ви.

— Трябваше да ти представя Стефан, но бях толкова разтревожена, че пропуснах да го сторя — засуети се Елена. — Стефан, това е лейди Улма, която беше много добра с нас. Лейди Улма — ами, ти знаеш кой е той. — Повдигна се на пръсти и целуна продължително Стефан. Достатъчно продължително, че накрая Стефан се освободи нежно от прегръдката ѝ. Беше почти изплашен от тази проява на лошо възпитание. Елена наистина беше много ядосана на Деймън. И ако не му простеше, сцените щяха да стават все по-разгорещени — и ако не се лъжеше, Елена бе почти готова да призове Крилете на разрушението.

Той дори не си помисляше да помоли Деймън да прости на когото и да било.

След като момичетата прекараха известно време да си шепнат в захлас за бебето, всички бяха съпроводени до разкошните им спални, всяка обзаведена с отличен вкус до най-малките подробности. Както обикновено, всички се събраха в една стая, която се оказа спалнята на Стефан.

На леглото имаше достатъчно място и за тримата. Деймън не присъстваше, но Стефан бе готов да заложи безсмъртния си живот, че ги слушаше.

— Добре — поде забързано Елена, след което заговори по-спокойно. Обясни на Бони всичко, което се бе случило от сдобиването със специалните ключове на Шиничи и Мисао до полета им до банята на лейди Улма.

— Да ти отнемат толкова огромна Сила само за един миг... — Бони бе свела глава и не бе трудно да се досетят кого имаше предвид. Вдигна глава. — Моля те, Елена. Не бъди толкова ядосана на Деймън. Зная, че е направил някои лоши неща — но той беше толкова нещастен...

— Това не е извинение — прекъсна я Елена. — И честно казано, аз...

Недей, Елена! Не ѝ казвай, че се срамуваш от нея, задето се е забъркала във всичко това! Тя и без това вече достатъчно се срамува от себе си!

— Той ме изненада — заяви Елена след кратко колебание. — Зная със сигурност, че е загрижен за теб. Дори си има галено име за теб: ти си неговото червено птиченце.

Бони подсмръкна.

— Винаги си казвала, че галените имена са глупави.

— Да, но аз имах предвид имена като — ох — ако те нарича „бонбонче“ или нещо подобно.

Бони вдигна глава.

— Макар че това би било подходящо за бебето! — Върху лицето ѝ внезапно грейна усмивка като дъга след буря.

— О, да, нали е толкова сладка? Никога не съм виждала толкова щастливо бебе. Маргарет също имаше навик да те поглежда по същия

начин с големите си очи. Адара — ако тя е Адара — би трябвало да има щастлив живот...

Стефан се облегна на таблата на леглото. Елена бе овладяла ситуацията.

Сега можеше да се посвети на тревогите си за пътешествието на Деймън. След миг се отърси от мислите си, за да установи, че Бони говореше за съкровището.

— И те продължиха да ме разпитват, а аз не можех да проумея защо, след като звездната сфера с историята беше в онази стая. Само че историята я нямаше — Деймън проверил. Шиничи тъкмо се канеше да ме хвърли през прозореца, когато Деймън ме спаси. Пазителите също ме питаха за историята.

— Странно — промълви Стефан и се наведе напред. — Бони, кажи ми как за пръв път почувства тази история; къде беше и всички обстоятелства.

— Ами, първо видях историята за едно малко момиче на име Марит, което отиде да си купи захарен бонбон — поде Бони. — Затова на следващия ден аз се опитах да направя същото. След това си легнах, но не можах да заспя. Така че взех отново звездната сфера и тя показва историята за съкровищата на китсуне. Историите следваха поред, така че тази трябва да е била след приказката за Марит и сладкарницата. И тогава внезапно се озовах извън тялото си и летях с Елена точно над колата на Аларик.

— Правила ли си нещо между преживяването на историята и лягането си в леглото? — попита Стефан.

Бони се замисли, стиснала малките си устни, които приличаха на розова пъпка.

— Предполагам, че съм угасила газената лампа. Всяка нощ намалявах пламъка на лампата, така че едва да мерзелее.

— А увеличи ли го отново, когато не можа да заспиш и отново взе звездната сфера?

— Хм... не. Но звездните сфери не са книги! Не ти е нужно да гледаш, за да преживееш история.

— Нямах това предвид. Как намери звездната сфера в онази полутъмна стая. Само една звездна сфера ли имаше на пода близо до теб?

Бони свъси вежди.

— Ами... не. Имаше дваайсет и шест звездни сфери. Две от тях бяха ужасни; изритах ги в ъгъла. Двайсет и пет бяха сапунки — толкова отегчително. Не разполагах с рафтове, където да ги сложа...

— Бони, искаш ли да знаеш какво аз си мисля, че се е случило?

Бони примигна и кимна.

— Мисля, че ти си прочела историята за децата, а след това си си легнала. И всъщност си заспала много бързо, въпреки че си сънувала, че си будна. Това, което си сънувала, е било предчувствие...

Бони изпъшка.

— Още едно от онези? Но тогава дори нямаше на кого да го разкажа!

— Точно така. Но си искала да разкажеш на някого и това желание те е довело — по-точно твоя дух — при Елена. Но Елена беше толкова разтревожена как да се свърже с Аларик, че е имала извънтелесно преживяване. Сигурен съм, че тя също е била заспала. — Стефан погледна към Елена. — Какво мислиш за това?

— Съвпада със случилото се с мен — кимна Елена бавно. — Отначало бях сама извън тялото си, но след това видях Бони до мен.

Приятелката ѝ прехапа устни.

— Ами... първото, което аз видях, беше Елена и двете летяхме. Аз бях малко зад нея. Но, Стефан, защо смяташ, че съм заспала и съм сънувала цялата история? Защо да не е било истина?

— Защото мисля, че първото, което ти би направила, е да светнеш лампата — ако наистина си лежала будна. В противен случай, би могла да вземеш сфера със сапунка — толкова отегчително!

Лицето на Бони се проясни.

— Това обяснява защо никой не ми повярва, когато им казах точно къде е историята! Но защо не съм споделила с Елена за съкровището?

— Не зная. Но понякога, когато се събудиш — а аз вярвам, че си се събудила за извънтелесното си преживяване, — забравяш съня си, ако става нещо интересно. Но може да си го спомниш по-късно, ако нещо ти напомни за него.

Бони се замисли. Стефан мълчеше, убеден, че само тя би могла да си обясни загадката.

Най-сетне момичето кимна.

— Би могло да е станало така! Събудих се и първото, за което си помислих, беше сладкарницата. И след това въобще не се сетих за съня със съкровището, докато някой не ме попита за историите. И приказката просто изскочи в главата ми.

Елена прокара ръка по наситено синьо-зелената кадифена покривка за легло на една страна, за да стане зелена, а после на другата, за да прелее цветът в синьо.

— Смятах да забраня на Бони да потегля на тази експедиция — рече тя, една робиня, която не носеше никакви бижута, с изключение на диамантения медальон на Стефан, който висеше на фина верижка на врата ѝ, и все още облечена в семплата следобедна рокля. — Но ако

се налага да осъществим тази експедиция, по-добре да говоря с лейди Улма. Изглежда, че не разполагаме с много време.

— Не забравяй, че времето тук тече по-различно, отколкото на Земята. Но трябва да потеглим на сутринта — напомни й Бони.

— Тогава определено се налага да говоря с нея още сега.

Бони скочи развълнувано.

— Аз ще помогна!

— Почакай. — Стефан я възпря, отпускаяки нежно ръка върху рамото й. — Трябва да го кажа. Мисля, че ти си чудо, Бони! — Знаеше, че очите му сияят по начин, издаващ, че едва сдържа вълнението си. Въпреки опасността — въпреки пазителите — въпреки всичко... най-голямата звездна сфера — пълна със Сила!

Прегърна буйно Бони, вдигна я на ръце от леглото и я завъртя във въздуха, преди да я пусне на пода.

— Ти и твоите предчувствия!

— Ооох... — промълви Бони замаяно, вперила поглед в него. — Деймън също бе развълнуван, когато му разказах за Входа на крепостта на Седемте съкровища.

— Знаеш ли защо, Бони? Защото всички са чували за тези Седем съкровища — но никой няма представа къде са те... докато ти не ги сънува. Знаеш ли точно къде се намират?

— Да, ако предчувствието ми е вярно. — Бони се изчерви от удоволствие. — И ти вярваш, че онази гигантска звездна сфера ще спаси Фелс Чърч?

— Залагам живота си за това!

— Йо-хо-хо! — възкликна Бони и размаха юмрук. — Да вървим!

— Както виждаш — казваше Елена, — това ще означава два пъти повече работа. Не виждам как ще можем да потеглим утре.

— Хайде, хайде, Елена. Както установихме преди единайсет месеца, когато си тръгна, всяка работа може да бъде свършена бързо, ако имаме достатъчно помощници. Сега аз съм законен работодател на всички онези жени, които тогава извикахме, за да ушим балните ви тоалети. — Докато говореше, лейди Улма сръчно и елегантно взимаше мерки на Елена — защо да правиш само едно нещо, когато можеш да вършиш две наведнъж? — Мерките ти са съвсем точно същите, както

последния път, когато ги взимах. Сигурно водиш много здравословен живот, Елена.

Девојката се засмя.

— Не забравяй, че са минали само няколко дни.

— О, да! — засмя се също лейди Улма, а Лакшми, която седеше на един стол и се занимаваше с бебето, се примоли за последен път:

— Аз бих могла да дойда с вас — заяви тя сериозно и погледна настойчиво Елена. — Мога да върша най-различни полезни неща. Освен това съм издръжлива...

— Лакшми — прекъсна я нежно лейди Улма, но с властна нотка в гласа. — Вече удвоихме размера на гардероба на Елена и Стефан. Не би искала да заемеш мястото на Елена, нали?

— О, не, не — побърза да я увери младото момиче. — Е, добре, в такъв случай ще се погрижа за малката Адара, за да не ви създава грижи, докато наглеждате изработването на дрехите на Елена и Стефан.

— Благодаря ти, Лакшми — заяви от все сърце Елена. Забеляза, че Адара вече е официалното име на бебето.

— Е, не можем да отпуснем никоя от дрехите на Бони, за да ти стане, но можем да повикаме подкрепление, за да приготвим до утре сутринта всичко необходимо за двама ви със Стефан. В гардероба ви задължително трябва да има кожи, за да ви държат топло. Използваме кожата на животните, които ловим на север.

— Те не са мили, любвеобилни новородени — поясни Бони. — Те са зли и отвратителни създания, които се използват за тренировки, иначе може да изскочат от някое от долните измерения и да нападнат живеещите в северните райони. И когато накрая ги убият, ловците продават кожата им на лейди Улма.

— О, ами... добре — промърмори Елена, решила, че едва ли точно сега е уместно да държи реч в защита на правата на животните. Истината беше, че всъщност тя все още бе разтърсена от действията си — реакциите си — спрямо Деймън. Защо се бе държала по този начин? Дали беше един вид освобождаване на напрежението? Все още имаше желание да му удари шамар, задето бе отвел горката Бони, а след това я бе оставил сама. И... и... задето бе взел горката Бони — а нея не!

Деймън сигурно я мрази сега, помисли си тя и внезапно светът се завъртя пред очите ѝ, все едно се намираще върху люлка. А Стефан — какво друго би могъл да си помисли той, освен че е една презряна жена, от онези, пред чиято ярост дори Адът бледнее? Как можеше той да е толкова мил, толкова грижовен, когато всеки умен мъж би разбрал, че тя е откачила от ревност?

Бони също не бе разбрала. Но Бони беше дете, а не жена. Въпреки че тя някак си бе израснала — в добротата, в разбирането си. Предпочиташе да не забелязва някои неща, също като Стефан. Но... нима зрелостта не се изразяваше тъкмо в това?

Дали Бони не беше много повече жена, отколкото самата Елена?

— Ще поръчам да ви донесат вечерята в стаите — казваше лейди Улма, докато бързо и умело взимаше мерките на Стефан. — Ще се наспите добре; търгите — и гардеробът ви — ще ви очакват в готовност утре сутринта. — Озари ги с усмивката си.

— Бих ли могла да получа... имам предвид има ли тук от виното „Черна магия“? — заекна Елена. — Вълнението... ще спя сама в стаята си. Искам да си почина добре. Нали потегляме на пътешествие? — Всичко беше истина. И лъжа.

— Разбира се, ще наредя да изпратят една бутилка в... — Лейди Улма се поколеба, но бързо се съвзе. — В стаята ти, но защо всички не пийнем сега чашка преди лягане? Навън нищо не се е променило — додаде заради Стефан, който бе нов в този свят, — но всъщност вече е доста късно.

Елена изпи първата си чаша на един дъх. Прислужникът незабавно я напълни отново. И отново само след миг. След това изглежда нервите ѝ малко се отпуснаха. Но имаше чувството, че светът не спира да се люлее. Въпреки че спа сама в стаята си, Деймън не я посети, за да се скара с нея, да ѝ се надсмее или да я убие — и със сигурност не и да я целуне.

Търгите, както Елена установи, бяха животни, които приличаха на два слона, съшити заедно. Всеки един имаше два хобота, един до друг, и четири зловещо изглеждащи бивни. Всяко едно от създанията притежаваше дълга, назъбена опашка като на влечуго. Малките им жълти очи бяха така поставени в куполовидните им глави, че можеха

да гледат на 360 градуса наоколо, озъртайки се за хищници. Макар че какви ли щяха да са тези хищници, които биха могли да се изправят срещу един търг!

Елена си представяше някоя огромна дива котка, с остри като саби зъби, с млечнобяла кожа, достатъчно голяма, за да се ушийт от нея няколко връхни дрехи за нея и Стефан. Беше много доволна от новите си одеяния. Всяко едно от тях се състоеше основно от туника и панталони — отвън от мека, еластична кожа, която щеше да предпазва от влага; и с топла и елегантна пухкава кожа отвътре. Но не биха били истински творения на лейди Улма, ако беше само това. Подплатата от бяла кожа беше с две лица, подвижна, за да се сменя и сваля в зависимост от времето. Имаше тройни яки, за да предпазват от вятъра, които се спускаха на гърба или можеха да се използват като шалове за лицето и очите. Ръкавици с един пръст от бяла кожа бяха привързани към китките, за да не се изгубят. Мъжете щяха да носят прави кожени туники с копчета, които стигаха до талията. Туниките на момичетата бяха по-дълги и леко клоширани. Кожите бяха грижливо поръбени, но не боядисани, с изключение на тези на Деймън, които, разбира се, бяха черни със самурена кожа.

Единият търг щеше да носи пътешествениците и багажа им. Вторият, по-голям и по-широк, щеше да бъде натоварен с нагриващи се камъни, с помощта на които хората щяха да си приготвят храна, както и цялата храна (приличаше на червено сено), която двата търга щяха да ядат, докато стигнат до Долния свят.

Пелат им показва как да се подкарват гигантските създания с леки потупвания с много дълги пръчки, с които можеха да почесват търга зад ушите му като тези на хипопотам, или да го смущават по-енергично по това чувствително място — знак за увеличаване на скоростта.

— Дали е безопасно Бираз да носи цялата храна на търгите? Доколкото си спомням, ти каза, че били непредсказуеми — обърна се Бони към Пелат.

— Не, госпожице, нямаше да ви я дам, ако не беше безопасна. Тя ще е завързана за Дазар, така че трябва само да го следва — отвърна Пелат.

— Ние ще яздим тези създания? — попита Стефан, като проточи врат, за да огледа малките затворени носилки, разположени върху

гърба на всяко едно от огромните животни.

— Налага се — отвърна Деймън решително. — Едва ли ще можем да вървим пеша през целия път. Не можем да използваме магически ключове като онзи луксозен специален ключ, с който сте дошли тук. На най-горното ниво на Тъмното измерение не действа никаква магия, с изключение на телепатията. Тези измерения са равни като плочи. Според Бони, в най-отдалечения северен край на тази плоча има пукнатина — с други думи, не много далеч оттук. Пукнатината е малка по размери, но достатъчно голяма, за да минем през нея. Ако искаме да стигнем до Входа на крепостта на Седемте съкровища, трябва да потеглим с търгите.

Стефан сви рамене.

— Добре. Ще направим, както казваш.

Пелат нагласяше стълбата към търга. Лейди Улма, Бони и Елена едновременно плачеха и се смееха, надвесени над бебето.

Когато потеглиха, продължиха да се смеят.

Първата седмица мина доста скучно. Седяха в носилката върху гърба на търга Дазар. От раницата на Елена висеше компас. Обикновено държаха завесите от всички страни на носилката вдигнати и навити на руло, с изключение на онази откъм западната страна, където гигантското кървавочервено слънце — твърде ярко за гледане на фона на бистрия въздух извън града — бе надвиснало постоянно на хоризонта. Пейзажът около тях беше отвратително еднообразен и потискащ — сред ширналите се безброй километри хълмове, покрити с изсушена кафява трева, само тук-там се мяркаше по някое дърво. Единственото, което се променяше, докато напредваха на север, беше, че ставаше по-студено.

За всички беше трудно да живеят толкова близо един до друг. Деймън и Елена бяха постигнали известен баланс в отношенията — или поне се преструваха, — като не си обръщаха внимание, нещо, което Елена никога не си бе представяла, че е възможно. Деймън улесняваше положението, като се придържаше към различен режим на спане от останалите — така можеше да ги пази, докато търгите напредваха бавно, денем и нощем. Ако беше буден, когато и Елена бе будна, той излизаше от носилката и яхваше огромния врат на търга. И

дватама сме такива инати, мислеше си Елена. Никой не иска да отстъпи пръв.

Междувременно останалите в носилката започнаха да си играят на различни игри: скубеха дългите изсушени стебла на тревата от едната страна на пътя и се опитваха да изплетат от тях кукли, малки метлички за отпъждане на различни крилати твари, шапки, камшици. Стефан се оказа най-сръчният сред тях и измайстори широки ветрила за всекиго по едно.

Освен това играеха на различни игри на карти, като използваха малките гланцирани картончета, с които по баловете се отбелязваше кой къде да седи (да не би лейди Улма да смяташе, че ще дадат вечерен прием по пътя?), като карти за игра, след като внимателно ги отбелязаха с четирите цвята. И разбира се, вампирите ходеха на лов. Понякога им отнемаше малко повече време, тъй като наоколо плячката беше рядкост. Виното „Черна магия“, осигурено от лейди Улма, им помагаше да оцелеят между отделните ловувания.

Когато Деймън ги удостоверяваше с присъствието си в носилката, се държеше надменно, сякаш е попаднал на скупен купон.

Накрая Елена не можа да издържи повече и помоли Стефан да я издигне върху гърба на търга (да гледа надолу или да се изкачи сама нагоре, беше абсолютно изключено), докато магията за летене все още действаше. Седна на седлото до Деймън и събра цялата си смелост.

— Деймън, знай, че имаш право да ми се сърдиш. Но не си го изкарвай на останалите. Особено на Бони.

— Още една лекция? — процеди Деймън и ѝ хвърли поглед, способен да замрази огън.

— Не, само... учтиво искане. — Не можа да се насили да каже „молба“. — Деймън, за нас... ние не отиваме да търсим съкровището от алчност или заради приключението, или поради каквато и да е друга нормална причина — поде тя, когато той не ѝ отговори и тишината помежду им стана непоносима. — Отиваме, защото трябва да спасим нашия град.

— От Полунощ — изрече глас зад нея. — От Последната полунощ.

Елена се извъртя сепнато. Очакваше да види Стефан да държи Бони, вкопчила се здраво в него. Но беше само Бони, на нивото на главата ѝ, уловена здраво за стълбата.

Елена мигом забрави, че се страхува от височини. Изправи се върху поклащания се търг, готова да слезе надолу откъм страната на слънцето, ако нямаше достатъчно място Бони да седне бързо върху седлото на ездача.

Но Бони беше с най-слабите бедра във Фелс Чърч и се оказа, че има достатъчно място и за тримата.

— Последната полунощ приближава — повтори Бони. Елена познаваше този монотонен глас, тези тебеширенобели страни, празните очи. Бони беше в транс — и се движеше. Сигурно ставаше дума за нещо спешно.

— Деймън — прошепна Елена. — Ако ѝ заговоря, тя ще излезе от трансa. Може ли да я попиташ телепатично какво има предвид?

Миг по-късно улови мисловното послание на Деймън. *Какво е Последната полунощ? Какво ще се случи тогава?*

— Тогава ще започне всичко. И ще приключи за по-малко от час. Така че... никога повече няма да има полунощи.

Не разбрах? Никога повече няма да има полунощи?

— Не и във Фелс Чърч. Никой няма да остане, за да ги види.

И кога ще се случи това?

— Тази нощ. Децата най-после са готови.

Децата?

Бони само кимна с отнесени очи.

Нещо ще се случи на всички деца?

Клепачите на Бони леко се притвориха. Изглежда, не чу въпроса.

Елена имаше нужда да се хване за нещо. И внезапно желанието ѝ се сбъдна — Деймън се пресегна през скута на Бони и улови ръката ѝ.

Очите на Бони се затвориха окончателно и тя оброни глава.

— Трябва да се върнем на Земята. Трябва да отидем във Фелс Чърч — рече задъхано Елена, едва съзнаваща какво прави. Пусна ръката на Деймън и заслиза по стълбата. Издутото червено слънце изглеждаше по-различно — по-малко. Дръпна завесата и едва не удари главата си в тази на Стефан, който бе вдигнал завесата, за да я пусне да влезе.

— Стефан, Бони е в транс и каза...

— Зная. Чух всичко. Дори не успях да я спра, когато тръгна да излиза. Изведнъж скочи на стълбата и се закатери нагоре като катерица. Какво мислиш, че искаше да каже?

— Спомняш ли си извънтелесното преживяване, което имахме двете с нея? Нашата малка шпионска мисия по следите на Аларик? Това ще се случи във Фелс Чърч. Всички деца, всички наведнъж, точно в полунощ — ето защо трябва да се върнем обратно...

— Успокой се. Успокой се, любов моя. Забрави ли какво каза лейди Улма? Близко година тук се равняват на няколко дни в нашия свят.

Елена се поколеба. Вярно беше; не можеше да го отрече. При все това, изведнъж я обзе такъв студ...

Физически студ, осъзна внезапно, когато около нея се изви вихър от смразяващ арктически вятър, пронизвайки като мачете кожените й дрехи.

— Трябва да си сложим кожените подплати — рече Елена задъхано. — Сигурно сме наближили пукнатината.

Дръпнаха покривалата на носилката и ги завързаха. След това затършуваха трескаво в малкото отделение върху задницата на търга.

Кожените подплати бяха толкова гладки, че Елена много лесно пъкна две под горната туника.

В този миг се появи Деймън с Бони на ръце.

— Тя спря да говори — съобщи им той и додаде: — Когато се стоплиш достатъчно, предлагам да излезеш навън.

Елена нагласи удобно Бони върху двете пейки в носилката, зави я с няколко одеяла и ги подпъкна под нея. После се изкачи отново върху гърба на търга.

За миг се заслепи. Ала не от сякаш свъсеното слънце — бе останало зад някакви планини, които бе обагрило в розово-сапфирен цвят, — а от една ширнала се белота. Изглеждаше безкрайна, равна и еднообразна, обгръщаше всичко наоколо и достигаше до ивица мъгла, скриваща това, което се намираше отвъд.

— Според легендата, би трябвало да сме се насочили към Сребърното езеро на смъртта — изрече Деймън зад нея. Странно, в целия този студ, гласът му бе топъл — почти приятелски. — Познато още като Огледалното езеро. Но не мога да се превърна в гарван, за да разузная напред. Нещо ми пречи. А тази мъгла отпред е непроницаема за телепатична сонда.

Елена се огледа инстинктивно. Стефан все още беше в носилката и очевидно се грижеше за Бони.

— Търсиш езерото? Как ли изглежда? Искам да кажа, че мога да се сетя защо може да се нарича Сребърно или Огледално — каза тя. — Но защо на смъртта?

— Водни дракони. Поне така разправят хората, но кой ли е бил там, за да разкаже? — Деймън я погледна.

Той се погрижи за Бони, докато беше в транс, помисли си Елена. И най-последно ми говори.

— Водни... дракони? — попита тя, като се постара гласът ѝ също да прозвучи приятелски. Сякаш току-що се бяха запознали. Започваха отначало.

— Лично аз винаги съм подозирал, че става дума за кронозаври — рече Деймън. Беше точно зад нея; усещаше как прегражда ледения вятър — не, нещо повече от това. Той излъчваше облак топлина, който я обвиняваше като пашкул. Тялото ѝ спря да трепери. За пръв път девойката почувства, че може да отпусне ръцете си, които бе обвинявала около тялото си.

После усети две силни ръце да се сключват около нея и топлината се превърна в горещина. Деймън стоеше зад нея, държеше я, и изведнъж наистина ѝ стана много топло.

— Деймън — заговори тя с треперлив глас, — не можем просто...

— Там изникна някаква скала. Никой няма да ни види — предложи вампирът зад нея, за абсолютен шок на Елена. Цяла седмица не ѝ проговори — а сега това.

— Деймън, момчето в носилката точно под нас е моят...

— Принц? Тогава не се ли нуждаеш и от рицар? — Дъхът му опари ухото ѝ. Елена стоеше застинала като статуя. Но следващите му думи преобърнаха цялата ѝ вселена. — Харесваш легендата за Камелот, нали? Само че сега ти си кралицата, принцесата. Ти си се омъжила за не съвсем приказния принц, но се появява рицар, който знае дори повече от тайните ти, и те нарече...

— Той ме застави. — Елена се извърна, за да срещне тъмните очи на Деймън, макар че разумът ѝ крещеше да не продължава. — Той не изчака да чуя неговия зов. Просто... взе това, което искаше. Като господарите от своите робини. Не знаех как да се боря — тогава.

— О, не. Ти се бори, много се бори. Никога не съм виждал човешко същество да се бори толкова упорито и ожесточено. Но дори

когато се бореше, усещаше зова на сърцето ми към твоето. Опитай се да го отречеш.

— Деймън... защо сега... защо така изведнъж?

Деймън понечи да се извърне, но се отказа.

— Защото утре може да сме мъртви — рече с равен тон. — Искях да знаеш какво изпитвам към теб, преди аз... или ти да умрем.

— Но ти не си изрекъл и дума за това, какво ти изпитваш към мен. Само за това, което мислиш, че аз изпитвам към теб. Наистина съжалявам, че те ударих първия ден, когато дойдох тук, но...

— Беше великолепно! — прекъсна я буйно той. — Забрави го сега. Колкото до това, какво изпитвам — може би някой ден наистина ще имам възможност да ти го покажа.

Нещо избухна в Елена — те отново се криеха зад думите, както когато се срещнаха за пръв път.

— Някой ден? Звучи удобно. А защо не сега?

— Наистина ли го искаш?

— Нима имам навика да казвам неща, които не мисля?

Очакваше някакво извинение, няколко думи, изречени също толкова просто и искрено, както тя му говореше. Вместо това, с безкрайна нежност и без да се озърне, за да види дали някой не го гледа, Деймън обхвана с ръце лицето на Елена, увито в шал, дръпна шала под устните ѝ с палците си и леко я целуна. Леко — но не кратко и нещо в Елена ѝ нашепваше, че разбира се, тя бе чула неговия зов в мига, в който го видя, когато за пръв път долови копнежа на аурата му. Тогаваш не знаеше, че това е аура; не вярваше в съществуването на аури. Не вярваше във вампири. Беше една невежа малка глупачка...

Стефан! Звукът отекна като кристален звън в мозъка ѝ. Внезапно намери сили да се отдръпне от прегръдката и отново да погледне към носилката. Оттам нямаше никакъв признак на движение.

— Трябва да се връщам — смотолевя Елена. — Трябва да видя какво става с Бони.

— Имаш предвид какво става със Стефан — поправи я той. — Не се тревожи. Той спи спокойно, както и нашето малко момиче.

Елена се напрегна.

— Ти си им въздействал с внушението? Без да ги виждаш? — Беше безумна догадка, но устните на Деймън се изкривиха присмехулно, сякаш я поздравяваше. — Как смееш? — възмути се тя.

— Ако трябва да съм честен, не зная как смея. — Деймън се приближи отново, но Елена се извърна настрани. *Стефан!*, изпрати мислено послание.

Той не може да те чуе. Сънува те.

Елена се изненада от собствената си реакция на думите му. Деймън отново улови погледа ѝ. Нещо в нея се разтопи под силата на втренчения му черен поглед.

— Не ти въздействам с внушението; давам ти думата си — прошепна той. — Но не можеш да отречеш това, което се случи между нас последния път, когато бяхме в това измерение. — Сега дъхът му милваше устните ѝ... и Елена не се извърна настрани. Трепереше.

— Моля те, Деймън. Покажи малко уважение. Аз съм... о, *Господи! Господи!*

— Елена! Елена! Елена! Какво не е наред?

Боли — беше всичко, за което девойката можеше да мисли. Ужасна болка проряза гърдите ѝ от лявата страна. Сякаш бе пронизана в сърцето. Сподави вика си.

Елена, говори ми! Ако не можеш да ми изпращаш мислите си, говори!

— Болка... сърдечен удар... — промълви тя през скованите си устни.

— Ти си твърде млада за това. Нека да проверя.

Деймън разкопча горната ѝ дреха. Тя не можеше да стори каквото и да било, освен да мълви: „О, Господи! Боли!“.

Топлата ръка на Деймън се промъкна под кожата. Отпусна се леко вляво от средата на гръдния кош. Само камизолата делеше опипващите му пръсти от плътта ѝ. *Елена, сега ще отнема болката. Довери ми се.*

Още докато говореше, пронизващата болка намаля. Очите на Деймън се присвиха и Елена разбра, че е поел болката в себе си, за да я анализира.

— Не е сърдечен удар — заяви миг по-късно. — Напълно съм сигурен. По-скоро е — ами, сякаш си била прободена с кол. Но това е глупаво. Хмм... вече изчезна.

За Елена бе изчезнала още в мига, в който той я бе всмукал, за да я защити.

— Благодаря ти — промълви задъхано, внезапно осъзнала, че се е вкопчила в него, обзета от вледеняващ ужас, че умира. Или той ще умре.

Деймън я дари с една от редките си, широки и искрени усмивки.

— И двамата сме добре. Сигурно е било спазъм. — Сведе поглед към устните ѝ. — Заслужавам ли целувка?

— Аз... — Той я бе защитил; бе отнел ужасната болка. Как би могла да каже „не“? — Само една — прошепна.

Ръка под брадичката ѝ. Клепачите ѝ искаха да се затворят, но тя разшири очите си и не им позволи.

Когато устните му докоснаха нейните, ръката му, която я обгръщаше... някак си се промени. Вече не се опитваше да я възпре да се отдръпне, а сякаш искаше да я успокои. И когато другата му ръка се плъзна леко по краищата на косата ѝ, като мачкаше нежно меките вълни, а сетне също толкова нежно ги пригладяваше, Елена бе залята от вълна на пулсираща топлина.

Деймън не се опитваше съзнателно да я облъчва със силата на своята аура, която в момента бе пълна единствено с чувствата му към нея. Простият факт обаче беше, че макар да беше наскоро създаден вампир, той бе изключително силен и познаваше всички трикове на опитния вампир. Елена имаше чувството, че е пристъпила в чиста, спокойна вода, само за да се озове изведнъж във водовъртежа на бурно подводно течение, на което не можеше да устои; с което не можеше да се споразумее; и със сигурност не можеше да се укроти. Нямаше друг избор, освен да му се покори с надеждата, че то ще я отведе накрая на място, където щеше да може да диша и живее. В противен случай щеше да потъне... но дори тази възможност не изглеждала толкова страшна сега, когато виждаше, че опустошителната вълна е изтъкана от верига от прекрасни мигове, навързани като перлен наниз. Във всеки един от тях сияеше мъничка искра от възхищението, което изпитваше към нея: перли за смелостта ѝ, за ума ѝ, за красотата ѝ. Изглежда, нямаше дори и най-малко движение, което бе направила, най-незначителната дума, която бе изрекла, които той да не е забелязал и да не е заключил в сърцето си като съкровище.

Но тогава ние воювахме, изпрати му мисълта си Елена, съзряла в подводното течение проблясък на един миг, когато го бе проклела.

Да — казах, че си великолепна, когато си бясна. Като богиня, дошла да въдвори ред в света.

Наистина искам да въдворя ред в света. Не, в два свята: Тъмното измерение и у дома. Но не съм богиня.

Внезапно сякаш бе пометена от силна емоционална вихрушка. Тя беше една ученичка, която дори не бе завършила гимназия — и това беше отчасти заради този, който в момента я целуваше.

О, помисли за това, което научаваш по време на това пътуване! Неща, които никой друг във вселената не знае, изпрати й Деймън телепатичното си послание. А сега обърни внимание на това, което правиш!

И Елена обърна внимание, ала не защото Деймън й каза, а защото нямаше друг избор. Очите й се притвориха. Осъзна, че единственият начин да успокои този водовъртеж, бе да стане част от него, без да му се отдава, нито да насилва Деймън да го стори, а като посрещне страстта, бушуваща в подводното течение с това, което изпълваше сърцето й. В мига, в който го направи, подводната стихия се превърна във вятър, който я подхвана, и тя полетя, вместо да потъне. Не, беше по-хубаво от летене, по-хубаво от танц, това бе сбъднат блян, за който сърцето й винаги бе копняло. Извисено, омиротворено място, където никой не можеше да ги достигне, за да ги нарани или обезпокои.

И тогава, когато тя бе най-уязвима, болката се завърна отново, вряза се в гърдите й, малко вляво. Този път душата на Деймън дотолкова се бе сляла с нейната, че и той я почувства от самото начало, и Елена чу съвсем ясно фразата в съзнанието на Деймън: *Пронизването с кол е също толкова ефективно върху човешките същества, колкото и върху вампирите*, както и внезапния му страх, че това навярно бе предчувствие.

Стефан спеше дълбоко в малката, поклащаща се носилка, прегърнал Бони. Двамата бяха обвити от искряща Сила. Елена, която се бе уловила здраво за стълбата, сега се прехвърли ловко вътре. Отпусна ръка върху рамото на Стефан и той се събуди.

— Какво е това? Нещо с нея не е наред ли? — попита тя, докато третият въпрос жужеше в главата й: „Знае ли?“

Но когато Стефан вдигна зелените си очи към нея, в тях се четеше само тревога. Явно не бе нахлувал в мислите ѝ. Беше изцяло съсредоточен върху Бони. Слава Богу, че той е толкова благороден, каза си Елена за хиляден път.

— Опитвам се да я стопля — каза Стефан. — След като излезе от трансa, трепереше неистово. После спря да трепери, но тогава взех ръката ѝ и тя бе по-студена от всякога. Сега съм я обвил с черупка от топлина. Предполагам, че малко съм задрямал. Откри ли нещо? — додаде.

Открих устните на Деймън, помисли си обезумяло Елена, но се насили да пропъди спомена.

— Търсехме Сребърното езеро на смъртта — отвърна тя. — Но видяхме само белота. Снегът и мъглата сякаш бяха безбрежни.

Стефан кимна. Сетне внимателно раздели два пласта въздух и плъзна ръка под тях, за да докосне бузата на Бони.

— Стопля се — рече с усмивка.

Мина доста време, преди Стефан да реши, че Бони се е стоплила достатъчно. Тогава отстрани „топлинната черупка“ около нея и я положи върху едната пейка, докато двамата с Елена се настаниха на другата. Най-сетне Бони въздъхна, примигна и отвори очи.

— Задрямала съм — оповести, очевидно съзнаваща, че е минало известно време.

— Не точно — рече Елена. Гласът ѝ бе нежен и успокояващ. Да видим, как би постъпила Мередит? — Ти беше в транс, Бони. Спомняш ли си нещо от това?

— За съкровището ли? — попита приятелката ѝ.

— За това, за какво е предназначено съкровището — вметна Стефан тихо.

— Не... не...

— Ти каза, че това е Последната полунощ — заяви Елена. Доколкото си спомняше, Мередит беше доста пряма. — Но ние мислим, че говореше за Фелс Чърч — додаде припряно, като видя ужаса, надигнал се в очите на Бони.

— Последната полунощ, а след това няма утро — промълви Бони. — Мисля... чух някой да казва тези думи. Но нищо повече.

Беше плашлива като диво жребче. Елена ѝ напомни за разликата в хода на времето между двата свята, ала това изглежда не я успокои.

Накрая Елена просто седна до нея и я прегърна.

Главата ѝ се въртеше от мислите за Деймън. Той ѝ бе простил. Това беше добре, макар че му бе нужно известно време за това. Ала истинското послание беше, че той е готов да я споделя. Или поне е готов да признае, че би желал да спечели благоволението ѝ. И ако добре го познаваше, ако тя някога се съгласи — О, Боже, той можеше да убие Стефан. Отново. В крайна сметка тъкмо това бе направил, когато Катрин е имала същите чувства.

Елена никога не би могла да мисли за него, без да изпита копнеж. Никога не би могла да мисли за него, без да мисли за Стефан. Нямаше представа какво да прави.

Бе загазила яко.

— Хей! — извика Деймън отвън. — Някой видя ли това?

Само Елена го бе видяла. Стефан и Бони бяха със затворени очи; Бони беше увита в одеяла и сгушена до Елена. Бяха спуснали всички завеси на носилката, с изключение на една.

Но Елена гледаше през единствения прозорец и бе видяла как наоколо се стели мъгла — отначало като на фъндъци, постепенно се съгъстяваше в дълги воали, докато накрая отвсякъде ги обгърнаха все едно плътни одеяла. Струваше й се, че съзнателно са били отрязани дори от опасното Тъмно измерение, че преминават границата към едно място, за което не би трябвало да знаят, още по-малко да влизат.

— Откъде сме сигурни, че се движим в правилна посока? — изкрещя Елена към Деймън, след като Стефан и Бони се събудиха. Радваше се, че отново може да говори.

— Търгите знаят — извика й Деймън в отговор. — Веднъж, след като им е дадена посока, те я следват, докато някой не ги спре или...

— Или какво? — викна Елена.

— Или докато стигнем до някое такова място.

Очевидно беше уловка, но нито Елена, нито Стефан имаха сили да устоят на изкушението — особено след като спря търгът, който яздеха.

— Остани тук — заръча Елена на приятелката си. Бутна завесата и установи, че гледа доста отвисоко към бялата земя. Боже, тези търги наистина бяха големи. В следващия миг Стефан вече бе на земята и протягаше ръце към нея.

— Скачай!

— Не можеш ли да дойдеш горе и да прелетим заедно разстоянието до долу?

— Съжалявам, но нещо в това място възпира Силата.

Елена не изгуби време в размишления. Хвърли се във въздуха, а Стефан я улови. Тя се вкопчи инстинктивно в него и почувства познатото спокойствие на прегръдката му.

— Хайде да погледнем това — подкани я Стефан.

Стигнаха до мястото, където земята свършваше и мъглата се разделяше като завеси от двете страни. Точно пред тях се виждаше замръзнало езеро. Сребристо замръзнало езеро с почти идеално кръгла форма.

— Огледалното езеро? — попита Деймън и наклони глава на една страна.

— Винаги съм смятал, че е измислица — промълви Стефан.

— Добре дошъл в света на приказките на Бони.

Огледалното езеро представляваше огромно замръзнало водно пространство, образувало дебел лед точно под краката им, или поне така изглеждаше. Наистина приличаше на огледало — дамско огледало, след като си духнал леко върху него.

— Но какво ще стане с търгите? — попита Елена, или по-скоро прошепна. Несъзнателно шепнеше. Притихналото езеро я потискаше, както и отсъствието на всякакви природни звуци: не се чуваха песни на птици, нито шумолене сред храстите — нямаше никакви храсти! Никакви дървета! Само мъгла, заобикаляща от всички страни замръзналата вода.

— Търгите — повтори малко по-високо Елена. — Те не могат да ходят върху това!

— Зависи колко е дебел ледът — изтъкна Деймън и я озари със сияйната си усмивка. — Ако е достатъчно дебел, за тях ще е като вървенето по земята.

— А ако не е?

— Хмм... Дали търгите умеят да плуват?

Елена го стрелна раздразнено с поглед и се извърна към Стефан.

— Ти какво мислиш?

— Не зная — отвърна Стефан замислено. — Те са много големи животни. Нека да попитаме Бони за децата в приказката.

Бони, все още увита в одеяла, бе започнала да събира ледени късчета, докато вървяха. Погледна мрачно езерото.

— В историята нямаше подробности — каза тя. — Само се казваше, че слизат надолу, надолу, надолу, и че трябва да преминат изпитания за смелостта си и... и... интелекта... преди да стигнат там.

— За щастие — усмихна се Деймън, — аз притежавам достатъчно количество и от двете, за да компенсирам липсата им у

брат ми...

— Престани, Деймън! — избухна Елена. В мига, в който зърна усмивката, се извърна към Стефан, притегли го надолу към себе си и започна да го целува. Знаеше, че Деймън ще ги види, когато се обърне отново към тях — тя и Стефан, сключени в прегръдка, Стефан, който едва ли съзнаваше всичко казано. Поне можеха да се докосват с мислите си. Освен това беше много любопитно, каза си Елена, да усеща топлите устни на Стефан, когато всичко наоколо в света е студено. Погледна набързо към Бони, за да се увери, че не я е разстроила, но момичето изглеждаше доста весело.

И колкото повече отблъсквам Деймън, толкова тя е по-щастлива, помисли си Елена. О, Господи... това вече е проблем.

— Бони, трябва спокойно да избереш — заговори Стефан тихо. — Не се опитвай да използваш смелостта или интелекта си, или каквото и да било. Осланяй се само на инстинкта и чувствата си.

Бони се извърна към търгите, после погледна към езерото.

— Оттук — заяви тя без колебание и посочи право през езерото.

— По-добре да вземем в раниците някои от загарящите камъни, гориво и неприкосновен хранителен запас — каза Стефан. — Така, ако се случи най-лошото, ще разполагаме поне с най-необходимото.

— А и така ще намалим товара на търгите — изтъкна Елена, — макар и малко.

Струваше им се престъпление Бони да носи раница, но тя настоя. Накрая Елена напълни една само с топли, удивително леки кожени дрехи. Останалите носеха кожи, храна и тор — изсушени животински изпражнения, които от сега нататък щяха да са единственото им гориво.

Отначало беше трудно. Елена бе имала две преживявания върху лед и имаше причина да е предпазлива — но едно от тях едва не беше фатално за Мат. Тя беше готова да скочи и да се завърти при всяко изпукване — признак, че ледът се пропуква. Но нямаше изпуквания; нито плисък на вода около ботушите ѝ.

Всъщност търгите сякаш бяха най-пригодени да вървят по замръзнал лед. Краката им бяха все едно с въздушни възглавници и можеха да се разпростират още почти наполовина от нормалния им размер, като по този начин не оказваха прекалено силен натиск върху леда.

Прекосяването на езерото по този начин ставаше бавно, но Елена не виждаше нищо застрашително. Това беше най-гладкият и хлъзгав лед, върху който някога бе стъпвала. Ботушите ѝ сякаш сами искаха да се пързаят.

— Хей, вижте! — Бони се носеше, все едно се намираше върху ледена пързалка — напред, назад и настрани. — Много е забавно!

— Не сме тук за забавление! — изкрещя ѝ Елена. Страшно ѝ се искаше и тя да опита, но се боеше да не нареже леда — дори да го одраска. Освен това Бони изразходваше два пъти повече енергия, отколкото бе нужно.

Смяташе да извика на Бони и да ѝ го каже, когато Деймън с раздразнен глас изтъкна всичко, което бе мислила и тя, та дори и още няколко подробности.

— Не сме тръгнали на увеселително пътешествие — изрече рязко, — а заради съдбата на града ви.

— Сякаш на теб ти пука — промърмори Елена, обърна му гръб и докосна ръката на нещастната Бони. Искеше едновременно да утеши приятелката си и да постави Деймън на мястото му. — Бони, усещаш ли нещо магическо в това езеро?

— Не. — Но в следващия миг изглежда въображението на Бони заработи на високи обороти. — Но може би тъкмо тук се събират мистериите на двете измерения и използват леда като истинско вълшебено огледало, за да виждат далечни места и разни други неща.

— А може би и двете — съгласи се Елена, тайно развеселена, но Бони кимна сериозно.

И тогава се чу. Звукът, който Елена чакаше.

Не беше далечен тътен, който можеше да се пренебрегне или обсъди. Вървяха на една ръка разстояние един от друг, за да не натоварват леда, а търгите ги следваха от двете страни — като ято гъски без водач.

Този шум беше ужасяващо изпукване, като пистолетен изстрел. Разнесе се още веднъж почти веднага, като плющене на камшик, последвано от трошене.

Идваше отляво на Елена, откъм страната на Бони.

— Пързай се, Бони! — изкрещя Елена. — Пързай се колкото може по-надалеч. Извикай, когато видиш земя.

Бони не попита нищо. Понесе се напред като олимпийска състезателка по кьнки бягане, а Елена бързо се извърна.

Беше Бираз, животното, за което Елена бе разпитала Пелат. Единият ѝ заден крак бе хлътнал в леда, а докато се опитваше да го измъкне, все повече лед се пукаше.

Стефан! Чуваш ли ме?

Едва. Идвам при теб.

Да — ела достатъчно близо, за да въздействаш върху търга.

Да въздействам върху...?

Накарай я да се успокои, опитай се да я упоиш, каквото и да е. Тя троши леда, а така ще е още по-трудно да я измъкнем!

Този път имаше пауза, преди да дойде отговорът на Стефан. Обаче тя знаеше, по едва доловимото ехо, че той говори телепатично с някой друг. Добре, любима, ще го направя. *Ще се погрижа и за търгите. Ти последвай Бони.*

Той лъжеше. О, не че лъжеше, но криеше нещо от нея. Деймън беше този, на когото изпращаше мислите си. Те ѝ се подиграваха. Нямаха намерение да помогнат.

В този миг тя чу пронизителен писък — не много далеч. Бони бе изпаднала в беда — не! Бони бе открила земя!

Елена не губи нито секунда. Захвърли раницата върху леда и се плъзна по леда обратно към търга.

Ето го, толкова огромен, толкова нещастен, толкова безпомощен. Създанието, което ги бе превело в безопасност до тук, предпазвайки ги от дяволските чудовища в Тъмното измерение — огромното му туловище сега се бе обърнало срещу него. Елена усети как гърдите ѝ се стягат, все едно носеше корсет.

Но докато го наблюдаваше, животното се успокояваше. Тя се отказа от опитите да измъкне левия му заден крак от леда, но по този начин спря и по-нататъшното напукване на леда.

Сега Бираз се бе привела, опитвайки се да попречи останалите ѝ три крака да потънат. Проблемът беше, че се опитваше прекалено усилено, а нямаше откъде да се оттласне, тъй като наоколо нямаше нищо друго, освен пропукващ се лед.

— Елена! — Стефан сега бе съвсем наблизо. — Не приближавай!

Но докато го изричаше, тя видя Знак. Само на няколко метра върху леда лежеше остенът, който Пелат използваше, за да подкара

животните.

Вдигна го, без да спира да се пързая, и тогава съзря и втория Знак. Червеното сено и оригиналното покривало за сеното — огромна мушама — лежаха зад търга. Заедно образуваха широка пътека, която не беше нито мокра, нито хлъзгава.

— Елена!

— Ще стане лесно, Стефан!

Девојката измъкна чифт сухи чорапи от джоба си и ги опъна върху ботушите. Пъхна остена в колана си. После се впусна в бягането на живота си.

Ботушите ѝ бяха кожени, отдолу с нещо като кече, а в комбинация с чорапите, се захващаха за мушамата и я изтласкваха напред. Тя се наведе, искаше ѝ се Мередит да е тук и да остави на нея да се справя с всичко, но в същото време приближаваше все повече. После видя края на мушамата и зад него плуващите късове лед.

Прецени, че не е невъзможно да се изкачи върху търга. Задницата му бе ниско долу, приличаше на динозавър, потопен до половината в асфалтова яма, но после гръбнакът му плавно се издигаше. Ако можеше по някакъв начин да се приземи там...

Две стъпки до скока. Една стъпка до скока.

СКОК!

Елена се оттласна с десния крак, прелетя във въздуха за цяла една вечност и... падна във водата.

Мигом се намокри цялата от главата до петите, а шокът от ледената вода бе непоносим. Все едно стотици ледени шишове се забиха в нея. Полепналата по лицето ѝ мокра коса я заслепи, отне дъха ѝ, сякаш вселената замря.

С последно усилие на волята успя да отлепи косата от устата и очите си. Осъзна, че се намира съвсем малко под повърхността на водата. Трябваше само малко да се изтласка нагоре, докато устата ѝ изскочи на повърхността и поеме глътка от божествения въздух. След това се закашля.

Първия път, помисли си тя, спомняйки си старото суеверие, че давящият се ще се надигне три пъти, а после ще потъне завинаги.

Ала колкото и да беше странно, тя не потъна. В бедрото ѝ пулсираше тъпа болка, но тя не потъваше.

Бавно, много бавно осъзна какво се е случило. Беше пропуснала задницата на търга, но се бе приземила върху дебелата опашка на влечугото. Една от назъбените перки я бе порязала, но иначе беше стабилна.

Така че... сега... трябваше само да се изкачи върху търга, заключи бавно. Всичко изглежда ставаше бавно заради ледените късове, които плуваха около раменете ѝ.

Елена вдигна ръката си в кожена ръкавица и се протегна към съседната стърчаща перка. Въпреки че мокрите ѝ дрехи бяха натежали, в същото време водата поддържаше част от тежестта ѝ и Елена успя да се издигне до следващата перка. И до следващата. И накрая се показва задницата — сега трябваше да бъде много внимателна, защото повече нямаше къде да се хване. Вместо това се улови за дръжките на седлото, лявата ѝ ръка напипа нещо. Скъсан ремък от тези, с които бе закрепено платнището със сеното.

Лоша идея, както се оказа впоследствие.

За няколко минути, които определи като най-ужасните в живота си, бе засипана със сено, бомбардирана с камъни и почти задушена от прахта на стари животински изпражнения.

Когато накрая всичко свърши, тя се огледа, кашляйки и кихайки, и откри, че все още е върху търга. Остенът се бе счупил, но бе останало достатъчно, за да го използва. Стефан питаше като обезумял, на глас и телепатично, дали е добре. Бони се пързеляше напред-назад като феята Тинкърбел, докато Деймън я обсипваше с ругатни и крещеше да се върне на земята и да остане там.

Междувременно Елена се придвижваше сантиметър по сантиметър по задницата на търга. Пропълзя покрай смачканата кошница с провизиите. Най-накрая стигна до най-издигнатата част от гърба на животното и се нагласи точно зад огромната му глава, там, където би трябвало да седи ездачът.

Мушна с остена търга зад ушите.

— Елена! — извика Стефан, а след това ѝ изпрати телепатично: *Елена, какво се опитваш да направиш?*

— Не зная! — изкрещя му тя в отговор. — Опитвам се да спася търга!

— Не можеш! — Деймън прекъсна отговора на Стефан с глас, съпернически по студенина и скованост с това зловещо място.

— Тя може да се справи! — заяви пламенно Елена. Тъкмо защото самата тя се съмняваше дали животното би могло. — Можете да ѝ помогнете, като дръпнете юздата.

— Няма смисъл! — викна Деймън, завъртя се кръгом и се отдалечи бързо в мъглата.

— Аз ще се опитам. Хвърли я пред нея — рече Стефан.

Елена му хвърли плетената юзда колкото можа по-надалеч. Стефан трябваше да изтича до края на леда, за да я сграбчи, преди да падне. После я вдигна триумфално:

— Улових я!

— Добре, дърпай! Дай ѝ посока за начало!

— Разбрано!

Елена отново смушка Бираз зад дясното ухо. Откъм животното се разнесе приглушено буботене, после нищо. Елена виждаше, че Стефан дърпа силно юздата.

— Хайде — заповяда Елена и шибна силно търга с остена.

Търгът повдигна гигантския си крак, отпусна го напред върху леда и се напрегна. В същия момент Елена го плесна зад лявото ухо.

Това бе критичният момент. Ако успее да попречи на Бираз да строши леда между задните си крака, навярно имаха шанс.

Търгът повдигна колебливо задния си ляв крак и го протегна, докато не допря леда.

— Добре, Бираз! *Сега!* — извика Елена. Сега, ако Бираз само малко се плъзне напред...

Изведнъж под нея сякаш се разместиха всички пластове. За няколко минути девойката си помисли, че може би Бираз е хлътнала в леда с четирите си крака. После яростното люлеене се успокои и внезапно, като в просъница, Елена разбра, че са успели.

— Леко сега, леко — подвикна на животното, докато го смушкваше леко с остена. И бавно, тромаво, Бираз запристъпя напред. Докато вървеше, куполовидната ѝ глава се спускаше все по-ниско и по-ниско. Стигна до самия край на гъстата мъгла и ледът отново се пропука. Но този път затъна само няколко сантиметра, преди да стъпи върху калта край брега.

Още няколко крачки и щяха да се озоват върху твърда земя. Елена пое дълбоко дъх, за да сподави вика си, когато огромната глава на търга се наведе рязко и тя се плъзна скоростно надолу до мястото,

където се извиваха бивните. Някак си се промуши между тях, след което излетя от хоботите на Бираз.

— Това, което направи, беше безсмислено — разнесе се гласът на Деймън някъде от мъглата до нея. — Да рискуваш живота си.

— Какво и-имаш пред вид с това, че е б-безсмис-лено? — настоя да узнае Елена. Не беше изплашена, а по-скоро замръзваше.

— Животните така или иначе ще умрат. Едва ли ще успеят да преодолеят следващото изпитание, а дори и да можеха, на това място нищо не расте. Вместо бърза и чиста смърт във водата, те ще умрат от глад, при това бавно.

Елена не каза нищо; единственият отговор, който ѝ хрумна, беше: „Защо не ми каза по-рано?“ Беше спряла да трепери, което беше добре, защото само до преди миг имаше чувството, че тялото ѝ ще се разпадне.

Дрехите, помисли си смътно. Това беше проблемът. Със сигурност навън, на открито, не можеше да е толкова студено, колкото във водата. Дрехите я караха да усеща много по-голям студ.

Започна да ги сваля бавно с вцепенените си пръсти. Първо разкопча коженото яке. Нямаше цип, само копчета. Това бе истинско затруднение. Пръстите ѝ бяха ледени късове и едва се подчиняваха на волята ѝ. Но все някак успя да се разкопчае и кожената дреха падна на земята с приглушен звук. Заедно с нея падна и кожената подплата. Пфу! Миризма на мокра козина. Стига, сега трябва да...

Но не можеше. Не можеше да направи нищо, защото някой държеше ръцете ѝ. Изгаряше ръцете ѝ. Онези ръце я дразнеха, но поне знаеше на кого принадлежат. Бяха твърди и много нежни, но и много силни. Всичко това означаваше Стефан.

Бавно повдигна главата си, от която капеше вода, за да помоли Стефан да спре да гори ръката ѝ.

Ала не можа. Защото върху тялото на Стефан беше главата на Деймън. Наистина забавно. Беше виждала доста неща, които вампирите можеха да правят, но не бе виждала да си разменят главите.

— Стефан-Деймън... моля те, спри — изхъхри между истеричните пристъпи на смях. — Боли. Много е горещо!

— Горещо? Искаш да кажеш, че си замръзнала. — Сръчните, изгарящи ръце разтриваха яростно нейните, бутнаха главата ѝ назад, за да разтрият страните ѝ. Остави им се, защото единственото разумно

обяснение беше, че ако това бе главата на Деймън, то ръцете са на Стефан. — Студено ти е, но не трепериш? — прозвуча отнякъде суровият глас на Деймън.

— Да, значи трябва да признаеш, че се стоплям. — Елена не се чувстваше много стоплена. Осъзна, че все още е облечена в дълга кожена дреха, която стигаше до коленете ѝ, под кожените панталони. Хвана непохватно колана си.

— Не се стопляш. Преминаваш във втората фаза на измръзването. И ако не се изсушиш и не се стоплиш веднага, ще умреш. — Решително, но не грубо наведе брадичката ѝ, за да погледне в очите ѝ. — В момента не си на себе си, бълнуваш — разбираш ли ме, Елена? Трябва наистина да те стоплим.

Топлината беше нещо толкова смътно и далечно, както животът, преди да срещне Стефан. Но бълнуването беше нещо, което разбираше. Това не беше хубаво. Но какво можеше да стори, освен да се изсмее?

— Добре. Елена, почакай само за миг. Нека да намеря... — След секунда се върна. Не достатъчно бързо, за да ѝ попречи да свали кожената туника до кръста си, но достатъчно бързо, преди да смъкне камизолата.

— Ето. — Той съблече влажната кожена дреха и уви друга, топла и суха, направо върху камизолата.

След миг или два тя започна да трепери.

— Браво, това е моето момиче! — каза гласът на Деймън и продължи: — Не се съпротивлявай, Елена. Опитвам се да спася живота ти. Това е всичко. Няма да се опитвам да направя нищо друго. Обещавам ти.

Елена не проумяваше. Защо би си помислила, че Деймън — това трябва да е Деймън, реши тя — ще иска да я нарани?

Макар че понякога можеше да бъде наистина гаден...

И сваляше дрехите ѝ.

Не. Това не биваше да се случва. Определено не. Особено след като Стефан е някъде наблизо.

Но в този момент Елена трепереше толкова силно, че не можеше да говори.

И сега, когато беше по бельо, той я караше да легне върху кожата, подпъхваше други кожи около нея. Девојката не разбираше

нищо от случващото се, ала започваше да ѝ се струва, че нищо няма значение. Носеше се някъде извън тялото си и наблюдаваше с безразличие ставащото.

Тогава друго тяло се плъзна под кожата. Тя отскочи бързо назад от мястото, където блуждаеше. За миг зърна голите си гърди. В следващия миг топло, силно тяло се плъзна до нея в импровизирания спален чувал. Топли мускулести ръце се обвиха около нея, пречеха ѝ да се отдели от тялото си.

Чу неясно през мъглата гласа на Стефан.

— *Какво, по дяволите, правиш?*

— Съблечи се по бельо и легни от другата страна — нареди Деймън. Гласът му не беше сърдит, а съвсем спокоен. — Елена умира — додаде кратко. Последните две думи изглежда подействаха на Стефан, макар че Елена не можеше да ги различи. Стефан не мърдаше, само дишаше тежко, с широко отворени очи.

— Дватамата с Бони събирахме сеното и топливото и сме добре.

— Вие сте се движили, облечени с дрехи, които са ви държали топло. Тя е била потопена в ледена вода, а после е стояла неподвижно — високо във въздуха. Дадох заповед на другия търг да начупи клони от изсъхналите дървета наоколо, за да се опитам да запаля огън. А сега се пъхни по-бързо при нея, Стефан, и стопли тялото ѝ, иначе ще я превърна във вампир.

— Ннн — опита се да промълви Елена, но Стефан изглежда не разбра.

— Не се тревожи — продължи Деймън. — Той ще те стопли от другата страна. Още не е нужно да ставаш вампир. За Бога! — избухна внезапно. — Що за принц си избрала!

— Опитваш се да я сложиш в термочувал? — Гласът на Стефан беше тих и напрегнат.

— Разбира се, че това се опитвам, тъпако! Отвъд Огледалното езеро не действа никаква магия, с изключение на телепатията.

Елена нямаше усещане за времето, ала изведнъж от другата ѝ страна едно познато тяло се притисна до нейното.

Елена? Елена?, прозвуча директно в главата ѝ. *Добре си, нали, Елена? Не ме е грижа дали си правиш шега с мен. Но наистина си добре, нали? Само ми кажи това, любима.*

Елена не бе в състояние да му отговори.

До слуха ѝ едва-едва достигнаха откъслечни думи:

— Бони... отгоре ѝ и... да я опаковаме като сандвич от двете страни.

Притъпените ѝ сетива раздвижиха усещането ѝ за допир: малко тяло, почти безтегловно, като пухкаво одеяло, се притисна към нейното. Някой плачеше, върху шията ѝ капеха сълзи. И топлина от двете ѝ страни.

Спя с други котета, помисли си тя, докато се унасяше. Може да сънувам хубав сън.

— Искан ми се да зная как са те — каза Мередит в един от промеждутъците, докато крачеше из стаята.

— На мен пък ми се ще те да знаят как сме ние — рече Мат уморено и залепи поредното тънко картонче върху прозореца. После още едно.

— Знаете ли, скъпи мои, миналата нощ в съня ми постоянно звучеше детски плач — изрече госпожа Флауърс бавно.

Мередит се извърна сепнато.

— Аз също! Звучеше, сякаш е на предната веранда. Но бях твърде уморена, за да ставам.

— Това може да означава нещо — или да не означава нищо. — Госпожа Флауърс се намръщи. Възвираше вода от чешмата за чая. Токът ту светваше, ту гаснеше. По-рано същия ден Мат и Сейбър отидоха до пансиона, за да вземат най-важните инструменти на госпожа Флауърс — билките ѝ за чай, компреси и лапи. Не му даде сърце да ѝ каже за състоянието на пансиона, нито какво бяха направили онези ларви малахи с него. Наложил му се да открие разхлабена дъска в гаража, за да влезе в кухнята. Вече нямаше трети етаж, а от втория бе останало много малко.

Поне не се натъкна на Шиничи.

— Искан да кажа, че може би там има истинско дете — продължи Мередит.

— И е било там само през цялата нощ? Звучи ми като някое от зомбитата на Шиничи — заяви Мат.

— Може би, а може би не. Госпожо Флауърс, имате ли някаква представа по кое време чухте плача? По-рано през нощта или по-късно?

— Чакай да помисля, скъпа. Струва ми се, че го чувах всеки път, щом се събудех — старите хора се будят доста често.

— Аз го чух на разсъмване — но обикновено първите няколко часа спя, без да сънувам, и се будя рано.

Госпожа Флауърс се извърна към Мат.

— Ами ти, скъпи Мат? Чул ли си някакъв звук, подобен на плач?

— Стори ми се, че чух нещо, което приличаше на шепот на вятъра и стонове, около полунощ — отвърна Мат, който напоследък нарочно се преуморяваше с работа, за да спи непробудно поне шест часа през нощта.

— Явно през цялата нощ сме имали призрак, скъпи мои — заключи госпожа Флауърс спокойно и им наля по чаша горещ чай.

Мат видя как Мередит го погледна притеснено — но Мередит не познаваше госпожа Флауърс толкова добре като него.

— Не мислите наистина, че е било призрак — заяви той сега.

— Не, не мисля. Мама не е казала нито дума за това, а и това е твоята къща, скъпи Мат. Доколкото зная, в миналото тук не е имало нито ужасни убийства, нито страховити тайни. Да видим... — Затвори очи, докато Мат и Мередит отпиваха от чая си. След малко отвори очи и им се усмихна озадачено.

— Мама каза да претърсим къщата за призрак. След това да слушаме внимателно какво ще ни каже.

— Добре — кимна Мат с непроницаемо изражение на лицето. — След като това е моята къща, предполагам, че е най-добре аз да я претърся. Но кога? Дали да навия часовника за определен час?

— Мисля, че е най-добре да дежурим на смени — предложи госпожа Флауърс.

— Добре — съгласи се Мередит незабавно. — Аз ще поема среднощната смяна, от полунощ до четири сутринта. Мат може да застъпи пръв; госпожо Флауърс, вие можете да поемете ранната сутрешна смяна, а следобед да подремнете, ако искате.

Мат се смути.

— Защо просто не разделим смените на две, а вие двете да си поделите едната? А аз — другата.

— Защото, скъпи Мат — осведоми го Мередит, — ние „не желаем да бъдем третираны като дами“. И не спори — вдигна бойното копие, — защото аз съм тази, която е с тежкото бойно снаряжение.

Нещо тресеше стаята. Тресеше и Мат заедно с нея. Все още не съвсем разсънен, той пхна ръка под възглавницата и измъкна револвера. Една ръка го грабна и той чу глас:

— Мат! Аз съм, Мередит! Събуди се, чуваш ли? Замаяният Мат се пресегна към ключа на лампата.

Отново го възпряха силни, тънки и студени пръсти.

— Никаква светлина — прошепна Мередит. — Звукът е съвсем слаб, но ако дойдеш тихо с мен, ще можеш да го чуеш. Плачът.

Това напълно разсъни Мат.

— Сега ли?

— Сега.

Като се опитваше да стъпва безшумно надолу по тъмния коридор, Мат последва Мередит към дневната на долния етаж.

— Шшт! — предупреди го момичето. — Слушай!

Мат се заслуша. Наистина чуваше тих плач и може би някакви думи, но не му прозвучаха като звуци, издавани от призрак. Долепи ухо до стената и пак се заслуша. Плачът се усили.

— Имаме ли фенерче? — попита Мат.

— Аз имам две, скъпи мои. Но това е най-опасното време на нощта. — Госпожа Флауърс беше сянка в мрака.

— Моля ви, дайте ни фенерчетата — рече Мат. — Не мисля, че нашият призрак е много свръхестествен. Всъщност колко е часът?

— Около един без двацет след полунощ — отвърна Мередит. — Но защо смяташ, че не е свръхестествен?

— Защото мисля, че живее в сутерена — заяви Мат. — Струва ми се, че е Коул Рийс. Хлапето, което изяде морското си свинче.

Десет минути по-късно, въоръжени с бойния кол, две фенерчета и придружени от Сейбър, заловиха призрака.

— Не съм искал да сторя нищо лошо — проплака Коул, когато го примамиха на горния етаж с обещания за бонбон и „вълшебен“ чай, който ще му позволи да заспи.

— Не съм повредил нищо, честно — изломоти момчето с пълна уста, докато унищожаваше едно след друго шоколадовите дражета от неприкосновените им запаси за спешни случаи. — Изплашен съм, че той е по петите ми. Защото, след като ми лепна онази хартийка, вече не

мога да го чувам в главата си. А след това дойдохте тук — посочи към къщата на Мат, — а тъй като имате амулети, реших, че е по-добре да остана вътре. Или това ще бъде и моята Последна полунощ.

Дрънкаше несвързано, но последните му думи сепнаха Мат.

— Какво искаш да кажеш, че и за теб ще е Последна полунощ?

Коул го изгледа ужасено. Разтопеният шоколад по устните му напомни за последния път, когато бе видял хлапето.

— Ти знаеш, нали? — заекна момчето. — За полунощите? За обратното броене? Дванайсет дни до Последната полунощ? Единайсет дни до Последната полунощ? И сега... дели ни само един ден до Последната полунощ... — Отново се разхлипа, макар да не спираше да тъпче шоколад в устата си. Беше ясно, че е гладувал.

— Но какво ще се случи през Последната полунощ? — попита Мередит.

— Ти знаеш, нали? Това е времето, когато... ти знаеш. — Беше влудяващо, но явно Коул си мислеше, че го изпитват.

Мат сложи ръка върху рамото на момчето и за свой ужас усети кокалите му под пръстите си. Хлапето наистина е гладувало, помисли си той и му прости за всички изядени шоколадови дражета. Очите му срещнаха тези на госпожа Флауърс и тя тутакси се запъти към кухнята.

Но Коул не отговаряше; мърмореше нещо нечленоразделно. Мат се застави да натисне малко кокалестите рамене на момчето.

— Коул, говори по-високо! Какво означава тази Последна полунощ?

— Ти знаеш. Тогава... всички деца... ти знаеш, те чакат и в полунощ... ще вземат ножове или пистолети. Ти знаеш. И ние ще влезем в стаите на родителите си, докато спят и... — Коул замълча отново, но Мат забеляза, че накрая се изтърва и каза „ние“ и „нашите“.

— Децата ще убият родителите си, така ли? — заговори Мередит със спокойния си, овладян глас.

— Той ни показва къде да кълцаме или мушкаме с ножа. Или ако има пистолет...

Мат бе чул достатъчно.

— Можеш да останеш... в сутерена — прекъсна го той. — Ето ти няколко амулета. Залепи си ги, ако сметнеш, че си в опасност. — Даде на Коул дял пакет със самозалепващи се листчета.

— Само не се страхувай — добави Мередит, а госпожа Флауърс се появи с чиния с печени наденички и пържени картопки за Коул. Всеки друг път уханието на храна щеше да събуди глада на Мат.

— Също като на онзи остров в Япония — каза той. — Шиничи и Мисао ще го предизвикат и тук, ще го направят отново.

— Времето ни изтича. Всъщност вече е денят на Последната полунощ — приближава един и половина сутринта — изтъкна Мередит. — Разполагаме с по-малко от двайсет и четири часа. Или трябва да напуснем Фелс Чърч, или да организираме някаква съпротива.

— Съпротива? Без Елена, Деймън или Стефан? — възкликна Мат. — Ще бъдем избити. Не забравяйте шериф Мосбърг.

— Той не е имал това. — Мередит подхвърли бойното копие във въздуха, улови го ловко и го подпря отстрани до тялото си.

Мат поклати глава.

— Шиничи пак ще те убие. Или някое малко хлапе с полуавтоматично оръжие от дрешника на баща си.

— Трябва да направим нещо.

Мат се замисли. Главата му пулсираше.

— Когато отидох за билките, взех и звездната сфера на Мисао — рече накрая.

— Шегуваш се! Нима Шиничи още не я намерил?

— Не. И навярно бихме могли да направим нещо с нея.

Мат погледна към Мередит, която се извърна към госпожа Флауърс.

— Какво ще кажете да излеем малко от течността на различни места във Фелс Чърч? — предложи възрастната жена. — Само по капка тук и там? Бихме могли да помолим Силата вътре в сферата да закриля града. Може би ще ни чуе.

— Точно това бе и първоначалната причина, поради която искахме да се сдобием със звездните сфери на Шиничи и Мисао. Според легендата звездните сфери контролират собствениците си.

— Това може и да е остарял начин на мислене, но аз съм съгласен.

— Тогава нека го направим сега.

Докато останалите двама чакаха, Мат отиде да донесе звездната сфера. Вътре бе останала съвсем малко течност на дъното.

— След Последната полунощ тя смята да я напълни догоре с жизнената сила на новите си жертви, чийто живот ще отнеме — промълви Мередит.

— Е, няма да има подобна възможност — заяви Мат решително. — Когато свършим, ще унищожим сферата.

— Но сигурно трябва да побързаме — допълни Мередит. — Да вземем и някое оръжие: нещо сребърно, нещо дълго и тежко като ръжен или маша, или лопата за камина. Малките зомбита на Шиничи няма да са щастливи — а и знае ли някой кой му помага?

Елена се събуди схваната и притисната от всички страни. Нямаше накъде да се обърне. Но това не бе изненадващо. Изглежда, върху нея имаше още трима души.

Елена? Чуваш ли ме?

Стефан?

Да! Ти си будна?

Тясно ми е... и горещо.

Дай ни минута и повече няма да ти е тясно, прекъсна ги различен глас. Елена усети, че Деймън се отмества. На неговото място се изтърколи Бони.

Но Стефан се притисна за миг към нея. *Елена, съжалявам. Не разбрах в какво състояние си. Благодаря на Бога за Деймън. Можеш ли да ми простиш?*

Въпреки горещината, девойката се сгуши по-близо до него. *Ако и ти ми простиш, задето изложих всички на опасност. Направих го, нали?*

Не зная. И не ме интересува. Зная единствено, че те обичам.

Минаха няколко минути, преди Бони да се събуди.

— Хей! Каа-кво правиш в леглото ми? — попита вяло. — Ставам от него — отвърна Елена и се опита да се претърколи и да стане. Светът се залюля пред очите ѝ. Беше замаяна и натъртена. Но Стефан, който бе само на няколко сантиметра от нея, я подхвана и я изправи, когато започна да пада. Помогна ѝ да се облече, без да я кара да се чувства като бебе. Огледа раницата ѝ, която, за щастие, не бе потънала във водата, и извади всички тежки предмети отвътре. Сложи ги в своята.

Елена се почувства много по-добре, след като хапна и видя търгите — и двата — също да се хранят; всеки един протягаше големите си двойни хоботи, за да отчупи парчета клони от голите дървета, или изтребваше снега, за да намери отдолу изсъхнала трева. В крайна сметка явно нямаше да умрат от глад.

Елена съзнаваше, че всички я гледат, за да преценят дали ще има сили за нещо повече през този ден. Побърза да изпие чая си, стоплен върху огъня от запаления сух тор, опитвайки се да прикрие треперенето на ръцете си.

— И така, какво е следващото? — попита с най-веселия си глас.

Как се чувстваш?, попита я Стефан.

— Малко натъртена, но ще се оправя. Предполагам, че всички очакват да се разболея от пневмония, но дори не кашлям.

Деймън, след като изгледа Стефан изпод тежките си клепачи, взе двете ѝ ръце и се вгледа в нея. Тя не можеше — не смееше — да срещне погледа му, затова се фокусира върху Стефан, който я гледаше успокоително.

Накрая Деймън пусна рязко ръцете ѝ.

— Проникнах в нея колкото можах по-надълбоко. Ти би трябвало да знаеш колко точно — додаде към Стефан. — Тя е в добро състояние, носът ѝ е влажен, а косъмът ѝ блести като на млада кобилка.

Лицето на Стефан потъмня, сякаш се канеше да му забие юмрук във физиономията, но Елена побърза да улови ръката му.

— Здрава съм — увери го. — Така че с Деймън ставаме два гласа в подкрепа на годността ми да продължа със спасяването на Фелс Чърч.

— Винаги съм вярвал в теб — заяви Стефан. — Ако мислиш, че можеш да продължиш, значи наистина е така.

Бони подсмръкна.

— Само че повече не рискувай, става ли? Изплаши ме.

— Наистина съжалявам — рече Елена нежно. В момента много силно усещаше огромната празнина от отсъствието на Мередит. Мередит щеше да им е от голяма помощ в това изпитание. — И така, ще потегляме ли? И накъде ще се насочим? Готова съм за всичко.

Деймън се изправи.

— Мисля, че е най-добре да вървим право напред. По-нататък пътеката е тясна... а и кой знае какво ще е следващото изпитание?

Пътеката беше тясна... и обвита в мъгла. Както и преди, започваше с тънки валма, като постепенно се сгъстяваше. Елена остави Стефан, с котешките си рефлексии, да върви пръв, а тя се държеше за

раницата му. Зад нея Бони я следваше плътно. Тъкмо когато Елена вече си мислеше, че ще закреши, ако трябва да продължи да върви още през това бяло одеяло, пред нея внезапно се проясни.

Намираха се близо до върха на някаква планина.

Елена забърза след Бони, която при вида на прозрачния въздух я бе изпреварила. Успя да сграбчи раницата на приятелката си тъкмо навреме, за да я дръпне назад, когато стигна до мястото, където земята свършваше.

— *Няма начин!* — извика Бони и ехото поде вика й. — *Няма начин да мина през това!*

Това беше бездна, над която се простираше тесен мост.

Горе пропастта бе заскрежено бяла от двете страни, но когато Елена стисна леденостудените метални стълбове и се наведе малко напред, видя на дъното сини и зелени кристали. Мразовит вятър обрули лицето й.

Пропастта между тази частица от света и следващата пред тях беше дълга около деветдесет метра.

Елена извърна поглед от сенчестите дълбини към тесния мост, направен от дъски, широки, колкото по тях да мине един човек. Тук-там се придържаше от въжета, които продължаваха от двете страни на пропастта и бяха закрепени с метални подпори в голата, ледена скала.

Мостът се спускаше рязко надолу, а после се издигаше отново нагоре. Дори само гледката предизвикваше замайване, все едно беше едно от онези влакчета на ужасите. Единственият проблем беше, че нямаше предпазни колани, седалка, две перила и водач, който да напомня: „През цялото време не бива да подавате ръце и крака!“ От лявата страна имаше само едно тънко въже, изплетено от пълзящи растения, за което да се хванат.

— Вижте — рече Стефан тихо, но настоятелно, както Елена не го бе чувала досега да говори, — може да се държим един за друг. Можем да вървим един зад друг, много бавно...

— НЕЕЕ! — Бони вложи в тази единствена дума телепатичен писък, който почти оглуши Елена. — *Не, не, не, НЕ! Не разбирате! Не мога да го направя!* — Захвърли раницата си и се свлече до нея на земята.

След това започна да се смее и плаче едновременно, в пристъп на истерия. Елена изпита желание да плисне вода в лицето й. В същото

време ѝ се щеше да се хвърли на земята до Бони и да изкрещи: „Нито пък аз мога! Това е лудост!“, ала каква полза щеше да има?

Няколко минути по-късно Деймън говореше тихо на Бони, незасегнат от избухването ѝ. Стефан кръжеше наоколо. Елена се опитваше да измисли план А, докато един тъничък глас не спираше да повтаря в главата ѝ: Ти също не можеш да го направиш; не можеш да го направиш, не можеш да го направиш.

Всичко беше просто една фобия. Навярно биха могли да излекуват Бони от нея — ако разполагаха, да кажем, с година или две.

— Ами твоят страх от височините, любима? — попита Стефан, когато по време на една от кръговите си обиколки приближи до нея.

Елена реши да се покаже смела.

— Не зная. Мисля, че ще мога да се справя.

Стефан остана доволен.

— За да спасиш своя роден град.

— Да... но е много лошо, че тук нищо не действа. Бих могла да използвам моите Криле, за да прелетя, но не мога да ги контролирам...

А и този вид магия тук просто не е пригодна, изрече гласът на Стефан в съзнанието ѝ.

Но телепатията, да. Ти също ме чуваш, нали?

Отговорът хрумна едновременно и на двамата. Елена видя как лицето на Стефан засия от идеята в мига, в който тя заговори.

— Въздействай на Бони! Накарай я да си мисли, че е умела въжеиграчка — акробатка, която участва в представления от дете. Но не я прави прекалено игрива, за да не прекатури всички ни в пропастта!

Със светналото си лице, Стефан изглеждаше... твърде добър. Улови двете ръце на Елена, завъртя я във въздуха, сякаш беше безтегловна, подхвърли я нагоре и я целуна.

И я целуна.

Целуваше я, докато тя не почувства, че душата ѝ изтича от върховете на пръстите ѝ.

Не биваше да го правят пред Деймън. Но еуфорията, обзела Елена, замъгли разума ѝ и тя не можеше да се овладее.

Нито един от двамата не се опита да навлезе по-дълбоко в съзнанието на другия. Но телепатията бе всичко, което им бе останало, и беше толкова топла и прекрасна. За миг останаха сключени в

сладостна прегръдка, смееха се, останали почти без дъх, докато помежду им прехвърчаха искри. Елена имаше чувството, че цялото ѝ тяло е разтърсено от мощен електрически удар.

Накрая се отскубна от прегръдките му, ала вече бе твърде късно. Споделеният им взор бе продължил прекалено дълго и Елена усети как сърцето ѝ тупти бясно от страх. Усещаше погледа на Деймън върху себе си.

— Ще им кажеш ли? — едва успя да прошепне.

— Да — пророни Стефан тихо. — Ще им кажа. — Ала не помръдна, докато тя не се обърна с гръб към Бони и Деймън.

След това само надзърташе през рамо и слушаше.

Стефан седна до хлипащото момиче и заговори:

— Бони, може ли да ме погледнеш? Това е всичко, за което те моля. Обещавам ти, че няма да минаваш по моста, ако не искаш. Дори не е нужно да спиращ да плачеш, но се опитай да ме погледнеш поне с едно око. Можеш ли да го направиш? Добре. Сега... — Гласът и лицето му се промениха леко, станаха по-настойчиви, хипнотизиращи. — Ти не се боиш от височини, нали? Ти си акробатка, която може да върви по опънато въже през Гранд Каньон и окото ти няма да трепне. Ти си най-добрата от цялото ти семейство, летящата Маккълou, а те са най-добрите в целия свят. И сега трябва да решиш дали да пресечеш този дървен мост. Ако решиш да го направиш, ще трябва да ни поведеш. Да си нашият водач.

Бавно, докато го слушаше, лицето на момичето се промени. Подпухналите ѝ очи бяха приковани в Стефан, сякаш слушаше напрегнато нещо в главата си. И накрая, когато Стефан изрече последните думи, тя скочи на крака и погледна към моста.

— Добре, да вървим! — извика и вдигна раницата си, а Елена се взираше слисано в нея.

— Ще можеш ли да го направиш? — попита Стефан, като стрелна с поглед Елена. — Ще я пуснем да тръгне първа — наистина няма начин да падне. Аз ще вървя след нея. Елена може да тръгне след мен и да се държи за колана ми, а аз разчитам на теб, Деймън, да държиш нея. Особено ако започне да припада.

— Ще я държа — увери го Деймън тихо.

Елена искаше да помоли Стефан да въздейства и на нея, но всичко ставаше прекалено бързо. Бони вече беше на моста и се спря

само за да извика Стефан. Стефан се извърна назад, погледна Елена и рече:

— Можеш ли да се хванеш добре?

Деймън, който беше зад Елена, отпусна силната си ръка върху рамото ѝ.

— Гледай право напред, не поглеждай надолу — посъветва я. — Не се тревожи, че ще припаднеш; аз ще те хвана.

Но дървеният мост беше толкова нестабилен, че противно на волята си, Елена постоянно поглеждаше надолу. Имаше чувството, че стомахът ѝ се качва в главата. С едната си ръка се бе вкопчила в колана на Стефан, а с другата стискаше плетеното въже отстрани.

Стигнаха до едно място, където една дъска липсваше, а дъските от двете ѝ страни изглеждаха така, сякаш всеки миг ще паднат.

— Внимавайте с тези! — предупреди ги Бони със смях и прескочи и трите.

Стефан стъпи върху първата клатеца се дъска, прекрачи липсващата и сложи крака си върху следващата.

ПУК!

Елена не изкрещя — нямаше сили за това. Не можеше да гледа. Звукът я накара да затвори очи. И не можеше да помръдне. Дори пръст. А най-малко крак.

Усети как ръцете на Деймън се обвиха около кръста ѝ. Искаше ѝ се да се отпусне в ръцете му, както много пъти досега.

Деймън ѝ шепнеше, думите като магически заклинания спряха треперенето на краката ѝ, разсеяха сковаността им, дори успокоиха учестеното ѝ дишане, за да не припадне. След това той я вдигна, а ръцете на Стефан също се склучиха около нея и за един миг и двамата я държаха здраво. После Стефан я пое изцяло и пусна внимателно краката ѝ върху устойчивата дъска.

Елена изпита желание да се увие около него като лоза, но знаеше, че не бива. Така и двамата щяха да паднат. Някъде, от най-скритите си дълбини, за които дори не бе подозирала, че съществуват, почерпи смелост да повдигне крака и да пристъпи напред, докато ръката ѝ се вкопчи във въжето.

Сетне вдигна глава и прошепна колкото може по-високо:

— Върви. Не бива да препречваме пътя на Деймън.

— Да — прошепна ѝ Стефан. Но я целуна по челото, бърза, закрилническа целувка, преди да се обърне и да пристъпи към нетърпеливата Бони.

Зад гърба си Елена чу — и усети — как Деймън прескочи пропадналата дъска с ловкостта и бързината на котка.

Елена вдигна очи и отново впи поглед в тила на Стефан. Не можеше да обхване всички емоции, които изпитваше в този миг: любов, ужас, благоговение, вълнение — и разбира се, благодарност, всичко в едно.

Не смееше да извърне глава и да погледне назад към Деймън, но изпитваше точно същите чувства към него.

— Още няколко крачки — повтаряше той, — още няколко крачки.

След няколко минути, които им се сториха като цяла вечност, всички бяха върху твърда земя, с лице към средно голяма пещера. Елена се свлече на колене. Повдигаше ѝ се и се чувстваше изтощена, но се опита да благодари на Деймън, когато мина бавно покрай нея по заснежената планинска пътека.

— Пречеше ми — подхвърли той, кратко и студено като вятър. — Ако беше паднала, щеше да разклатиш целия мост. А днес никак не ми се умира.

— Какво ѝ приказваш? Какво каза току-що? — Стефан, който беше наблизил, забързано се върна. — Какво ти каза той? — обърна се към Елена.

— Казах ѝ истината, това е всичко — тросна се Деймън, който разглеждаше дланта си, да не би да са се забили тръни от въжето, без да ги поглежда. — Още повече че това е втората ѝ издънка по време на това пътуване. Да се надяваме, че след като ти се справи досега, ще те пуснат през Входа на крепостта, защото, ако слагат оценки за представянето, ние сме скъсани. Или по-добре да кажа, че един от нас е скъсан?

— Млъквай или аз ще те накарам да замълчиш! — процеди Стефан с глас, който не бе чувала да използва досега. Елена го зяпна смаяно. Сякаш за една секунда се бе състарил с десет години. — Никога повече не говори на нея, или за нея по този начин, Деймън!

Деймън го изгледа за миг с присвити очи.

— Все ми е едно — сви рамене и се отдалечи.

Това е всичко, каза си Елена. Обзе я леденостуден гняв. Деймън изобщо не я уважаваше; не уважаваше никого, освен себе си. Не можеше да защити Бони от собствените ѝ чувства — нито да му попречи да я обижда. Не можеше да попречи на Бони да му прости. Но тя, Елена, беше приключила с Деймън. Тази последна обида преля чашата и беше краят.

Докато вървяха през пещерата, мъглата отново се спусна.

— Деймън не искаше да е толкова... толкова гаден! — избухна Бони. — Той просто — толкова често има чувството, че ние тримата сме против него и... и...

— Е, кой започна всичко? Още докато яздехме търгите — тросна се Стефан.

— Зная, но има и нещо друго — рече Бони вече с по-спокоен тон. — Тъй като наоколо има само скали и лед... той... не зная. Той е напрегнат. Нещо не е наред.

— Той е гладен — изведнъж осъзна Елена. С изключение на търгите наоколо нямаше други животни, които да ловуват. Вампирите не можеха да се хранят, като например лисиците, само с насекоми и мишки. Разбира се, лейди Улма им бе осигурила достатъчно бутилки с вино „Черна магия“, единственият донякъде приличен заместител на кръвта. Ала запасите им намаляваха, а и трябваше да мислят и за обратния път.

Внезапно Елена разбра какво трябва да стори.

— Стефан — промърмори, като го дръпна в един ъгъл, встрани от каменния вход на пещерата. Отметна качулката и смъкна шала си, за да открие едната страна на шията си. — Не ме карай да те моля — прошепна му. — Не мога да чакам дълго.

Стефан се взря в очите ѝ, видя, че е сериозна и решена. Целуна ръката ѝ в ръкавица.

— Мина доста време, мисля — не, сигурен съм, иначе никога нямаше да си го позволя — отрони той. Елена наклони глава назад. Стефан застана между нея и вятъра и ѝ стана почти топло. Усети мигновена болка, сетне Стефан пиеше, а душите им се сляха като две дъждовни капки върху стъклото на прозорец.

Той изпи съвсем малко кръв. Достатъчно, за да се превърнат очите му от застинали зелени езера в искрящи, пенливи потоци.

Но сетне погледът му отново застина.

— Деймън... — промълви и замълча смутено.

Какво би могла да каже Елена? Току-що скъсах всички връзки с него? Предполагаше се, че ще се подкрепят по време на всички тези изпитания; ще покажат интелекта и смелостта си. Ако му откаже, пак ли ще се провали?

— Изпрати го по-бързо — кимна тя. — Преди да съм размислила.

Пет минути по-късно Елена беше отново в нишата, докато Деймън нагласяваше главата ѝ с безразлична прецизност, после внезапно се стрелна напред и впи зъбите си в издутата вена. Девојката усети как очите ѝ се разширяват.

Ухапването я заболя толкова силно... ами, не ѝ се бе случвало от първите дни, когато беше глупава и неопитна и с все сили се опитваше да се освободи.

Колкото до съзнанието на Деймън — все едно бе спусната стоманена стена. След като се налагаше да направи това, тя се бе надявала да види малкото момче, което живееше в най-съкровено кътче на душата на Деймън и беше неохотен пазител и наблюдател на тайните му, но не успя дори малко да помръдне стената.

След минута или две Стефан дръпна брат си от нея — при това доста грубо. Деймън се откъсна сърдито и изтри устата си.

— Добре ли си? — прошепна Бони разтревожено, докато Елена тършуваше в аптекката, която им бе дала лейди Улма, за парче марля, с което да превърже раната върху врата си.

— Била съм и по-добре — отвърна Елена кратко и се уви отново с шала.

Бони въздъхна.

— Мередит е тази, която наистина принадлежи на това място.

— Да, но Мередит принадлежи също и на Фелс Чърч. Надявам се само да издържат, докато се върнем.

— А аз се надявам само да се върнем с нещо, което ще им помогне — прошепна Бони.

От два сутринта до зазоряване Мередит и Мат изливаха малки капки от звездната сфера на Мисао по улиците на града, като молеха Силата — някак си — да им помогне в борбата с Шиничи. Това бързо обикаляне от място на място им донесе приятна изненада: деца. Не

полудели деца. Нормални хлапета, ужасени от братята и сестрите си или от родителите си, които не смееха да се приберат у дома заради ужасяващите неща, които бяха видели там. Мередит и Мат ги тъпчеха в таратайката на Мат и ги откарваха в дома му.

Накрая в къщата се събраха повече от трийсетина деца, на възраст от четири до шестнайсет години, всички прекалено изплашени, за да си играят или разговарят, или дори да помолят за нещо. Но ометоха всичко, което госпожа Флауърс откри в хладилника и килера на Мат и което не бе развалено, както и от килерите на изоставените къщи от двете страни на дома на семейство Хъникът.

— Мислиш ли, че сред тях има обсебени двойници, които се прикриват? — прошепна Мат на Мередит, загледан в едно десетгодишно момиче как тъпче сух бял хляб в устата си с вълчо настървение. По нещастното ѝ лице се стичаха сълзи, докато дъвчеше и преглъщаше.

— Залагам живота си, че има — отвърна Мередит тихо. — Но какво да правим? Коул не знае нищо полезно. Остава ни само да се молим, че незаразените хлапета ще могат да ни помогнат, когато обсебените марионетки на Шиничи нападнат.

— Мисля, че когато си нападнат от въоръжени хлапета, най-доброто решение е да бягаш.

Мередит кимна разсеяно, но Мат бе забелязал, че сега не се разделяше от бойното копие.

— Измислих им малък тест. Ще залепя от листчетата амулети върху всяко едно от тях и ще наблюдавам какво ще стане. Децата, които са направили неща, за които съжаляват, може да изпаднат в истерия; хлапетата, които са само изплашени, може би ще се успокоят; обсебените ще нападнат или ще побегнат.

— Ще наблюдавам с интерес.

Тестът на Мередит изобличи само двама измамници от цялата група — тринайсетгодишно момче и петнайсетгодишно момиче. Те изкрещяха и хукнаха из къщата, като надаваха пронизителни писъци. Мат не можа да ги спре. Когато всичко свърши, по-големите деца успокояваха по-малките, а Мат и Мередит довършиха заковаването на прозорците с дъски, като лепяха амулети между дъските. Прекараха вечерта в търсене на храна, разпити на останалите хлапета за Шиничи и Последната полунощ, помагаха на госпожа Флауърс да превързва

ранените. Опитаха се да дежурят на смени през целия ден, но след като бяха на крак от един и половина след полунощ, всички бяха много уморени.

В единайсет без петнайсет Мередит отиде при Мат, който почистваше драскотините на едно русоляво осемгодишно хлапе.

— Добре — рече тя тихо. — Ще взема колата и ще отида да взема новите амулети, които госпожа Сайтоу вече трябва да е приготвила. Имаш ли нещо против и Сейбър да ме придружи?

Мат поклати глава.

— Не, аз ще отида. А и се познавам по-добре със семейство Сайтоу.

При тези думи Мередит издаде това, което при една по-малко изтънчена персона би било оприличено на пръхтене.

— Познавам ги достатъчно добре, за да заявя: „Извинете ме, Инари-Обаасан; извинете ме, Ориме сан; ние сме едни досадници, които постоянно просят антидяволски амулети, но вие нямате нищо против това, нали?“

Мат се усмихна леко и отпрати осемгодишното хлапе.

— Е, може би ще имат по-малко против, ако им кажеш правилно имената. Обаасан означава баба, ясно ли е?

— Да, разбира се.

— А „сан“ е само нещо, което се слага след името, за да си учтив.

— А „нещото в края на името“ се нарича почтителна наставка — кимна Мередит.

— Добре де, добре, но въпреки помпозните ти задявки, не знаеш имената им. Ориме е бабата, а Ориме е и майката на Изобел. Така че се казва също Ориме-Обаасан и Ориме-сан.

Мередит въздъхна.

— Виж, Мат, двете с Бони се запознахме първи с тях. Бабата се представи като Инари. Е, признавам, че тя е малко смахната, но би трябвало да си знае името, нали?

— А когато се представяше на мен, не само каза, че името ѝ е Ориме, а и че дъщеря ѝ е кръстена на нея. Как ще обориш това!

— Мат, искаш ли да си взема тетрадката? Тя е в кабинета в пансиона...

Мат се изсмя кратко и остро — прозвуча почти като хлипане. Огледа се, за да се увери, че госпожа Флауърс не е наблизо, и изсъска:

— Може би в момента се намира някъде в центъра на Земята. Кабинетът вече не съществува.

За миг Мередит остана шокирана, но после се намръщи. Мат се нацупи и ѝ хвърли гневен поглед. Нямаше смисъл да си повтаря, че тъкмо те двамата от цялата група най-малко можеха да се скарат. Ето ги сега, настръхнали един срещу друг, а Мат направо виждаше искрите, прехвърчащи помежду им.

— Добре — промърмори Мередит накрая. — Просто ще отида у тях и ще поискам да се видя с Ориме-Обаасан, а когато избухнат в смях, ще им заявя, че излаганията са по твоя вина.

Мат поклати глава.

— Никой няма да избухне в смях, защото ще кажеш точно каквото трябва.

— Виж, Мат — поде Мередит, — чела съм толкова много в интернет, че дори съм чувала името Инари. Попадало ми е някъде. Сигурна съм, че щях да направя връзката... — Гласът ѝ секна. Когато Мат сведе очи, след като ги бе вдигнал към тавана, направо се слиса. Лицето на Мередит беше преbledняло и тя дишаше учестено.

— Инари... — прошепна. — Чувала съм това име, но... — Внезапно стисна толкова силно китката на Мат, че той се намръщи от болка. — Мат, компютърът ти напълно ли сдаде багажа?

— Спря, когато спря и токът. Сега вече и генераторът се е скапал.

— Но имаш мобилен, който има връзка с интернет, нали?

Настойчивостта в гласа ѝ го накара да се обърне и да добие сериозно изражение.

— Разбира се — кимна, — но и неговата батерия е паднала поне от вчера. Без ток не мога да я заредя. А мама си взе нейния мобилен. Не може да живее без него. Стефан и Елена навярно са оставили техните в пансиона... — Поклати глава, когато видя светналото от надежда лице на Мередит, и прошепна: — Или по-скоро би трябвало да кажа там, където преди беше пансионът.

— Но ние трябва да намерим мобилен или компютър, които работят! Трябва, на всяка цена! — избухна момичето, отдалечи се от него и запрепуска из стаята, сякаш се опитваше да постави световен рекорд по бързо ходене в закрито помещение.

Мат се взираше слисано в нея.

— Но защо?

— Защото трябва. Нужно ми е дори и само за минута!

Мат само я зяпаше недоумяващо.

— Предполагам, че може да попитаме някое от хлапетата — рече накрая.

— Хлапетата! Някое от тях трябва да има мобилен! Хайде, Мат, трябва незабавно да говорим с тях! — Спря и додаде хрипливо: — И ще се моля ти да си прав, а аз да греша.

— Ъ? — Мат нямаше представа какво става.

— Казах, че ще се моля да греша! Ти също се моли, Мат, моля те!

Елена чакаше мъглата да се разсее. Стелеше се както винаги, малко по малко, а сега момичето се питаше дали някога ще изчезне, или това ще се окаже само поредното изпитание. Така че, когато осъзна, че може да вижда пред себе си ризата на Стефан, сърцето ѝ се изпълни с радост. Напоследък не бе оплесквала нищо.

— Виждам го! — възкликна Стефан и я придърпа към себе си. После снижи глас до шепот: — Voila^[1]...

— Какво? Какво? — извика Бони и подскочи напред. После и тя спря.

Деймън не подскочи. Приблужи бавно. Но в същото време Елена се бе извърнала към Бони и зърна лицето му, когато и той го видя.

Пред тях се издигаше нещо като малък замък или голяма порта със заострени кули, които пронизваха ниските облаци, увиснали в небето. Върху големите като на катедрала черни врати отпред имаше някакъв надпис, но Елена никога не бе виждала подобни завъртулки в някой чужд език.

От другата страна на сградата се извисяваха черни стени, високи почти колкото кулите. Елена погледна наляво и надясно и осъзна, че продължават и чезнат в далечината чак до хоризонта. А без магия щеше да е невъзможно да прелетят над тях.

Те просто се бяха озовали пред това, което бяха открили момчето и момичето от приказката, след като бяха вървели с дни покрай стените.

— Това е Входът на крепостта на Седемте съкровища, нали, Бони? Не е ли това? Погледни! — възкликна Елена.

Бони вече гледаше, притиснала двете си ръце към сърцето, и за пръв път не можеше да отрони нито дума. Докато Елена го наблюдаваше, дребничкото момиче се свлече на колене в белия пухкав сняг. Стефан бе този, който ѝ отговори. Вдигна едновременно Бони и Елена и ги завъртя.

— Това е! — извика, докато Елена мълвеше: „Това е!“. Бони, експертът, задъхано повтаряше: „О, наистина, наистина е това!“, а върху страните ѝ блестяха замръзналите сълзи.

Стефан притисна устни към ухото на Елена.

— И ти знаеш какво означава това, нали? Ако това е Входът на крепостта на Седемте съкровища, знаеш ли къде стоиш в момента?

Елена се опита да не обръща внимание на топлото, гъделичкащо усещане, което дъхът на Стефан разпростря мигом от върховете на пръстите на краката ѝ по цялото ѝ тяло. Постара се да се съсредоточи върху въпроса му.

— Погледни нагоре — подкани я Стефан.

Тя го стори и... ахна.

Над тях, вместо валма от мъгла или вечната пурпурна светлина от слънцето, което никога не залязваше, висяха три луни. Едната беше огромна, покриваше навярно една шеста от небето, светеше в спирали в бяло и синьо, с размазани краища. Точно пред нея трептеше красива сребриста луна, голяма поне колкото три четвърти от първата.

Последна беше малка луна с висока орбита, бяла като диамант, която сякаш нарочно стоеше по-далеч от останалите две. И трите бяха в първата си четвърт и пръскаха нежна, успокояваща светлина върху девствения сняг около Елена.

— Ние сме в Долния свят — промълви Елена с треперещ глас.

— О... всичко е точно като в приказката — ахна Бони. — Съвсем същото. Дори надписът! Дори количеството сняг!

— Точно същото като в приказката? — попита Стефан. — Дори фазите на луните? И осветената част?

— Точно същите са.

Стефан кимна.

— Така си и мислех. Онази история е била предчувствие, което си получила с определена цел — да ни помогне да открием най-голямата звездна сфера, създавана някога.

— Ами, тогава да влизаме вътре! — извика Бони. — Губим ценно време!

— Добре — но всички да са нащрек. Не искаме сега нещо да се обърка — предупреди ги Стефан.

Влязоха през Входа на крепостта на Седемте съкровища в следния ред: Бони, която установи, че големите черни врати се отварят

при докосване, но не можеше да види нищо заради ярката слънчева светлина; Стефан и Елена, ръка за ръка; последен беше Деймън, който почака навън достатъчно дълго време с надеждата, според Елена, да бъде взет за „самостоятелен посетител“.

Междувременно получиша най-приятния шок, откакто взеха специалните ключове от китсуне.

— Сейдж — Сейдж! — изписка Бони, когато очите ѝ привикнаха със светлината. — О, Елена, виж, това е Сейдж! Сейдж, как си? Какво правиш тук? О, толкова се радвам да те *видя*!

Елена примигна два пъти и сумрачният интериор на осмоъгълното помещение дойде на фокус. Заобиколи единствената мебел в стаята — голямото бюро в средата.

— Сейдж, знаеш ли колко отдавна ми изглежда моментът, когато се видяхме за последен път? Знаеш ли, че Бони едва не я продадоха като робиня на публичен търг? А знаеш ли за съня ѝ?

Според Елена Сейдж изглеждаше както винаги. Бронзово, стегнато и мускулесто тяло в изключителна форма, като на Тицианов модел, с голи гърди и крака, с черните си панталони, с дългите бронзови нагъсто преплетени кичури и със странните си бронзови очи, които можеха да срежат стомана или да бъдат нежни и кротки като на агне.

— Mes deux petits chatons — рече Сейдж. — Двете ми малки котенца, вие ме изумихте. Проследих приключенията ви. Пазителят на входа няма много развлечения и не му е разрешено да напуска тази крепост, но вие бяхте изключително смели и забавни. Je vous felisite^[2]. — Целуна ръката на Елена, после на Бони, сетне прегърна Стефан и го целуна по двете бузи. Накрая зае отново мястото си.

Бони чевръсто се покатери в скута на Сейдж, все едно наистина беше малко коте.

— Ти ли взе звездната сфера на Мисао, пълна със Сила? — попита тя и се намести на бедрото му. — Искам да кажа, ти ли взе половината? За да се върнеш тук?

— Mais oui^[3], аз го направих. Но освен това оставих на мадам Флауърс малък...

— Знаеш ли, че Деймън използва другата половина, за да отвори отново Портата? И че аз също паднах, макар че той не ме искаше? И че заради това едва не станах робиня? А след това Стефан и Елена

дойдоха да ме търсят, за да са сигурни, че съм добре? А по пътя за насам Елена едва не падна от моста и не бяхме сигурни, че търгите ще се справят? И знаеш ли, че във Фелс Чърч наближава Последната полунощ, а пък ние не знаем...

Стефан и Елена си размениха дълги, многозначителни погледи.

— Бони, трябва да зададем на Сейдж много по-важен въпрос — прокашля се Стефан и погледна към Сейдж. — Възможно ли е да спасим Фелс Чърч? Имаме ли достатъчно време?

— Eh bien^[4]. Доколкото мога да определя от хронологичния водовъртеж, разполагате с достатъчно време и съвсем малко за губене. Достатъчно за чаша „Черна магия“ на изпроводяк, ала след това никакво размотаване!

Елена се чувстваше като смачкан лист хартия, сетне разтворен и пригладен. Пое си дълбоко дъх. Можеха да го направят. Мисълта ѝ позволи да си припомни любезните обноси.

— Сейдж, как се озова тук? Или чакаше нас?

— Helas^[5], не — изпратен съм тук за наказание. Получих заповед от имперска сила, която не бих могъл да пренебрегна, mes amis^[6]. — Въздъхна и добави: — Отново съм изпаднал в немилост. Затова, както виждате, сега съм посланик в Долния свят. — Махна незаинтересовано към помещението. — Bienvenue^[7].

Елена имаше чувството за неумолимо изтичащо време, за изгубени безценни минути. Но може би самият Сейдж щеше да направи нещо за Фелс Чърч.

— Наистина ли трябва да останеш тук?

— Несъмнено, докато mon pere — моят баща — Сейдж изрече думата с гняв и негодувание — се умилостави и ми позволи да се върна в Двореца на Ада или, още по-добре, да си живея живота, както си искам, и никога да не се връщам. Поне докато някой не се смили над мен и не ме убие. — Огледа любопитно групата, после въздъхна и попита: — Сейбър и Талон добре ли са?

— Бяха добре, когато тръгнахме — отвърна Елена, нетърпелива да се заемат с работата, заради която бяха тук.

— Bien — кимна Сейдж и я погледна мило, — но ние бихме искали цялата ви група да е тук за огледа, нали?

Елена хвърли поглед към вратите, сетне към Стефан, но Сейдж вече викаше — на глас и телепатично:

— Деймън, пиленце мое, не искаш ли да влезеш с приятелите си?

Последва продължителна пауза, сетне вратите се отвориха и един много нацупен Деймън влезе вътре. Дори не отвърна на приятелското: „Bienvenue“ на Сейдж.

— Не съм дошъл тук на светско посещение — заяви вместо това. — Искам да видя съкровищата навреме, за да спася Фелс Чърч. Не съм забравил за проклетия, задръстен град, дори ако всички останали явно вече са.

— Добре тогава — промърмори Сейдж. Изглеждаше засегнат. — Вие минахте всички изпитания по пътя си и можете да погледнете съкровищата. Можете отново да използвате магията, макар че не съм сигурен, че ще ви помогне. Всичко зависи от това, кое съкровище търсите. Felicitations^[8]!

Всички, освен Деймън, се смутиха.

— Сега — продължи Сейдж, — трябва да ви покажа всяка порта, преди да си изберете една. Ще се опитам да бъда бърз, но бъдете предпазливи, s'il vous plait^[9]. Щом веднъж изберете съкровище, тогава само неговата порта ще се отвори още веднъж за всеки един от вас.

Елена осъзна, че се вкопчва в ръката на Стефан — която вече се бе протегнала към нейната, — когато една по една вратите проблеснаха с лека, сребриста светлина.

— Зад вас — продължи Сейдж — е вратата, през която влязохте в тази стая, нали така? Но следващата до нея, ах... — Вратата светна ярко, разкривайки изумителна пещера. Изумителна, защото скъпоценните камъни бяха пръснати по земята или стърчаха от каменните стени. Рубини, диаманти, изумруди, аметисти... всеки един с големината на юмука на Елена, бяха струпани на огромни купчини в очакване на притежателя си.

— Красиво е, но... не, разбира се! — заяви тя твърдо и се пресегна, за да сложи ръка върху рамото на Бони.

Следващата врата се освети, заблестя, сетне засия толкова силно, че сякаш изчезна.

— А тук — въздъхна Сейдж — е прочутият рай на китсуне.

Елена усети как очите ѝ се разширяват. Беше слънчев ден в най-красивия парк, който някога бе виждала. В дъното малък водопад се изливаше в река, която се спускаше надолу по зелен хълм, а точно пред

нея имаше каменна пейка за двама, под дърво, приличащо на разцъфнала череша.

Уханни цветове се носеха, подети от вятъра, шумолящ в клоните на близките черешови и портокалови дръвчета, все едно пъстроцветен дъжд от венчелистчета. Макар че Елена видя мястото само за миг, вече ѝ се струваше познато. Можеше просто да пристъпи и...

— Не, Стефан! — Трябваше да докосне ръката му. Щеше да влезе право в градината.

— Какво? — сепна се той и разтърси глава, като някой, събуден от сън. — Не зная какво ми стана. Все едно се връщам в стар, стар дом... — Гласът му пресекна. — Сейдж, продължавай, моля те!

Следващата врата вече светеше и показваше дълги рафтове с бутилки вино „Черна магия“. В далечината Елена видя тучни лозя, натежали от гроздове, плод, който никога нямаше да види слънчевата светлина, докато не се превърне в прочутата течност.

Всички вече отпиваха от чашите си с вино „Черна магия“, така че беше лесно да кажат „не“ дори на зрялото и ароматно грозде.

Когато поредната врата се освети, Елена ахна. Беше ярко пладне. Пред погледа ѝ се бе ширнало безкрайно поле, в което растяха високи храсти с рози с дълги дръжки, чиито цветове приличаха на черно кадифе.

Застинала в изумление, тя изведнъж осъзна, че всички гледат към Деймън, който неволно бе направил крачка към розите. Стефан протегна ръка, препречвайки пътя му.

— Не погледнах много отблизо — пророни Деймън, — но мисля, че тези са същите като онази, която аз... унищожих.

Елена се извърна към домакина им.

— Същите са, нали?

— Но, да — отвърна Сейдж с нещастна физиономия. — Това са Среднощни рози, *poir pur*^[10] — от същия сорт като в букета на бялото китсуне. Но тези рози са празни. Китсуне са единствените, които могат да им вдъхнат магия — като например да развалят проклятието, тегнещо над някой вампир.

От слушателите се разнесе всеобща въздишка на разочарование, а Деймън доби още по-вкиснат вид. Елена се канеше да заговори, за да каже, че Стефан не би трябвало да бъде подлаган на това изтезание, когато следващите думи на Сейдж я накараха да се извърне към

поредната порта и самата тя изтръпна от най-обикновен, чисто егоистичен копнеж.

— Предполагам, че бихте могли да го наречете „Фонтан на вечната младост и живот“ — заяви Сейдж. Елена виждаше богато украсен фонтан, бликащ и пенещ се във всички цветове на дъгата. Наоколо хвърчаха малки пеперуди от всякакви цветове, кацаха върху листата на увивните цветове, гушещи се сред пищната зеленина.

Мередит, с хладния си разум и ясна логика, не беше тук, затова Елена заби нокти в дланите си и извика:

— Не! Следващата! — възможно най-бързо и настоятелно.

Сейдж отново говореше и тя се застави да го слуша.

— Цветето Кралска радхика, което според легендата преди много хилядолетия е откраднато от Небесния дворец, променя формата си.

На думи можеше да се стори нещо обикновено... но да го *видиш* наистина...

Елена гледаше удивено как приблизително десетина дебели преплетени стъбла, украсени с великолепни бели цветове на کالا, се поклащат леко. В следващия миг вече съзерцаваше кичести теменужки с кадифени листа, върху чиито венчелистчета като бисери блестяха капки роса. Секунда по-късно стъблата бяха увенчани с бледоморави кученца — също с блестящи капки роса. Преди да си спомни, че не бива да се протяга и да ги докосва, кученцата се превърнаха в разкошни разцъфтели тъмночервени рози. Когато розите се преобразуваха в екзотично златно цвете, което Елена никога не бе виждала, тя трябваше да му обърне гръб.

Блъсна се в твърда, мускулиста гръд и се насили да мисли реалистично. Полунощ наближаваше — и то не във формата на роза. Фелс Чърч се нуждаеше от цялата помощ на света, а ето че тя стоеше тук и зяпаше възхитено цветя.

Сейдж я завъртя във въздуха.

— Какво изкушение, особено за почитател на *la beaute*^[11] като вас, *belle madame*^[12]. Какво глупаво правило, което не ви позволява да откъснете дори една пъпка! Но има нещо много по-възвишено и чисто от красотата, Елена. Ти, ти си наречена на него. На старогръцки Елена означава „светлина“! Мракът идва бързо — Последната, Вечна полунощ! Красотата не може да я спре; тя е дреболия, дрънкулка, безполезна във времена на истинско бедствие. Но светлината, Елена,

светлината ще победи мрака! Вярвам в това, както вярвам в смелостта ти, в честността ти и в твоето нежно, любящо сърце.

С тези думи той я целуна по челото и я пусна на земята.

Елена бе замаяна. От всичко на този свят, най-добре знаеше, че не би могла да победи мрака — сама.

— Ала ти не си сама — прошепна Стефан и тя осъзна, че той е до нея и тя навярно се бе разкрила докрай, разпръсквайки мислите си толкова ясно, сякаш ги изричаше на глас.

— Ние всички сме тук с теб — заяви Бони с гръмък глас, все едно излязъл от гърлото на някой два пъти по-едър от нея. — Ние не се боим от мрака.

Настъпи пауза, докато всички се опитваха да не гледат към Деймън.

— Незнайно как ме подмамиха в тази лудост — рече той накрая — и още се чудя как се случи. Но съм стигнал толкова далеч, така че сега няма да се откажа.

Сейдж се обърна към последната врата и тя се освети. Макар и не много. Приличаше на сенчестата страна на много голямо дърво. Но странното беше, че под него не растеше нищо. Нито папрат, нито храсти, нито стръкчета трева дори, нямаше ги даже обичайните увивни растения и плевели. По земята се виждаха няколко изсъхнали листа, но всичко останало беше само прах.

— Планета само с една видима форма на живот в нея — обясни Сейдж. — Великото дърво, което обгръща целия свят. Короната му покрива всичко, с изключение на природните сладководни езера, от които се нуждае, за да оцелее.

Елена се взираше право в сърцето на сумрачния свят.

— Стигнахме толкова далеч и може би заедно — може би ще успеем да намерим звездната сфера, която ще спаси нашия град.

— Тази врата ли избираш? — попита Сейдж.

Елена погледна към останалите от групата. Изглежда, всички очакваха потвърждението ѝ.

— Да — и то веднага. Трябва да побързаме. — Понечи да остави чашата си и тя изчезна. Усмихна се и благодари на любезния им водач.

— Ако трябва да спазваме точно правилата, не би трябвало да ви оказвам каквато и да било помощ — рече Сейдж. — Но ако имате компас...

Елена имаше. Винаги висеше от раницата ѝ, защото постоянно се опитваше да се ориентира по него.

Сейдж взе компаса в дланта си и леко прокара линия по него. Върна го на Елена и тя видя, че стрелката вече не сочи на север, а под лек ъгъл на североизток.

— Следвайте стрелката — посъветва я той. — Тя ще ви отведе до ствола на Великото дърво. Ако трябваше да предположа къде ще намеря най-голямата звездна сфера, бих тръгнал по този път. Но бъдете много внимателни! И други са опитвали да поемат по този път. Телата им са нахранили Великото дърво — като тор.

Елена едва чуваше думите. Беше ужасена от мисълта да претърси цяла планета за звездната сфера. Разбира се, това би могло да е много малък свят, като... като...

Като малката диамантена луна, която видя над Долния свят?

Гласът в главата на Елена беше едновременно познат и чужд. Погледна към Сейдж, който се усмихна. Сетне огледа стаята. Всички чакаха да направи първата крачка.

И тя я направи.

[1] Ето (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Сърдечно ви поздравявам (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Но, да (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Е, добре (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Уви (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] Мои приятели (фр.). — Бел.прев. ↑

[7] Добре дошли (фр.). — Бел.прев. ↑

[8] Поздравления (фр.). — Бел.прев. ↑

[9] Моля (фр.). — Бел.прев. ↑

[10] Чисто черно (фр.). — Бел.прев. ↑

[11] Красота (фр.). — Бел.прев. ↑

[12] Красива госпожо (фр.). — Бел.прев. ↑

— Нахранихме ви и се погрижихме за вас, ковкото можахме най-добре — рече Мередит, докато оглеждаше в сутерена напрегнатите, изплашени млади лица, извърнати към нея. — А сега искам в замяна да ви помоля само за едно. — Направи усилие, за да овладее гласа си. — Искам да разбера някой знае ли дали някъде има мобилен телефон с връзка с интернет, или компютър, който все още работи. Моля ви, моля — ако се сещате за някой, кажете ми.

Напрежението беше като дебело гумено въже, теглещо Мередит към всяко от бледите, измъчени лица или тях към нея.

Добре, че по природа Мередит беше уравновесена и хладнокръвна. Около дванайсет ръце се вдигнаха едновременно, а едно петгодишно хлапе прошепна:

— Мама има. И татко.

Настъпи тишина и преди Мередит да успее да попита дали някой познава това дете, едно по-голямо момиче се обади:

— Тя иска да каже, че са имали преди Огнения мъж. — Този Огнен мъж Шиничи ли се казва? — попита Мередит.

— Да. Понякога може да накара червените краища на косата му да пламват около главата му.

Мередит прибави този факт към „нещата, които не искам да видя, честен кръст, никога“.

После се отърси от мислите си.

— Моля ви, момчета и момичета, моля ви, помислете. Нуждая се само от един, един мобилен телефон с достъп до интернет, който да работи, и то веднага. Един лаптоп или компютър, който да работи в момента. Само едно семейство, което има генератор у дома. Има ли такова?

Сега ръцете се свалиха.

— Огнения мъж ни каза, че мобилните телефони и компютрите са лоши — заговори едно момче, което тя разпозна като единия от братята Лоринг, може би на десет или единайсет години. — Точно

заради това брат ми влезе в юмручна схватка с баща ни. Той изхвърли в тоалетната всички телефони, които имахме в къщата ни.

— Добре. Добре, благодаря. Но има ли някой, който е видял работещ мобилен телефон или компютър? Или домашен генератор...?

— Ами, да, скъпа моя, аз имам. — Гласът прозвуча от горната площадка на стълбите. Там стоеше госпожа Флауърс, облечена в чист анцуг. Странно, в ръката си държеше голяма чанта.

— Вие сте имали — имате — генератор? — удиви се Мередит, а сърцето ѝ се сви. Каква загуба! И ако катастрофата ги връхлети, защото тя, Мередит, не е дочела докрай собственото си проучване! Минутите се нижеха и ако всички във Фелс Чърч загинат, вината щеше да е нейна. *Нейна*. Не мислеше, че би могла да живее с този товар.

През целия си живот досега, Мередит се бе опитвала да постигне спокойствие, концентрация и равновесие, които бяха другата страна на монетата от бойните умения, на които я бяха научили тренировките по различните бойни изкуства. И бе успяла — беше добър наблюдател, добра дъщеря, дори добра ученичка във всичко, една от елитната група около Елена. Бяха четири: Елена, Мередит, Каролайн и Бони, които си пасваха като парчета от пъзел. На Мередит понякога ѝ липсваха старите времена и техните дръзки, уж светски и изтънчени лудории, които всъщност никога не бяха наранили никого — с изключение на тъпите момчета, които кръжаха около тях като мухи край мед.

Но сега, като се вгледаше в себе си, тя се изпълваше с недоумение. Коя беше всъщност? Момиче от латиноамерикански произход, кръстено на най-добрата приятелка на майка ѝ от колежа, която беше с корени от Уелс. Ловец убиец на вампири, който имаше изострени кучешки зъби, вампир близък и чиято група приятели включваше Стефан, вампир, Елена, бивш вампир... и навярно още един вампир, макар че тя доста се колебаеше да нарече Деймън „приятел“.

И какво бе заключението от всичко това?

Че тя е едно момиче, което с всички сили се старее да постигне равновесие и концентрация в един свят, който бе пощурял. Едно момиче, което все още се ужасяваше от това, което бе научило за семейството си, а сега се разкъсваше между нуждата и страха да потвърди едно ужасяващо съмнение.

Спри да мислиш. Спри! Трябва да кажеш на госпожа Флауърс, че пансионът ѝ е разрушен.

— Госпожо Флауърс — относно пансиона — трябва да поговоря с вас...

— Защо първо не използваш моето „Блекбери“? — Госпожа Флауърс слезе внимателно по стълбите към сутерена, вперила поглед в краката си, а децата се разделиха пред нея като вълните на Червено море пред Мойсей.

— Вашето...? — заекна Мередит. Госпожа Флауърс бе отворила голямата си чанта и сега вадеше обемист черен предмет.

— Все още има захранване — обясни възрастната жена, докато Мередит го поемаше с треперещи ръце, сякаш бе нещо свято. — Току-що го включих и работеше. И ето че съм в интернет! — завърши гордо.

Светът на Мередит бе погълнат от малкия, сив, старомоден екран на органайзера. Беше толкова удивена и развълнувана да го види, че почти забрави защо ѝ трябваше. Ала тялото ѝ знаеше. Пръстите ѝ стискаха здраво предмета, докато палците ѝ танцуваха по миниатюрната клавиатура. Извика любимата си търсачка и в полето за търсене въведе: „Ориме“. Върху екрана се изписаха резултати с линкове към много сайтове, повечето на японски. Тогава с треперещи колене, Мередит написа: „Инари“.

6 530 298 резултата.

Отвори първия линк и видя уебсайт с дефиниция. Ключовите думи се нахвърлиха към нея като лешояди.

Инари е японско Шинто божество на ориза... и... лисиците. На входа на храма на Инари има... статуи на две китсуне... едно мъжко и едно женско... всяко от които държи в устата или лапата си ключ или скъпоценен камък... Тези лисичи духове са слуги и пратеници на Инари. Те изпълняват заповедите на Инари...

Имаше снимка на двойка статуи на китсуне в лисичите им форми. Лапата на всяко едно от тях почиваше върху звездна сфера.

Преди три години Мередит си бе счупила крака, докато караше ски с братовчедите си в планината Блу Ридж, част от Апалачите. Беше

се забила право в едно малко дърво. Никакви бойни умения не успяха да я спасят в последната минута; знаеше, че се пързала извън почистените писти, където можеше да попадне на наскоро ръснал лек сняг, боклуци или заледени коловози от предишни спускания. И разбира се, дървета. Много дървета. Тя беше добра скиорка, но караше прекалено бързо, гледаше в неправилна посока и докато се усети, вече летеше право към дървото, вместо да го заобиколи.

Сега имаше същото усещане, както когато се свести след сблъсъка с онова дърво. Шокът, замайването и гаденето първоначално бяха по-лоши от болката. Мередит можеше да понесе болката. Но бумтенето в главата, противното съзнание, че е допуснала голяма грешка и че ще трябва да си плати за това, бяха непоносими. Към това се прибавяше и любопитство и страхът от осъзнаването, че краката ѝ няма да я издържат. Един и същ безполезен въпрос отекваше в подсъзнанието ѝ: как можах да съм толкова глупава? Възможно ли е да сънувам? И моля те, Господи, може ли да кликна върху бутона „Назад“, така че все едно нищо не е било?

Мередит внезапно осъзна, че от двете страни я поддържат госпожа Флауърс и шестнайсетгодишната Ава Уейкфийлд. Черното „Блекбери“ лежеше върху циментения под на сутерена. Явно е започнала да припада. Няколко по-малки хлапета крещяха името на Мат.

— Не... аз... аз... мога да стоя сама... — Искеше единствено да потъне в блажената забрава на мрака, далеч от този ужас. Искеше краката ѝ да се подгънат, съзнанието ѝ да се изпразни, да отлети...

Ала не можеше да избяга. Тя беше взела бойното копие; беше поела Отговорността от дядо си. Всичко свръхестествено, което заплашваше да навреди на Фелс Чърч, докато тя бе на стража, беше неин проблем. И проблемът беше още, че нейният дълг като стража никога не се изчерпваше.

Мат затрополи надолу по стълбите, понесъл на ръце седемгодишния Хейли, който постоянно получаваше малки припадъци.

— Мередит! — Тя долови недоверието в гласа му. — Какво става? Какво откри, за бога?

— Ела... и погледни. — Мередит си припомняше подробност след подробност, които би трябвало да събудят предупредителните

звънчета в главата ѝ. Мат вече се бе озовал до нея, докато тя си припомняше първото описание на Бони на Изобел Сайтоу.

Тиха и затворена. Срамежлива. И... мила.

И първото посещение в дома на семейство Сайтоу. Ужасът от това, в какво се бе превърнала тихата, срамежлива и мила Изобел Сайтоу: богиня на пиърсинга, кръвта и гнойта, изтичащи от всеки отвор по тялото ѝ. И тогава се бяха опитали да занесат вечеря на старата ѝ, много стара баба. И Мередит разсеяно бе забелязала, че стаята на Изобел е точно под тази на възрастната дама, която приличаше на кукла. След като видя надупчената и напълно разстроена Изобел, Мередит бе предположила, че всяко дяволско влияние може да се опита да се разпространи и някъде в подсъзнанието си се бе разтревожила за бедната и крехка старица. Ала дяволът можеше също толкова лесно да слиза долу. Може би в крайна сметка не Джим Брайс бе заразил Изобел с лудостта на малаха. Може би тя бе заразила него, а той я бе предал на Каролайн и на сестра си.

И онази детска игра! Жестоката, жестока песничка, която Обаасан — онази Инари-Обаасан си тананикаше: „Лисица и костенурка взели да се надбягват...“. И думите ѝ: „... по някакъв начин е намесено китсуне.“ Тя им се бе подигравала, забавляваше се! Сега като се замислеше, тъкмо от Инари Мередит за пръв път чу думата „китсуне“.

И още една допълнителна жестокост, която Мередит бе извинила преди, но само защото предполагаше, че Обаасан едва вижда. През онази нощ Мередит и Бони бяха с гръб към вратата — двете се бяха съсредоточили върху „горката, грохнала стара баба“. Но Обаасан беше с лице към вратата и тя бе единствената, която е можела да види — трябва да е видяла — как Изобел се промъква зад Бони. И тогава тъкмо жестоката детска песничка накара Бони да погледне зад себе си... Изобел се бе свила там, готова да оближе челото на Бони с раздвоения си розов език...

— Защо? — Мередит чу да пита собственият ѝ глас. — Защо съм била толкова глупава? Как не съм могла да го разбера още в самото начало?

Мат бе вдигнал блекберито и четеше уебсайта. Сетне се изправи и остана неподвижен, с широко отворени сини очи.

— Била си права — промълви след дълга пауза.

— Толкова ми се иска да греша...

— Мередит... Шиничи и Мисао са слуги на Инари... Ако онази старица е Инари, а ние през цялото време сме преследвали като побъркани грешния враг, само изпълнителите...

— Проклетите листчета — задави се Мередит. — Онези, които направи Обаасан. Те са безполезни, невалидни. Всички онези куршуми, които тя благослови, също са непотребни — но може би тя наистина ги е благословила — за забавление. Изобел дори дойде при мен и промени всички йероглифи, които старата госпожа написа за делвите, в които да затворим Шиничи и Мисао. Тогава тя ми каза, че Обаасан е почти сляпа. Върху седалката на колата остана мокро петно от сълзите ѝ. Тогава не разбрах защо плачеше.

— Аз все още не разбирам. Тя ѝ е внучка — навярно трето поколение чудовище! — избухна Мат. — Защо ще плаче? А и защо самозалепващите се листчета отначало действаха?

— Защото са направени от майката на Изобел — рече госпожа Флауърс тихо. — Скъпи Мат, наистина се съмнявам, че онази старица изобщо е роднина на семейство Сайтоу. Като божество — или могъща магьосница, кръстена на божеството — и несъмнено самата тя китсуне, предполагам, че се е настанила да живее при тях и ги е използвала. Майката на Изобел, както и самата Изобел, не са имали друг избор, освен да поддържат измамата, защото са се страхували от това, което ще им стори, ако не ѝ се подчиняват.

— Но, госпожо Флауърс, когато двамата с Тайрон измъкнахме бедрената кост от гъсталака, вие не казахте ли, че жените Сайтоу са направили толкова хубави амулети? И не казахте ли, че трябва да ги помолим да преведат думите върху глинените делви, когато Аларик изпрати снимките им от онзи японски остров?

— Колкото до вярата ми в жените Сайтоу, аз имам едно незначително възражение — рече госпожа Флауърс. — Не знаех, че тази Обаасан е зло, а и все още има две от тях, които са мили и добри, и които много ни помогнаха — при това с голям риск за себе си.

Мередит усети горчилка в устата си.

— Изобел би могла да ни спаси. Би могла да каже: „Моята фалшива баба е истински демон.“

— О, моя скъпа Мередит, вие, младите, наистина не умеете да прощавате. Тази Инари навярно се е настанила в дома им, когато тя е

била дете. Отначало е знаела само, че възрастната жена е тиранин, носещ името на божество. Тогава може би е имало демонстрация на сила — чудя се дали не е станало нещо със съпруга на Ориме, накарало го да се върне в Япония — ако наистина е заминал? Може и да е мъртъв. След това Изобел е пораснала: срамежлива, тиха, затворена — изплашена. Тук не е Япония; не е имало техен свещеник, на когото да се изповядат и доверят. И самата ти си видяла последствията, когато Изобел се е сближила с някой извън семейството — върху приятеля ѝ, Джим Брайс.

— И върху нас... ами, става въпрос за теб и Бони — изтъкна Мат на Мередит. — Тя насъска Каролайн срещу теб.

Без да се усетят, те бяха започнали да говорят все по-бързо и по-бързо.

— Трябва да отидем още сега — заяви Мередит. — Шиничи и Мисао може и да са тези, които ще доведат Последната полунощ, ала Инари дава заповедите. А и кой знае? Тя може и да определя наказанията. Ние не знаем колко е голяма нейната звездна сфера.

— Или къде е — изтъкна възрастната жена.

— Госпожо Флауърс — рече Мат припряно, — по-добре да останете тук с децата. На Ава може да се разчита, но къде е Джейкъб Лейгърти?

— Тук — обади се едно момче, което изглеждаше по-голямо от петнайсетте си години. Беше високо колкото Мат, но много слабо.

— Добре. Ава, Джейк, ще помагате на госпожа Флауърс. Оставяме ви и Сейбър. — Кучето беше голям хит сред хлапетата, кротуваше дори когато най-малките дъвчеха опашката му. — Двамата просто ще слушате госпожа Флауърс и...

— Мат, скъпи, аз няма да съм тук. Но животните определено ще ги закрилят.

Мат я зяпна слисано. Мередит знаеше какво си мисли. Госпожа Флауърс, на която досега можеха да разчитат, смяташе да се скрие някъде сама? Нима ги изоставяше?

— Освен това искам един от двама ви да ме закара до къщата на семейство Сайтоу — бързо! Но другият може да остане тук и да пази децата.

Мередит почувства едновременно облекчение и тревога, Мат също.

— Госпожо Флауърс, предстои ни истинска битка. Можете да бъдете наранена или много лесно да ви вземат като заложница...

— Скъпи Мат, това е моята битка. Няколко поколения от семейството ми живеят във Фелс Чърч, още от времето на първите заселници тук, на континента. Вярвам, че това е битката, за която съм се родила. Определено последната в живота ми.

Мередит се взираше изумено във възрастната жена. В полумрака на сутерена госпожа Флауърс изведнъж ѝ се стори някак си различна. Гласът ѝ се промени. Дори дребното ѝ тяло се променяше, ставаше по-високо и по-силно.

— Но как ще се борите? — слиса се Мат.

— С това. Този добър и мил млад мъж, Сейдж, ми остави бележка, в която се извиняваше, задето е използвал звездната сфера на Мисао. Когато бях млада, много ме биваше с тези. — Госпожа Флауърс извади от голямата си чанта нещо дълго и тънко, което се разви. Старицата го завъртя и в празния сутерен се разнесе силен екот, когато изплющя. Удари се в топката за пинг-понг, уви се около нея и се върна обратно в отворената длан на госпожа Флауърс.

Камшик. Изработен от някакъв сребрист материал. Несъмнено вълшебен. Дори Мат се изплаши от него.

— Докато ни няма, Ава и Джейк могат да учат децата как да играят на пинг-понг. Ние наистина трябва да вървим, скъпи мои. Не можем да губим нито минута повече. Наближава ужасна трагедия. Мама го каза.

Мередит я гледаше — не по-малко слисано от Мат, но сега заяви:

— Аз също имам оръжие! — Взе бойното копие и добави: — Аз ще се бия, Мат. Ава, оставяме децата на твоите грижи.

— И на моите — допълни Джейкъб и тутакси доказа колко е полезен с въпроса: — Това там, дето виси над пещта, не е ли брадва?

Мат изтича и я свали. Мередит прочете какво си мисли по изражението на лицето му: Да! Една тежка брадва, малко ръждясала, но все още достатъчно остра. Сега, ако китсуне изпратят растения или дървета срещу него, той беше добре въоръжен.

Госпожа Флауърс вече се качваше нагоре по стълбите. Мат и Мередит си размениха бързи погледи, сетне се затичаха, за да я настигнат.

— Ще караш джипа на майка си. Аз ще седна отзад. Все още съм малко... ами, предполагам, малко замаяна. — Мередит никак не искаше да признае слабостта си, но това беше за предпочитане, отколкото да се блъсне някъде с колата.

Мат кимна и прояви достатъчно благородство, за да не коментира слабостта и замайването ѝ. Тя все още не можеше да повярва на собствената си глупост.

— Мат, скъпи, няма защо да спазваш правилата за движение — беше всичко, което му каза госпожа Флауърс.

Елена имаше чувството, че не е правила нищо през целия си живот, освен да върви под сенчестия балдахин от високи клони. Наоколо не беше студено, а хладно. Не беше тъмно, а цареше полумрак. Вместо постоянната пурпурна светлина от огромното червено слънце в първото Тъмно измерение, сега вървяха в постоянен здрач. Беше изнервящо постоянно да поглеждаш нагоре към небето и никога да не виждаш луната — или луните — или планетата — която навярно бе там горе. Освен безкрайното небе, нямаше нищо освен преплетени клони на дърветата, тежки и толкова сложно усукани, че сякаш заемаха цялото пространство отгоре.

Луда ли бе да мисли, че може би вървят по онази диамантено искряща луна, която се виждаше пред Входа на крепостта към Долния свят? Дали бе прекалено малка, за да има атмосфера? Или истинска гравитация? Беше забелязала, че тук се усеща по-лека и дори крачките на Бони изглеждаха доста дълги. Дали би могла? Напрягна мускулите на краката си, пусна ръката на Стефан и скочи.

Беше висок скок, но не я приближи до плетеницата от клони над нея. И не се приземи точно върху пръстите си. Краката ѝ се подхлъзнаха по хилядолетната гнила шума и тя се озова на задните си части, пързаяйки се около метър, преди да забие пръсти и крака в рохкавата пръст и да спре.

— Елена! Добре ли си? — чу Бони и Стефан да крещят зад нея и нетърпеливото: Да не си полудяла? От Деймън.

— Опитвам се да разбера къде сме, като проверявам гравитацията — обясни тя, изправи се сама и изтърси листата от джинсите си. Чувстваше се унижена. Проклятие! Онези листа се бяха напъхали отзад под тениската ѝ и дори под камизолата. Групата бе оставила по-голяма част от кожените си дрехи в Крепостния вход, където Сейдж щеше да ги пази, и Елена нямаше дори с какво да се преоблече. Беше глупава постъпка, ядосваше се сега на себе си.

Засрамена, девойката се опита едновременно да върви и да изтръсква натрошените листа.

— Може ли само за секунда? — принуди се да извика накрая. — Момчета, бихте ли се обърнали? Бони, ще можеш ли да дойдеш и да ми помогнеш? — Приятелката ѝ с радост се притече на помощ. Елена бе изненадана колко трудно махна гнилите листа, полепнали по гърба ѝ.

Следващия път, когато ти е нужно научно мнение, първо попитай, изпрати ѝ Деймън телепатично презрителния си коментар, а гласно рече:

— Бих казал, че гравитацията тук е около осемдесет процента от земната и може да се намираме на луна. Няма значение. Ако Сейдж не ни беше помогнал с компаса, никога не бихме могли да намерим ствола на дървото — поне не навреме.

— И не забравяйте — изтъкна Елена, — че никак не е сигурно, че звездната сфера се намира близо до дървото. Трябва да държим очите си отворени на четири!

— Но какво да търсим? — Някога Бони щеше да изрече това хленчейки. Сега само попита тихо.

— Ами... — Елена се извърна към Стефан. — Ще изглежда ярко, нали? На фона на този ужасен полумрак?

— На този ужасен зеленикав полумрак — съгласи се Стефан. — Би трябвало да изглежда като леко променяща се ярка светлина.

— Да го кажем така — заговори Деймън, докато вървеше грациозно заднешком и ги озари за секунда с някогашната си двеста и петдесетватова усмивка. — Ако не следваме указанията на Сейдж, никога няма да намерим дървото. Ако се опитаме да бродим наслуки в този свят, никога няма да открием нищо — включително и обратния път. И тогава не само Фелс Чърч, но и всички ние ще умрем, при това точно в този ред. Първо, ние двамата вампири, ще зарежем всякаво цивилизовано поведение, когато гладът...

— Стефан няма да го направи! — извика Елена.

— Ти си също толкова лош, като Шиничи с неговите „откровения“ за всички нас! — присъедини се Бони.

Деймън леко се усмихна.

— Ако бях също толкова лош като Шиничи, малко червено птиченце, ти вече щеше да си надупчена като празна кутия от сок —

или аз щях да правя компания на Сейдж и да се наслаждавам на бутилка „Черна магия“...

— Виж, това е безсмислено — прекъсна го Стефан.

Деймън изобрази престорено съчувствие.

— Може би ти имаш... проблеми... в областта на кучешките зъби, но не и аз, малки братко. — Този път задържа усмивката си по-дълго, за да могат всички да видят остриите му зъби.

Стефан не се поддаде на предизвикателството.

— И цялата тази разправия само ни задържа...

— Грещиш, малки братко. Някои от нас са усъвършенствали изкуството да говорят и вървят едновременно.

— Деймън, престани! Просто *спри* — рече Елена рязко, докато разтриваше горещото си чело със студените си пръсти.

Деймън сви рамене и продължи да върви заднешком.

— Ти трябва само да помолиш — промърмори, като натърти леко на първата дума.

Елена не отвърна нищо. Чувстваше, че изгаря от треска.

Не беше само вървенето в указаната посока. Често на пътя им се изпречваха огромни купчини от възлести корени, които трябваше да изкачват. Понякога се налагаше Стефан да вади брадвата от раницата си, за да изсича опори за краката.

Елена започваше да мрази зеленикавия полумрак повече от всичко на света. От него, както и от приглушения звук от стъпките им върху покритата с гнила шума земя, ѝ се привиждаха и причуваха странни неща. На няколко пъти тя спря — и веднъж Стефан, — за да възкликне: „Тук има някой! Следи ни!“

Всеки път се спираха и се заслушваха напрегнато. Стефан и Деймън изпращаха телепатични сонди на Силата колкото далеч можеха да достигнат, търсейки друг разум. Но или беше толкова добре маскиран, че оставаше невидим, или изобщо не съществуваше.

И когато Елена бе обзета от чувството, че върви, откакто се помни, и ще продължи да върви до края на вечността, Деймън спря рязко. Зад него Бони пое шумно дъх. Елена и Стефан забързаха напред, за да видят какво става.

Това, което Елена видя, я накара да промълви несигурно:

— Мисля, че може би сме пропуснали ствола на дървото и сме открили края...

Пред нея, докъдето стигаше погледът ѝ, се простираше тъмно пространство, осеяно със звезди. В светлините на звездите се къпеше голяма планета и две големи луни, едната светеше в спирали в бяло и синьо, а другата трептеше в сребристо сияние.

Стефан държеше ръката ѝ, споделяйки чудото с нея. Само от лекия му допир върху пръстите ѝ по ръката ѝ пробягаха тръпки и се спуснаха до внезапно омекналите ѝ колене.

— Погледнете нагоре — процеди Деймън саркастично.

Елена го стори и ахна. Само за миг тялото ѝ олекна. Дватама със Стефан машинално обвиха ръце един около друг. И тогава девойката разбра какво виждат — и отгоре, и отдолу.

— Това е вода — промълви тя, втренчена в огледалната повърхност пред тях. — Едно от онези сладководни морета, за които ни разказа Сейдж. Върху него не се вижда нито една вълничка. Не се усеща и полъх на вятър.

— Но изглежда, ние наистина се намираме върху най-малката луна — изрече Стефан с благ глас. Очите му бяха измамно невинни, докато гледаше към Деймън.

— Да, ами, тогава трябва да има нещо изключително тежко в ядрото на този спътник, за да поддържа осемдесетте процента от гравитация, която нормално усещаме, и в същото време да задържа около себе си толкова много атмосфера — но на кого му пука за логиката? Достигнахме до този свят през Долния свят. Защо да важи някаква си логика? — Погледна Елена с леко присвитите си очи изпод натежалите клепачи.

— Къде е третата? Сериозната?

Гласът идва отзад, помисли си Елена. Тя — всички те — се извърнаха от ярката светлина към полумрака. Всичко трептеше и танцуваше пред очите ѝ.

*Сериозната Мередит; смеещата се Бони;
И Елена със златната коса.
Те шептят и мълчат...
Те съзаклятничат и не ги е грижа...
Но аз трябва да имам Елена,
Елена със златната коса...*

— Е, няма да ме имаш! — викна Елена. — А и не цитираш вярно поемата. Помня я от часовете по английски в девети клас. Освен това си откачен! — Въпреки гнева и страха се запита какво ли става във Фелс Чърч. Щом Шиничи беше тук, дали там вече е настъпила Последната полунощ? Или Мисао я е пуснала в ход с едно небрежно махване на ръката?

— Но аз ще те имам, златна Елена — заяви китсунето.

Стефан и Деймън извадиха ножовете си.

— Точно тук грешиш, Шиничи — заяви Стефан. — Ти никога, никога няма да докоснеш отново Елена.

— Трябва да опитам. Ти взе всичко останало.

Сега сърцето на Елена препускаше като лудо. Ако изобщо Шиничи реши да говори разумно, то ще е на мен, помисли си тя.

— Не трябва ли да се подготвяш за Последната полунощ, Шиничи? — попита го с приятелски тон, докато вътрешно трепереше, опасявайки се, че ще ѝ отвърне: „Тя вече настъпи.“

— Тя не се нуждае от мен. Тя няма да защити Мисао. Защо аз да ѝ помагам?

За миг Елена загуби дар слово. Тя? Тя? Друга освен Мисао, каква друга тя е замесена във всичко това?

Деймън сега бе извадил арбалет със заредена стрела. Шиничи продължаваше да бърби.

— Мисао вече не може да се движи. Разбирате ли, тя вложи цялата си Сила в звездната си сфера. Вече не се смее, нито пее — не съзаклятничис с мен. Тя просто... седи. Накрая ме помоли да я прибера в себе си. Мислеше, че така ще станем едно цяло. И така тя се разтвори и се сля с мен. Ала дори и това не помогна. Сега... едва я чувам. Дойдох, за да взема моята звездна сфера. Използвах енергията ѝ, за да пътувам през измеренията. Ако сложа Мисао в моята звездна сфера, тя ще се възстанови. После ще я скрия отново — но не там, където я оставих последния път. Ще я сложа много надалеч, където никой няма да я намери. — Съсредоточи се върху слушателите си. — И така, предполагам, че в момента двамата с Мисао говорим с вас. Само дето съм толкова самотен — не мога изобщо да я почувствам.

— Няма да докоснеш Елена — рече Стефан тихо.

Деймън погледна мрачно към останалите при думите на Шиничи: „... Ще я сложа много надалеч...“

— Върви, Бони, продължавай да се движиш — додаде Стефан.
— Ти също, Елена. Ние ще ви последваме.

Елена остави Бони да се отдалечи няколко метра напред, преди да изпрати телепатично послание: Не можем да се разделяме, Стефан; имаме само един компас.

Внимавай, Елена! Той може да те чуе!, долетя гласът на Стефан, сподирен от решителното: *Млъквай!* на Деймън.

— Не си прави труда да й казваш да млъчи — обади се Шиничи.
— Трябва да си луд, ако си мислиш, че не мога да уловя мислите направо от умовете ви. Не мислех, че сте толкова глупави.

— Ние не сме глупави! — възрази Бони разгорещено.

— Не сте ли? Тогава разгадахте ли гатанките ми?

— Нямахме никакво време за това — тросна се Елена. Беше грешка, защото отново привлече вниманието на Шиничи към себе си.

— Каза ли им какво мислиш за трагедията на Камелот, Елена? Не, не мисля, че си имала достатъчно кураж. Да им кажа ли аз? Ще го прочета, както си го написала в дневника си.

— Не! Не е възможно да си чел дневника ми! Както и да е — *написаното там вече не важи!* — избухна Елена.

— Да видим... това са твоите думи. — Заговори с монотонния глас на четец: „Мило дневниче, една от гатанките на Шиничи беше това, което си мисля за Камелот. Нали се сецаш за легендата за крал Артур, кралица Гуиневиър и Ланселот, рицаря, когото тя обичала. И ето какво си мисля. Много невинни хора са умрели и са били нещастни, защото тези трима егоисти — крал, кралица и рицар — не са могли да се държат цивилизовано. Те не са могли да разберат, че колкото повече обичаш, толкова по-дълбок става изворът на любовта. Но онези тримата не са могли просто да се отдадат на любовта и да я споделят — и тримата...“.

— Млъкни! — кресна Елена! — Млъкни!

Господи, рече Деймън, животът ми току-що намери обяснение.

Както и моят, додаде Стефан слисано.

Просто забравете за всичко това, нареди им Елена. То вече не е истина. Стефан, аз съм твоя винаги и винаги съм била. И точно сега ние трябва да се отървем от това копеле и да тичаме към ствола на дървото.

— Двамата с Мисао често го правехме — продължи Шиничи. — Говорехме помежду си на специална честота. Ти определено си добър манипулатор, Елена, след като успя да ги предпазиш да се избият един друг заради теб.

— Да, това е специална честота, която наричам истина — рече Елена. — Но аз не съм и наполовина толкова добър манипулатор, колкото Деймън. А сега ни нападай или ни остави да вървим. Ние бързае!

— Да ви нападна? — Шиничи изглежда се замисли над идеята. И тогава, по-бързо, отколкото Елена успя да го проследи, той се хвърли към Бони. Вампирите, които очакваха да се опита да се добере до Елена, бяха изненадани, но Елена, която бе зърнала блясъка в очите му, насочен към по-слабото момиче, беше готова и се хвърли към него. Той се отдръпна назад толкова бързо, че се оказа, че се е насочила към краката му, ала тогава осъзна, че има възможност да го извади от равновесие. Удари глава в капачката на коляното му, като в същото време заби дълбоко ножа си в крака му.

Прости ми, Бони, помисли си тя, защото знаеше какво ще направи той. Това беше същото, което бе накарал послушната си марионетка Деймън да направи, когато преди време държеше Елена и Мат за заложници — само дето сега нямаше нужда от боров клон, за да насочи болката. Черна енергия изригна директно от ръцете му в дребното тяло на Бони.

Ала имаше още един фактор, който не бе взел под внимание. Когато бе накарал Деймън да нападне Мат и Елена, бе проявил достатъчно разум да стои далеч от тях, докато подлагаше телата им на мъчения. Този път бе хванал Бони и обвинил ръце около нея. А самата Бони бе отличен телепат, особено в разпръсването на мисли и чувства. Когато я удари първата вълна на агонията, тя изкрещя — и пренасочи болката обратно към Шиничи.

Все едно се затваряше кръг. Болката не беше по-малко мъчителна за Бони, но означаваше, че всичко, което ѝ причиняваше Шиничи, го изпитваше върху себе си, при това усилено от ужаса на Бони. Това бе системата, в която Елена удари с все сила. Когато главата ѝ се стовари върху коляното му, вътре в по-крехката му колянна кост нещо се пропука. Замаяна, Елена се съсредоточи и завъртя ножа, който премина през крака му и се заби в земята.

Нямаше да се получи, ако точно зад нея не бяха двамата пъргави и ловки вампири. Тъй като Шиничи не падна, вратът ѝ щеше да се озове в идеално положение за него, за да го прекърши.

Но Стефан вече беше зад нея. Подхвана я и я избута настрани, преди Шиничи да прецени както трябва ситуацията.

— Пусни ме — промълви Елена задъхано на Стефан. Беше решена да се добере до Бони. — Оставих ножа си — изхитри се да добави, намирайки много по-конкретна причина, за да накара Стефан да я пусне и да продължи битката.

— Къде?

— В крака му, разбира се.

Долови, че Стефан едва се сдържа да не се разсмее на глас.

— Мисля, че си го оставила на добро място. Вземи един от моите — добави.

Ако сте свършили да си бърбите, може би ще се отървете от опашките му, долетя до тях студеният телепатичен глас на Деймън.

В този миг Бони припадна, но телепатичната ѝ верига все още бе широко отворена и насочена обратно към Шиничи. Сега Деймън мина в настъпление, сякаш не го бе грижа за живота на Бони, стига чрез нея да се добере до Шиничи.

Стефан, бърз като нападаща змия, се спусна към една от многото опашки, които сега се размахваха зад Шиничи като доказателство за огромната му Сила. Повечето от тях бяха прозрачни и заобикаляха истинската му опашка — от плът и кръв, като тази на всяка лисица.

Стефан замахна с ножа си и една от призрачните опашки падна върху земята, след което изчезна. Нямаше кръв, но Шиничи изквича пронизително от ярост и болка.

Междувременно Деймън нападна безмилостно отпред. Веднага щом Стефан отвлече вниманието на китсунето отзад, Деймън съсече двете китки на Шиничи — едната по-нагоре, а другата по-надолу. После се хвърли, за да го блъсне с цялата тежест на тялото си точно в момента, когато Стефан, който придържаше Елена към бедрото си като бебе, отрязва още една призрачна опашка.

Елена се извиваше и се опитваше да се отскубне. Тя умираше от тревога, че Деймън ще убие Бони, за да се добере до Шиничи. А и освен това нямаше да позволи да я разнасят наоколо като досаден багаж! Всичките ѝ цивилизовани задръжки се рушаха и тя се осланяше

единствено на най-дълбоките си инстинкти: да защити Стефан, да защити Бони, да защити Фелс Чърч. Да срази врага. Дори не осъзнаваше, че в превъзбуденото си състояние бе забила, за нещастие все още човешките си зъби, в рамото на Стефан.

Той трепна леко, но се вслуша в нея. *Добре! Опитай се тогава да стигнеш до Бони — и виж дали можеш да я освободиш от болката.*

Пусна я в мига, в който Шиничи се извъртя, за да се разправи с него, насочвайки черна болка право към Стефан, същата болка, която бе повалила Мат и Елена, когато бяха на Земята.

Елена, вече свободна, видя, че всички се извържат наполовина, и внезапно съзря шанса си. Посегна към отпуснатото тяло на Бони и Шиничи пусна дребното момиче в ръцете ѝ.

Вземи Бони. Виж дали можеш да я освободиш от болката.

Е, сега Бони беше при нея. Собственият ѝ разум отдели двете заповеди на Стефан с друга — махни я по-далеч от Шиничи. Тя е безценна заложница.

Елена имаше чувството, че ще закрепци от бяс. Трябваше да предпази Бони, ала това означаваше да остави Стефан, нежния Стефан на милостта на Шиничи. Отдръпна се настрани с Бони — толкова дребна и лека — и в същото време метна поглед през рамо към Стефан. Той беше свъсил леко чело, за да се концентрира, но не само че не беше завладян от болка, а се готвеше за атака, въпреки че главата на Шиничи гореше. Ярките пурпурни краища на черната му коса избухнаха в пламъци, сякаш нищо друго не можеше да изрази по-силно омразата му и сигурността от победата. Беше си надянал корона от пламтящи гирлянди, дяволски ореол.

Гневът на Елена се превърна в ледени тръпки, които се спуснаха надолу по гръбнака ѝ, докато наблюдаваше нещо, което повечето хора никога не доживяваха да видят: двама вампири нападат заедно, в пълен синхрон. В това имаше някаква първична жестокост, все едно бяха двойка хищни птици или вълци, но и величавата красота на две създания, действащи като едно тяло. Ледената решителност, изписана върху лицата на Стефан и Деймън, показваше, че това е битка до смърт. Смръщване от страна на Стефан или жестока усмивка по устните на Деймън бяха знак, че Шиничи изпраща пронизващата тъмна Сила към един от двамата. Но противниците му не бяха слаби

човешки същества. Двамата бяха вампири, чиито тела се излекуваха почти мигновено — двама вампири, които наскоро се бяха хранили — от нея — Елена. Нейната необикновена кръв сега ги зареждаше с нова мощ.

Значи аз вече съм част от това, каза си Елена. Помагам им в този миг. Те трябваше да задоволят свирепостта, която тази битка без правила бе събудила у нея. Да съсипе идеалния синхрон на двамата вампири в схватката им с Шиничи, би било престъпление, особено когато Бони все още лежеше в несвяст в ръцете ѝ.

Като човешки същества ние и двете сме пречки, каза си девойката. И Деймън няма да се поколебае да ми го каже, дори да се намесе само с един удар.

Бони, съвземи се, Бони, изпрати ѝ мисълта си Елена. *Дръж се за мен. Ще се махнем оттук.* Подхвана дребничката си приятелка под мишниците и започна да я влачи. Отстъпваше към сребристия сумрак, разпрострял се във всички посоки. Когато се спъна в един корен и падна на земята, реши, че вече се е отдалечила достатъчно. Притегли Бони в скута си. Сетне взе в шепи малкото сърцевидно лице на Бони и извика в представите си най-успокояващите неща, за които може да се сети. Гореща вана в дома на лейди Улма, последвана от масаж, докато лежи удобно върху кушетката за съхнене сред облаци екзотични ухания. Да се сгуши до Сейбър в кабинета на госпожа Флауърс. Упадъчният лукс да спи до късно и да се събуди в собственото си легло — а майка ѝ, баща ѝ и сестра ѝ да са в къщата.

Когато си помисли за последното, Елена не успя да сподави тихото си изхлипване и една малка сълза капна върху челото на Бони. Клепачите ѝ потрепнаха.

— Сега ти не бъди тъжна — прошепна тя. — Елена?

— Вече си с мен и никой няма да те нарани отново. Още ли се чувстваш зле?

— Малко. Но мога да те чувам в главата си и това ме кара да се чувствам по-добре. Искам една гореща вана и пица. И да поддържа бебето Адара. Знаеш ли, тя вече почти говори. — Елена — ти не ме слушаш!

Истина беше. Елена наблюдаваше развързката на битката между Стефан, Деймън и Шиничи. Вампирите бяха повалили китсунето и сега кръжаха над него и се ежеха като новооперени птички над

особено вкусен червей. Или може би като два малки дракона — Елена не беше сигурна, че птиците съскат една на друга.

— О, не — каква гадост! — Бони видя това, което наблюдаваше Елена, срина се на земята и скри глава зад рамото на приятелката си. Добре, каза си Елена. Разбрах. У теб няма и капчица жестокост, нали, Бони? Дяволитост, но не и кръвожадност. И това е хубаво.

Докато си го мислеше, Бони се надигна толкова рязко, че се удари в брадичката на Елена.

— Почакай! — викна тя. — Виждаш ли онова?

Онова беше много ярка светлина, която лумваше все по-силно всеки път, когато вампирите си харесаха някое място върху тялото на Шиничи, и го удряха едновременно.

— Остани тук — заръча Елена на дребничката си приятелка с малко надебелял глас, защото, когато Бони се удари в брадичката ѝ, си бе прехапала езика. Хукна обратно към двамата вампири и изкрещя с все сила. Трябваше да привлече вниманието им, преди напълно да са се отдали на инстинктите си за хранене.

Както можеше да се очаква, Стефан се отдръпна пръв, а сетне ѝ помогна да отскубнат Деймън от победения враг.

Деймън се озъби и закричи наоколо, без да сваля поглед от Шиничи, докато пребитото китсуне бавно се надигаше. Елена забеляза пръските кръв. После я видя, пъхната в колана на Деймън, черна, с пурпурни краища и лъскава — истинската опашка на Шиничи.

Жестокостта, изпълвала я до преди малко, тутакси се изпари. Момичето искаше да скрие глава зад рамото на Стефан, ала вместо това му поднесе лицето си за целувка. Стефан се подчини.

Тогава Елена отстъпи назад, за да оформят триъгълник около Шиничи.

— Дори не си помисляй да нападаш — рече мило Деймън.

Китсунето сви примирено рамене.

— Да ви нападам? Защо да си давам труда? Вие няма къде да се върнете, дори аз да умра. Децата са препрограмирани да убиват. Но... — добави с внезапна жар — ми се иска никога да не бях идвал в проклетия ви малък град... иска ми се никога да не бях изпълнявал Нейните заповеди. Искане ми се никога да не бях позволявал на Мисао да се доближи до *Нея*! Искане ми се да не бяхме... — Изведнъж млъкна. Не, беше нещо повече, помисли си Елена. Той замръзна, очите му се

разшириха и оцъклиха. — О, не — прошепна. — О, не, нямах предвид това! Не исках да кажа това! Не съжалявам...

Елена имаше чувството, че нещо приближава към тях с огромна скорост, всъщност толкова бързо, че тя успя само да отвори уста, преди то да удари Шиничи. Каквото и да беше, го уби с невероятна ловкост, като отмина, без да докосне никой друг.

Шиничи рухна по очи в прахта.

— Няма смисъл — възпря Елена нежно Стефан, когато той инстинктивно се спусна към трупа. — Той е мъртъв. Сам си го причини.

— Но как? — пожелаха да узнаят в един глас Стефан и Деймън.

— Не съм специалист — отвърна Елена. — Мередит е експертът по въпроса. Но тя ми каза, че китсуне могат да бъдат убити, като се унищожат звездните им сфери или ако ги застреляш с благословен куршум... или от „Греха на съжалението“. Тогава двете с Мередит не разбрахме какво означава — беше преди да попаднем за пръв път в Тъмното измерение. Но мисля, че сега го видяхме в действие.

— Значи не можеш да си китсуне и да съжаляваш за нещо, което си сторил? Това е... жестоко — поклати глава Стефан.

— Изобщо не е — отсече Деймън. — При все че, ако важеше и за вампирите, несъмнено щеше отново да умреш завинаги, когато се събуди във фамилната гробница.

— Някога — проговори Стефан с безизразно лице — съжалявах, че съм ти нанесъл смъртоносен удар, дори когато умирах. Ти винаги си изтъквал, че се чувствам прекалено виновен, но това е единственото нещо, за което бих дал живота си, ако мога да го променя.

Настъпи тишина, която продължи... и продължи. Сега Деймън стоеше пред групата и само Бони виждаше лицето му.

Елена внезапно сграбчи ръката на Стефан.

— Все още имаме възможност! — каза му. — Двете с Бони видяхме натам нещо ярко! Да тичаме! — Стефан и Елена минаха тичешком покрай Деймън, а той грабна ръката на Бони. — Бягай като вятъра, Бони!

— Но след като Шиничи е мъртъв — ами, наистина ли трябва да намерим звездната му сфера или най-голямата звездна сфера, или каквото и там да се крие в това ужасно място? — попита Бони. Някога

щеше да хленчи, каза си Елена. Не, въпреки болката, която навярно изпитваше, тя тичаше.

— Боя се, че трябва да я намерим — отвърна Стефан. — Защото от думите на Шиничи се разбра, че не той стои начело. Двамата със сестра му са работили за някого, някаква жена. И която и да е Тя, може би в момента напада Фелс Чърч.

— Обстоятелствата току-що се промениха — заяви Елена. — Имаме непознат враг.

— Но все пак...

— Играта смени правилата си — заключи Елена.

По пътя към улицата, където живееше семейство Сайтоу, Мат наруши доста правила за уличното движение. Мередит се бе подпряла на облегалката между двете предни седалки, за да вижда цифровия часовник, който отброяваше времето до полунощ, както и да наблюдава трансформацията на госпожа Флауърс. Накрая все още здравомислещата, логична част от разсъдъка ѝ, насили устата ѝ да промълви думите: — Госпожо Флауърс... вие се променяте.

— Да, скъпа Мередит. Част от това се дължи на малкия подарък, който Сейдж ми остави. Друга — на собствената ми воля да се върна към дните, когато бях в разцвета на силите си. Вярвам, че това ще е последната ми битка, така че нямам нищо против да използвам цялата си останала енергия в нея. Фелс Чърч трябва да бъде спасен.

— Но... госпожо Флауърс... хората тук — ами, те невинаги са били — много мили... — заекна Мат и млъкна.

— Хората тук са като навсякъде — каза госпожа Флауърс спокойно. — Отнасяй се към тях така, както искаш и те да се отнасят към теб, и всичко ще е наред. Чак след като се превърнах в огорчена, самотна стара жена, вечно негодуваща срещу факта, че се наложи да превърна дома си в пансион, за да свързвам двата края, хората започнаха да се отнасят към мен — ами... като към смахната старица.

— О, госпожо Флауърс — а ние ви бяхме в такава тежест! — думите изскочиха сами от устата на Мередит.

— Вие бяхте моето спасение, дете. Скъпият Стефан сложи началото, но сами разбирате, че не можеше да ми обясни всичките си малки различия и аз се изпълних с подозрения към него. Но той винаги се държеше приветливо и почтително. Елена беше като слънчев лъч, а Бони бе самият смях. Накрая, когато свалих тесногръдите си бариери, и вие, младите, ми отвърнахте със същото. Няма да кажа повече за тук присъстващите, за да не ви засрамам, но вие ми сторихте огромно добро.

Мат пропусна още един знак „стоп“ и се прокашля. Сетне завъртя несигурно волана и отново се прокашля.

Мередит реши да вземе нещата в свои ръце.

— Мисля, че двамата с Мат искаме да кажем, че... ами, вие се превърнахте в много специален и важен човек за нас и не искаме да пострадате. Тази битка...

— ... е битка за всичко, в което вярвам и на което държа, скъпа. За всичките ми спомени. От времето, когато бях дете и пансионът бе построен — тогава беше само семеен дом и аз бях много щастлива. Като млада жена бях много щастлива. И сега, след като живях достатъчно дълго, за да се превърна в стара жена — е, освен вас, деца, все още имам приятелки като София Алпърт и Ориме Сайтоу. И двете са лецителки и са много добри в работата си. Ние все още обсъждаме различните приложения на моите билки.

Мат щракна с пръсти.

— Това е другата причина, поради която бях объркан — рече. — Защото доктор Алпърт каза, че вие и госпожа Сайтоу сте толкова добри. Мислех, че има предвид старата госпожа Сайтоу...

— Която изобщо не е „госпожа Сайтоу“ — прекъсна го почти остро госпожа Флауърс. — Нямам представа какво е истинското ѝ име — може би наистина е Инари, злото божество. Преди десет години не разбрах защо Ориме Сайтоу внезапно стана толкова различна и тиха. Сега осъзнавам, че промяната започна точно по времето, когато „майка ѝ“ се премести да живее с нея. Бях много привързана към малката Изобел, но тя изведнъж стана отчуждена и сериозна за възрастта си. Сега вече разбирам. И съм решена да се боря за нея — и за вас — и за града, който заслужава да бъде спасен. Човешкият живот е много, много ценен. И сега... ето че стигнахме.

Мат тъкмо бе завил по улицата на семейство Сайтоу. Мередит се втренчи смаяно във фигурата на предната седалка.

— Госпожо Флауърс! — възкликна.

На свой ред Мат също се извърна, за да погледне, и това, което видя, го накара да закачи фолксвагена, паркиран до тротоара.

— Госпожо... Флауърс?

— Моля те, паркирай сега, Мат. Не е нужно да ме наричаш „госпожа Флауърс“, ако не искаш. Аз се върнах към времето, когато бях Теофилия... когато моите приятели ме наричаха Тео.

— Но... как... защо? — заекна Мередит.

— Казах ви. Почувствах, че е време. Сейдж ми остави подарък, който ми помогна да се променя. Срещу нас се е надигнал враг, с когото не е по силите ви да се преборите. Почувствах го още в пансиона. Това е моментът, който чаках. Последната битка с истинския враг на Фелс Чърч.

Сърцето на Мередит сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ. Трябваше да бъде спокойна... спокойна и разумна. Много пъти се бе сблъсквала с магия. Познаваше усещането. Ала много често бе твърде заета да успокоява Бони, прекалено съсредоточена да помага на Бони, за да се отдаде докрай на това, с което се сблъскваше.

Сега бяха само тя и Мат — и Мат имаше такова глуповато и слисано изражение, все едно никога досега не беше виждал магия. Сякаш щеше да откачи.

— Мат — рече на глас, сетне повтори по-високо: — Мат! — Тогава той се извърна, за да я погледне със сините си очи, обезумели и потъмнели.

— Те ще я убият, Мередит! — извика той. — Шиничи и Мисао. Вие не знаете какво е да си...

— Стига — прекъсна го Мередит, хвана го за ръката и го разтърси. — Трябва да се погрижим това да не я убие.

Погледът на Мат се избистри.

— *Длъжни* сме да го направим — веднага се съгласи той.

— Добре. — Мередит го пусна. Двамата слязоха от колата и застанаха до госпожа Флауърс — не, до Тео.

Тео имаше коса, която стигаше почти до кръста ѝ; толкова руса, че изглеждаше сребриста на лунната светлина. Лицето ѝ беше... наелектризирано. Беше младо; младо и гордо, с класически черти и спокойно, но решително изражение.

Някак си по време на пътуването дрехите ѝ също се бяха променили. Вместо палто, покрито със самозалепващи се листчета, тя беше облечена в бяла рокля без ръкави, която свършваше с елегантен шлейф. По стил напоси леко на Мередит за роклята на „морска сирена“, която самата тя носеше на бала в Тъмното измерение. Но роклята на Мередит я правеше да изглежда чувствена. Докато Тео изглеждаше... великолепна.

Колкото до амулетите от самозалепващите се листчета... някак си хартията бе изчезнала и написаното се бе увеличило неимоверно, променяйки се до големи заврънкулки, които се виеха около бялата рокля. Тео буквално бе обвита в мистериозна защита, творение на висшата мода.

И макар че бе слаба и гъвкава като тръстика, тя беше и висока. По-висока от Мередит, по-висока от Мат, по-висока от Стефан, където и да се намираше сега в Тъмното измерение. Беше така висока не само защото бе израснала толкова много, а и защото шлейфът на роклята ѝ едва докосваше земята. Тя напълно бе преодоляла гравитацията. Камшикът, подаръкът на Сейдж, намотан на кръг и прикрепен към кръста ѝ, блестеше в сребристи оттенъци също като косата ѝ.

Мат и Мередит затвориха едновременно вратите на джипа. Мат остави двигателя да работи, за да потеглят по-бързо.

Заобиколиха гаража, за да видят предната част на къщата. Мередит, без да ѝ пука как изглежда, нито дори дали има хладнокръвен и овладян вид, изтри първо едната, а сетне и другата си длан в джинсите. Това бе първата — и навярно единствената — истинска битка на бойното копие. Не външният вид, а представянето имаше значение.

Двамата с Мат се заковаха на място, когато съзряха фигурата, застанала на най-долното стъпало на предната веранда. Не беше някой, който те биха разпознали като член от семейството. Но в този миг тъмночервените устни се разтвориха, деликатните ръце се стрелнаха да ги закрият и зад тях проехтя звънлив и мелодичен смях.

За миг всички само се взираха като омагьосани в тази жена, облечена цялата в черно. Беше висока като Тео, също толкова слаба и грациозна, и също като нея се носеше над земята. Но това, което бе потресло Мередит и Мат, беше фактът, че косата ѝ бе същата като на Мисао и Шиничи — но с противоположни цветове. Докато те имаха черни коси с пурпурни краища, косата на тази жена беше пурпурна — метри и метри, с черни краища. Не само това, но имаше и деликатни черни лисичи уши, които се подаваха от пламтящата коса, и дълга лъскава пурпурна опашка с черен връх.

— Обаасан? — ахна Мат невярващо.

— Инари! — отсече Мередит.

Красивото същество дори не ги погледна. Взираше се презрително в Тео.

— Малка вещица от малък град — изрече. — Използва почти цялата си Сила, за да се издигнеш до моето ниво. И каква полза?

— Аз притежавам малко Сила — съгласи се Тео. — Но ако градът е малък и незначителен, защо ти отне толкова много време, за да го унищожиш? Защо само наблюдаваше как други се опитват — или всички бяха твои пионки, Инари? Катрин, Клаус, горкият млад Тайлър — твои пионки ли бяха, богиньо китсуне?

Инари се засмя иззад пръстите си със същия звънък момичешки кикот.

— Нямам нужда от пионки! Шиничи и Мисао са мои роби и слуги, както всички китсуне! Ако съм им дала известна свобода, то е, за да добият опит. Сега ще се насочим към по-големи градове и ще ги опустошим.

— Първо трябва да се справиш с Фелс Чърч — заяви Тео твърдо. — А аз няма да ти позволя.

— Ти все още не разбираш, нали? Ти си човек, почти лишена от Сила! Моята звездна сфера е най-голямата на света! Аз съм богиня!

Тео сведе глава, сетне я вдигна, за да погледне в очите на Инари.

— Искаш ли да знаеш каква, мисля, че е истината, Инари? Мисля, че си стигнала до края на дълъг, много дълъг, но не безсмъртен живот. Мисля, че постепенно си гаснела и си западала, така че накрая се е налагало да използваш голямо количество от Силата си от звездната сфера — където и да се намира тя, — за да се появиш в този си вид. Ти си много, много стара жена и насъскваш децата срещу собствените им родители, както и родителите срещу децата им по целия свят, защото завиждаш на младостта на децата. Дори си започнала да завиждаш на Шиничи и Мисао и позволи да бъдат наранени като отмъщение.

Мат и Мередит се спогледаха с разширени очи. Инари дишаше учестено, но изглежда, не можеше да измисли какво да отвърне.

— Дори се преструваш, че си навлязла във „второ детство“, за да се държиш като младо момиче. Ала нищо от това не те задоволява, защото чистата, тъжна истина е, че си стигнала до края на дългия си, дълъг живот — без значение колко велика е Силата ти. Всички ние трябва да поемем към последното си пътуване и сега е твой ред.

— Лъжкия! — изкрещя Инари и за миг стана по-великолепна, по-сияйна от преди, но сетне Мередит видя защо. Алената ѝ коса започна да пуши, обрамчвайки лицето ѝ с танцуваща червена светлина. Накрая богинята заговори със злобен плам:

— Така да бъде. Щом смяташ, че това е моята последна битка, тогава трябва да причиня колкото се може по-голяма болка. Като започна с теб, вещице.

Мередит и Мат ахнаха. Страхуваха се за Тео, особено след като косата на Инари се сплете на дебели въжета като змии, които се извиваха от главата ѝ, сякаш беше Медуза^[1].

Ужасените възклицания бяха грешка — привлякоха вниманието на Инари. Ала тя не помръдна.

— Усещате ли този сладък мирис, носен от вятъра? — попита само. Печена жертва. Мисля, че резултатът ще бъде „оиши“ — вкусен! Но може би вие двамата ще искате да поговорите с Ориме или Изобел за последен път? Боя се, че те не могат да излязат да ви видят.

Сърцето на Мередит запрепуска лудешки в гърлото ѝ, когато осъзна, че къщата на семейство Сайтоу е в пламъци. Изглежда, горяха няколко отделни огъня, но тя бе ужасена, че Инари вече е сторила нещо на майката и дъщерята.

— Мат, не! — изкрещя девойката и сграбчи ръката му. — Той щеше да се спусне към смеещата се, облечена в черно жена, за да се опита да я нападне — а сега секундите бяха ценни. — Ела да ми помогнеш да ги намерим!

Тео им се притече на помощ. Вдигна сребристия камшик, завъртя го около главата си, след което го стовари точно върху вдигнатите ръце на Инари, оставяйки дълбока червена рана върху едната. Побеснялата Инари се извърна към нея, а Мередит и Мат побягнаха.

— Задната врата — задъхано рече Мат, докато заобикаляха тичешком едната страна на къщата. Видяха пред себе си дървена ограда, но без порта. Мередит се канеше да използва бойното копие, за да се прехвърли с овчарски скок, когато Мат извика: — Ела тук! — И сплете пръстите си, за да стъпи тя върху тях. — Ще те повдигна.

Мередит се поколеба само за миг. Сетне сложи крак върху импровизираното стъпало. Внезапно усети, че лети нагоре. После се приземи като котка върху равния горен край на оградата и скочи леко

от другата страна. Чу, че Мат се катери по оградата, докато внезапно бе заобиколена от черен пушек. Отскочи встрани и извика:

— Мат, пушекът е опасен! Наведи се ниско; задръж дъха си. Остани отвън, за да ми помогнеш, когато ги измъкна от къщата!

Момичето нямаше представа дали Мат ще я послуша или не, но тя последва собствените си предписания: наведе се ниско, задръжа дъх, като отвори за кратко очи, за да се опита да намери вратата.

После едва не получи удар при звука от брадва, която се забива и разцепва дърво, сетне се забива още веднъж. Отвори очи и видя, че Мат не я бе послушал, но се зарадва, защото той бе намерил вратата. Лицето му беше почерняло от саждите.

— Беше заключена — обясни той и вдигна отново бравата.

Целият оптимизъм на Мерedit се разби и разпиля като треските на счепената врата, когато погледна вътре и видя само пламъци.

Господи, помисли си, който и да е бил тук, вече се е опекал и сигурно е мъртъв.

Ала откъде дойде тази мисъл? От увереността на логиката или от страха? Мерedit не можеше да спре сега. Пристъпи в жежката пещ и изкрещя:

— Изобел! Госпожо Сайтоу! Къде сте?

Разнесе се слаб, задавен вик.

— Това е кухнята! — досети се Мерedit. — Мат, това е госпожа Сайтоу! Моля те, иди да я изведеш!

Мат се подчини, но подхвърли през рамо:

— Не отивай по-нататък.

Ала момичето трябваше да отиде. Много добре си спомняше къде е стаята на Изобел. Точно под тази на „баба й“.

— Изобел! Изобел! Чуваш ли ме? — Гласът ѝ бе толкова нисък и дрезгав от дима, но тя знаеше, че трябва да продължи. Изобел можеше да е в безсъзнание или твърде прегракнала, за да ѝ отговори. Мерedit се отпусна на колене и запълзя по пода, където въздухът беше малко по-хладен и чист.

Добре. Стаята на Изобел. Не искаше да докосва дръжката на вратата с ръка, затова уви тениската около нея. Дръжката не се завъртя. Беше заключена. Нямаше време да разследва, просто се извъртя и изрита силно вратата точно до дръжката. Дървото се разцепи. Още един ритник и вратата се отвори със силен трясък.

Мередит вече беше замаяна, но трябваше да огледа цялата стая. Направи две крачки и — ето!

Изобел седеше на леглото в задимената, гореща, но иначе грижливо подредена малка стая. Когато Мередит приближи до леглото, видя — за нейна ярост — че момичето е завързано с широко тиксо към месинговата табла. Два удара на бойното копие и Изобел бе свободна. После, изненадващо, се размърда и повдигна почернялото си лице към Мередит.

В този миг яростта на Мередит избухна с нова сила. Устата на момичето също бе залепена с тиксо, за да не може да вика за помощ. Мередит потръпна и се намръщи, за да предупреди, че ще е болезнено, след което хвана лепенката и я дръпна рязко. Изобел не извика; вместо това пое дълбоко от задушливия въздух.

Мередит отиде, препъвайки се, до гардероба, извади два еднакви бели чаршафа и се върна при Изобел. Върху нощното шкафче до леглото имаше пълна чаша с вода. Мередит се запита дали не е била оставена там нарочно, за да увеличи мъките на момичето, но не се поколеба да я използва. Даде на Изобел да пие, тя също отпи, а после намокри тениските и на двете. Притисна едната към устата си, а Изобел я последва и залепи мократа си тениска върху устата и носа си. Тогава Мередит сграбчи ръката ѝ и я поведе към вратата.

Последвалото се оказа истинско кошмарно пътуване, докато се придвижваха пълзейки, кашляха и се давеха, а Мередит трябваше през цялото време да влачи Изобел. Мередит вече започваше да си мисли, че този ад никога няма да свърши, всеки изминат сантиметър напред им се струваше все по-труден и по-труден. Бойното копие затрудняваше придвижването ѝ, но тя за нищо на света нямаше да се раздели с него.

То е ценно, нашепваше разумът ѝ, но дали струва колкото живота ти?

Не, каза си Мередит. Не и моя живот, но кой знае с какво още ще се сблъскам, когато изведа Изобел в хладния мрак?

Никога няма да я изведеш там, ако умреш — заради един предмет.

Не е обикновен предмет! Мередит използва копието, за да прочисти няколко пушещи отломки от пътя си. То е принадлежало на

дядо ми, когато е бил нормален и разумен човек. Пасва идеално в ръката ми. Не е само вещ!

Прави каквото искаш, рече гласът и изчезна.

Все повече отломки препречваха пътя ѝ. Въпреки мъчителните спазми в дробовете, девойката беше сигурна, че ще успее да стигне до задната врата. Знаеше, че отдясно се намира пералното помещение. Сигурно щяха да се ориентират по празното пространство там.

Тогава внезапно в тъмното изникна нещо и тя си халоса главата в него. На замъгления ѝ ум му трябваше дълго време, за да определи предмета, в който се бе ударила. Кресло.

Някак си бяха стигнали твърде далеч. Това беше дневната.

Заля я вълна на ужас. Наистина бяха стигнали прекалено навътре в къщата — а не можеха да излязат през предната врата и да се озоват в разгара на битката между две магически сили. Трябваше да се върнат обратно и този път да намерят пералното помещение, тяхната врата към свободата.

Мередит се обърна и повлече Изобел със себе си. Надяваше се по-младото момиче да разбере какво трябва да направят.

Остави бойното копие върху горящия под на дневната.

Елена хълцаше и се опитваше да си поеме дъх, макар че позволи на Стефан да ѝ помогне. Той тичаше, уловил Бони за едната ръка, а нея за другата. Деймън беше някъде отпред — разузнаваше.

Вече не може да е много далеч, мислеше тя. С Бони видяхме светлината — и двете я видяхме. В този миг, като фенер, вдигнат до прозорец, Елена отново я видя.

Беше голяма, това беше проблемът. Продължавам да си мисля, че трябва да стигнем до нея, защото в съзнанието си имам погрешна представа за размера ѝ. Колкото повече приближаваме, толкова по-голяма става.

И това е добре за нас. Нуждаем се от много Сила. Но трябва да стигнем по-скоро, иначе дори да е събрала в себе си цялата Сила на вселената, няма да има значение. Ще е прекалено късно.

Шиничи бе загатнал, че със сигурност ще закъснеят — но Шиничи беше роден лъжец. Все пак, сигурно точно зад този нисък клон беше...

О, мили боже, помисли си тя. Това е звездна сфера.

[1] Най-известната от трите сестри горгони в гръцката митология, чудовища със змии вместо коси, вкаменяващи само с поглед. — Бел.прев. ↑

Тогава Мередит видя нещо, което не беше дим или огън. Мярна ѝ се само рамка на врата — лек полъх на студен въздух. С последно усилие на волята се насочи право към вратата и задния двор, влачейки Изобел след себе си.

Щом премина през прага, усети благословена студена вода да се излива по тялото ѝ. Когато придърпа Изобел под струята, по-младото момиче издаде първия звук от началото на това мъчително пътуване: безмълвно хлипане на благодарност.

Ръцете на Мат ѝ помагаха, като подхванаха Изобел. Мередит се изправи на крака, олюля се в кръг, сетне се свлече на колене. Косата ѝ бе в пламъци! Тъкмо си припомняше тренировките от детството: спри, легни, претърколи се, когато усети студената вода да облива косата ѝ. Водната струя от маркуча заливаше тялото ѝ от горе до долу и тя се завъртя, наслаждавайки се на усещането за хлад, когато чу гласа на Мат:

— Пламъците са угасени. Вече си добре.

— Благодаря ти, Мат. Благодаря ти — изрече с прегракнал глас.

— Хей, ти беше тази, която трябваше да измине целия път до спалнята и обратно. Не беше трудно да изведе госпожа Сайтоу — кухненската мивка беше пълна с вода, така че веднага щом срязях лепенките и я освободих от кухненския стол, се намокрихме целите и хукнахме навън.

Мередит се усмихна и се озърна бързо. Сега Изобел беше нейна отговорност. За свое облекчение видя, че момичето е в прегръдките на майка си.

И всичко това беше благодарение на абсурдния избор между един предмет — колкото и ценен да беше — и един живот. Мередит се вирише в майката и дъщерята и душата ѝ се изпълни с радост. Можеше да поръча да ѝ направят друго бойно копие. Ала нищо не би могло да замени Изобел.

— Изобел ми поръча да ти дам това — казваше Мат.

Мередит се извърна към него. Светлината на пламъците придаваше безумен отблясък на всичко наоколо и за миг тя не повярва на очите си. Мат ѝ подаваше бойното копие.

— Трябва да го е влачила със свободната си ръка — о, Мат, та тя беше почти мъртва, преди да...

— Тя е твърдоглава — прекъсна я младежът. — Също като едно друго момиче, което познавам.

Мередит не беше съвсем сигурна какво иска да каже с това, но едно бе несъмнено:

— По-добре всички да отидем в предния двор. Съмнявам се, че доброволческият пожарникарски отряд ще се появи. Освен това — Тео...

— Ще ги накарам да се раздвижат. Ти провери около портата — рече Мат.

Мередит се насочи към задния двор, осветен от огъня, вече обхванал цялата къща. За щастие задният двор бе останал незасегнат. Мередит отвори портата с бойното копие. Мат беше зад нея, помагаше на госпожа Сайтоу и Изобел да излязат.

Мередит притича покрай лумналия гараж, после спря. Зад нея се разнесе вик на ужас. Нямаше време да успокоява този, който бе извикал, нямаше време да мисли.

Двете бореци се жени бяха твърде заети, за да я забележат... а Тео отчаяно се нуждаеше от помощ.

Инари наистина приличаше на разбесняла се Медуза, от чиято глава се виеха огнени, димящи змии. Само пурпурната част на косата ѝ гореше и тя я използва като гъвкаво въже, за да избие сребърния камшик от ръката на Тео, а друга змия се обви около гърлото на съперницата ѝ, за да я задуши. Тео се опитваше отчаяно да се освободи от пламтящата примка на врата си.

Инари се смееше.

— Страдаш ли, хубава вещице? След секунди всичко ще свърши — за теб и за целия ти малък град! Последната полунощ най-послед настъпи!

Мередит стрелна Мат с поглед — и само това бе достатъчно. Той се втурна напред, подмина я и продължи да тича към мястото под двете жени, вкопчени в смъртна схватка. Сетне се наведе леко и събра шепи като чаша.

Тогава Мередит спринтира, влагайки цялата си останала енергия в това късо бягане, като ѝ остана само колкото да скочи и постави крака си върху ръцете на Мат. Почувства, че се извисява нагоре, достатъчно високо, за да среже с бойното копие, бързо и чисто, змията, която задушаваше Тео.

След това Мередит полетя надолу, а Мат се опита да я хване. Тя се строполи отгоре му и двамата видяха какво последва.

Тео, изранена и кървяща, откъсна частта от роклята си, която гореше. Протегна ръка за сребърния камшик и той прелетя със свистене във въздуха, за да срещне разтворените ѝ пръсти. Но Инари не нападна. Махаше ръце като обезумяла, все едно обзета от невиджан ужас, сетне внезапно изпищя: звук, изпълнен с толкова мъка и болка, че Мередит пое рязко въздух. Беше предсмъртен вик.

Пред погледите им тя се превърна отново в Обаа-сан, съсухрена, безпомощна и крехка старица — дребната като кукла жена, която Мат и Мередит познаваха. Но когато това сбръчкано тяло се удари в земята, вече вкочанено и мъртво, лицето ѝ изразяваше такава злоба, лишена от всякакво покаяние, че гледката беше направо страховита.

Изобел и госпожа Сайтоу приближиха до трупа, хлипайки от облекчение. Мередит погледна към тях, после към Тео, която бавно се спусна към земята.

— Благодаря ти — промълви Тео с едва забележима усмивка. — Ти ме спаси — отново.

— Но какво смяташ, че се случи с нея? — попита Мат. — Защо Шиничи и Мисао не ѝ се притекоха на помощ?

— Мисля, че те сигурно са мъртви. — Гласът на Тео беше мек и приятен в сравнение с рева на пламъците. — Колкото до Инари — струва ми се, че някой навярно е унищожил звездната ѝ сфера. Боя се, че не съм достатъчно силна, за да я победя сама.

— Колко е часът? — извика Мередит, внезапно спомнила си. Изтича до стария джип, чийто двигател още работеше. Часовникът показваше точно дванайсет часа в полунощ.

— Дали спасихме хората? — попита момичето отчаяно.

Тео извърна лице към центъра на града. Близко минута остана неподвижна, сякаш се вслушваше в нещо. Накрая, тъкмо когато Мередит вече си мислеше, че се е побъркала от преживяното напрежение, тя се обърна бавно и рече тихо:

— Скъпата мама, баба и аз сега сме едно. Усещам децата, които осъзнават, че държат ножове — някои и пистолети и пушки. Долавям как стоят в спалните на спящите си родители, неспособни да си спомнят как са се озовали там. И усещам родители, скрити в дрешниците, само до преди миг изплашени за живота си, които виждат как оръжията падат, а децата се свличат на пода в спалните, разплакани и объркани.

— Значи успяхме. Ти успя. Ти я спря! — рече Мат задъхано.

— Някой друг, далеч оттук, направи повече — промълви с нежния и сериозен глас Тео. — Зная, че градът трябва да бъде излекуван. Но баба и мама са съгласни. Благодарение на тях тази нощ нито едно дете не уби родителите си и нито един родител не уби детето си. Дългият кошмар на Инари и нейната Последна полунощ най-после свършиха.

Мерedit, макар мръсна и мокра, почувства как нещо се надига и разраства в нея, става все по-голямо и по-голямо, докато, въпреки всички тренировки и обучение, повече не можеше да се контролира. То избухна в нея в див вик на ликуване.

Мат също крещеше. Беше също толкова мърляв и изпоцапан като нея, но сграбчи ръцете ѝ и я завъртя наоколо в буен танц на победата.

Беше забавно да се въртиш наоколо и да крещиш като дете. Може би — може би, опитвайки се да бъде спокойна и овладяна, винаги да се държи зряло и разумно, тя бе пропуснала същността на истинското забавление, в което винаги има нещо детинско.

Мат нямаше затруднение да изразява чувствата си, каквито и да бяха те: детински или зрели; да се отдава на щастието или да проявява упоритост. Мерedit се усети, че се възхищава на всичко това, като в същото време си мислеше, че отдавна не се е вглеждала в Мат. Ала сега усети внезапен прилив на чувства към него. Виждаше, че и той изпитва същото към нея. Сякаш никога досега не се бе вглеждал истински в нея.

Това бе моментът... когато трябваше да се целунат. Мерedit го бе виждала толкова често във филмите, беше го чела толкова пъти в книгите, че го смяташе за даденост.

Ала това беше животът, не измислена история. И когато моментът настъпи, Мерedit държеше раменете на Мат, както и той нейните, и виждаше, че той мисли точно същите неща за целувката.

Моментът продължи твърде дълго...

Тогава по лицето на Мат се изписа усмивка, изражението му подсказваше, че знае какво трябва да направи. Мередит също. Прегърнаха се. Когато се отдръпнаха, и двамата се усмихваха. Знаеха кои са. Те бяха много различни, много близки приятели. Мередит се надяваше, че завинаги ще останат такива.

И двамата се обърнаха, за да погледнат Тео, и Мередит почувства болка в сърцето си, първата — откакто чу, че са спасили града. Тео се променяше. Изражението на лицето ѝ, докато ги гледаше, бе причина за болката, пронизала сърцето на Мередит.

След като беше млада и видя младостта в пълния ѝ разцвет, тя отново се състаряваше, сбръчкваше, косата ѝ ставаше бяла, вместо сребриста. Накрая отново се превърна в старата жена, облечена в палто, покрито с парченца хартия.

— Госпожо Флауърс! — Беше напълно безопасно и правилно да целуне тази личност. Мередит протегна ръце към крехката старица и във вълнението си я вдигна във въздуха. Мат се присъедини към тях и двамата я повдигнаха още по-високо, над главите си. Отнесоха я на ръце при майката и дъщерята Сайтоу, които наблюдаваха огъня.

Там, поизтрезнели от еуфорията си, пуснаха госпожа Флауърс на земята.

— Изобел... — отрони Мередит. — Господи! Толкова съжалявам... домът ти...

— Благодаря ти — прекъсна я по-малкото момиче с мекия си, завален глас. После се извърна.

Мередит имаше чувството, че са я полели с ледена вода. Започваше да съжалява за изразената радост, когато заговори госпожа Сайтоу:

— Знаете ли, че това е най-великият миг в историята на нашето семейство? От стотици години това древно китсуне — о, да, винаги съм знаела каква е тя — се настанява насила при невинни хора. През последните три века беше моето семейство на самураи микос, които тя тероризираше. Сега съпругът ми най-сетне ще може да се прибере у дома.

Мередит я погледна стреснато. Госпожа Сайтоу кимна.

— Той се опита да ѝ се противопостави и тя го прогони от дома му. Откакто се е родила Изобел, се страхувам за нея. А сега те моля да

й простиш. Тя се затруднява да изразява чувствата си.

— Това ми е познато — рече Мередит тихо. — Ако нямате нищо против, ще отида да си поговоря с нея.

Ако някога в живота си можеше да обясни на сродна душа какво удоволствие е да се забавляваш, мислеше, че това е точно сега.

Деймън бе спрял и коленичил зад огромен счупен клон на дървото. Стефан придърпа двете момичета към себе си и ги хвана, така че тримата да се приземят точно зад брат му.

Елена се втренчи в широкия ствол на дървото. Колкото и да бе голям, не беше толкова огромен, колкото очакваше. Наистина протегнатите ръце на четиримата нямаше да могат да го обхванат. Ала в едно отдалечено кътче на съзнанието ѝ се спотайваха образи на луни, дървета и стволове, които бяха високи като небостъргачи, в които звездната сфера можеше да бъде скрита на всеки „етаж“ или във всяка „стая“.

Това беше просто ствол на величествен дъб, разположен в нещо като вълшебен кръг — може би около шест метра в диаметър, където нямаше дори едно изсъхнало листо. Земята беше по-светла от глинещата почва, по която бяха тичали, и дори тук-там проблясваше. Като цяло Елена изпита облекчение.

Нещо повече, дори виждаше звездната сфера. Тя се боеше — заедно с другите неща, — че сферата може да е твърде нависоко, за да се изкатерят дотам, че може да е увита в толкова гъсто преплетени корени и клони, че днес, след стотици или хиляди години, да е невъзможно да се отдели от тях. Но ето че тя беше пред очите ѝ, най-голямата звездна сфера, съществувала някога, с големината на плажна топка, и сгушила се върху първото разклонение на дървото.

Мислите ѝ запрепускаха напред. Бяха успели! Бяха намерили звездната сфера! Но с колко време разполагаха, за да се върнат при Сейдж? Елена погледна машинално към компаса си и за своя изненада видя, че стрелката сега сочеше на югозапад — с други думи, обратно към Входа на крепостта. Много съобразително от страна на Сейдж. И може би по обратния път нямаше нужда да преминават през изпитания; можеха просто да използват специалния ключ, за да се върнат във Фелс Чърч и тогава... ами, госпожа Флауърс щеше да знае какво да прави.

Сега, като се замисли, навярно биха могли просто да я изнудят, която и да беше тази загадъчна Тя, да си замине в замяна на звездната сфера. Макар че — дали биха могли да живеят с мисълта, че тя може да причини същото отново — и отново — и отново на други градове?

Докато обмисляше следващите им ходове, Елена наблюдаваше израженията на спътниците си: детинското учудване, изписано върху сърцевидното лице на Бони; напрегнатата преценка на ситуацията в очите на Стефан; опасната усмивка на Деймън.

Всички те най-после се намираха пред толкова трудно постигнатата награда.

Но Елена не можеше да гледа твърде дълго. Трябваше да се свършат още неща. Докато я гледаха, звездната сфера заискри в толкова блестящи, ярки цветове, че Елена бе почти заслепена. Засенчи очите си с длан точно в мига, в който Бони си пое рязко дъх.

— Какво? — попита Стефан, също с ръка пред очите, които, разбира се, бяха много по-чувствителни от човешките.

— Някой я използва точно в този момент! — отвърна Бони. — Когато засвети толкова силно, тя изпраща Сила! Много, много далеч оттук!

— Нещата в това, което е останало от бедния стар Фелс Чърч, изглежда, яко се напичат — подхвърли Деймън, който напрегнато се взираше нагоре към клоните над него.

— Не говори по този начин! — възкликна Бони възмутено. — Това е нашият дом. И сега най-после можем да го защитим! — Елена направо виждаше картините в главата на приятелката си: семейства се прегръщат; съседите се усмихват отново на съседите си; целият град работи сплотено, за да възстанови града си от разрушенията.

Така понякога се случваха големите трагедии. Хора с една обща цел, ала не действат единно. Предположения. Самонадеяност. И може би най-важното от всичко — неспособността да седнат и да поговорят.

Стефан се опита, въпреки че Елена видя, че все още е заслепен от блясъка на звездната сфера.

— Нека обсъдим и обмислим начините, по които да я вземем... — поде той тихо.

Ала Бони му се изсмя, макар и без лошо чувство.

— Мога да стигна дотам също толкова бързо, колкото и една катерица. Нужен ми е само някой със здрави ръце, който да я улови,

когато я бутна долу. Зная, че не мога да сляза обратно с нея; не съм толкова глупава. Хайде, момчета, да го направим!

Ето как се случваше. Различни индивидуалности, различни начини на мислене. И едно смеещо се, лекомислено момиче, което нямаше предчувствие точно когато се нуждаеше от него.

Елена, която завиждаше на Мередит за бойното копие, дори не предусети началото. Гледаше Стефан, който премигваше бързо, за да фокусира погледа си.

И Бони, която се изкатери толкова леко, сякаш бе изстреляна върху изсъхналия клон на дървото, който ги заслоняваше. Дори им отдаде чест на майтап, малко преди да скочи в оголения, искрящ кръг около дървото.

После секундите все едно се проточиха цяла вечност. Елена усети как очите ѝ бавно се разширяват, макар да знаеше, че вече са широко отворени. Видя Стефан да се протяга спокойно през нея, за да се опита да обвие пръсти около крака на Бони, макар да знаеше, че всъщност вижда как ръката му се стрелва с мълниеносна бързина към глезена на дребничкото момиче. Дори мигновеното телепатично предупреждение на Деймън: *Не, малко глупаче!*, ѝ се счу, сякаш изречено с привичните му лениви нотки на превъзходство.

Тогава, все още като на забавен кадър, коленете на Бони се прегънаха и тя подскочи високо във въздуха над кръга.

Ала така и не докосна земята. Неясно как, една черна мълния, смайващо бърза дори в забавения филм на ужасите, който Елена гледаше, падна там, където Бони би се приземила. И тогава Бони беше изхвърлена, задръжана твърде бързо, за да успеят да я проследят очите на Елена, извън голия кръг, последва глухо тупване — твърде бързо за съзнанието на Елена, за да го регистрира като приземяването на Бони.

Съвсем ясно чу как Стефан ужасено изкрещя: „Деймън!“. И тогава Елена съзря тънки тъмни предмети — като извити копия — вече изстреляни надолу. Още едно нещо, което очите ѝ не можаха да проследят. Когато погледът ѝ се фокусира, тя видя, че са дълги, извити черни клони, забити на равни разстояния около дървото като трийсет крака на паяк, трийсет дълги копия, предназначени или да уловят някой като решетки на килия, или да го забодат към странния пясък под краката ѝ.

„Забодат“ беше подходяща дума. Хареса ѝ как звучи. Дори докато се взираше в остриите, извити назад израстъци върху клоните, предназначени да задържат всичко, което уловят, тя си помисли за раздразнението на Деймън, ако някой клон пробие коженото му яке. Ще ги засипе с проклетия, а Бони ще се преструва, че не го е сторил...

Сега вече бе достатъчно близо, за да види, че нещата не бяха толкова прости. Клонът, който беше с размерите на истинско копие, беше преминал през рамото на Деймън, причинявайки му непоносима болка и пръскайки капки кръв върху ъгълчето на устата му. Ала още по-вбесяващ бе фактът, че той бе затворил очите си пред нея. Поне това си помисли Елена. Той нарочно не ги допускаше до себе си — може би, защото беше ядосан; може би заради болката в рамото. Но това ѝ напомни на стоманената стена, пред която се бе озовала последния път, когато се бе опитала да докосне съзнанието му — и по дяволите, не разбираше ли той, че ги плашеше?

— Отвори си очите, Деймън — подкани го Елена и се изчерви, защото това бе, което той искаше тя да каже. Деймън наистина беше най-големият манипулатор, когото познаваше. — Казах, отвори си очите! — Сега вече бе искрено ядосана. — Не се прави на умрял, защото не можеш да заблудиш никого и вече наистина ни писна! — Канеше се да го разтърси, когато нещо я вдигна във въздуха и се озова срещу Стефан.

Стефан също страдаше, но явно болките му не бяха толкова силни като тези на Деймън, затова тя се извърна, готова да се нахвърли върху Деймън, когато Стефан изрече дрезгаво:

— Елена, той *не може*!

Само за един миг думите му ѝ се сториха пълна глупост. Не само тъпи, но и безсмислени, все едно да кажеш, че някой не може да попречи на някой орган да си върши работата — каквато и да е тя. Това бе мимолетна отсрочка, след което трябваше да се справи с това, което виждаха очите ѝ.

Деймън не беше забоден за рамото. Той бе прободен, вляво, малко над средата на гърдите.

Точно там, където беше сърцето му.

Думите изникнаха в съзнанието ѝ. Думи, които някой бе казал веднъж: *Не можеш толкова лесно да убиеш вампир. Ние умираме само ако ни прободат с кол в сърцето...*

Да умре? Деймън да умре? Това беше някаква грешка...

Отвори очите си! „Елена, той не може!“

Ала тя знаеше, неизвестно как, че Деймън не е мъртъв. Не беше изненадана, че Стефан не го знае; долови жужене на личната честота за обмяна на мисли между нея и Деймън.

— Ела, побързай, дай ми брадвата си — заповяда тя с такова отчаяние и увереност, че знае какво прави, че Стефан ѝ я подаде безмълвно. Подчини се, когато тя му нареди да хване клона, извит като крак на паяк, отгоре и отдолу, за да не мърда. Сетне с няколко бързи удара на брадвата насече черния клон, който беше толкова дебел в диаметър, че не можеше да го обхване с пръсти. Всичко бе сторено в изблик на чист адреналин, ала тя знаеше, че Стефан е толкова изумен и изпълнен със страхопочитание от действията ѝ, че я остави да сече с брадвата.

Когато свърши, свободният извит клон бе клюмнал отново към дървото, непридържан отникъде... а нещо, което приличаше на истински дървен кол, бе забито в Деймън.

Чак когато започна да дърпа кола нагоре, ужасеният Стефан я спря.

— Елена! Елена, не бих те излъгал! Точно за това са предназначени тези клони. За вампири натрапници. Виж, любима... погледни. — Показа ѝ друг паякоподобен крак, забит в пясъка, и израстъците по него. Приличаше на назъбения връх на примитивна каменна стрела.

— Тези клони са създадени така — продължи Стефан. — Ако ги дърпаш нагоре достатъчно силно, само ще... само ще откъснеш парчета от... сърцето му.

Елена застина. Не беше сигурна дали наистина разбира думите — не би могла да си го позволи, защото щеше да си представи картината. Но това нямаше значение.

— Тогава ще го унищожа по някакъв друг начин — отсече тя и погледна към Стефан, но не видя зеленото в очите му заради маслинозелената светлина. — Ти само почакай. Само чакай и наблюдавай. Ще намеря Крилете на Силата и ще превърна в прах това — тази проклета гнус. — Можеше да измисли още много думи, с които да нарече кола, но не биваше да губи изцяло контрол.

— Елена. — Стефан прошепна името ѝ, като че ли едва имаше сили да го изрече. Дори в сумрака тя видя сълзите по страните му. Той продължи телепатично: *Елена, погледни към затворените му очи. Това дърво е безмилостен убиец, с дървесина, каквато никога не съм виждал, но съм чувал за нея. Тя... тя се разпространява. Вътре в него.*

— Вътре в него? — повтори девойката глупаво.

В артериите и вените му — и в нервите му — всичко, което е свързано със сърцето му. Той е — о, Боже, само погледни очите му!

Тя се подчини. Стефан коленичи и повдигна нежно клепачите на Деймън. Елена закрепя.

Дълбоко в бездънните му зеници, които криеха безкрайни нощни небеса, обсипани със звезди, имаше проблясък — не от звездна светлина, а от зелена. Сякаш светеше със собствен дяволски блясък.

Стефан я погледна с мъка и състрадание. Сетне с едно нежно движение Стефан затвори онези очи... *завинаги*. Тя знаеше, че Стефан точно това си помисли в момента.

Всичко заприлича на странен сън. Повече нищо нямаше смисъл. Стефан отпусна внимателно главата на Деймън — оставяше го да си отиде.

Дори в неясния си, безсмислен свят, Елена знаеше, че никога не би могла да направи това.

И тогава се случи чудо. Елена чу глас в главата си, който не беше неин.

Всичко това е доста неочаквано. За пръв път действаш, без да помисля. И това е наградата ми. Гласът беше като далечен отглас на тяхната лична честота, на Деймън и нейната.

Елена се отскубна от Стефан, който се опитваше да я задържи, свлече се долу и сграбчи раменете на Деймън. _ Знаех си! Знаех, че не може да си мъртъв! _

Чак тогава тя осъзна, че лицето ѝ е мокро, и го избърса с мекия кожен ръкав на дрехата си. _ О, Деймън, толкова ме изплаши! Никога, никога повече не го прави! _

Мисля, че мога да ти го обещаая, изпрати ѝ посланието си Деймън — с различен тон от обичайния му — сериозен, но в същото време с лека насмешлива нотка. *Но ти ще трябва да ми дадеш нещо в замяна.*

Да, разбира се, побърза да се съгласи Елена. Почакай само да отмахна косата от врата си. Подейства страхотно, когато Стефан лежеше... докато го носехме върху сламеника му от затвора...

Не е това, прекъсна я Деймън. За пръв път, ангел мой, не искам кръвта ти. Искам най-тържествено да ми обещаеш, че ще се опиташ да бъдеш силна. Ако ще ти помогне, зная, че жените повече ги бива от мъжете в подобни ситуации. Те не се страхуват толкова да се срещнат... с това, с което трябва да се срещнеш сега.

На Елена никак не ѝ хареса тонът, с който бяха изречени думите му. Замайването, което вкочаняваше устните ѝ, се разля по цялото ѝ тяло. Нямахше защо да е смела. Деймън можеше да издържи на болката. Тя ще открие Крилете на Силата, които ще унищожат цялата тази дървесина, която го тровеше. Може и да го заболи, но ще спаси живота му.

Не ми говори така!, тросна му се тя грубо, преди да си спомни, че трябва да е нежна. Всичко започна да се размазва и тя дори не можеше да си спомни защо трябва да е нежна, но трябваше да има причина. При все това ѝ бе трудно, когато използваше всяка частица от концентрацията и силата си, за да търси Криле на силата, за които никога не бе чувала. На Пречишването? Дали ще премахнат дървесината, или само ще лишат Деймън от порочната му усмивка? Нямахше да навреди да се опита, а и отчаянието ѝ нарасна... лицето на Деймън беше толкова бледо.

Но дори ѝ убягваше подходящата позиция на Крилете на пречишването.

Внезапно тялото на Деймън потръпна — не, разтърси се от силни конвулсии. Елена чу зад себе си задавени думи:

— Любима, любима... наистина трябва да го оставиш да си иде. Той изпитва... непоносима болка, защото го задържаш тук — рече гласът, който бе на Стефан. Стефан, който никога не би я излъгал.

Само за миг Елена се разколеба, но сетне в нея избухна огромна ярост. Тя ѝ даде сили да изкрещи дрезгаво:

— Аз... няма! Никога няма да го оставя да си отиде! Дяволите да те вземат, Деймън, трябва да се бориш! Позволи ми да ти помогна! Моята кръв... тя е специална. Ще ти даде сили. Искам да пиеш от нея!

Затърси ножа си. Кръвта ѝ беше вълшебна. Може би, ако му даде достатъчно, тя ще даде на Деймън сили, за да се бори с дървените

фибри, които продължаваха да се разпространяват в тялото му.

Елена срязва шията си. Навярно подсъзнателно разрезът върху каротидната артерия бе съвсем малък, но наистина беше подсъзнателно. Просто се протегна, напипа металния нож и с едно бързо движение от шията ѝ бликна кръв. Яркочервена артериална кръв, която дори в този полумрак беше цветът на надеждата.

— Тук, Деймън. Тук! Пий това! Колкото искаш — всичко, което ти е нужно, за да се излекуваш! — Застана във възможно най-удобната поза, чу и в същото време не чу ужасеното ахване на Стефан зад гърба ѝ, когато кръвта ѝ потече. Изобщо не обърна внимание на ръката му, която продължаваше да я стиска.

Но... Деймън не пиеше. Не вкусваше гъстата кръв на своята Принцеса на мрака и... как беше по-нататък? Кръвта ѝ беше като ракетно гориво в сравнение с безоловния бензин във вените на обикновените момичета. А сега тя само се стичаше от двете страни на устата му. Струята се спускаше по бледото му лице, попиваше в черната му риза, образуваше локва върху коженото му яке.

Не...

Деймън, изпрати му мисълта си Елена, моля те. Умолявам те. Моля те. Моля те, заради мен, заради Елена. Моля те, пий. Можем да успеем... заедно.

Деймън не помръдна. Кръвта се изливаше в устата му, която Елена бе отворила, сетне отново се изливаше навън. Като че ли Деймън я дразнеше, казваше ѝ: *Нали искаше да се откаже от човешката кръв? Е, отказах се... завинаги.*

О, мили боже, моля те...

Сега Елена се чувстваше по-замаяна от всякога. Външните събития преминаваха покрай нея като мъгла, като океан, по чиито вълни леко се полюшваше някой. Тя бе изцяло съсредоточена върху Деймън.

Ала едно нещо чувстваше. Смелостта ѝ — Деймън грешеше за това. Ураган от ридания се надигаше някъде дълбоко в нея. Беше накарала Стефан да я пусне и сега не можеше повече да се задържи права.

Строполи се върху локвата кръв и тялото на Деймън. Бузата ѝ се притисна в неговата.

А неговата бе студена. Дори под кръвта беше студена.

Елена не разбра кога започна истерията. Изведнъж просто усети, че крещи и ридает, удря раменете на Деймън, проклинал го. Никога досега не го бе проклинала истински, не и директно в лицето. Колкото до писъците, не бяха само звук. Тя крещеше срещу него, отчаяно опитвайки се да намери начин да се бори.

И накрая започна да обещава. Обещания, които дълбоко в сърцето си знаеше, че са лъжи. Щеше да намери начин да го излекува на мига. Вече усещала нови Криле на силата, идващи да го спасят.

И така нататък, само и само да не се изправи пред истината.

— Деймън? Моля те! — Беше прелюдия на писъците, когато говореше тихо с новия си, дрезгав глас. — Деймън, направи само едно нещо заради мен. Само стисни ръката ми. Зная, че можеш да го направиш. Просто стисни ръката ми.

Но нямаше никакъв натиск върху ръката. Само кръв, която започваше да лепне.

И тогава чудото се случи и тя още веднъж чу гласа на Деймън — едва доловим — в главата си.

Елена? Недей... не плачи, скъпа. Не е... толкова лошо, както каза Стефан. Не усещам почти нищо, освен върху лицето си. Аз... усещам сълзите ти. Не плачи повече... моля те, ангел мой.

Заради чудото Елена се овладя. Той бе казал „Стефан“, а не „малкото ми братче“. Ала точно сега имаше да мисли за други неща. Той можеше все още да усеща нещо върху лицето си! Това беше важна информация, много ценна информация. Елена тутакси обхвана страните му с длани и го целуна по устните.

Току-що те целунах. Целувам те отново. Усещаш ли това?

Винаги, Елена, отвърна Деймън. Ще... отнеса целувките ти с мен. Сега те са част от мен... не виждаш ли?

Елена не искаше да вижда. Целуна отново леденостудените му устни. И отново.

Искаше да му даде нещо друго. Нещо хубаво, за което да си мисли. *Деймън, спомняш ли си, когато се срещнахме за пръв път? В училище, след като всички светлини бяха угаснали, когато вземах мерките за украсата на Къщата на духовете. Тогава почти ти позволих да ме целунеш — преди дори да зная името ти — когато изплува от мрака.*

Деймън я изненада, като й отговори незабавно:

Да... и ти... ти ме удиви, защото беше първото момиче, което не се поддаде тутакси на внушението ми. Ние... се забавлявахме заедно — нали? Имахме хубави моменти? Бяхме заедно на празненство... танцувахме заедно. Ще отнеса и това с мен.

През мъглата изникна една мисъл. Не го обърквай повече. Бяха отишли на онова „празненство“ само за да спасят живота на Стефан. Забавлявахме се, съгласи се тя. Ти си добър танцьор. Представи си ни как танцувахме валс!

Деймън изпрати бавно, неясно послание. Съжалявам... напоследък бях толкова ужасен. Кажй й... това. Бони. Кажй й...

Елена се стегна. Ще й кажа. Целувам те отново. Усещаш ли целувките ми?

Въпросът беше риторичен, затова тя се сепна, когато Деймън отвърна бавно и сънено:

Дадох ли ти... клетва да ти казвам истината?

Да, излъга мигновено Елена. Имаше нужда да чуе истината.

Тогава... не, за да съм честен... не мога. Изглежда, вече нямам... тяло. Хубаво ми е и е топло, вече нищо не ме боли. И... почти усещам, че не съм сам. Не се смей.

Ти не си сам! О, Деймън, не го ли знаеш? Аз никога, никога няма да те оставя сам. Елена се задави, питаше се как да го накара да й повярва. Само още няколко секунди... сега.

Ето, изпрати му телепатичния си шепот, ще ти издам моята най-ценна тайна. Не съм я казвала никому другиму. Спомняш ли си мотела, в който отседнахме по време на пътуването ни, и как всички — дори ти — се чудехте какво се е случило през онази нощ?

Мотелът...? Пътуването? Сега звучеше много несигурен. О... да. Спомням си. И... на следващата сутрин... се чудех.

Защото Шиничи ти бе отнел спомените, подсказа му Елена, надявайки се, че омразното име ще съживи Деймън. Но не се получи. Също като Шиничи, Деймън вече бе приключил със света.

Елена облегна страната си о неговата окървавена и студена буза. Държах те, скъпи, също както сега — ами, почти както сега. През цялата нощ. Това беше всичко, което ти искаше — да не се чувстваш сам.

Последва дълга пауза и в малкото части на душата й, които не бяха вцепенени или истерични, Елена започна да се паникьосва. Но

тогава думите бавно достигнаха до нея.

Благодаря ти... Елена. Благодаря ти... за това, че ми каза най-ценната си тайна.

Да, и аз ще ти кажа нещо, дори още по-ценно. Никой не е сам. Не и в действителност. Никой не е сам.

Ти си с мен... толкова топло... нищо повече, за което да се тревожа...

Нищо повече, обеща му Елена. И аз винаги ще бъда с теб. Никой не е сам; обещавам ти.

Елена... нещата сега започват да стават странни. Никаква болка. Но аз трябва да ти кажа... това, което зная, че вече ти е известно... Как се влюбих в теб... ще си спомняш, нали? Няма да ме забравиш?

Да те забравя? Как бих могла някога да те забравя?

Но Деймън продължи да говори и Елена разбра, че той вече не я чува, дори с телепатията.

Ще си спомняш ли? За мен? Само това, че... съм обичал веднъж — само веднъж, истински, през целия си живот. Ще си спомняш ли, че те обичах? Това придава на живота ми... известна... стойност. Гласът му замря.

Сега Елена се чувстваше съвсем замаяна. Знаеше, че все още губи кръв, при това бързо. Твърде бързо. Умът ѝ не беше бистър. И внезапно бе разтърсена от нов порой от сълзи. Поне никога повече нямаше да плаче — нямаше на кого да крещи. Деймън си бе отишъл. Беше избягал надалеч без нея.

Тя искаше да го последва. Нищо не беше реално. Нима той не разбираше? Не можеше да си представи вселената, независимо колко измерения имаше, без Деймън в нея. За нея не съществуваше никакъв свят, ако го нямаше Деймън.

Той не можеше да ѝ причини това.

Без да съзнава, без да я е грижа какво прави, тя се гмурна дълбоко, дълбоко в съзнанието на Деймън, проправяйки си път с телепатията си като с меч, разкъсвайки мрежата от дървесни нишки, плъпнали навсякъде. И накрая се потопи в най-дълбоката и най-съкровената му част... където малкото момче, метафората за подсъзнанието на Деймън, някога бе приковано с вериги към голям

камък или по-скоро скала, където Деймън пазеше заключени чувствата си.

О, Господи, той трябва да е толкова изплашен, помисли си девойката. Каквото и да струва, не бива да позволява той да си отиде изплашен...

Сега го видя. Детето Деймън. Както винаги, тя съзря в сладкото, по детски закръглено лице, лицето с остри скули на младия мъж, в който щеше да се превърне Деймън, в разширените черни очи откри онзи поглед, в чийто бездънен мрак потъваше всеки.

Но въпреки че не се усмихваше, изражението на детето бе открито и приветливо по начин, по който по-възрастната му същност никога не е била. И веригите... веригите ги нямаше. Каменната скала също бе изчезнала.

— Знаех, че ще дойдеш — прошепна момчето и Елена го привлече в прегръдките си.

По-кратко, каза си Елена. Той не е истински. То е това, което е останало от съзнанието на Деймън, най-дълбоката част от долната част на мозъчния ствол. Но при все това детето беше дори по-малко от Маргарет и също толкова меко и топло. Каквото и да струва, моля те, Господи, не му позволявай да разбере какво наистина става с него.

Но големите тъмни очи на момчето, които се извърнаха към лицето ѝ, знаеха.

— Радвам се да те видя — призна то. — Мислех, че вече никога повече няма да си говоря с теб. И той — нали се сещаш — ти остави няколко съобщения, които да ти предам. Не мисля, че той можеше да каже нещо повече, затова ги изпрати до мен.

Елена разбра. Ако някъде имаше част, където дървесната паяжина не бе достигнала, това беше в тази последна част на мозъка, най-примитивната част. Деймън все още можеше да говори с нея — чрез това дете.

Но преди самата тя да успее да проговори, видя, че в очите на детето блесят сълзи, после тялото му се сгърчи и то прехапа силно устната си — за да не заплаче, досети се Елена.

— Боли ли те? — попита, опитвайки се да повярва, че не го болеше. Отчаяно искаше да повярва.

— Не много. — Но то лъжеше, осъзна тя. При все това то не проля нито една сълза. То беше гордо, това дете Деймън.

— Имам специално съобщение за теб — рече момчето. — Той ми поръча да ти кажа, че винаги ще бъде с теб. И че ти никога няма да си сама. Че никой не е истински сам.

Елена притисна детето към гърдите си. Деймън бе разбрал, дори в замъгленото си и объркано състояние. Всички бяха свързани. Никой не беше сам.

— И той помоли за още нещо. Помоли да ме подържиш, точно така — ако започне да ми се доспива. — Кадифените тъмни очи се вгледаха в лицето на Елена. — Ще го направиш ли?

Тя се опита да се овладее.

— Ще те държа — обеща му Елена.

— И никога няма да ме пуснеш?

— И никога няма да те пусна — повтори Елена, защото беше дете и нямаше смисъл да го плаши ненужно, ако то не изпитваше страх. И защото може би тази част от Деймън — тази малка, невинна част — в известен смисъл щеше да остане „завинаги“. Тя бе чула, че вампирите не се връщат, не възкръсват като хората. Вампирите в Тъмното измерение бяха все още „живи“ — авантюристи или търсачи на богатства, или осъдени от Небесния дворец да пребивават там като в затвор.

— Ще те държа — обеща девойката отново. — Винаги и завинаги.

Тогава малкото му тяло бе обхванато от друг спазъм и тя видя сълзи по тъмните му мигли и кръв върху устната му.

— Имам още съобщения. Зная ги в сърцето си — додаде момчето, преди тя да успее да каже и дума. — Но... — очите му безмълвно я молеха за прошка, — трябва да ги предам на останалите.

Какви останали?, запита се в първия миг Елена, напълно озадачена. Сетне обаче си спомни: Стефан и Бони. А имаше също и други обични хора.

— Аз мога... да им ги предам ли вместо теб? — предложи тя нерешително, а детето се усмихна леко — първата му усмивка, само с едното ъгълче на устата му.

— Той ми остави и малко телепатия — каза. — Запазих я, в случай че трябва да те повикам.

Все още си остава безкрайно независим, помисли си Елена.

— Давай тогава — бе всичко, което му каза.

— Първото е за брат ми, Стефан.

— Можеш да му го кажеш веднага — осведоми го Елена. Прегърна силно малкото момче в душата на Деймън. Отлично знаеше, че това е последното, което можеше да му даде. Щеше да пожертва няколко безценни секунди, за да могат Стефан и Бони да се сбогуват с Деймън. В истинското й тяло — тялото извън съзнанието на Деймън настъпи огромна промяна — и тя осъзна, че отваря очи и примигва бързо, за да проясни погледа си.

Видя лицето на Стефан, смъртно преbledняло, сломено от мъка.

— Той...?

— Не. Но ще е скоро. Може да чува телепатично, ако мислиш ясно, все едно говориш. Поиска да говори с теб.

— С мен? — Стефан се наведе бавно и притисна буза към тази на брат си. Елена затвори отново очи и го поведе през мрака към единствената малка светлина, която още блещукаше. Почувства учудването на Стефан, когато я видя там, все още притиснала в прегръдките си малкото тъмнокосо момче.

Елена не бе осъзнала, че през връзката си с детето ще може да чува всяка изречена дума. Или че съобщенията на Деймън ще се прехвърлят в думите, изричани от детето.

— Предполагам, си мислиш, че съм много глупав — рече малкото момче.

Стефан се сепна. Досега никога не бе виждал или чувал детето Деймън.

— Никога не бих си го помислил — промълви Стефан бавно, изумен от чутото.

— Но това не подхожда много на... него, нали разбираш. А... на мен.

— Мисля — заговори Стефан неуверено, — че е ужасно тъжно... че никога не съм познавал добре нито един от двама ви.

— Моля те, не бъди тъжен. Това ми поръча да ти кажа. Че не бива да си тъжен... или да се страхуваш. Каза, че прилича малко на сън и малко на летене.

— Аз... ще го запомня. И... благодаря ти... големи братко.

— Мисля, че това е всичко. Ти знаеш как да се грижиш за нашите момичета...

Последваха няколко ужасни спазъма, които оставиха детето без дъх.

— Разбира се — заговори Стефан бързо. — Ще се погрижа за всичко. Ти отлитай.

Елена усети огромната болка, пронизала сърцето на Стефан, ала гласът му остана спокоен.

— Отлитай сега, братко мой. Отлитай.

Елена долови нещо през връзката — Бони докосваше рамото на Стефан. Той се изправи бързо, за да може тя да заеме мястото му. Бони беше почти истерична, разкъсвана от ридания, но Елена видя, че бе направила нещо хубаво. Докато Елена пребиваваше в малкия си свят с Деймън, Бони бе взела един нож и бе отрязала дълъг кичур от косата на Елена. После бе отрязала и една от ягодовите си къдрици и бе оставила кичурите — единият вълнист и златен, а другият къдрав и червеникаворус — върху гърдите на Деймън. Двата кичура някак си заместваха цветята в този свят без цветя, като знак на почит, като спомен, който да отнесе със себе си.

Елена можеше да чува и Бони през връзката ѝ с Деймън, ала отначало дребничкото момиче само плачеше.

— Деймън, моля те! О, моля те! Не знаех — не помислих, — че някой може да бъде наранен! Ти ми спаси живота! И сега — о, моля те! Не искам да ти кажа сбогом!

Тя не разбира, каза си Елена, че говори на съвсем малко момче. Но Деймън бе изпратил на детето съобщение, което то да повтори.

— Предполага се, че аз трябва да ти кажа сбогом. — За пръв път детето изглеждаше смутено. — И... трябва да ти кажа също и „съжалявам“. Той смята, че ти знаеш какво означава това, и ще ми простиш. Но... ако не знаеш... и аз не зная какво ще се случи... ох!

Детето отново бе разтърсено от един от онези гадни, омразни спазми. Елена се вкопчи още по-силно в него и прехапа устната си, тъй силно, че да потече кръв; в същото време се опитваше да предпази напълно детето от собствените си чувства. И някъде адски надълбоко в съзнанието на Деймън тя видя как изражението на Бони се променя: от

сълзливо разкажание, през изумен страх, до внимателна сдържаност. Като че ли само за един миг Бони бе станала много по-зряла.

— Разбира се... да, разбира се, че разбирам! Прощавам ти — ала ти не си направил нищо лошо! Аз съм толкова глупаво момиче — аз...

— *Ние* не смятаме, че си глупаво момиче — въздъхна детето с огромно облекчение. — Но ти благодаря, че ми прощаваш. Имаше едно специално име, с което трябваше да те нарека — но аз... — Отпусна се в прегръдките на Елена. — Предполагам — започва да ми се доспива...

— Да не е червено птиченце? — подсказа Бони предпазливо и лицето на малкото момче засия.

— Точно това беше! Ти вече знаеш. Ти си... толкова добра и толкова умна. Благодаря ти... че го направи по-лесно... Но може ли да кажа още нещо?

Елена се канеше да отговори, когато рязко бе напълно изхвърлена от съзнанието на Деймън и върната обратно в действителността. Дървото бе изхвърлило надолу още един сноп от извити клони, подобни на крака на паяк, затваряйки ги заедно с тялото на Деймън в два кръга от дървени колове.

На Елена не ѝ останаха вече никакви резервни планове. Никаква идея как да вземе звездната сфера, заради която бе загинал Деймън. Или Дървото притежаваше разум, или бе нагласено да има толкова ефективни защиты, че все едно бе надарено с изумителен разум. Много, много хора се бяха опитали да се доберат до тази звездна сфера — и бяха оставили само костите си, превърнали се в пясък.

Като стана дума за това, каза си Елена, чудя се защо Дървото не нападна и нас — особено Бони. Тя беше вътре в кръга, сетне излезе и пак се върна, което никога нямаше да ѝ позволя, ако всички не мислехме само за Деймън. Защо то не я нападна отново?

Стефан се опитваше да бъде силен, да организира нещо, въпреки цялата разиграла се трагедия. Затова беше още по-смайващо, че Елена просто седеше неподвижно. Бони отново бе избухнала в сълзи, разтърсвана от сърцераздирателни ридания.

Между двата кръга от колове се разпростираше мрежа от дървесно лико — ала толкова стегнато изплетена, че дори дребничката Бони не би могла да се промуши през нея. Групата на Елена бе идеално

отрязана от всичко извън пясъчната вдлъбнатина, както и от звездната сфера.

— Брадвата! — извика й Стефан. — Хвърли ми я...

Но нямаше време. Около нея се увиваха гъсти и преплетени корени, придърпвайки я към по-горните клони.

— Стефан, съжалявам! Прекалено бавно реагирах!

— То беше твърде бързо! — поправи я Стефан.

Елена затаи дъх в очакване на последния трясък отгоре — онзи, който щеше да ги убие. Когато не последва това, тя осъзна нещо важно. И опасно. Дървото не само притежаваше разум, но и беше садист. Те щяха да останат затворени тук, откъснати от хранителните си запаси, да умрат бавно от жажда и глад или да полудеят, докато гледат как измират един по един.

Най-доброто, на което можеха да се надяват, беше Стефан да убие нея и Бони — ала дори и той никога не би могъл да се освободи. Тези дървени клони щяха да падат отново и отново, толкова често, колкото Дървото сметнеше за необходимо, докато премазаните кости на Стефан не се присъединят към тези на останалите, превърнали се във фин пясък.

Това преля чашата, мисълта за всички тях, уловени в капан заедно с Деймън, като подигравка с неговата смърт. Онова страдание, което от седмици набъбваше в гърдите на Елена, още когато чу историята за децата, изяли домашните си любимци, когато се срещна със създания, които се радваха на причинената болка, и се стигне до саможертвата на Деймън, накрая стана толкова голямо, че тя повече не можеше да го задържа в себе си.

— Стефан, Бони... не докосвайте клоните — изрече Елена задъхано. — Постарайте се да не докосвате нито един клон. Никъде.

— Аз не съм ги докосвал, любима, нито пък Бони. Но защо?

— Не мога да го сдържам повече вътре в себе си! Трябва да застана ето така...

— Елена, не! Онази магия...

Ала Елена вече не можеше да мисли. Омразният полумрак я подлудяваше, напомняше й за зеленикавия проблясък в зениците на Деймън, за противната зелена светлина на Дървото.

Разбираше отлично садизма на Дървото към приятелите й... и с ъгълчето на окото си виждаше нещо черно... като парцалена кукла.

Само дето не беше кукла; беше Деймън. Деймън с целия му див и необуздан дух, изпълнен с остроумие и непокорност, а сега прекършен. Деймън... който сигурно вече си бе отишъл от всички светове.

Лицето му бе покрито с кръвта ѝ. Нямахше нищо умиротворено или достойно в него. Нямахше нищо, което Дървото да не му бе отнело.

Елена обезумя.

С вик, отцепил се суров и кървав от мозъка на костите ѝ, изтръгнал се като ужасяващо хриптене от гърлото, Елена сграбчи клона, убил Деймън, убил нейния любим и който щеше да убие и нея, и другите двама, които обичаше.

Всички мисли се бяха изпарили от главата ѝ. Не можеше да разсъждава. Но вдигна инстинктивно високо голия клон на Дървото и остави яростта да избухне в нея, яростта на погубената любов.

Криле на разрушението.

Усети как Крилете се извиват зад нея, като абаносова дантела и черни перли и за миг се почувства като богиня на смъртта, знаеща, че на тази планета никога повече няма да има живот.

Когато атаката избухна, заобикалящият я здрач се превърна в матовочерен. Колко подходящ цвят. На Деймън щеше да му хареса, помисли си объркано девойката, сетне спомените ѝ нахлуха и гневът ѝ отново се отприщи, Силата, която щеше да разруши Дървото и целия този малък свят. Цялата се разтърси от мощта ѝ, но тя не я възпря. Никаква физическа болка не можеше да се сравни с болката, раздираща сърцето ѝ, с болката да изгуби това, което бе изгубила. Никаква физическа болка не можеше да изрази чувствата ѝ.

Огромните корени под тях изскочиха, сякаш имаше земетресение, и тогава...

Прогърмя оглушителен тътен, когато стволът на Великото дърво избухна и се изстреля нагоре като ракета, разпадайки се на фина пепел. Дървените колове около тях просто изчезнаха заедно с балдахина над тях. Една част от съзнанието на Елена отбеляза, че някъде много далеч същото развилняло се разрушение превръщаше клоните и листата в безкрайно малки частици, които увиснаха като мъгла във въздуха.

— Звездната сфера! — извика Бони измъчено в последвалата зловеща тишина.

— Изпари се! — Стефан улови Елена, която се свлече на колене, а ефирните ѝ черни криле избледняха. — Но ние така или иначе

нямаше да можем да я вземем. Това Дърво я пази от хиляди години! Щяхме единствено да умрем от бавна смърт.

Елена се извърна отново към Деймън. Не бе докосвала дървото, което го бе пронизало — само след секунди то щеше да е единственото останало от Дървото в този свят. Не смееше да се надява, че у него още мъждука искрица живот, но детето искаше да говори с нея и тя щеше да удовлетвори желанието му или да умре, опитвайки се. Едва усещаше ръцете на Стефан, които я бяха обгърнали.

Отново се гмурна в дълбините на съзнанието на Деймън. Този път знаеше точно къде да отиде.

И там, като по чудо, все още беше детето, макар и явно измъчвано от непоносими болки. По страните му се стичаха сълзи, ала то се опитваше да сподави плача си. Устните му бяха изпохапани до кръв. Крилете ѝ не бяха успели да унищожат дървесната мрежа, разпростряла се в него — тя вече бе свършила отровното си дело — и нищо не можеше да се направи.

— О, не, о, Господи! — Елена притегли детето в прегръдките си. Една сълза падна върху ръката ѝ. Тя го залюля, едва съзнавайки какво мълвят устните ѝ. — С какво мога да ти помогна?

— Ти си тук отново — отвърна момчето и в гласа му тя отгатна отговора. Това бе всичко, което искаше. Беше много скромно дете.

— Ще бъда тук... винаги. Винаги. Никога няма да те пусна.

Но уверенията ѝ не постигнаха желания ефект. Момчето се задъха, опитвайки се да се усмихне, ала в същия миг бе разтърсено от мъчителен спазъм, а тялото му почти се изви в ръцете ѝ.

И Елена осъзна, че превръща неизбежното в бавно, болезнено терзание.

— Ще те държа — поправи се тя, — докато пожелаеш да те пусна. Съгласен ли си?

Детето кимна. Гласът му пресекваше от болката.

— Ще ми... ще ми позволиш ли да затворя очи? Само... само за миг.

Елена знаеше, както навярно детето не знаеше, какво ще стане, ако му позволи да заспи. Но тя повече не можеше да издържа да го гледа как страда. Нищо вече не бе реално, за нея на света не съществуваше никой друг. Вече не я бе грижа, че ако му позволи това да стане по този начин, и тя ще го последва в смъртта.

— Може би... и двамата ще затворим очи — промълви с максимално спокоен глас. — Не задълго — не! Но... само за миг.

Продължи да люлее момчето в ръцете си. Все още долавяше едва забележим пулс на живот... не туптенето на сърце, но все пак пулсиране. Знаеше, че той още не е затворил очи; че все още се бори с мъките.

Заради нея. Не заради нещо друго. Единствено заради нея.

Приближи устни към ухото му и прошепна:

— Искаш ли заедно да затворим очи? Нека ги затворим... като преброя до три. Става ли?

Когато ѝ отговори, в гласа му прозвуча такова силно облекчение и такава огромна любов.

— Да. Заедно. Аз съм готов. Вече можеш да броиш.

— Едно. — Нищо нямаше значение, само да го държи и да остане спокойна. — Две. И...

— Елена?

Тя се сепна. Казвало ли беше детето името ѝ преди?

— Да, скъпи?

— Елена... аз... те обичам. Не само заради него. Аз също те обичам.

Тя зарови лице в косите му.

— И аз те обичам, мъничък мой. Ти винаги си го знаел, нали?

— Да — винаги.

— Да. Винаги си го знаел. И сега... ние ще затворим очи — за миг. Три.

Тя изчака, докато застина и последното най-леко движение, а главата му се отпусна назад. Очите му бяха затворени и сянката на страданието се бе стопила. Момчето изглеждаше... не умиротворено, а просто нежно — и добро. Елена съзираше в лицето му чертите и изражението на възмъжалия Деймън.

Но сега дори малкото тяло се изпаряваше от ръцете ѝ. О, колко бе глупава. Забрави да затвори очите си заедно с него. Беше толкова замаяна, макар че Стефан бе спрял изтичането на кръв от шията ѝ. Ако затвори очи... може би и тя ще изглежда също като него. Елена беше толкова доволна, че накрая си бе отишъл спокойно и кротко.

Може би мракът ще бъде милостив и към нея.

Сега всичко бе притихнало. Време беше да прибере играчките и да спусне завесите. Време да си ляга. Една последна прегръдка... и сега ръцете ѝ бяха празни.

Нямаше какво повече да прави, нищо, с което да се бори. Беше сторила всичко, което бе по силите ѝ. И поне накрая, детето не бе изплашено.

Време бе да угаси светлините. Време да затвори очи.

Мракът бе много милостив към нея и кротко я погълна.

Ала след безкрайно време в мек, нежен мрак, нещо изтръгна насила Елена и я поведе към светлината. Истинската светлина. Не ужасния зелен полумрак на Дървото. Виждаше я дори през затворените си клепачи, усещаше топлината ѝ. Жълто слънце. Къде се намираше? Не можеше да си спомни.

А и не я е интересуваше. Нещо в нея ѝ нашепваше, че нежният мрак е по-хубав. Но тогава си спомни едно име. Стефан.

Стефан беше...?

Стефан беше този, когото... този, когото тя обичаше. Ала той никога не разбра, че любовта не е една. Никога не разбра, че тя можеше да обича Деймън и това не променяше ни най-малко любовта ѝ към него. Или че тази липса на разбиране беше толкова мъчителна и болезнена, че понякога се чувстваше като разкъсана на две различни личности.

Но сега, дори преди да отвори очи, тя осъзна, че пие. Пиеше кръвта на вампир и този вампир не беше Стефан. Имаше нещо необикновено в тази кръв. Беше по-гъста, пикантна и наситена.

Не можеше да не отвори очи. Поради някаква причина, която тя не разбираше, клепачите ѝ сами се повдигнаха и Елена се опита мигновено да се фокусира върху уханието, усещането и цвета на този, който се бе навел над нея и я държеше.

Не разбираше и усещането за разочарование, когато бавно осъзна, че този, който се бе навел над нея, е Сейдж, държи я нежно, но уверено до врата си, подкрепяйки я с бронзовите си и голи гърди, топли от слънчевите лъчи.

Ала тя лежеше по гръб, върху трева, и доколкото усещаха ръцете ѝ... незнайно защо, главата ѝ бе студена. Много студена.

Студена и мокра.

Спря да пие и се опита да се надигне и седне. Лекото придържане стана по-твърдо. Чу гласа на Сейдж да го изрича и почувства буботенето в гърдите му, когато ѝ каза:

— Ma pauvre petite^[1], след малко трябва да изпиеш още. А в косата ти все още има пепел.

Пепел? *Пепел*? Не се ли слагаше пепел върху главата, за да... сега пък какво мислеше? Сякаш имаше блокаж в мозъка си, който ѝ пречеше да се доближи до... нещо. Но нямаше да позволи да ѝ казват какво да прави.

Елена седна.

Тя се намираше в — да, беше много сигурна в това — в рая на китсуне и само до преди миг тялото ѝ бе извито назад, така че косата ѝ да е потопена в малкия чист поток, който бе видяла по-рано. Стефан и Бони миеха нещо катраненочерно от косата ѝ. И двамата бяха изпоцапани с черно: Стефан имаше голяма ивица върху скулата, а Бони — леки сиви резки под очите си.

Плачеше. Бони плачеше. Все още плачеше, разтърсвана от малки хлипания, които се опитваше да потисне. А сега, когато се вгледа по-добре, Елена забеляза, че очите на Стефан са подути и той също плаче.

Устните ѝ бяха вкочанени. Отпусна се обратно върху тревата и вдигна поглед към Сейдж, който крадешком изтри очите си. Гърлото я болеше, не само отвътре, когато се задъха и в него се надигнаха ридания, но и отвън. В съзнанието и изникна видение как срязва шията си с ножа.

— Вампир ли съм? — прошепна през скованите си устни.

— Pas encore — отвърна Сейдж несигурно. — Все още не. Но Стефан и аз, двамата ти дадохме голямо количество кръв. През следващите няколко дни трябва да си много внимателна. Намираш се на ръба.

Това обясняваше защо се чувства така. Навярно Деймън се надяваше, че тя ще стане вампир, зло момче. Инстинктивно протегна ръка към Стефан. Може би можеше да му помогне.

— Просто за известно време няма да правим нищо — промълви. — Не бива да си тъжен. — Но самата тя все още се чувстваше много зле. Не се бе чувствала така, откакто Стефан беше в затвора, и тя мислеше, че всеки миг ще умре.

Не... това беше по-лошо... защото със Стефан имаше надежда, а сега Елена усещаше, че всяка надежда си е отишла. Всичко си бе отишло. Тя беше празна: едно момиче, което изглеждаше цялостно, но всъщност беше само една куха черупка.

— Аз умирам — прошепна. — Зная го... Искате да се сбогувате с мен, нали?

При тези думи Сейдж — Сейдж! — се задави и се разрида.

— Елена, ти няма да умреш — каза Стефан, който все още изглеждаше странно замислен, с онези следи от сажди по лицето и ръцете си, с измокрени дрехи и коса. — Не и ако не го пожелаеш.

Никога досега не бе виждала Стефан такъв. Дори и в затвора. Целият му плам, вътрешният огън, който единствено Елена познаваше, си бе отишъл.

— Сейдж ни спаси — продължи той бавно и предпазливо, сякаш му струваше огромно усилие да говори. — Пепелта, която се сипе — двете с Бони щяхте да умрете, ако трябваше да вдишате още малко от нея. Но Сейдж пренесе Крепостния вход точно пред нас. Аз едва го виждах; очите ми бяха толкова пълни с пепел, а положението на онази луна се влошаваше с всяка изминала минута.

— Пепел — прошепна Елена. Нещо се опитваше да излезе на повърхността, но отново паметта ѝ изневери. Сякаш почти ѝ бе въздействано чрез внушението, за да не си спомня. Но това беше абсурдно.

— Защо се сипеше пепел? — попита тя, осъзнавайки, че гласът ѝ е прегракнал и хриплив — все едно бе викала прекалено дълго на футболен мач.

— Ти използва *Крилете на разрушението* — отвърна Стефан спокойно, като я гледаше с подпухналите си очи. — Ти ни спаси. Но уби Дървото — и звездната сфера се разпадна.

Крилете на разрушението. Трябва да е изгубила самообладание. И бе убила цял един свят. Тя беше убийца.

А сега и звездната сфера бе навеки изгубена. Фелс Чърч. О, Боже! Какво щеше да ѝ каже Деймън? Елена бе направила всичко — всичко, погрешно. Сега Бони хлипаше тихо, извърнала лице.

— Съжалявам — отрони Елена, осъзнавайки колко абсурдно звучи. За пръв път се огледа нещастно наоколо. — Деймън? — прошепна. — Той не иска ли да говори с мен? Заради това, което сторих?

Сейдж и Стефан се спогледаха.

По гръбнака на Елена пробягнаха ледени тръпки.

Опита да се изправи, но краката ѝ не бяха онези, които помнеше. Като че ли коленете ѝ бяха сковани. Сега се взираше в мокрите си и изцапани дрехи — и тогава нещо като кал се плъзна по челото ѝ. Кал или съсирена кръв.

Бони издаде някакъв звук. Продължаваше да плаче, но когато заговори, гласът ѝ бе някак си дрезгав, което я правеше да изглежда по-голяма.

— Елена... не успяхме да почистим цялата пепел от косата ти. Сейдж трябваше спешно да ти даде кръв.

— Аз ще почистя пепелта — заяви Елена безизразно. Коленете ѝ се подгънаха. Тя се свлече върху тях. Сетне се изви, наведе се над малкия поток и потопа глава. През ледения шок чу приглушените викове на хората над водата и остро то възклицание на Стефан: *Елена, добре ли си?* в главата си.

Не, отвърна му мислено тя. Но няма да се удавя. Мия косата си. Може би, ако изглеждам добре, Деймън най-после ще пожелае да ме види. Може би ще дойде с нас и ще се бори за Фелс Чърч.

Позволи ми да ти помогна, рече Стефан тихо.

Въздухът вече не ѝ достигаше. Надигна натежалата си глава от водата и я тръсна и отметна, мокра, но чиста, така че да падне върху гърба ѝ. Впери поглед в Стефан.

— Защо? — после добави с нарастваща паника: — Да не би той вече да е заминал? Беше ли... ми сърдит?

— Стефан. — Беше умореният глас на Сейдж. Стефан, в чиито зелени очи бе застина израз на подгонено животно, издаде лек звук.

— Внушението не действа — заключи Сейдж. — Тя ще си спомни сама.

[1] Моя бедна, малка (фр.). — Бел.прев. ↑

Стефан дълго не помръдна и не проговори. Сърцето на Елена едва не се пръсна. Внезапно изтръпна от страх, какъвто явно и той изпитваше. Отиде при него и улови двете му ръце, които трепереха.

Скъпи, не плачи, изпрати му тя мисълта си. Сигурно все още има време да спасим Фелс Чърч. Трябва да има. Всичко не може да приключи по този начин. А и освен това Шиничи вече го няма! Можем да достигнем до децата; можем да пречупим състоянието... Спря. Като че ли думата „състояние“ отекна в ушите ѝ. Зелените очи на Стефан изпълваха полезрението ѝ. Съзнанието ѝ... се замъгляваше. Всичко отново ставаше нереално. След минута нямаше да може да... Отвърна очи и пое дълбоко дъх.

— Ти ми въздействаш — рече. Усещаше гнева в гласа си. — Да — прошепна Стефан. — Въздействам ти от половин час.

Как смееш?, избухна мислено Елена, само за него.

— Спирам... сега — отвърна Стефан тихо.

— Аз също — присъедини се и Сейдж. Прозвуча уморено.

Вселената се завъртя бавно и Елена си спомни това, което всички криеха от нея.

С диво ридание тя се надигна сред фонтан от водни капки и се изправи на крака като отмъстителна богиня. Погледна към Сейдж, после към Стефан.

И Стефан ѝ доказа колко беше смел, колко много я обичаше. Каза ѝ това, което тя вече знаеше.

— Деймън си отиде, Елена. Толкова съжалявам. Съжалявам, ако... съм ти попречил да бъдеш с него толкова, колкото си искала. Съжалявам, ако съм застанал между вас. Не съм разбрал — колко много се обичате двамата. Сега вече разбирам. — После зарови лице в шепите си.

Елена искаше да отиде при него. Да му се скара, да го прегърне. Да каже на Стефан, че обича него също толкова много, до последната капка кръв, до последната частица на съществото си. Но тялото ѝ се бе

вцепенило и мракът я заплашваше отново... можеше единствено да протегне ръце, когато рухна на тревата. И тогава Бони и Стефан се озоваха мигом до нея и тримата плачеха: Елена с интензивността на току-що откритата истина; Стефан с отчаяние, което никога не бе виждала у него; и Бони със сухо, болезнено изтощение, което сякаш искаше да разпилее на хиляди частици дребното ѝ тяло.

Времето изгуби значението си. Елена искаше да оплаква всеки миг от болезнената смърт на Деймън, да скърби за всеки миг от живота му. Толкова много бе погубено. Не можеше да се примири и да го приеме, не искаше да прави нищо друго, освен да плаче, докато милостивият мрак не я погълне отново.

Тогава Сейдж избухна.

Сграбчи Елена, изправи я и я разтърси за раменете. Главата ѝ се люшна напред и назад.

— Твоят град е в руини! — изкрещя неистово той, все едно вината бе нейна. — Полунощ може да донесе или да не донесе разруха. О, да, видях всичко в съзнанието ти, когато ти въздействах. Малкият Фелс Чърч наистина е опустошен. А ти дори не искаш да се бориш за него!

Нещо избухна в Елена и веднага стопи вцепенението и леда в душата ѝ.

— Да, ще се боря за него! — изкрещя девойката. — Ще се боря с всяка частица на съществуването си, докато не спра онези, които причиниха катастрофата, или те не ме убият!

— И как, *puis-je savoir*^[1], ще се върнеш навреме? Всичко вече ще е приключило, докато стигнеш там, изминавайки обратния път, по който дойде дотук!

Стефан беше до нея, подкрепяше я, рамо до рамо.

— Тогава ние ще те принудим да ни изпратиш обратно по някакъв друг начин — така че да стигне навреме!

Елена го зяпна изумено. Не. Не. Стефан не би могъл да каже това. Стефан никога не действаше със сила — и тя нямаше да му позволи да се промени. Извъртя се обратно към Сейдж.

— Няма нужда да се бием! Специалният ключ е в раницата ми, а магията действа вътре в крепостта! — извика тя.

Ала Стефан и Сейдж се взираха един в друг, напрегнати и готови всеки миг да се вкопчат в жестока схватка. Елена искаше да отиде при

Стефан, но светът около нея направи още едно от бавните си салта. Изплаши се, че Сейдж ще нападне Стефан, а тя дори няма да може да се бори за него.

Ала вместо това Сейдж внезапно отметна глава и избухна в див смях. Или може би беше по-скоро нещо между гръмогласен смях и плач. Беше зловещ звук като вълчи вой и Елена усети как дребното, треперещо тяло на Бони се обви около нея в успокоителна прегръдка.

— Какво пък, по дяволите! — изрева Сейдж и очите му засвяткаха като обезумели. — Mais oui, какво пък, по дяволите! — засмя се отново. — В крайна сметка аз съм Пазителят на входа и вече наруших правилата, като ви позволих да минете през две различни врати.

Стефан още дишаше тежко. Сега се протегна, сграбчи Сейдж за широките рамене и го разтърси със силата на обезумял вампир.

— За какво говориш? Няма време за приказки!

— А, но всъщност има, mon ami. Има, приятелю мой, има. Това, от което се нуждаете, е огневата мощ на небесата, на пазителите, за да спасите Фелс Чърч — и да поправите вече нанесените щети на града и жителите му. Да изтриете пораженията, все едно никога нищо не се е случвало. И — добави многозначително Сейдж, като погледна към Елена — може би — само може би — също и да отмените случилото се през този ден.

Внезапно всеки сантиметър от кожата на Елена настръхна. Цялата се превърна в слух, наведе се жадно към него, а очите ѝ се разшириха от единствения въпрос, който имаше значение.

— Да — изрече много бавно, много тържествуващо Сейдж. — Те могат да даряват живот на мъртвите. Те притежават тази Сила. Те могат да върнат обратно mon petit tyran^[2] Деймън — както върнаха и теб.

Ако не бяха Стефан и Бони, които придържаха Елена, тя нямаше да може сама да се крепи на краката си.

— Но защо ще ни помагат? — прошепна измъчено тя. Не можеше да си позволи да се надява, не и докато не разбере всичко.

— В замаяна на това, което им е било откраднато преди цяло хилядолетие — отвърна Сейдж. — Знаете, че се намирате в крепостта на Ада. Това представлява Крепостният вход. Пазителите не могат да влязат тук. Не могат да нападнат портите и да поискат това, което се

крие зад тях... седемте — пардон, сега шестте — съкровища на китсуне.

Не бива да има дори и капка надежда. Дори и капка. Но Елена чу безумния смях, изтръгнал се от устата ѝ.

— А как ще им дадем парка? Или полето с черните рози?

— Ще им дадем правата върху земята, върху която се намират паркът и полето с розите.

Нито капка надежда, въпреки че телата и от двете страни на Елена сега трепереха.

— А как ще им предложим Фонтана на вечната младост и живот?

— Няма да го направим. Както и да е, разполагам с различни контейнери, които очакват да бъдат изхвърлени като боклук. Заплахата, че ще ръснем върху случайно избрани места от Земята една четирилитрова бутилка от Фонтана... ще ги съсипе. И разбира се — додаде Сейдж, — зная кои от скъпоценните камъни, вече омагьосани, те най-много ще пожелаят да притежават. Ето, позволете ми да отворя всички врати наведнъж! Ще вземем, колкото можем да носим. Към стаите, да ги оберем до шушка!

Ентусиазмът му бе заразителен. Елена се извърна леко, затаила дъх, а очите ѝ се разшириха, за да уловят сиянието на първата врата.

— Почакай. — Гласът на Стефан внезапно прозвуча твърдо. Бони и Елена се обърнаха назад и замръзнаха, прегърнати и треперещи. — Какво ще ти стори твоят баща, когато открие, че си позволил всичко това?

— Няма да ме убие — отвърна Сейдж припряно, а дивата нотка отново се завърна в гласа му. — Дори може да го намери за забавно, също като мен, и утре здравата ще се посмеем.

— Ами ако не го намери за забавно? Сейдж, не мисля... Деймън не би желал...

Сейдж се извъртя рязко и за пръв път, откакто го познаваше, Елена можеше да повярва с цялата си душа, че той е син на баща си. Дори сякаш очите му промениха цвета си и станаха жълти като пламък, с диамантени зеници като на котка. Гласът му бе режещ като стомана, по-твърд дори от този на Стефан.

— Отношенията с баща ми са моя лична работа — моя! Ако искаш, остани тук. Както и да е, той никога не си прави труда да се

занимава с вампири — казва, че и без това те вече са прокълнати. Но аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да върна обратно mon chéri^[3] Деймън.

— Каквото и да ти струва?

— По дяволите цената!

Елена се изуми, когато Стефан сграбчи за миг раменете на Сейдж, сетне го обви в прегръдката си, докъдето стигаха ръцете му.

— Просто исках да съм сигурен — промълви тихо. — Благодаря ти, Сейдж, благодаря ти. — След което се обърна, отиде с решителна крачка до цветето Кралска радхика и с едно дръпване го отскубна от лехата.

Елена, чието сърце пулсираше в устните, в гърлото и във върховете на пръстите ѝ, се впусна да събира празните контейнери и бутилки, които Сейдж изхвърляше през деветата врата, която се бе появила между мината и полето с черните рози. Грабна един четирилитров контейнер и бутилка от минерална вода „Евиан“, и двете с капачки. Бяха пластмасови, което беше добре, защото тя ги изтърва, докато прекосяваше стаята, за да отиде до бълбукация фонтан. Ръцете ѝ трепереха толкова силно и през цялото време устните ѝ мълвяха само едно: *О, моля те. О, моля те. О, моля те!*

Напълни догоре контейнера и бутилката с вода от Фонтана и завинти капачките. Тогава осъзна, че Бони все още стоеше неподвижно в средата на Входа на крепостта. Изглеждаше объркана и изплашена.

— Бони?

— Сейдж? — попита Бони. — Как ще отнесем всички неща до Небесния дворец, за да се спазарим с тях?

— Не се тревожи за това — увери я Сейдж мило. — Сигурен съм, че пазителите ще ни чакат отвън, за да ни арестуват. Те ще ни отведат до Двореца.

Бони продължи да трепери, но кимна и побърза да помогне на Сейдж да вземе бутилки с вино „Черна магия“ и... да ги счупи.

— Като символ — заяви той — un signe^[4] какво ще направим със съдържанието на тази стая, ако Небесните не се съгласят на нашите условия. Внимавай да не порежеш хубавите си ръце.

На Елена ѝ се стори, че тогава чу дрезгавия глас на Бони, който не прозвуча никак щастливо. Но буботещото мърморене на Сейдж беше успокоително. А Елена не можеше да си позволи нито да се

надява, нито да се отчайва. Имаше да изпълнява задача, да осъществи своя заговор. Правеше си лични Планове за Небесния дворец.

Когато двете с Бони натъпкаха догоре раниците си с цялата плячка, която можеха да носят, Стефан държеше две черни кутии, съдържащи документите за собственост, а Сейдж приличаше на кръстоска между Дядо Коледа и великолепен бронзов Херкулес, понесъл две торби, направени от калъфки за възглавници, те огледаха за последен път опустошената крепост.

— Добре — кимна накрая Сейдж. — Време е за среща с пазителите. — Усмихна се окуражително на Бони.

Както обикновено, Сейдж се оказа прав. В мига, в който излязоха с плячката си, отпред ги очакваха пазители от две различни измерения. Първият тип бяха онези, които смътно приличаха на Елена: руса коса, тъмносини очи, слаби. Пазителите на Долния свят изглеждаха по-възрастни от тях и бяха стройни жени с тъмна като абанос кожа и гъсти ситно къдраве коси. Зад тях блестяха въздушните златни коли.

— Арестувани сте — заяви една от тъмнокосите пазители с мрачна физиономия, — задето сте взели съкровища, които по право принадлежат на Небесния дворец, от тяхната съкровищница, където бе решено да се пазят съгласно законите на нашите две измерения.

След това много бързо се озоваха в златните коли, докато всеки стискаше здраво незаконната си плячка.

Небесният дворец беше... божествено красив. Седефенобял, с лек синкав оттенък. И с минарета. Имаше доста голямо разстояние от строго охраняваната порта, където Елена видя третия тип пазители — с къси червени коси и с дръпнати, проникателни, зелени очи — до истинския дворец, който изглежда опасваше града.

Ала действителният шок дойде, когато Елена и групата ѝ бяха въведени в тронната зала. Беше много по-голяма и по-великолепна от всякаква зала, каквато Елена би могла да си представи. Дори балните зали в Тъмното измерение не я бяха подготвили за грандиозната гледка, разкрила се пред погледа ѝ. Високият като на катедрала таван изглеждаше направен от чисто злато, както и двете редици внушителни колони, пресичащи вертикално пода. Самият под представляваше сложна плетеница от малахитови плочки и плочки от лапис лазули със

златни нишки, като златото явно е било използвано за фугиране, при това с доста щедра ръка. От трите златни фонтана в средата на залата (централният беше най-голям и най-натруфен) във въздуха бликаше не вода, а деликатно напарфюмирани цветни венчелистчета, които блестяха като диаманти, докато се завъртаха около върховете си, а сетне политаха отново надолу. Разноцветните стъкла на прозорците в ярки цветове, каквито Елена не помнеше да е виждала преди, хвърляха пъстра дъга, която падаше отвисоко като божествена светлина върху всяка стена, придавайки топлина на иначе студената златна украса.

Сейдж, Елена, Стефан и Бони бяха настанени в малки, но удобни кресла само на няколко метра по-назад от големия подиум, драпиран с фантастично изтъкано златно платно. Съкровищата бяха разпръснати пред тях, а прислужниците, облечени в широки роби в синьо и златно, взимаха предметите един по един и ги отнасяха до управляващия в момента триумвират, настанен отзад.

Триумвиратът включваше по една представителка от трите групи пазители — русокоса, тъмнокоса и червенкоса. Местата им върху платформата бяха така разположени, че да се намират достатъчно надалеч — и нависоко — от молителите. Но благодарение на Силата, дадена на очите ѝ, Елена видя съвсем ясно, че всяка една от пазителите седеше върху златен трон, с изключително изящна украса от скъпоценни камъни. Те разговаряха тихо помежду си, докато се възхищаваха на цветето Кралска радхика — в момента син делфиниум. След това тъмнокосата владетелка се усмихна и нареди на един от слугите да донесе саксия с почва, за да посадят растението.

Елена гледаше с невиждащ взор останалите съкровища. Четири литра вода от Фонтана на вечната младост и живот. Шест здрави бутилки с вино „Черна магия“ и парчета от още толкова счупени, пръснати наоколо. Искряща дъга, която можеше да си съперничи с блясъка на разноцветните прозорци, от скъпоценни камъни с големината на юмрук, някои необработени, други вече шлифовани и полирани, но повечето от тях покрити с ръчно издълбани златни или сребърни надписи. Две дълги, черни кутии с кадифени подплати, съдържащи жълтеникави цилиндри с папируси или листове хартия в тях, единият придружен от чисто черна роза, а другият с едно клонче, обсипано с пролетно зелени листа. Елена знаеше какво представляват

пожълтелите документи, подпечатани с восъчни печати. Нотариалните актове за собственост върху полето с черните рози и рая на китсуне.

Почти непоносимо е да видиш всички тези съкровища закуп, помисли си Елена. Срещу всяко едно от седемте — не, сега вече шестте — съкровища на китсуне, можеха да се заменят цели светове. Една клонка от цветето Кралска радхика, която сега стоеше пред тях (розова ралица, променяща се в бяла орхидея), засадена при подходящи условия, беше изключително ценна. Както и единствената кадифеночерна роза, притежаваща силата на най-могъщите магии. Един скъпоценен камък от запасите в пещерата на мината, може би диамант с големината на два юмрука, щеше да засенчи Звездата на Африка и Кулинан. Един ден в рая на китсуне се равняваше на един съвършено изживян живот. Само една глътка от онази пенлива вода би била достатъчна, човек да живее колкото най-старият от Древните...

Разбира се, сред съкровищата трябваше да бъде и най-голямата звездна сфера, съществувала някога, пълна с необикновена Сила, но Елена се надяваше, че пазителите ще си затворят очите за това.

Надяваше се?, запита се и поклати невиждащо глава, а Бони стисна силно ръката ѝ. Никаква надежда. Тя не смееше да се надява. Нито лъч надежда не биваше да се промъква в душата ѝ.

Друга прислужница, червенокоса, ги изгледа студено със зелените си очи и взе пластмасовата четирилитрова бутилка, върху която бе залепен етикет с надпис: „Вода от сектор 3“.

— *Qu'est-ce qui lui prend*, искам да кажа: какъв ѝ е проблемът? — измърмори Сейдж, когато тя се отдалечи. — Харесва ми водата във вампирския сектор. Не харесвам водата по тръбите в Долния свят.

Елена вече си бе определила цветен код за пазителите. Русите бяха изцяло делови, нетърпеливи към всяко забавяне. Тъмнокосите бяха по-любезни — може би за тях имаше по-малко работа в Долния свят. Зеленооките и червенокосите си бяха истински кучки. За нещастие, младата жена, която седеше на трона в средата горе върху платформата, беше червенокоса.

— Бони? — прошепна Елена.

Бони преглътна и подсмъркна, преди да промълви:

— Да?

— Казвала ли съм ти колко много харесвам очите ти?

Бони я изгледа продължително, преди да се разтресе от смях. Поне започна като смях, а после дребничкото момиче зарови глава в рамото на Елена и просто се тресеше безмълвно.

Стефан стисна ръката на Елена.

— Тя се старее толкова много... заради теб. Виждаш ли, тя — тя също го обичаше. А аз дори не подозирах. Предполагам... предполагам, че съм бил сляп за всичко.

Прокара пръсти през и без това разрошената си коса. Изглеждаше толкова млад, като малко момче, което внезапно е било наказано заради нещо, което е сторило, но никой не му е казал, че е лошо и не бива да прави. Елена си го спомни в задния двор на пансиона, как танцуваше с нея, докато тя бе стъпила върху пръстите на краката му, а после в таванската стая как целува ръцете ѝ, кокалчетата на пръстите ѝ, изподрани от коването на дъските върху прозорците, сетне вътрешната страна на китките ѝ, където туптеше пулсът ѝ. Искаше да му каже, че всичко ще е наред, че смехът отново ще се върне в очите му, ала не можеше да понесе мисълта, че ще го излъже.

Внезапно Елена се почувства като много, много стара жена, която едва вижда и чува, на която всяко движение ѝ причинява ужасна болка, и която е студена отвътре. Всяка нейна става и всяка кост бяха пълни с лед.

Накрая, когато всички съкровища, включително и блестящият специален ключ, бяха извадени и подредени пред младите жени, седнали на тронове си, за да ги подържат, огледат, претеглят на ръка и обсъдят, една жена с топли очи и тъмна кожа приближи към групата на Елена.

— Сега можете да приближите до Техни Справедливости. И — добави с глас, мек като докосването на крилото на водно конче — те са много, много впечатлени. Това не се случва често. Говорете почтително и смирено, дръжте главите си сведени и мисля, че най-съкровени ви желания ще бъдат удовлетворени.

Нещо сякаш избухна вътре в Елена и едва не я накара да подскочи и да се вкопчи в робата на отдалечаващата се прислужница, но за щастие Стефан я държеше здраво в прегръдката си. Главата на Бони се надигна рязко от рамото на Елена и на свой ред тя трябваше да усмири приятелката си.

Те запристъпваха, истински образец на покорството и смирението, към четирите алени възглавници, приличащи на лумнали пламъци върху златистата тъкан, постлана на пода. Преди време Елена никога нямаше да се съгласи да се унижи. Сега бе благодарна за меките възглавнички, върху които да отпусне коленете си.

Толкова отблизо тя, можеше да види, че всяка една от владетелките носи върху главата си диадема от някакъв метал, от която висеше един-единствен скъпоценен камък, лежащ върху челото ѝ.

— Ние обсъдихме вашата молба — рече тъмнокосата с диадема от бяло злато с диамантена висулка, която заслепяваше Елена с искрящите си отблясъци в лилаво, червено и тъмносиньо. — О, да — додаде тя и се засмя. — Ние знаем какво искате. Дори един уличен пазител трябва да е много некадърен в работата си, за да не знае. Искате градът ви... възстановен. Изгорелите сгради да бъдат построени наново. Жертвите, заразени със смъртоносния малах, да се съживят, душите им отново да се обвият в плът, а спомените им...

— Но първо — прекъсна я русокосата и махна с ръка — не трябва ли да свършим една работа? Това момиче — Елена Гилбърт — може да не е приемлива като говорител за групата си. Ако стане пазител, няма да принадлежи към молителите.

Червенокосата отметна глава като нетърпелива кобила, като при това движение диадемата ѝ от розово злато припламна, а рубинът ѝ заискри.

— О, продължавай тогава, Райънен. След като критериите ти за набиране на новобранци са толкова ниски...

Русокосата и деловата пренебрегна думите ѝ, но се наведе напред. Част от косата ѝ се придържаше от диадемата ѝ от жълто злато със сапфирена висулка.

— Какво ще кажеш за това, Елена? Признавам, че нашата първа среща беше... несполучлива. Повярвай ми, че искрено съжалявам за това. Но ти беше на път да станеш истински пазител, когато получихме заповеди Свише да ти сътворим ново тяло, за да продължиш отново живота си като човек.

— Направили сте това? Разбира се, че сте го направили. — Гласът на Елена беше мек, нисък и ласкателен. — Вие можете всичко. Но... нашата първа среща? Не си спомням...

— Ти беше прекалено малка и видя само проблясък от въздушната ни кола, когато минаваше покрай превозното средство на родителите ти. Трябваше да бъде малък инцидент само с една привидна жертва — ти. Но вместо това...

Ръцете на Бони се стрелнаха към устата ѝ. Тя определено бе разбрала нещо, което Елена още не можеше да осъзнае. „Превозното средство“ на родителите ѝ...? Последният път, когато пътуваше заедно с баща си, майка си — и малката Маргарет — беше в деня на автомобилната злополука. Денят, в който тя бе разсеяла баща си, който шофираше...

Виж, татко! Погледни тази хубава...

И тогава последва ударът.

Елена забрави да бъде смирена и да държи главата си ниско сведена. Всъщност тя я изправи рязко и срещна тъмносините очи със златисти точки, същите като нейните. Знаеше, че нейният поглед е пронизващ и суров.

— Ти... си убила родителите ми? — прошепна тя.

— Не, не! — извика тъмнокосата. — Просто операцията се провали. Трябваше да пресечем Земното измерение само за няколко минути. Но доста неочаквано, талантът ти се прояви. Ти видя нашата кола. Вместо катастрофа само с една привидна жертва: ти, баща ти се обърна да погледне и... — Гласът ѝ бавно заглъхна и Елена извърна невярващите си очи към нея.

Бони се взираше с празен поглед в далечината, сякаш бе изпаднала в транс.

— Шиничи — отрони тя. — Онази странна негова загадка — или каквото и да беше. Че един от нас е убил и това няма нищо общо с това, да бъдеш вампир или да убиеш от състрадание...

— Винаги съм смятал, че съм аз — рече Стефан тихо. — Моята майка така и не се е възстановила след раждането ми. Починала е.

— Но това не те прави убиец! — избухна Елена. — За разлика от мен. *За разлика от мен!*

— Е, тъкмо заради това сега те попитах — намеси се русокосата делова жена. — Беше провалена мисия, но ти разбираш, че ние просто се опитвахме да те вербуваме, нали? Това е традиционният метод. Благодарение на гените ни ние се справяме отлично със силни,

безразсъдни демони, които не се поддават на традиционната сила, а изискват мигновено преосмисляне...

Елена преглътна надигналия се в гърлото ѝ писък. Писък на ярост — мъка — отказ да повярва — вина — *тя не знаеше какво точно*. Нейните Планове. Нейните интриги. Начинът, по който се справяше с бурните и нахакани момчета в старите лудешки дни — всичко е било генетично обусловено. И... родителите ѝ... заради какво бяха умрели те?

Стефан се изправи. Устните му бяха сурово стиснати, пламъкът на зелените му очи можеше да прогори и стомана. По лицето му нямаше и следа от нежност. Стисна ръката на Елена и тя чу: *Ако искаш да се бориш, аз съм с теб*.

Mais, non^[5]. Елена се обърна и видя Сейдж. Телепатичният му глас не можеше да се сбърка. Той ѝ въздействаше, за да я накара да го изслуша. *Не можем да се борим с тях на тяхна територия и да спечелим. Дори и аз не мога. Можем единствено да ги накараме да си платят! Елена, мое смело момиче, душите на родителите ти несъмнено са намерили своя нов дом. Би било жестоко да се връщат. Но нека да поискаме от пазителите всичко друго, което желаеш. За всяка година и ден от миналото, настоявай да ти дадат каквото искаш! Мисля, че всички ще те подкрепим*.

Елена се замисли. Погледна към пазителите, после към съкровищата. Накрая отмести поглед към Бони и Стефан, които чакаха. В очите им се четеше, че ѝ дават разрешение да говори.

Извърна се бавно към пазителите.

— Това наистина ще ви струва скъпо. И не искам да чуя, че което и да е от исканията ми е невъзможно. За всички върнати съкровища, както и за специалния ключ... искам стария си живот. Не, искам нов живот, но моят стар живот да е зад мен. Искам да съм Елена Гилбърт, която се е дипломирала от гимназията, и искам да отида в колежа Далкрест. Искам на сутринта да се събудя в къщата на леля Джудит и никой да не си спомня, че десет месеца ме е нямало. И искам да имам отлични оценки по всички предмети — за всеки случай. Искам Стефан да си е живял мирно и спокойно през цялото време в пансиона и всички да го възприемат като мое гадже. Настоявам всяко нещо, сторено от Шиничи и Мисао, по тяхна воля или по поръчка на този, за когото и да са работили, да бъде отменено и забравено. Искам мъртъв

този, на когото са служили. Също така искам да бъде отменено и всичко, сторено от Клаус във Фелс Чърч. Искam Сю Карсън обратно! Искam Вики Бенет обратно! Искam всички да се върнат!

— Дори и господин Танър ли? — попита Бони плахо.

Елена я разбра. Ако господин Танър не беше умрял — с мистериозно източена кръв, — тогава Аларик Залцман никога нямаше да дойде във Фелс Чърч. Елена си припомни Аларик от извънтелесното си преживяване: пясъчноруса коса, смеещи се лешникови очи. Помисли си за Мередит и за това, че двамата бяха нещо като сгодени.

Но коя бе тя, че да се прави на Господ? Да казва, да, този човек може да умре, защото беше несимпатичен и необичан, а тази трябва да живее, защото е моя приятелка.

[1] Мога ли да знам (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Моя малък тиранин (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Моят скъп (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Знак (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Но, не (фр.). — Бел.прев. ↑

— Това не е проблем — заяви неочаквано русокосата владетелка Райънен. — Можем да направим така, че вашият господин Танър да е отблъснал вампирска атака и от училището са се обадили на Аларик Залцман, за да заеме мястото му и да разследва. Съгласна ли си, Идола? — обърна се към червенокосата, а след това и към тъмнокосата: — Съгласна ли си, Сюсюре?

Елена не се чувстваше добре. Въпреки примера за светкавична промяна в планирането, който току-що ѝ бе даден, тя почти не слушаше. Знаеше само, че гласът ѝ е прегракнал, а сълзи замъгляваха очите ѝ.

— А... в замяна на специалния ключ... аз искам... Стефан стисна ръката ѝ. Елена внезапно осъзна, че всички са се изправили, и тримата, до нея. И по лицата им бе изписано едно и също изражение. Твърда решителност.

— Искам Деймън обратно. — Елена не бе чувала тази нотка в гласа си от деня, когато ѝ съобщиха, че и двамата ѝ родители са мъртви. Ако пред нея имаше маса, щеше да опре стиснатите си юмруци върху нея, да се наведе заплашително над жените. Вместо това се наклони към тях и заговори с нисък, стържещ глас:

— Ако го направите — върнете го обратно, точно какъвто беше, преди да престъпи през Входа на крепостта — тогава ще получите специалния ключ и съкровищата. Ако откажете — ще изгубите всичко. Всичко. И това не подлежи на обсъждане, ясно ли е?

Не откъсваше поглед от зелените очи на Идола. Не поглеждаше към тъмнокосата Сюсюре, която отпусна чело върху трите си пръста и започна да го разтрива с малки кръгообразни движения. Не искаше да удостои с поглед и русокосата Райънен, която я гледаше твърдо и бе добила изцяло деловия вид на непреклонен шеф. Елена се вираше право в онези зелени очи под упорито сключените вежди. Идола изсумтя леко и поклати великолепната си глава.

— Виж, някой явно здравата се е издънил в подготовката ти за този разговор. — Стрелна поглед към Сюсюре. — Останалите неща, за които помоли — всички заедно представляват много голям откуп. Ти разбираш ли това? Разбираш ли, че това включва промяната на спомените на всички хора, живеещи на километри около града ви, и то за всеки ден през изминалите десет месеца? Това означава да се промени всичко написано за Фелс Чърч — а имаше доста написано — да не споменавам и изданията на другите медии. Означава да се молим три човешки души отново да бъдат облечени в плът и кръв. Дори не съм сигурна дали разполагаме с подходящия персонал за това...

Русокосата Райънен отпусна длан върху ръката на червенокосата.

— Разполагаме с персонал. Жените на Сюсюре почти нямат работа в Долния свят. Може да ти заема, да кажем, трийсет процента от моите — в крайна сметка ще трябва да изпратим молба до по-висш Съд за онези души...

— Добре — прекъсна я червенокосата Идола. — Казвам само, че навярно ще успеем да се справим — ако включиш и специалния ключ. Обаче що се отнася до приятеля ви вампир — ние не можем да дадем обратно живот на неживите. Не можем да работим с вампири. След като веднъж си отидат, то е завинаги.

— Така твърдите вие! — викна Стефан, опитвайки се да застане пред Елена. — Но защо точно ние сме най-прокълнатите от всички създания? Откъде знаете, че е невъзможно? Опитвали ли сте се някога?

Червенокосата Идола направи жест на възмущение, когато Бони се намеси с треперещ глас:

— Това е нелепо! Можете да изградите наново цял град, да убиете личността, която наистина стоеше зад Шиничи и Мисао, но не можете да върнете обратно един малък вампир? Вие върнахте Елена!

— Смъртта на Елена като вампир ѝ позволяваше да се превърне в пазител, каквато тя първоначално бе предопределена да бъде. Колкото до личността, давала заповеди на Шиничи и Мисао: беше Инари Сайтоу — Обаасан Сайтоу, както я познавате — и тя вече е мъртва, благодарение на приятелите ви във Фелс Чърч, които отслабиха мощта ѝ — и на вас, които разрушихте нейната звездна сфера.

— Инари? Искате да кажете бабата на Изобел? Казвате, че нейната звездна сфера е била в ствола на Великото дърво? Но това е

невъзможно! — извика Бони.

— Възможно е и е самата истина — заяви русокосата Райънен спокойно.

— И сега тя е мъртва?

— След дълга битка, в която приятелите ви едва не загинаха. Да — ала това, което наистина я уби, бе разрушаването на звездната й сфера.

— И така — поде тъмнокосата Сюсюре тихо, — ако следвате развоя на събитията... всъщност Деймън умря, за да спаси Фелс Чърч от друго масово убийство като това на онзи японски остров. Той все повтаряше, че тъкмо заради това е дошъл в Долния свят. Не смятате ли, че би бил... доволен? И е намерил покой?

— Намерил е покой? — изсмя се Стефан горчиво, а Сейдж изръмжа.

— Жени — продължи Сейдж, — вие май никога преди не сте се срещали с Деймън Салваторе. — Тонът в гласа му — по-звучен и застрашителен от всякога — накара Елена най-сетне да откъсне взор от зелените очи на Идола. Обърна се и погледна...

... и видя огромната зала изпълнена с разтворените криле на Сейдж.

Те не бяха като ефимерните Криле на Силите. Те наистина бяха част от Сейдж. Бяха кадифени и се простираха чак до най-отдалечените стени, като докосваха внушителния златен таван. Показваха нагледно и защо Сейдж обикновено не носеше ризи.

Беше красив, с бронзова кожа и гъсто преплетени кичури коса на фона на гигантските, извити арки, все едно изработени от мека кожа. Но Елена, след като го погледна, разбра, че е настъпил моментът да извади решителния коз от ръкава си. Извърна се и срещна открито зелените очи на Идола.

— През цялото това време ние се пазаряхме за Крепостта на китсуне, пълна със съкровища — заяви тя — и един специален ключ.

— Специалният ключ, откраднат от китсуне преди векове — обясни Сюсюре тихо, като вдигна тъмните си очи.

— И вие заявихте, че това не е достатъчно, за да върнете Деймън. — Елена с все сили се постара гласът ѝ да прозвучи спокойно.

— Не е, дори това да е единствената ви молба. — Райънен отметна златист кичур от косата си през рамо.

— Така казвате. Но... ако прибавя към всичко останало и... още един специален ключ?

Настъпи мълчание, а сърцето на Елена заби учестено. Едва не й прималя от надигналия се в гърдите ѝ ужас. Защото това мълчание не предвещаваше нищо добро. Нямахше шокирани ахкания. Нито размяна на изумени погледи между владетелките. Нито смаяни изражения.

След още минута Идола заговори самодоволно:

— Ако имаш предвид другия откраднат ключ, който беше у приятелите ти на Земята — то той бе конфискуван много скоро, след като те го скриха. Той е откраднатата собственост. Принадлежи на нас.

Тя е била твърде дълго тук, в Тъмните измерения, обади се глас от едно далечно кътче на съзнанието на Елена. Ситуацията я забавляваше.

Идола се наведе към нея, сякаш да потвърди предположението на Елена.

— Това... просто... не е... възможно — изрече, натъртвайки всяка дума.

— Наистина не е — побърза да се присъедини русокосата Райънен. — Ние не знаем какво става с вампирите. Те са извън нашата сфера. Никога не ги виждаме след смъртта им. Най-простото обяснение е, че те просто... изчезват. — Тя щракна с пръсти.

— *Не вярвам в това!* — заяви Елена, осъзнавайки, че е повишила глас.

Гласове, непринадлежащи на никого конкретно, избухнаха около Елена в шумен протест, формирайки нещо като речитатив:

Не е възможно. Просто не е възможно! (Но моля) Не! Деймън си отиде и да се питаме къде е, е все едно да питаме къде отива пламъкът на свещта, когато го угасим. (Но не трябва ли поне да се опитате да го върнете обратно?) Нима не изпитвате никаква благодарност? Би трябвало да сте благодарни, че другите неща, за които помолихте, могат да бъдат осъществени. (Но в замяна на двата специални ключа...) Не, Силата, която ни се подчинява, не може да върне обратно Деймън! Елена трябва да се примири с реалността. И без това вече е разглезена твърде много! (Но какво ще навреди, ако опитаме отново?) Добре! Ако искате да знаете, Сюсюре вече ни накара да опитаме. И нищо не се получи! Деймън... си... отиде! И духът му също не може

да бъде намерен никъде! Това се случва с вампирите и всички го знаем!

Елена осъзна, че се взира в ръцете си, които бяха чисти, но със счупени нокти и кървящи кокалчета. Външният свят отново стана нереален. Тя се бе затворила в себе си, борейки се с мъката, с мисълта, че Идола, главният владетел на пазителите, не бе споменала преди, че са търсили душата на Деймън. И че тя... си е отишла.

Внезапно сякаш стените на залата се заключиха около нея. Нямаше достатъчно въздух. Бяха само тези жени: тези силни, магически жени пазители; вълшебници, които при все това не притежаваха достатъчно мощ, за да спасят Деймън — или поне не се интересуваха толкова силно, че да опитат още веднъж.

Не беше сигурна какво става с нея. Гърлото ѝ се изду, усещаше гръдния си кош едновременно огромен и стегнат. Всеки удар на сърцето ѝ отекуваше мъчително в нея, все едно искаше да я тласне към смъртта.

Към смъртта. В съзнанието ѝ изплува ръка, стиснала чаша с вино „Черна магия“.

И тогава Елена разбра, че трябва да застане по определен начин, да прошепне определени думи в ума си. Но последното, името на магията, трябваше да бъде изречено накрая.

Накрая... когато нещата забавиха своя ход. Когато зеленооката Идола — с идеалното име на някой, който идолизира себе си, каза си Елена — русокосата делова Райънен и грижовната Сюсюре — всички я зяпаха с отворени усти, твърде потресени, за да помръднат дори пръст, докато Елена произнесе тихо и спокойно:

— *Криле на разрушението...*

Този, който я спря, беше воин, съвсем обикновен по ранг и длъжност, една от тъмнокосите жени. Скочи върху платформата и с нечовешка скорост притисна длан върху устата на Елена, така че последната сричка бе само приглушено мънкане. И златната, зелена и синя зала не експлодира на милион частици, а горещият разтопен метал не потече на ручей като лава, фонтанът с бликащите венчелистчета не се изпари, а разноцветните стъкла на прозорците не се пръснаха.

Още ръце се заключиха около Елена, задържаха я в здрава хватка, едва позволявайки ѝ да си поеме дъх, дори когато тя се отпусна от

липса на въздух. Елена се бореше като животно, със зъби и нокти, за да се отскубне и избяга. Ала накрая бе окончателно усмирена и притисната към пода. Чувахе плътния глас на Сейдж да кънти гневно и Стефан, между телепатични изблици към нея, умоляващ и обясняващ.

— Тя все още не е на себе си! Дори не осъзнава какво прави!

Ала над всички, по-силно и могъщо, се извисяваха гласовете на пазителите.

„Тя щеше да ни убие!“. „Онези Криле... никога не съм виждала нещо толкова смъртоносно!“. „Човешко същество! И само с три думи тя щеше да ни унищожи!“. „Ако Линеа не я бе спряла...“ „Или ако беше само няколко метра по-далеч...“. „Знаете, че тя разруши луната! Сега на нея няма никакъв живот, а от небето продължава да се сипе пепел!“. „Не това е важното. Важното е, че тя изобщо не би трябвало да притежава Криле на Силите. Трябва да ѝ бъдат отрязани“. „Точно така — отрежете Крилете ѝ! Направете го веднага!“.

Накрая Елена разпозна гласовете на Райънен и Идола. Все още се съпротивляваше, но те я държаха толкова здраво и я притискаха отгоре толкова безмилостно, че ѝ струваше огромно усилие само да си поема дъх. Всичките ѝ усилия бяха напразни, само губеше сили.

И тогава те ѝ отрязаха Крилете. Беше бързо, поне Елена не почувства почти нищо. Най-много я заболя сърцето. Тя се бореше, подтиква на гордостта и упоритостта си, но сега се сгърчи от срам, когато всички чифтове криле бяха отрязани. Първи паднаха Крилете на изкуплението, онези разкошни цветни дъги. Последваха ги Крилете на пречистването, бели и искрящи като заскрежени паяжини. Крилете на вятъра, като пухчета на магарешки бодил с цвят на мед. Крилете на спомените, меко теменужено и кадифено синьо. После и Крилете на защитата — изумруденозелени и златни, крилете, които спасиха приятелите ѝ от свирепите атаки на Блудуед първия път, когато влязоха в Тъмното измерение.

И накрая, *Крилете на разрушението* — високи, абаносови арки с деликатни краища като черна дантела.

Елена се постара да запази мълчание, докато отнемаха всяка една от силите ѝ. Но след като първите и вторите паднаха отстрани в сенките, така че навярно само тя можеше да ги види, чу тихо ахване и

осъзна, че е нейният глас. И със следващото срязване прозвуча приглушено хлипане.

За миг се възцари тишина. Сетне внезапно се надигна оглушителен шум. Елена чу сърцераздирателното оплакване на Бони и гневния рев на Сейдж, а Стефан, нежният Стефан, крещеше обиди и ругатни към пазителите. От приглушения звук на гласа му Елена предположи, че се бори с тях, бори се, за да стигне до нея.

Някак си се добра до нея точно когато смъртоносните, изящни *Криле на разрушението* бяха отрязани от раменете ѝ и паднаха като дълги сенки върху пода. Беше добре, че той стигна до нея точно в този момент, защото накрая, когато Елена беше най-малко опасна, откакто Силите на Крилете бяха събудени у нея, изведнъж пазителите изглеждаха изплашени. Отстъпиха назад от нея, тези силни и застрашителни жени, и край нея остана само Стефан, който я подхвана и притисна в прегръдките си.

Замаяна и шокирана, тя отново беше обикновена осемнайсетгодишна девойка. С изключение на кръвта ѝ. Те искаха да вземат и кръвта ѝ... да я „пречистят“. Трите владетелки и техните слуги вече се бяха събрали около нея в решителен, разноцветен триъгълник, и пускаха в действие магиите си, когато Сейдж изрева:

— Спрете!

Елена, обронила глава върху рамото на Стефан, го виждаше смътно, кадифените му черни криле все още бяха разперени от стена до стена и все още докосваха златния таван. Бони се бе залепила за него като отвято пухче на глухарче.

— Вече и без това намалихте аурата ѝ толкова много, че едва мъждука — изръмжа Сейдж. — Ако „пречистите“ напълно кръвта на това бедно мъниче, то ще умре — и тогава ще се пробуди. Вие ще сте създали un vampire^[1], госпожи. Това ли искате?

Сюсюре политна назад. За владетел на толкова сурово и жестоко царство, тя изглеждаше почти нежна — но не толкова деликатна и отстъпчива, че да не среже Крилете ми, помисли си Елена, докато извиваше рамене, за да освободи напрежението в тях. Може би тя не знае колко много боли, обади се смътно друга част от съзнанието ѝ.

После целият ѝ ум се мобилизира, сля се в едно по спешност. Нещо топло и в същото време разхлаждащо се плъзгаше по тила ѝ на

малки капки. Не беше кръв. Не, това определено беше много по-ценно от всичко, което ѝ бяха отнели пазителите. Сълзите на Стефан.

Тя се залюля силно, опитвайки се да пренесе тежестта си върху краката. Някак си, макар и трепереща, успя. Осъзна колко силно трепери, когато се опита да повдигне лявата си ръка и да избърше сълзите от страните на Стефан с палеца си. Цялата ѝ ръка се тресеше, сякаш си правеше някаква детска шега. Палецът ѝ се заби в бузата му с достатъчно сила, за да накара всеки друг да трепне. Тя го погледна с безмълвно извинение, твърде шокирана, за да промълви и дума.

Стефан обаче не спираше да говори.

— Няма значение — казваше. — Всичко е наред, любима. О, прекрасна любима, всичко ще бъде наред. — Избърса очите ѝ с твърда и сигурна ръка, като през цялото време гледаше само нея, и — знаеше го — мислеше само за нея.

Знаеше го, защото също разбра и в кой момент това се промени.

В полезрението ѝ беше червена коса, размазана от сълзите. Червена коса и тесни зелени очи, твърде близо до нея. Тогава Елена усети, че Стефан си спомни, че на света има и други неща освен Елена.

Лицето му се промени. Не се озъби, нито издаде брадичка. Промяната беше пълна, но бе съсредоточена в очите му, които станаха убийствено твърди, докато всичко останало бе остро и свирепо.

— Ако я докоснеш отново, злобна кучко, ще ти разкъсам гърлото — процеди Стефан, а всяка дума прозвуча, все едно ледени късове падаха върху пода.

Смайването на Елена бе толкова голямо, че сълзите ѝ секнаха. Стефан не говореше по този начин на жени. Дори Деймън не го правеше — не го бе правил. Ала думите продължаваха да отекуват във величествената като катедрала зала. Присъстващите заотстъпваха назад.

Идола също отстъпваше, но устните ѝ бяха извити.

— Нима мислиш, че тъй като сме пазители, не можем да ви нараним...? — поде тя, но гласът на Стефан се вряза в нейния.

— Мисля, че защото сте „пазители“, вие можете да убивате най-лицемерно, без никакви последствия за вас — заяви Стефан и устните му се стиснаха в много по-въздействаща — и плашеща — презрителна линия, отколкото тези на Идола. — Вие щяхте да убиете Елена, ако Сейдж не ви бе спрял. Проклети да сте — додаде тихо, но с такова

вътрешно убеждение, че Идола направи още една крачка назад. — Да, по-добре да съберете всичките си малки приятелчета наоколо — продължи той. — Може все пак да реша да ви убия. Както, сигурен съм, че го знаете, аз убих собствения си брат.

— Но определено след като самият ти получи смъртоносен удар. — Сюсюре беше застанала между двамата, опитвайки се да ги успокои.

Стефан сви рамене. Погледна я със същото презрение, с което преди миг бе удостоил и другата владетелка.

— Преди да бъда ранен — заяви натъртено, — можеше да реша да хвърля шпагата си или само да го раня. Вместо това избрах да го понижа с острието право в сърцето. — Оголи зъбите си в определено враждебна усмивка. — А сега дори не ми е нужно оръжие.

— Стефан — успя да прошепне Елена най-сетне.

— Зная. Тя е по-слаба от мен и те не искат да видят как я убивам. Тъкмо заради това тя още е жива, любима. Това е единствената причина. — *Разбира се, има някои неща за мен, които ти не знаеш, Елена, добави гласът на Стефан, когато девойката повдигна изплашените си очи към него, така че само тя да може да чуе. Неща, които се надявах, че никога няма да видиш. Срещата ми с теб — любовта ми към теб — почти ме накараха да ги забравя.*

Гласът на Стефан в главата ѝ събуди нещо в душата на Елена. Тя вдигна глава и се взря в размазаната маса от пазители около тях. Различни ягодово руси къдрици да се мятат във въздуха. Бони. Бони се бореше. Правеше го немощно, но само защото двойка русокоси пазители и двойка тъмнокоси я държаха във въздуха, хванали я за крайниците. Докато Елена се взираше в приятелката си, тя изглежда получи нов прилив на енергия и започна да се съпротивлява поупорито. И Елена успя да чуе... нещо. Беше далечно и едва доловимо, но прозвуча почти като... името ѝ. Като името ѝ, прошепнато от клоните или от свистенето на колелата от профучаваща наблизо кола.

лей... на... еее... лей...

Елена разтвори душата си за звука. Опита се отчаяно да улови това, което идваше след него, но нищо не се случи. Опита един трик, който едва вчера щеше да бъде лесен — да канализира Сила в центъра на телепатията си. Но не се получи. Опита да изпрати телепатично послание.

Бони! Чуваш ли ме?

В изражението на дребничкото момиче не последва дори малка промяна.

Елена бе изгубила връзката си с Бони.

Елена гледаше приятелката си, докато и Бони го осъзна, наблюдаваше как съпротивата напуска малкото тяло. Лицето на Бони, извърнато нагоре в пълно отчаяние, беше неописуемо тъжно и в същото време невероятно чисто и красиво.

Това никога няма да се случи с нас, заяви пламенно гласът на Стефан в главата ѝ. Ние никога няма да изгубим телепатичната си връзка! Никога! Давам ти моята...

Не, прекъсна го мислено Елена, изтръпнала от суеверен ужас, че обещанието му ще донесе нещастие. Ако Стефан се закълне, нещо може да се случи — тя може да се превърне във вампир или дух — за да устои на думата си.

Той млъкна и Елена знаеше, че я е чул. И някак си тази сигурност, че Стефан бе чул една-едничка дума от нея, я успокои. Тя знаеше, че той не подслушва.

Беше чул, защото тя му бе изпратила мисълта си. Тя не беше сама. Може и да беше отново обикновена; те може и да ѝ бяха взели крилете и по-голямата част от Силата на кръвта ѝ, ала тя не беше сама. Наведе се към него, челото ѝ се опря о брадичката му.

Никой не е сам. Беше го казала на Деймън. Деймън Салваторе, създание, което вече не съществуваше. Но който сякаш все още искаше от нея още една дума, един последен вик. Името му.

Деймън!

Беше умрял през четири измерения оттук. Но тя усещаше подкрепата на Стефан, усиляйки телепатичното ѝ послание, изпращайки го като маяк през многобройните светове, които ги отделяха от студеното му, безжизнено тяло.

Деймън!

Нямаше ни най-малък проблясък на отговор. Разбира се, че нямаше да има. Елена само се заблуждаваше.

Внезапно я завладя нещо по-силно от мъката, по-силно от самосъжалението, дори по-силно от вината. Деймън не би искал тя да бъде изнесена безволна от тази зала — дори от Стефан. Особено от

Стефан. Той би искал тя да не покаже и най-малък признак на слабост пред тези жени, които бяха отрязали крилете ѝ и я бяха унижили.

Да. Това беше Стефан. Нейният любим, но не любовник, а готов да я обича с чиста и непорочна любов от сега до края на дните ѝ.

Краят... на дните ѝ?

Елена внезапно се зарадва, че не може да изпраща мислите си на непознати и че когато я прегърна, Стефан бе издигнал защитите около тях. Извърна се към Райънен, която наблюдаваше... предпазливо, но все още с делово изражение в очите.

— Сега бих искала да си вървя, ако не възразявате — рече Елена, взе раницата си и я преметна през рамо с най-самоуверения и арогантен жест, на който бе способна. Прониза я мъчителна болка, когато каишката на раницата закачи мястото, откъдето се разтваряха повечето ѝ криле, но успя да запази презрителното и безразлично изражение върху лицето си.

Бони, която отново бе пусната долу, тъй като вече не се бореше, последва примера ѝ. Стефан бе оставил раницата си в Крепостния вход, но ръката му нежно обхващаше лакътя на Елена, не я водеше, но ѝ напомняше, че не е сама и има на кого да разчита. Крилете на Сейдж се свиха и изчезнаха.

— Вие разбирате, че с връщането на тези съкровища, които по право ни принадлежат — но които ни попречиха да си възстановим, — ще ви бъде гарантирано изпълнението на молбите, с изключение на невъз...

— Разбирам — промълви Елена глухо тъкмо когато Стефан рече припряно:

— Тя разбира. Просто го направете, става ли?

— Вече е организирано. — Очите на Райънен, тъмносини със златни точки, срещнаха тези на Елена почти със симпатия.

— Най-добре за нас би било — намеси се бързо Сюсюре — да ви приспим и изпратим във вашия... вашите стари, нови жилища. Когато се събудите, всичко ще е приключило.

Елена се постара да запази невъзмутимото си изражение.

— Ще ме изпратите на Мейпъл стрийт? — попита, вперила поглед в Райънен. — В къщата на леля Джудит!

— В съня ти, да.

— Не искам да спя. — Елена се приближи до Стефан. — Не им позволявай да ме приспят!

— Никой няма да ти направи нищо, което не желает — увери я Стефан с остър като бръснач глас. Сейдж избоботи подкрепата си, а Бони се вторачи твърдо в русата жена.

Райънен сведе глава.

Елена се събуди.

Беше тъмно и тя бе заспала. Не си спомняше как точно бе заспала, но знаеше, че не се намира в носилката, нито в спален чувал.

Стефан? Бони? Деймън?, помисли си машинално, но в телепатията ѝ имаше нещо странно. Имаше чувството, че е ограничена в собствената ѝ глава.

В стаята на Стефан ли се намираше? Навън трябва да е тъмно като в рог, след като дори не можеше да види очертанията на капандурата, отвеждаща към площадката с перила на покрива над стаята му.

— Стефан? — прошепна девойката, докато в ума ѝ се събираха различни късчета информация. Имаше и миризма, която едновременно бе позната и непозната. Лежеше върху удобно двойно легло, но не беше едно от екстравагантните огромни легла на лейди Улма, целите в коприна и кадифе, нито леглото с дюшек на буци в пансиона. В хотел ли беше?

Докато тези различни мисли се преплитаха в мозъка ѝ, се разнесе тихо почукване. Кокалчета върху стъкло.

Тялото на Елена тутакси реагира. Тя отчетна завивката и изтича към прозореца, като по мистериозен начин избягна всички препятствия по пътя си, без да се сблъска с тях, ръцете ѝ дръпнаха настрани завесите, които някак си знаеше, че са там, и пърхащото ѝ сърце извика името на устните ѝ.

— Дей...!

И тогава светът спря и направи най-бавното си от всички завъртания. Лицето, което бе от другата страна на прозореца на втория етаж, пламенно и загрижено, любящо и някак си странно обезсърчено, събуди спомените на Елена.

Всички.

Фелс Чърч беше спасен.
И Деймън беше мъртъв.
Главата ѝ бавно се сведе и челото ѝ допря студено то стъкло.

[1] Един вампир (фр.). — Бел.прев. [↑](#)

— Елена? — повика я Стефан тихо. — Може ли да ме поканиш да вляза? Трябва да ме поканиш вътре, ако искаш да... да поговорим...

Да го покани вътре? Той вече бе вътре... вътре в сърцето ѝ. Беше казала на пазителите, че всички трябва да приемат Стефан като нейно гадже от повече от година.

Това нямаше значение.

— Влез, Стефан — изрече тя с нисък глас.

— Прозорецът е залостен откъм твоята страна, Елена. Вцепенена, Елена вдигна резето на прозореца. В следващия момент бе грабната от две топли, силни ръце в отчаяна, пламенна прегръдка. Ала само миг след това ръцете се отпуснаха, оставяйки я измръзнала и самотна.

— Стефан? Какво не е наред? — Очите ѝ бяха привикнали с околния мрак и тя зърна колебанието му на фона на звездната светлина, струяща през прозореца.

— Не мога... не е... не съм аз този, когото ти искаш — изблигнаха задавено думите, сякаш идеха от свито гърло. — Но исках да знаеш, че — че Мередит и Мат са с Бони. Имам предвид, че я утешават. Всички са добре, както и госпожа Флауърс. Помислих, че ти...

— Те са ме приспали! Казаха, че няма да ме приспят!

— Ти заспа, лю... Елена. Докато чакахме да ни изпратят у дома. — Той все още говореше с този официален, необичаен тон. — Но аз помислих — ами че тази нощ ти също може да пожелаеш да поговориш. Преди аз... да си тръгна. — Притисна устните си с пръст, за да спре треперенето им.

— Ти ми се закле, че никога няма да ме напуснеш! — извика Елена. — Обеща, че няма да го сториш поради никаква причина, дори за кратко, независимо колко благородна е каузата!

— Но... Елена... това беше, преди да разбере...

— Ти все още не разбираш! Знаеш ли...

Ръката му се стрелна, за да закрие устата ѝ, и той притисна устни към ухото ѝ.

— Лю... Елена. Ние сме в твоята къща. Леля ти...

Елена усети как очите ѝ се разширяват, макар че подсъзнателно тя го знаеше през цялото време. Познатата атмосфера. Това легло — то беше нейното легло, с любимата ѝ покривка в бяло и златисто. Препятствията, които толкова ловко бе избягнала в тъмнината — трополенето по стъклото на прозореца... тя си беше у дома.

Като катерач, който бе успял да изкачи немислимо висока скала и едва не бе паднал, Елена почувства огромен приток на адреналин. И тъкмо той — или може би просто силата на любовта, която нахлу в нея — постигна това, което толкова трмаво се опитваше да достигне. Почувства как душата ѝ се разрасна и излезе от тялото ѝ. И срещна тази на Стефан.

Тя беше ужасена от бързината, с която изчезнаха самотата и пустотата, царуващи до този миг в душата му, и покорена от огромната вълна на любов, която изпълни всяка част от него, при допира на съзнанието ѝ.

О, Стефан. Само... кажи... че можеш да ми простиш, това е всичко. Ако ми простиш, ще мога да живея. Навярно би могъл отново да бъдеш щастлив с мен — само ако ми дадеш малко време.

Аз вече съм щастлив с теб. Но ние разполагаме с цялото време на света, увери я Стефан. Ала тя зърна сянката на мрачната мисъл, която бързо бе пропъдена. Той разполагаше с цялото време на света. Тя обаче...

Елена сподави горчивия си смях, ала сетне внезапно се вкопчи в Стефан. *Раницата ми... Те взеха ли я? Къде е тя?*

Точно до нощното ти шкафче. Мога да я достигна. Искаш ли я? Той се протегна в мрака и придърпа нещо тежко, грапаво и миришещо не особено приятно. Елена пхна трескаво едната си ръка вътре, докато с другата все още се държеше за Стефан.

Да! О, Стефан, тук е!

Той бе започнал да подозира — но се изпълни с увереност, когато тя измъкна бутилка с етикет на минерална вода „Евиан“ и я притисна към бузата си. Беше леденостудена, макар че нощта бе топла и влажна. И се пенеше и искреше, като никоя друга обикновена вода.

Нямах намерение да го правя, увери тя Стефан, внезапно разтревожена, че той може да не иска да има нищо общо с един крадец. Поне — не в началото. Сейдж каза да наля вода от Фонтана на вечната младост и живот в бутилките. Аз изнамерих една голяма бутылка и тази, по-малката. Някак си успях да напъхам по-малката в раницата — опитах се да сложа и голямата, но тя не се побра. И дори не си спомнях за малката, докато те не ми отрязаха хрилете и не отнеха телепатията ми.

И добре си сторила, изпрати ѝ мисълта си Стефан. Ако те бяха заловили... О, моя прекрасна любима! Силата на прегръдката му почти я остави без дъх. Значи затова така изведнъж се разбърза да си тръгваш!

— Те ми отнеха почти всичко свръхестествено — прошепна девойката, като приближи устни до ухото на Стефан. — Ще трябва да живея с това и ако те ми бяха дали шанс, аз щях да се съглася, заради доброто на Фелс Чърч — ако разсъждавах разумно. — Тя замълча, внезапно осъзнала, че наистина буквално бе откачила. Беше по-лоша от крадец. Беше се опитала да използва смъртоносна атака върху група — в по-голямата си част — невинни хора. И най-лошото беше, че част от нея знаеше, че Деймън щеше да разбере лудостта ѝ, докато не бе сигурна, че Стефан някога би могъл.

— Но не е нужно ти да ме променяш в... ти знаеш в какво — поде тя, като отново зашепна трескаво. — Глътка или две от това и аз мога да бъда завинаги с теб. Завинаги и... вечно... Стефан. — Тя спря, опитвайки се да си поеме дъх и да постигне поне отчасти душевно равновесие.

Ръката му покри нейната.

— Елена...

— Не плача. Това е, защото съм щастлива. Завинаги и вечно, Стефан. Можем да бъдем заедно, само... само ние двамата... завинаги.

— Елена, любима. — Ръката му я възпря да отвори бутилката.

— Не... не го ли искаш?

С другата си ръка Стефан я притисна силно към гърдите си, главата ѝ се оброни на рамото му, а той отпусна брадичка върху косата ѝ.

— Това е, което искам най-много от всичко. Предполагам, че съм... замаян. Така съм, откакто... — Млъкна и опита отново. — Ако

разполагаме с цялото време на света, ние имаме утрешния ден — промълви той с глас, приглушен от косата ѝ. — А утре има достатъчно време, за да помислиш добре. В тази бутилка има достатъчно за четирима или петима души. Ти си тази, която трябва да реши кой да пие, любима. Но не и тази нощ. Тази нощ е за...

Обля я внезапно вълна на радост и Елена разбра.

— Ти говориш за... Деймън. — Удивително колко беше трудно просто да изрече името му. Почти приличаше на оскверняване и при все това...

Когато той можеше да говори — по този начин — само за миг с мен, той ми каза какво иска, изпрати тя мисълта си. Стефан се помръдна в мрака, но не каза нищо. Стефан, той помоли само за едно нещо, преди... да си отиде. Да не бъде забравен. Това е всичко. И ние сме тези, които най-много си го спомнят, ние и Бони.

А на глас добави:

— Аз никога няма да го забравя. И няма да позволя на никого, който го е познавал, да го забрави — докато съм жива.

Знаеше, че говори прекалено високо, но Стефан не се опита да я накара да снижи глас. Тялото му потръпна, а после я притисна още по-силно, заровил лице в косата ѝ.

Спомням си, долетя мисълта му до нея, че Катрин го помоли да се присъедини към нея — когато ние тримата бяхме в гробницата на Хонория Фел. Аз си спомням какво ѝ отвърна той. А ти спомняш ли си?

Елена усети как душите им се преплитат, докато двамата виждаха сцената през очите на другия. Разбира се, че си спомням.

Стефан въздъхна и леко се засмя. *Спомням си как по-късно се опитах да се погрижа за него във Флоренция. Той бе изпаднал в едно от най-лошите си настроения и се държеше ужасно, дори не използваше внушението върху момичетата, от които се хранеше. Още една въздишка. Мисля, че тогава искаше да бъде заловен. Дори не можеше да се изправи пред мен и да говори за теб.*

Накарах Бони да ви призове. Исках да бъда сигурна, че и двамата ще дойдете, каза му Елена. Сълзите ѝ отново потекоха, но бавно... кротко. Очите ѝ бяха затворени и тя усети как върху устните ѝ затрептя лека усмивка.

Знаеш ли... телепатичният глас на Стефан беше сепнат и удивен — спомням си нещо друго! От времето, когато бях много малък, може би около тригодишен. Баща ми имаше ужасен характер, особено тежко беше веднага след като мама умря. А тогава, когато бях малък, а баща ми — бесен и пиян, Деймън нарочно заставаще помежду ни. Казваше нещо гадно и — ами, баща ми в крайна сметка набиваше него вместо мен. Не зная как съм могъл да забравя това.

Аз зная, помисли си Елена, когато си припомни колко изплашена беше самата тя от Деймън в началото, когато се превърна отново в човек — въпреки че преди това той бе застанал между нея и вампирите, които искаха да я накажат в Тъмното измерение. Той притежаваше дарбата да знае точно какво да каже — как да изглежда — какво да направи — за да влезе под кожата на някого.

Усети, че Стефан се засмя с лека горчивина. Дарба, така значи?

Ами, аз със сигурност не бих могла да го направя, а аз умея да манипулирам почти всички хора, отвърна Елена тихо. Но не и него. Никога него.

Но той почти винаги е бил по-добър към слабите хора, отколкото към силните, додаде Стефан. Винаги е имал слабост към Бони... млъкна рязко, като че ли изплашен, че се е доближил твърде близо до нещо свято.

Ала чувствата на Елена бяха други. Тя беше доволна, много доволна, че накрая Деймън бе умрял, за да спаси Бони. Самата Елена не се нуждаеше от по-голямо доказателство за чувствата му към нея. Тя винаги щеше да обича Деймън и никога нямаше да позволи нещо да отслаби тази любов.

И някак си изглеждаше съвсем наред, че двамата със Стефан седят в стаята ѝ и с приглушени гласове споделят спомените си за Деймън. Възнамеряваше утре да направи същото и с останалите.

Минаваше много след полунощ, когато най-сетне заспа в прегръдките на Стефан.

Върху най-малката луна в Долния свят падаше пепел. Продължаваше да се сипе върху две тела, вече покрити с пепел. Падаше върху затрупаната с пепел вода. Закриваше слънчевата светлина, така че безкрайна нощ се стелеше над обвитата в пепел повърхност.

И още нещо падаше. На възможно най-миниатюрните капчици, падаше опалова, леко прозрачна течност, чиито цветове преливаха, сякаш да компенсират грозотата на пепелта. Бяха много малки капчици, но трилиони и трилиони от тях падаха безспирно, като се концентрираха върху мястото, където някога се намираше най-големият резервоар на чиста Сила в трите измерения.

Върху това място на земята лежеше тяло — не беше истински труп. Тялото не дишаше; нямаше сърдечна и мозъчна дейност. Но някъде в него се усещаше бавна пулсация, която се ускоряваше едва-едва с всяка малка капка, падаща върху него.

Пулсацията бе изтъкана от спомен. Споменът за момиче с тъмносини очи и златна коса и малко лице с големи кафяви очи. И вкусът: вкусът на сълзите на две девици. *Елена. Бони.*

Събрани заедно, двете образуваха нещо, което не беше точно мисъл, не беше и картина. Но на този, който разбираше само думи, това можеше да бъде преведено така:

Те ме чакат. Ако успея да разбера кой съм аз.

Искрата запали решителност.

След това, което приличаше на векове, но беше само няколко часа, нещо помръдна в пепелта. Стисна се юмрук.

И нещо се размърда в мозъка — самопознание и откровение. Едно име.

Деймън.

Издание:

Автор: Л. Дж. Смит

Заглавие: Дневниците на вампира — Завръщането: Полунощ

Преводач: Стамен Стойчев

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първа

Издател: „Ибис“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Печатница: „Симолини“

Редактор: Диана Кутева

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Снежана Бушнакова

ISBN: 978-954-932-164-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7402>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.